

GUSTUL
PĂCATULUI ¹⁸⁺

SIERRA SIMONE

BOOKZONE

Există cuvinte care descriu bărbații ca mine:
playboy, afemeiat, vânător de fuste.
Fratele meu a fost cândva preot și mă descrie
într-un singur cuvânt.
Păcătos.

O dragoste flămândă la granița dintre doi zei. Un
bărbat posedat de dorință. O tânără cu sufletul pur.
Gustul păcatului completează cea mai iubită și
controversată serie, Confesiunea unui preot, și te
cucerește cu o poveste de sine stătătoare în care
dorințele dansează în desfrâu, noi emoții misterioase
stau să izbucnească, iar două suflete speră să
rămână nevătămate.

Sean nu a gustat niciodată din fructul iubirii. Până
când apare ea, Zenny, o tânără însetată de viață, dar
care e pe cale să devină călugăriță. Însă nu înainte de
a ști ce lucruri minunate poate simți și face un trup.

Iar lumea lui se mistuie, o dorește nebunește,
aproape dureros.

Cu o senzualitate magnifică, Gustul păcatului
dezvăluie cele mai intense simțiri învăluite într-o
mărturisire de-o frumusețe aparte despre credință,
dragoste, dorință, familie și sacrificiu.

BOOKZONE

Copyright © 2018. **Sinner** by Sierra Simone

Published by arrangement with Bookcase Literary Agency
and RF Literary Agency.

The moral rights of the author have been asserted

© Bookzone, 2020

Toate drepturile rezervate pentru limba română.

Nicio parte a acestei lucrări nu poate fi stocată sau reprodusă
fără acordul editurii.

ISBN 978-606-9008-61-4

Grafică de copertă: Maria Stoian

Editura Bookzone

Șoseaua Berceni nr. 104, sector 4 București

Comenzi și informații:

Telefon: +40 774 091.579; +40 770 584.429

E-mail: office@bookzone.ro

www.bookzone.ro

*Pentru Renee Bisceglia:
Nu este prima carte pe care ți-o dedic,
dar sunt sigură că nu va fi nici ultima.*

Sierra Simone

GUSTUL PĂCATULUI

Traducere de **Iulia Dromereschi**

Bookzone
BUCUREȘTI, 2020

PROLOG

Dați-i stiloul potrivit, și un bărbat poate conduce lumea.

Îi cinstești cu vin și cu cine, le zâmbești cu toți dinții, le strecuri daruri, îi masezi cu laude și complimente bine alese și îi saluți de fiecare dată cu același entuziasm. Joci golf, te duci la balet, faci comparații între costume de patru mii de dolari și ceasuri de zece mii, apoi aplici nonșalant o pârghie – fapte care lovesc sub centură. Dintr-o strângere de mână în alta, construiești ceva nou, strălucitor, din aur.

Iar când se află într-un punct din care nu mai există cale de întoarcere, când privesc în urmă și contemplă ultima șansă de a se retrage, le înmânezi stiloul.

Îl iau în mână. Este solid și rece la atingere, iar ei îi scot capacul și îi admiră penița din aur, gravată, gata să picure promisiuni de bani și putere. Când apasă stiloul pe hârtie, iar cerneala curge, întunecată și proaspătă, ca un soi de sânge cumplit, s-a terminat.

Atunci, lumea este la picioarele tale.

Nu sunt un om bun și nici nu am pretins vreodată că aș fi. Nu cred în bunătate, nici în Dumnezeu, și nici în vreun final fericit pentru care nu am plătit înainte.

Ce zei venerez? Banii. Sexul. Macallan 18.

Există cuvinte care descriu bărbații ca mine: playboy, afemeiat, vânător de fuste.

Fratele meu a fost cândva preot și mă descrie într-un singur cuvânt.

Păcătos.

Mai arunc o privire prin încăpere: Valdman e într-un colț, cu soția lui, râzând, roșu la față, deși gala abia ce a început. Northcutt pare lipit de el, bineînțeles.

Pupincurist, ca de obicei.

Dar seara îmi aparține, iar de femei superbe nu ducem lipsă, și poate că oi fi eu doar un tip alb, putred de bogat, într-o mare de tipi albi, putred de bogați, însă am un avantaj. Sunt un păcătos cu zâmbet cu gropițe și păr perfect, și știu cum să fac păcatul să fie divin.

Îmi dau scotch-ul peste cap, pun jos paharul și mă arunc în meleu.

O oră mai târziu, cineva mă înghionțește.

— A venit tata. Ca să știi.

Mă întorc și văd un bărbat de vârsta mea care îmi oferă o băutură și o scuză pentru a mă retrage din conversația în curs și pentru a examina încăperea.

Așa este. Tatăl lui Elijah Iverson este vizavi de mine, înconjurat de grupul obișnuit de mega-donatori pentru spital și de lipitori sociale. Doctorul Iverson este medicul-șef al centrului oncologic afiliat și o figură omniprezentă la acest gen de evenimente, așa că nu ar trebui să mă surprindă că se află aici, dar pielea mi se strânge, deloc confortabil, și simt perle de căldură alunecându-mi pe ceafă. Închid ochii și, pentru o clipă, aud zgomotul vaselor și vocea ridicată a tatei. O aud pe mama lui Elijah, murmurând rugătoare. Încă simt mirosul florilor albe, emotive, de înmormântare, pentru funeralii care nu ar fi trebuit să fie necesare.

Deschid ochii și văd zâmbetul melancolic al lui Elijah. Era și el acolo, atunci, în ziua în care familiile noastre au trecut de la o apropiere intimă la altceva, ceva rece și distant. Elijah și cu mine am rămas apropiați - ne aduseseră împreună „Țestoasele ninja adolescente”,

în grădiniță, iar o asemenea legătură este pe viață – dar familiile noastre s-au îndepărtat, de parcă nici nu ar fi existat cele două decenii de grătare, seri de Pictionary, supravegheat copiii, petreceri în pijama și jocuri de cărți până târziu în nopțe, în care ploua cu vin pentru adulți și gustările din abundență puteau fi duse, pe furiș, în dormitorul copiilor.

– E în regulă, spun – doar pe jumătate minciună, pentru că, deși doctorul Iverson îmi amintește de ziua aceea, de golul cumplit pe care moartea surorii mele l-a căscat în viața mea, suntem mereu politicoși când ne vedem, și ne vedem destul de des, într-un oraș mic ca acesta. Gala arată minunat, adaug, mai ales dornic să schimb subiectul. Schisma Iverson-Bell este o rană veche, iar Elijah are deja parte de suficientă presiune. Este primul lui eveniment major în calitate de coordonator la Centrul Kauffman, după ce a părăsit muzeul de artă unde a început să lucreze, și știu că își dorește să iasă totul bine. Iar faptul că este singurul eveniment al anului la care participă tatăl lui și colegii acestuia... știu că ridurile de stres și extenuare de pe fruntea și din jurul gurii lui nu sunt doar imaginația mea.

Încuviințează vag, cu ochii de culoarea whisky-ului scanând încăperea. Cu privirea aceea eficientă și maxilarul încleștat, este copia fidelă a tatălui său: înalt și chipeș, deși, dacă doctorul Iverson se încruntă mereu, Elijah a fost mereu făcut din zâmbete și hohote.

– Totul pare să meargă bine, deocamdată, spune el, încă evaluând. Doar că nu îmi găsesc partenera.

– Ai partener? întreb.

– *Parteneră*, spune el, rânjind, apoi îmi râde în față, pentru că Elijah nu a mai avut o *parteneră* de când a terminat facultatea. Glumesc, Sean. De fapt...

O femeie agitată, într-o uniformă de catering, se apropie de Elijah, fluturând o schemă a locurilor și întrerupând orice avea el de gând să spună. După

un dialog șoptit și un la naiba pe care-l strecoară Elijah printre dinți, îmi face din mână în chip de scuze și aleargă să stingă ce foc s-o fi aprins în culisele galei, lăsându-mă singur cu paharul. Mă uit la doctorul Iverson, care se uită și el la mine. Îmi face un semn din cap și îi răspund, și nu îmi scapă compasiunea rece din expresia lui.

Știu precis pentru ce este compasiunea rece, și undeva în piept mi se strânge un șurub.

Adună-te și treci înapoi la turul tău triumfal, Bell.

Doar că nu mai am chef de el. Mai degrabă m-aș bucura de scotch și de aer proaspăt, și chiar dacă un perete masiv, din sticlă, dă spre luminile strălucitoare ale orașului, mă simt claustrofobic și neliniștit, iar melodia entuziastă a sextetului de corzi din colț mi se pare prea tare, și se răspândește ca un gaz, umplând fiecare alcov și balcon. Îmi croiesc drum spre ușa terasei, aproape orbește, disperat, și vreau doar să

ies

ies

ies.

Aerul nopții mă îneacă într-o liniște bruscă și răcoroasă, iar eu inspir adânc. Iar și iar, până când pulsul îmi încetinește până la valoarea normală și șurubul din pieptul meu slăbește. Creierul meu nu mai e doar un amestec juxtapus de vase și flori, de imagini vechi de 14 ani și imagini de săptămâna trecută.

Aș vrea să fie doar amintirea morții lui Lizzy. Aș vrea să nu existe niciun motiv pentru ca tatăl lui Elijah să se uite la mine cu milă. Aș vrea să existe un duș, o întâlnire, un futai cu o femeie superbă fără să am telefonul la îndemână, cu soneria pornită, în caz de urgență. Aș vrea să fiu doar fericit pentru că am încheiat afacerea Keegan, pentru că am sume obscene de bani și un apartament nou-nouț, un trup mișto, un penis și mai mișto, și un păr *de impact*.

Dar se pare că există lucruri pe care banii și părul superb nu le pot rezolva.

Surpriză.

Îmi beau scotch-ul rămas, las paharul pe o masă cu picior înalt și mă aventurez pe terasa acoperită cu iarbă. În fața mea, orașul urcă un deal, învăluit în lumini blânde; în spatele meu se află perdeaua ascetică de sticlă și oțel care îmi marchează regatul. Aici trăiesc, muncesc și mă joc. Aerul este plin de muzica vărătică a cicadelor și de zgomote din trafic, iar eu îmi doresc, pentru o nenorocită de clipă, să îmi pot aminti cum era să pot asculta sunetele astea în pace. Cum era să privesc luminile fără să îmi amintesc neanele din spital, bâzâitul monitoarelor sau mirosul de strugurel.

Terasa pare destul de pustie, deși e încă devreme, iar eu sunt convins că toată crema societății va râde și se va împletici încoace, imediat ce se iau farfuriile pentru desert. Oricare ar fi motivul, mă bucur de momentul de singurătate, înainte să mă îndrept înapoi spre turul meu triumfal, și mai trag în piept o ultimă gură de aer cu miros de iarbă, înainte să intru. Atunci, o văd.

De fapt, văd întâi rochia: o scânteiere de mătase roșie, înfiorată, un tiv care dansează în brațele brizei. Îmi pare o capă roșie fluturată în fața unui taur; în câteva secunde, redevin Sean Bell, cu tur triumfal cu tot, și schimb direcția, urmând scânteierea seducătoare a mătăsii roșii până când găsesc femeia căreia îi aparține.

Ea privește în direcția opusă sticlei și amalgamului de oameni bogați de dincolo de ea, sprijinindu-se de unul dintre cablurile masive care ancorează vârful clădirii de terasă. Briza se joacă în mătasea care-i îmbrățișează trupul, înfoindu-i partea de jos a fustei și trasând contururile ademenitoare ale taliei și șoldurilor ei. Luminile orașului i se reflectă pe pielea maronie a brațelor și spatelui expuse. Urmăresc din priviri curbura spinării sale, până acolo unde rochia i se mulează pe fund, și înapoi sus, spre aripile delicate ale omoplaților ei, intersectate de bretele roșii, fine.

Se întoarce când îmi aude pașii. Aproape că mă opresc, pentru că nu e doar frumoasă, ci e și tânără. Nu la

limita legii, dar pare studentă. Cu siguranță prea tânără pentru un tip de 36 de ani.

Și totuși, nu mă pot opri. Îmi aleg un punct în care să mă sprijin de cablul gros de ancorare de lângă ea și îmi vâr mâinile în buzunare, iar, când o privesc, chipurile noastre sunt luminate de auriul care se revarsă dinspre gală.

Ochii ei se măresc când mă privește, iar buzele ei se despart ușor, de parcă ar fi șocată de fața mea, de parcă nu i-ar veni să creadă ce vede. Dar renunț repede la idee. Mai degrabă nu îi vine să creadă cât de superb e părul meu.

Doar dacă nu cumva am mâncare pe față... sau ceva asemănător? Îmi trec o mână peste gură, pe furiș, să mă asigur, iar ochii ei urmăresc mișcarea cu o lăcomie care îmi aprinde un foc mocnit în vintre.

În lumina potrivită, îi văd bine fața, în sfârșit. Nu e doar frumoasă. Este incredibilă, uluitoare. Are genul de frumusețe care inspiră cântece, tablouri, iscă războaie. Chipul ei este un oval delicat, compus din pomeți înalți și ochi mari, căprui, un nas ușor cârn, cu un piercing care scânteiază într-o parte, și o gură de la care nu îmi pot lua ochii. Buza ei inferioară este mai mică decât cea superioară, și pare că se bosumflă extrem de atrăgător. Portretul este încadrat de o claie de bucle mărunte.

Iisuse. Frumoasă. Ce cuvânt stupid - doar o umbră vagă a realității. Torturile și aranjamentele de pernuțe sunt frumoase. Femeia asta e cu totul altceva. Ceva care mă face să clipesc și să privesc în altă direcție, pentru o clipă, pentru că să o privesc pe ea îmi trezește ceva în gât și în piept. Să o privesc mă face să simt că mâna mea se află pe un voal care ascunde un mister plin de putere. Așa mă simțeam când priveam ferestrele cu vitralii ale bisericii mele.

Așa simțeam față de Dumnezeu.

Faptul că mă gândesc la biserică și la Dumnezeu îmi înfige în coaste țepușa obișnuită a iritării și mă obligă să îmi revin. Sunt convins că femeia crede că oi fi vreun lunatic, din felul în care m-am apropiat de ea fără ca măcar

să păstrez contactul vizual. *Capul la joc, Sean, îmi spun. Tur triumfal, tur triumfal.*

– Ce noapte plăcută, încep.

Întoarce capul mai mult, iar capetele buclelor îi sărută umerii goi, și dintr-odată tot ce vreau să fac este să îi sărut și eu, să îi dau la o parte buclele și să îi sărut clavicula până începe să tremure.

– Așa e, îmi răspunde, într-un târziu. Doamne, vocea ei. Este dulce și înaltă, cu o urmă vagă de răgușeală în colțul cuvintelor.

Fac un semn din cap spre petrecere.

– Doctor sau donator? întreb, încercând să îmi croiesc drum spre întrebarea reală: *Ai venit neînsoțită?*

Ochii ei se măresc iar, și îmi dau seama că vorbele mele au surprins-o, deși nu pricep de ce. Pare o întrebare suficient de normală. Are o scânteie de neînțeles în priviri, înainte să o înăbușe.

– Nici, nici, răspunde, și acum știu că nu îmi imaginez precauția din vocea ei.

La naiba. Nu vreau să o sperii, dar nu știu nici dacă e cu mult mai bine ce *vreau*. E atât de tânără, prea tânără să o invit la mine, prea tânără să o trag după mine într-un balcon tainic, unde să cad în genunchi și să aflu ce gust are...

Doamne, ar trebui să plec. Să rămân la meniul meu obișnuit de influencere și stripteuze. Dar, chiar dacă mă pregătesc s-o fac, nu îmi pot convinge corpul să se îndepărteze.

Ochii ăștia cu luciri arămii și gura asta provocatoare!

Nu facem nimic rău dacă doar vorbim, nu?

Cât mă gândesc la toate astea, își îndreaptă umerii, își ridică bărbia și pare să fi ajuns la o decizie.

– Dar tu? întreabă ea. Doctor sau donator?

– Donator, răspund, cu un zâmbet. De fapt, firma mea este.

Încuviințează, de parcă ar fi știut deja răspunsul – presupun că așa și este. Majoritatea doctorilor au un costum decent în dulap, dar, să fim sinceri, nu sunt tocmai celebri pentru stilul lor. Iar eu sunt chintesența stilului, în seara asta. Îmi potrivește papionul, ca să îmi vadă sclipirea ceasului și a butonilor.

Spre surprinderea mea, chicotește.

Îngheț, dintr-odată temându-mă iar că am resturi de mâncare pe față.

– Ce este?

– Cumva... Chicotește atât de tare, încât îi este greu să formeze cuvintele. Te lauzi?

– *Nicidecum*, spun, indignat. Eu sunt Sean Bell, iar Sean Bell nu se laudă.

Mâna îi acoperă din nou gura – degete lungi și subțiri, cu unghii vopsite auriu.

– Ba te lauzi, mă acuză, printre degete. Zâmbetul ei e atât de larg, că i-l intuiesc în jurul mâinii, și vreau să o ling de sus până jos și să ridic privirea ca să văd zâmbetul acela când o sărut între picioare.

– Să știi că femeile nu râd de mine așa, de obicei, spun, cu o voce jignită, deși zâmbesc și eu. De obicei, sunt foarte impresionate de lauda mea.

– Sunt foarte impresionată, spune ea, cu falsă sinceritate, încercând să își schimbe expresia într-una de respect, dar nu reușește, și nu face decât să râdă și mai tare. Superimpresionată.

– Suficient de impresionată ca să îmi permiți să îți aduc ceva de băut? întreb. Face parte din scenariu – un răspuns izvorât din ani de practică, și doar după ce spun asta îmi amintesc că nici măcar nu știu dacă are vârsta legală. *Poți să bei?*

Zâmbetul îi alunecă nițel, iar ea își plasează o mână în șold, unde mângâie mătase cu mișcări abstracte.

– Am împlinit 21 de ani săptămâna trecută.

Cum era regula aceea? Jumătate din vârsta mea, plus șapte?

La naiba, este mult prea tânără pentru mine!

– Deci poți să bei, spun eu, dar eu sunt prea în vârstă să îți aduc ceva de băut. Aici e buba.

Ea ridică o sprânceană, iar vocea ei mă tachinează:

– Păi, chiar ești bătrân.

– Hei!

Din nou zâmbetul acela. Doamne. Aș putea privi gura asta topindu-se dintr-o nutriță scrupuloasă într-un zâmbet imens și înapoi, pentru tot restul vieții.

– Orice, numai nu vin, spune ea, încă zâmbind. Te rog.

– OK, spun eu, întorcându-i zâmbetul. Rânjesc ca un puști care tocmai a fost invitat pentru prima oară la dans, în gimnaziu. Ce se întâmplă cu mine? O tânără frumoasă, de 21 de ani, și turul meu triumfal s-a transformat într-o plimbare pe un teritoriu complet nou și fascinant. Iar eu numai începător nu sunt.

Și totuși, inima îmi bate cu putere, iar penisul îmi întinde materialul pantalonilor, în timp ce mă duc să îi iau o băutură. Chiar dacă e prea tânără. Chiar dacă nu o cunosc. Chiar dacă a râs de mine.

De fapt, îmi cam place că a râs de mine. De obicei, sunt luat foarte în serios, și în pat, și în afara lui, și mă surprinde cât de bine mă simt fiindcă trebuie să depun eforturi pentru admirația acestei fete.

Asta este, decid. Asta vreau: să o cuceresc, măcar nițel. Poate ar fi greșit să o iau cu mine acasă, dacă pot să o fac să plece în seara asta *dorindu-și* să o fi luat acasă – ar fi suficient. Cât să zgândăr mâncărimea.

Îi iau un gin tonic de la bar și îl rog pe barman să nu fie prea generos cu ginul, și îmi comand încă un scotch. Mă întorc pe terasă, ușurat să văd că e încă acolo, privind gânditoare luminile orașului, cu brațele la piept.

– Ți-e frig? întreb, pregătit să o acopăr cu jacheta costumului. Ea mă refuză.

– Sunt bine. Ia o gură de gin și se strâmbă. Au pus și gin în ăsta?

– Ești tânără, spun eu, ușor în defensivă. Ai toleranța scăzută.

– Ești la fel de protector cu toate femeile? mă întrebă. Sau sunt eu specială?

– Cu siguranță ești specială. Rostesc replica plin de tot șarmul și panașul adunate ani la rând, aruncând și gropița în joc, să fie. Râde.

Din nou.

Oftez.

– Chiar nu am nicio șansă?

– Cu ce?

Sorb din scotch și îi ofer cea mai bună privire de cățeluș din arsenal.

– Să te fac să mă placi.

Ea soarbe din pahar, ca să-și ascundă zâmbetul.

– Cred că îmi placi. Dar nu trebuie să faci pe șarmantul cu mine.

– OK. Atunci, ce funcționează?

Se gândește o clipă, iar briza i se joacă în păr, făcându-i buclele să danseze. Senzația aceea ciudată îmi pătrunde din nou pieptul, de parcă jocul vântului prin părul ei ar fi un soi de vrajă care îmi amintește de vitralii și murmur de rugăciune.

– Îmi place sinceritatea, decide ea. Încearcă să fii tipul sincer.

– Hm, mă gândesc, lovind paharul cu degetul. Tipul sincer. Nu știu dacă e o idee bună.

– E singurul lucru care merge la mine, mă avertizează, cu un zâmbet șotios în colțul buzelor. Am nevoie de sinceritate completă.

– Știi ce? Sunt sincer cu tine dacă ești și tu sinceră cu mine.

Îmi întinde o mână.

– S-a făcut.

Îi iau mâna. E caldă și moale. Îmi las degetele să îi mângâie punctul în care îi simt pulsul, la încheietură, și mă bucur să văd că se cutremură ușor.

– Tu primul, spune ea, retrăgându-și mâna. Mijește ochii spre mine. Să nu trișezi.

– Eu, să trișez?! Îmi duc mâna la inimă, parcă tulburat de acuzația ei, deși mă distrez de minune. Nu aș putea.

– Bine. Pentru că funcționează doar dacă ești cu adevărat sincer. Nu te folosi de asta ca de o scuză să îmi livrezi vreo replică despre cât sunt de frumoasă și cât de mult ți-ai dori să mă cunoști mai bine.

Cu mâna încă la piept, îmi plec capul, pretinzându-mă înfrânt.

– M-ai prins. Pentru că exact asta plănuiam să spun – și nu ar fi însemnat să trișez. Lucrurile acelea sunt și ele adevărate, adaug, ridicându-mi privirea spre ea.

Ea dă din mână, nerăbdătoare, și ridică din nou o sprânceană.

– Spune ceva pe care nu l-ai spune oricărei fete pe care ți-ai dori să o ai.

– Bine, spun eu, și îmi las jos paharul. Cred că nu ești doar frumoasă. Cred că ești superbă, și deloc impresionată de mine, ceea ce mă face să vreau să mă strădui din greu să te impresionez. Vreau să te impresionez cu gura... Fac un

pas spre ea, cu mâinile în buzunare, ca ea să vadă că nu o voi atinge. Cu degetele...

Încă un pas în față, iar ea ridică fruntea, să mă vadă mai bine. Are buzele depărtate și ochii mari, clipind. Văd locul vulnerabil în care i se zbate pulsul, la gât, și felul în care i se ridică și îi coboară pieptul. Văd cum i se întăresc sfârcurile prin rochia de mătase.

– ...și cu fiecare parte a corpului meu.

Acum suntem atât de aproape, încât pantofii mei îi ating tivul rochiei, iar eu păstrez distanța. Nu ating, nu insist – doar vorbesc, iar între noi scânteiază descărcări electrice.

– Și chiar vreau să te cunosc mai bine. Vreau să știu dacă strigi sau dacă gemi când ai orgasm, dacă îmi preferi gura sau mâna, dacă îți place adânc și lent, sau repede și dur.

Ea înghite în sec, în timp ce ochii ei îi caută pe ai mei.

– Acum, îți văd V-ul dintre coapse pe sub rochie, și tot ce vreau este să-mi lipesc penisul de el. Vreau să văd dacă ești destul de sensibilă ca să te excite prin mătase, dacă te pot linge prin material. Îmi cobor glasul. Vreau să te gust. Vreau atât de mult, că mi s-a întărit doar gândindu-mă la asta. Vreau să văd cum îți se desparte păsărica în timp ce îți dau labiile la o parte, vreau să știu dacă îți se întărește clitorisul când îl sug. Vreau să simți cum mi se lipește nasul de tine, când te ling din față... și din spate.

Ochii ei sunt imenși, ca niște inele maroniu-arămii în jurul unor lacuri masive de negru.

– Poți... poți face asta?

Amuzat, înclin capul.

– Ce să fac?

Își foiește ușor picioarele și privește în jos.

– Păi, partea cu linsul. Din spate.

Doamne. E tânără, dar cu siguranță nu chiar atât de tânără? La 21 de ani, ar fi trebuit să găsească deja măcar un băiat bun la pat. Și ce spune asta despre mine – că brusca revelație a inocenței sale este *atât* de excitantă? Că nu știe... că aș putea fi primul care să-i arate... penisul îmi împinge fermoarul, parcă gata să rupă cusăturile, iar pielea mea e fierbinte și întinsă. Limba mea își dorește cu disperare locul ei secret, satinat, gustul ei ascuns. Mi-o trec peste dinți, dorindu-mi o senzație care să calmeze furtuna dinăuntru meu.

Ea îmi privește gura, fascinată. O privesc privindu-mă.

– Da, spun eu, răgușit. Da, pot.

– Păi, spune ea, și chiar și în lumina slabă întrevăd nuanța rozalie care îi înflorește sub tonurile calde ale pielii. Nu știam.

Îți pot arăta, vreau să spun. Lasă-mă să te duc într-un balcon pustiu. Lasă-mă să-ți arăt cum să te sprijini de balustradă și cum să-mi prezinți fundul. Lasă-mă să-ți arăt cum își folosește gura un bărbat pentru a satisface o femeie de la spate.

Dar nu spun asta. Cobor privirea puțin, suficient cât să îi fac buzele să se depărteze și mai mult, și murmur:

– E rândul tău.

Nuanțele rozalii sunt și mai pronunțate, întinzându-i-se pe piele de-a lungul claviculei și pe gât.

– Rândul meu? întreabă, respirând greu.

– Să fii sinceră. Îți amintești?

– Ah, expiră ea, clipind. Da. Sinceră.

– Nu trișa, îi amintesc. Eu am fost sincer cu tine.

– Da, spune ea, încuviințând, cu ochii la gura mea. Ai fost sincer cu mine.

O las un minut, deși tot ce vreau este să o lipesc de cablu și să îmi frec erecția de trupul ei îmbrăcat în mătase. Tot ce îmi doresc este să îmi îngrop fața în scobitura

umărului ei, să îi sărut pielea sensibilă, în timp ce îi ridic fusta și îi cuprind căldura în palmă.

– OK. Sinceritate. Inspiră adânc și se uită la mine. Vreau să mă săruți.

– Acum?

– Acum, confirmă ea. Are o urmă de bravadă în voce, și nu îmi place. Sunt aproape gata să cad în genunchi și să o implor să mă lase să îi văd păsărica, dar partea mea mai bună vrea ca ea să fie complet pregătită și sigură. Nu vreau să se prefacă îndrăzneță ca să fie sărutată; nu vreau să aibă deloc nevoie de curaj. Îi iau băutura din mâini și o așez lângă paharul meu, apoi îi întind mâna.

Ea pare confuză.

– Nu ai de gând să mă săruți? Am crezut că, după ce mi-ai spus...

– Vreau foarte mult să te sărut. Dar *acum* poate ține exact cât ne dorim, nu? Poate că înseamnă în următoarele zece minute, poate peste douăzeci. Dar nu vreau să îl grăbesc. Dacă e singurul sărut pe care îl voi primi de la tine, pentru tot restul vieții? Vreau să mă bucur de el. Să îl savurez.

– Să îl savurezi, repetă ea. Apoi încuviințează, relaxându-se. Îmi place.

Mă ia de mână, iar eu o conduc mai departe, pe terasă, unde a fost montat un cort cu ring de dans, care așteaptă invitații să vină pentru băuturile și dansul de după cină. Acum, este pustiu; un singur angajat duce de colo-colo pahare de șampanie și o boxă din care se revarsă muzica sextetului din lobby.

– Ce spui de un dans, mai întâi? o întreb.

Privește în jur, și o parte din încrederea anterioară i se strecoară pe chip.

– Ești sigur că te pricepi, cât de cât?

– Sunt un dansator excelent, spun, jignit. Sunt, probabil, cel mai bun din lume.

– Dovedește-o, mă provoacă, așa că asta fac. Fac ce mi-am dorit să fac de când am văzut-o, strecurându-mi mâna în jurul taliei sale, așezând-o pe adânciturile tentante ale curburii spatelui și luptându-mă cu dorința de a o face să alunece mai jos. O trag lângă mine, în timp ce cealaltă mână mi se strânge în jurul mâinii ei.

Ea se înfioară, iar eu zâmbesc.

Nu îmi ia mult să găsesc ritmul și să ne conduc într-un ritm simplu, în doi timpi. Sunt un dansator foarte plăcut. O verișoară a cerut, cândva, ca toți băieții Bell să ia lecții de dans înainte de nunta ei, iar eu am reușit să direcționez o parte din experiența aceea extenuantă către asemenea evenimente. Sunt mulțumit să aflu că femeia frumoasă din brațele mele pare suficient de impresionată.

– Nu te descurci rău, recunoaște ea. Ne mișcăm pe podeaua pustie. Orașul scânteiază în jurul nostru, cicadele țârâie voioase, iar ea mă privește în ochi cu o expresie de necitit. Mi se pare că ascunde atât de mult – istorie, sens și greutate – și aproape că aud imnuri în minte, aproape că simt gustul de anafură pe limbă.

– Nici tu, îi răspund. Sunt doar cuvinte de umplutură, cuvinte goale, cuvinte care umplu aerul, pentru că aerul este deja plin de ceva dens, fără nume, străvechi, iar inima și instinctul meu îi răspund cu un soi de fervoare pe care nu am mai simțit-o de ani buni. Mă sperie. Mă sperie, dar mă și încântă, iar ea își mută mâna de pe umărul pe ceafa mea, cu un gest hotărât, deși timid, iar mie mi se pare important, adorabil. Mi se pare că trupul mi se va desface în bucăți de dorință, de tendința de a o proteja și de misterul care mă încearcă acum. Cum te numești? murmur. Trebuie să știu. Trebuie să îi știu numele, pentru că nu cred că pot pleca de lângă ea fără să știu.

Nu cred că pot pleca deloc.

Dar ceva din întrebare o face să devină rigidă, și, dintr-odată, este din nou reținută – un înveliș atent, în brațele mele.

– Sunt pe cale să mi-l schimb, spune ea, criptic.

– Ești pe cale să îți schimbi numele? întreb. Adică... ești în programul de protecție a martorilor?

Asta o face să râdă.

– Nu. Pentru serviciu.

– Serviciu? Ai terminat măcar facultatea?

– Încep ultimul an. Dar, spune ea, cu severitate, o față poate munci și studia în același timp, să știi.

– Dar un serviciu pentru care să-ți schimbi numele? O privesc. Ești sigură că nu e pentru programul de protecție? Supersigură?

– Sunt supersigură, spune ea. Este doar un serviciu neobișnuit.

– Vrei să îmi povestești despre el?

Se gândește.

– Nu, decide. Nu acum, cel puțin.

– Nu e corect, acuz. A fost momeală, și o știi. În plus, încă nu știu cum să îți spun.

– Mary, îmi răspunde, după o clipă. Poți să îmi spui Mary.

Îi arunc o privire sceptică.

– Sună fals.

Ridică din umeri, iar mișcarea îi face degetele să i se strângă ușor pe ceafa mea. E atât de bine, că aș toarce motănește. Am împărțit patul cu femei superbe, femei cu experiență, cu mai mult de o femeie o dată, și totuși, jocul degetelor lui Mary printre firele scurte de păr de pe ceafa mea este mai intens, mai tulburător decât orice îmi amintesc să fi simțit. O trag mai aproape, în timp ce muzica se strecoară într-o melodie mai blândă, mai melancolică. Și cicadele țin isonul corzilor, de parcă s-ar fi invitat să acompanieze sextetul.

– Nu am mai dansat așa de ani de zile, recunoaște Mary.

— Ești prea tânără să spui ceva care sună atât de matur, îi spun.

Îmi zâmbește trist.

— Așa este.

— Că nu ai mai dansat așa de ani de zile, sau că ești prea tânără să spui lucruri mature?

— Ambele, spune ea, încă zâmbind trist. Ambele sunt adevărate.

O ghidez într-o piruetă micuță, vrând să admir felul în care rochia îi înconjoară trupul, iar când văd, trebuie să îmi înghit icnetul din piept. Șoldurile acelea! Talia! Sâni mici și îndrăzneți, fără sutien, care încap numai bine în palme. O trag iar spre mine, mângâindu-i spatele cu mâna, jucându-mă cu degetele în bretelele rochiei.

Se înfioară când o ating. Buzele i se despart, pleoapele îi cad. Încetinesc pașii de dans, dându-i drumul mâinii ca să îi mângâi maxilarul.

— Mary, aproape că mârâi.

— Sean, oftează ea, și o spune de parcă ar fi așteptat să o spună, fără ezitare, fără griji, fără stângăcia obișnuită a cuiva care spune un nume pe care tocmai l-a aflat. Iar felul în care sună numele meu pe buzele ei dezlanțuie o nevoie adâncă, insistentă, familiară și totuși necunoscută, ca o rugăciune într-o limbă nouă.

— Mai vrei sărutul acela? o întreb, cu voce scăzută. Toată ființa ei pare acum pregătită. Nu are nici urmă de teamă pe față, dar vreau să fiu sigur, vreau să își dorească și ea la fel de mult ca mine, vreau să ardă de dorința de a-mi simți gura pe a ei.

Ea clipește spre mine, iar ochii ei sunt căldură lichidă. Când îmi trec degetul peste conturul buzei superioare, atât de pline, se înfioară iar.

— Vreau, șoptește. Sărută-mă.

Mă aplec, lipind-o de trupul meu, astfel încât fiecare curbă a trupului ei e strivită de mușchii mei, și sunt pe cale să îmi pun buzele acolo unde îmi e degetul, sunt pe cale să o gust, în sfârșit, să o sărut până când nu mai poate sta în picioare... când o măsură dintr-o melodie pop ricoșează prin aer.

Dintr-odată, Kesha îmi cântă din buzunar. (Da, îmi place Kesha. Cui nu îi place? E minunată.)

– Ăăă, spune Mary.

– La naiba, spun eu, și îi dau drumul, căutându-mi telefonul. Fac un pas în spate și reușesc să accept, în sfârșit, apelul.

– Sean, spune tata. Suntem la UPU.

Îmi scutur brațul ca să-mi dau butonul la o parte și să văd ora.

– KU Med?

– Da.

– Văd spitalul de unde mă aflu. Ajung în zece minute.

– OK, spune tata. Ai grijă ce faci... adică, nu va schimba nimic să întârzii 15 minute.

Pare să se piardă. Știu exact cum se simte, cum gândurile i se amestecă și se împleticesc, după adrenalina generată de a duce pe cineva la spital.

Închid și o privesc pe Mary, care își roade buza inferioară, îngrijorată.

– E totul în regulă? întreabă ea.

Îmi trec mâna peste față, simțindu-mă foarte obosit, dintr-odată.

– De fapt, nu este. Trebuie să plec.

– Ah. Dar, chiar dacă pare dezamăgită, nu este iritată pentru că ne întrerup momentul, așa cum ar fi unele femei. Expresia ei este... blândă. Ochii ei sunt calzi,

îngrijorați, iar gura i s-a bosumflat de o preocupare pe care voi regreta mereu că nu am avut ocazia să o sărut până dispăre.

– Dacă ai fi mai în vârstă, ți-aș cere numărul de telefon, murmur eu. M-aș asigura că încheiem ce am început.

– Nu am putea, spune ea, privind în altă parte, cu o expresie vulnerabilă. La naiba, trage de fiecare colț al dorinței mele, dar și de senzația acută de protecție pe care simt că vreau să i-o ofer. Este ultima mea seară în oraș, îmi explică. Pentru o vreme.

Ultima seară în oraș? Apoi, îmi amintesc că e august, că e studentă, și că pare genul de persoană care își ia studiile în serios.

– Firește. Începe semestrul, în curând.

Deschide gura, de parcă ar vrea să îmi spună ceva, poate să mă corecteze, dar apoi își lipește buzele și doar încuviințează.

Îi iau mâna și o ridic la buze. Nu ar fi corect să o sărut cum trebuie înainte să plec în fugă – mi se pare libidinos până și mie – dar nu pot rezista să fac măcar asta. Atingerea mătăsoasă a pielii pe buzele mele, un parfum floral, ușor. Poate trandafiri.

La naiba.

La naiba.

Îmi dau seama că ar putea fi ultima dată când o văd pe singura femeie întâlnită timp de ani de zile pe care îmi doresc cu disperare să o revăd, și că nu pot face nimic în privința asta. Este prea tânără și nu îmi oferă nicio modalitate de a o contacta, iar eu trebuie să mă car naibii la spital.

Îi las mâna cu un efort susținut și fac un pas înapoi.

– Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Mary.

Expresia ei mi se pare nesigură, când spune:

— Și mie, Sean.

Mă întorc, simțind că mi se contractă stomacul, de parcă trupul meu ar fi legat de al ei și m-ar implora să mă întorc, dar mintea și inima îmi aleargă deja spre spital, spre rezerva de la Urgențe pe care o cunosc deja atât de bine.

— Orice ar fi, îmi strigă Mary, din spate, mă voi ruga pentru tine.

O privesc peste umăr: singură pe ringul de dans, înconjurată de luminile orașului, drapată în mătase, cu chipul compus într-o combinație enigmatică de înțelepciune și tinerețe, de încredere și de vulnerabilitate. Încerc să o memorez, cu fiecare contur și fiecare curbă, îi spun „mulțumesc” și o las în decorul luminilor sclipitoare și al cicadelor neobosite.

Nu spun ce vreau de fapt să spun, plecând, dar mă gândesc la asta pe drumul spre locul din care îmi recuperez mașina, și apoi în timp ce mă îndrept în goana mare spre spital.

Nu te obosi cu rahaturile alea, Mary. Rugăciunile nu funcționează.

CAPITOLUL DOI

Cândva, credeam în Dumnezeu, așa cum credeam și în cancer. Știam că există amândouă, în sens îndepărtat, academic, dar erau concepte care li se aplicau altora. Erau irelevante pentru viața personală a lui Sean Bell.

Apoi, cancerul mi-a sfâșiat familia, cu vijelie, pumnale și dinți, masiv, bubuitoare, și nu a mai fost un concept academic și nici îndepărtat. A devenit real și cumplit, mai răzbunător și omniprezent decât orice zeitate, iar viețile noastre s-au reorientat în jurul ritualurilor sale, al împărtășaniei cu acadele morfinizate și medicamente antiemetice, al imnurilor intonate de vaporizatoare și al programelor TV pe timp de zi.

Am fost botezați în Biserica închinată Cancerului, iar eu am devenit la fel de plin de zel ca orice nou convertit, respectând toate programările la medic, căutând informații despre orice nou test, folosind fiecare legătură pe care mi-o creasem în acest oraș pentru a mă asigura că mama avea parte de tot ce era mai bun.

Da. Acum cred în cancer.

Este prea târziu să mai cred în Dumnezeu.

Parchez Audi în parcare subterană a spitalului, apoi alerg spre ușile de la UPU, ignorând privirile pe care le primește fracul meu. Mă duc direct spre biroul de triaj, și, ca să vezi, de serviciu e o asistentă căreia i-am tras-o acum câteva săptămâni, în timpul celui mai recent sejur al mamei aici. Mackenzie, Makayla, McKenna - ceva de genul. Gura i se răsuțește într-un zâmbet amar, când mă vede, și știu ce mă așteaptă.

— Ia te uită, e Sean Bell, spune ea, îngustându-și privirile spre mine. Sunt recunoscător pentru bariera de

sticlă dintre noi; altfel, m-aș teme de un atac fizic. Pentru mine, a fost o evadare disperată, răpită în timpul orelor lungi de așteptare, o diversiune de moment cu un trup plăcut și disponibil, dar, după ce îmi oferise numărul ei de telefon și programul, îmi fusese limpede că, pentru ea, fusese mai mult decât o diversiune.

– Bună. Mama este aici și trebuie să o văd. Se numește Carolyn Bell. Cred că a ajuns nu de mult.

Asistenta cu inițiala M clipește lent și insolent spre mine, apoi se întoarce și mai lent spre ecran. Clic, apasă iritat degetul ei pe mouse. *Clic. Clic.*

La naiba.

Mama naibii. Dacă s-ar mișca mai lent, ar fi un tablou. O statuie. Nu există nicio nenorocită de regulă despre asistentele care ar trebui să își facă treaba, indiferent cine le-a tras-o în trecut? Cu siguranță încalcă vreun soi de jurământ al asistentelor? O parte din mine vrea să mă transform complet în Sean Bell, ca să îmi farmec sau să îmi ameninț calea spre rezolvare, dar ambele variante durează, iar eu nu am timp.

– Uite, îmi pare rău că nu am sunat, îi spun.

Nici măcar nu se uită la mine.

– Sigur.

Bineee. Întreg corpul strigă la mine că trebuie să ajung la mama, pieptul încă mi se strânge de amintirile cu o fată care pretinde că se numește Mary, iar acum am parte de o asistentă ultragiată, un obstacol între mine și destinația mea – și tocmai de aceea m-am ținut departe de încâlceli amoroase toată viața. Sentimentele și futaiul nu trebuie amestecate, iar Mackenzie/Makayla/McKenna este dovada vie a teoriei mele.

Sinceritate, îmi răsună în minte vocea lui Mary. Încearcă treaba cu tipul sincer.

Oftez prelung, știind că trebuie să repar cumva situația. *Mama este mai importantă decât orgoliul tău, tântălăule. Cere-ți scuze pe bune, ca să poți ajunge la ea.*

– Uite, spun iar, aplecându-mă pentru a-mi putea coborî vocea și a scuti restul sălii de umilirea mea. Ai dreptate. A fost de rahat din partea mea că ți-am notat numărul, deși nu aveam de gând să sun, și a fost mai de rahat să ți-o trag fără să îți spun limpede că doar atât îmi doream. Meritai ceva mai bun, și îmi pare rău.

Asistenta nu se înmoaie, dar clicurile se intensifică, și, într-un târziu, ridică privirea.

– Camera 13, spune ea. Amărăciunea din voce pare să i se mai fi șters. Pe ușile acelea, prima la stânga.

– Mulțumesc, spun.

– Și ca să știi, îmi spune, încă privind-mă, tratezi groaznic femeile. Așa că, dacă mai ai o urmă de decență, scutește următoarea femeie de consecințe.

– Voi lua asta în considerare, mint eu, apoi mă îndrept cu pași mari spre camera mamei, cu luminile spitalului reflectându-se în pantofii mei lucioși, de ocazie.

Două ore mai târziu, sunt în sala de așteptare de la chirurgie, cu telefonul la ureche. Sunt singur pentru că l-am trimis pe tata acasă, să îi aducă mamei niște lucruri. Mulțumesc Cerului, m-a ascultat.

Prima lecție a catehismului Bisericii Cancerului este *Să îi oferi tatălui tău ceva de făcut*. Așteptarea, nesiguranța, orele pierdute – toate îi amplifică teama și agitația, și, într-un târziu, nu te mai poți înțelege cu el. Dar, câtă vreme se simte util, situația e sub control. Nu ne stresează nici pe mine, nici pe mama.

A doua lecție a catehismului: grupurile de chat sunt sfinte. După ce l-am rezolvat pe tata, am actualizat grupul familiei, iar acum discut cu fratele meu, Tyler.

– Credeam că s-au ocupat deja de obstrucția intestinală, spune el, cu o voce obosită. Îmi privesc ceasul.

E aproape miezul nopții pe Coasta de eEst, și cunoscându-i pe fratele meu și pe soția lui, Poppy, sunt convins că și-au tras-o ca iepurii toată seara.

Norocoșii naibii.

– Acum câteva săptămâni a fost doar o obstrucție *parțială*, îi explic, apoi îmi frec fruntea cu podul palmei, pentru că, uneori, simt că toată viața mi s-a redus la a spune iar și iar poveștile acestea medicale condensate. Au internat-o doar ca să o hidrateze, până când s-a simțit mai bine. Au crezut că s-a rezolvat de la sine.

– Se pare că nu, spune Tyler, nerăbdător, și, chiar dacă sunt de acord cu el, îmi rețin propria iritare. El nu este aici, ci în ținutul universităților de top, publicând memorii care se vând ca pâinea caldă și trăgându-i-o soției lui extrem de sexy, și nu a trebuit să își petreacă ultimele opt luni ascultând doctori și negociind cu firme de asigurări, în timp ce învăța cum să curețe catetere. Eu am făcut toate astea. Eu am fost cel care a dus greul bolii mamei și stresului tatei, pentru că Tyler este prea departe, Ryan este prea tânăr, Aiden este prea leneș, iar Lizzy, prea moartă.

La naiba.

Mă ard pleoapele, pentru o clipă, și urăsc asta, urăsc senzația de neajutorare, de vinovăție și de pierdere, și mă lupt cu ea. N-am putut s-o salvez pe Lizzy, dar o pot salva pe mama, și o voi face.

– Cred că este posibil să se fi agravat, sau să fie o complicație de la tratamentul cu radiații din urmă cu două zile, spun, după ce mi-am recăpătat controlul asupra emoțiilor mele idioate. Este o obstrucție totală, așa că o operează acum, și sunt foarte optimiști, dacă mai contează.

Tyler expiră prelung.

– Ar trebui să vin acasă.

Întotdeauna se ajunge la întrebarea de un milion de dolari. Dacă acum ar fi fost *clipa*? Dacă acum ar fi scăpat totul de sub control, dacă totul ar fi devenit de o siguranță

morbidă? Tyler avea doar 17 ani când a găsit trupul surorii noastre spânzurate în garaj, iar eu am știut că acel moment l-a marcat la fel de mult ca pe noi toți și poate chiar mai mult, și că a petrecut ani de zile slujind un zeu absent, în van, într-un soi de dans lipsit de sens al căinței. Nu am nicio îndoială că gândul de a fi ratat ultimele clipe din viața mamei l-ar bântui chiar mai mult decât faptul că n-a putut să o salveze pe Lizzy, chiar și numai pentru că, în cazul ei, nu aveam cum să știm ce urma să se întâmple. Dar, cu mama, inevitabilitatea morții devine tot mai limpede cu fiecare zi care trece. Știm cu toții ce se va întâmpla.

Termină, îmi spun, iritat. Nimic nu este inevitabil.

Nimic.

– Dacă vrei să vii să o vezi, înțeleg, dar va fi bine, de data asta. Este o intervenție laparoscopică și se va încheia din clipă în clipă.

Tyler tace, și știu ce face acum. Știu cât de ușor i se îndreaptă gândurile spre vinovăție și rușine.

– Uite ce, Tinkerbelle, adaug, știind că porecla îl enervează la culme, nimeni nu dă vina pe tine pentru că ți-ai croit o viață în alt stat. Mama este mândră de ce-oi face tu acolo...

– Scriu cărți, mă întrerupe el, sec.

– Și de ce-o face Poppy în Manhattan...

– Conduce o fundație artistică. Mă ascuți vreodată când vorbesc?

– Cu siguranță, nu. Așa că nu te simți vinovat pentru că nu vii pe aici, da? Dacă credeam sincer că e momentul să zbori înapoi, ți-aș cumpăra chiar eu biletul. Dar nu e cazul.

– Mi-e teamă că nu vei fi capabil să recunoști când vine timpul, spune Tyler, cu grijă. Cu atât mai puțin, nu-mi vei spune mie.

– Asta ce mama naibii mai înseamnă?

O pauză, și știi că Tyler își cerne cuvintele, iar asta mă enervează și mai rău.

– Nu am nevoie de mănuși, mă răstesc. Spune orice vrei să spui, naibii!

– Bine, spune el, și mă bucur nițel să simt că l-am enervat și pe el. Cred că nu te-ai împăcat cu gândul că mama va muri.

– Toată lumea moare, copile. Sau ai uitat partea asta, de când erai preot?

– Sean, vorbesc serios. Știi că tu crezi că totul se rezumă la a avea cei mai buni doctori, cele mai grozave tratamente, cei mai mulți bani – dar s-ar putea ca toate acestea să nu schimbe nimic. Înțelegi, da? Că nu poți *controla* ce se întâmplă mai departe?

Nu răspund. Nu pot. Mâna mea strânge telefonul atât de tare, că simt marginile sticlei pătrunzându-mi în oasele degetelor.

– Nu există o agendă pentru viață, nu există itinerariu, nu există un plan strategic, continuă Tyler. Totul poate merge de minune... până când nu mai merge, iar noi nu putem face nimic. Nu există nimic pe care să-l poți face *tu*. Înțelegi?

– Înțeleg că ai renunțat deja la mama, și nici măcar nu ești aici, să îți dai seama cum se simte.

– Este în regulă să fii furios, îmi spune Tyler, încet. Și pierdut.

– Nu face pe preotul cu mine, îl avertizez, plimbându-mă de colo, colo și dorindu-mi să fi fost aici, pentru că l-aș lovi, i-aș trage un pumn direct în gura aceea afurisită de știe-tot. Nu ești confesorul meu, Tyler. Nici măcar nu mai ești preot.

– Poate că nu, răspunde el, calm, dar sunt fratele tău și te iubesc. Și Dumnezeu te iubeste.

Pufnesc.

- Atunci, e cazul să se străduie mai mult.
- Sean...
- Trebuie să închid. I-am spus lui Aiden că îl sun.

Închid, înainte ca Tyler să poată răspunde. E o mișcare nasoală, dar el a fost primul care a lovit sub centură, când L-a adus pe Dumnezeu în discuție. Un zeu în care nu cred, un zeu pe care îl urăsc, un zeu care a permis unuia dintre preoții lui să îi facă rău surorii mele, iar și iar, și apoi, în loc să o aline, a lăsat-o să își treacă un laț în jurul gâtului, la 19 ani, ca să scape de durere. Un zeu care îmi ucide acum mama, în cel mai lent și mai dezumanizant mod posibil.

Să-l ia naiba pe Tyler, și la naiba cu zeul lui. Nu am nevoie de niciunul – și nici mama.

- Domnule Bell?

Ridic privirea și văd o persoană în halat, stând în cadrul ușii.

- Da? spun, răgușit.

– Mama dumneavoastră este la recuperare acolo, și doarme, însă se simte bine. Ați dori să veniți să stați cu ea?

– Firește. Și merg la mama, lăsând predicile lui Tyler și furia față de Dumnezeu în urmă, știind că vor fi tot acolo și când mă întorc.

CAPITOLUL TREI

Harry Valdman este un ticălos egoist și lacom, care își înșală soția, își ignoră copiii și răpește în repetate rânduri bani munciți din greu de la oameni – dar e un șef cumsecade. Câtă vreme îi aduc o groază de bani, nu îi pasă ce fac, sau cât timp petrec la birou, ceea ce m-a ajutat enorm în ultimele opt luni, de când mama a primit diagnosticul, iar eu am devenit Fiul Protagonist al Cancerului. Încă obțin contracte majore și clienți importanți, chiar dacă îmi fac mai toată treaba din tot soiul de camere de așteptare.

Presupun, așadar, că nu va fi o problemă să îi las un mesaj secretarului său, cum că nu voi fi azi la birou. Primesc însă un apel de la Trent Secretarul.

– Bună dimineața, domnule Bell. Trent Secretarul pare ușor agitat. Domnul Valdman spune că dorește să fiți în biroul lui cât mai repede. A apărut ceva important și urgent.

Arunc o privire spre partea cealaltă a camerei, unde mama are un somn agitat, înconjurată de un amestec de bare, fire, punji și ecrane.

Oftez.

– Mama este în spital acum. Nu ar putea aștepta?

– Stați puțin, întreb imediat, spune Trent, apoi aud câteva măsuri dintr-o bucată muzicală de Liszt, cât sunt pus în așteptare. Apoi, Trent revine. Domnule Bell? Îmi pare foarte rău, dar domnul Valdman spune că trebuie să vă vadă de îndată, și că nu poate aștepta. Să îi spun că sunteți pe drum?

– La naiba, mormăi, trecându-mi o mână peste fața nebărbierită. Îmi privesc fracul mototolit. Da, sunt pe drum. Trebuie să trec pe acasă și să mă schimb, apoi vin.

– Bine, domnule. Îl anunț.

La naiba cu toate astea.

Închid și mă ridic. Nu îmi place deloc că o las singură pe mama. L-am obligat pe tata să meargă la muncă. Este managerul de depozit al unei mici firme de instalații, iar șeful lui nu e tocmai iertător cu absențele, nici măcar pe motiv de soție bolnavă. Ryan e tocmai în Lawrence, se acomodează cu noua lui chirie din afara campusului. Aiden este la serviciu. Evident că Tyler nu e aici.

O sărut pe mama pe fruntea rece, iar ea se agită, dar nu se trezește. Găsesc o asistentă și îi explic că trebuie să plec la muncă, dar că mă poate suna la cel mai mic semn de îngrijorare, apoi îi las numărul fiecărei persoane la care mă pot gândi, în caz că nu poate da de mine, deși va putea da de mine. Valdman va înțelege dacă va trebui să ies în fugă din biroul lui, sunt convins.

Aproape convins.

Cam pe jumătate convins.

La naiba, poate că nu sunt deloc convins. Rumeg toate astea în timp ce intru în mașină și mă îndrept în viteză spre apartament, lovind nervos cu degetele în volan. Este prima dată când să am grijă de mama mi-a creat probleme la serviciu, și, trebuie să recunosc, chiar și știind că Valdman este un ticălos, sunt surprins că a insistat să vin. Trent a spus că ar fi vorba despre o urgență, dar ce urgență legată de investiții poate fi mai importantă decât urgența chirurgicală a mamei?

Apoi mă simt ca un idiot, pentru că nu am făcut toți banii pe care îi am acum întrebându-mă lucruri de genul ăsta. *Întotdeauna* a primat munca, cel puțin până când s-a îmbolnăvit mama. Și, chiar și după aceea, m-am străduit să ofer companiei fiecare părticică din mine care nu era blocată de îndatoriri legate de condus mașina spre chimioterapie sau de curse la farmacie. Dacă Valdman spune că e o urgență, atunci îl cred și trebuie să o rezolv, indiferent ce ar fi.

Dar, serios acum, ce să fie?

Ajung acasă, fac cel mai rapid duș din lume și sar într-un costum curat, fără să mă obolesc cu bărbieritul. Nu mă întâlnesc cu clienți, așa că e în regulă, deși senzația străină de început de barbă care mi se freacă de gulerul apretat al cămășii mă distrage. Mă simt neîngrijit, iar, când ridic privirea spre oglindă, ca să mă asigur că nodul de la cravată e drept, abia dacă recunosc bărbatul posomorât care mă privește înapoi.

Nici n-are cum să fie altfel. A fost o noapte extrem de lungă, și deloc bună... exceptând partea cu Mary – cu ea aș fi putut petrece o mie de nopți lungi.

Asta înseamnă că mi-am asigurat drumul spre iad.

Bărbații de 36 de ani, ca mine, n-au niciun drept să vrea să vadă păsărici de studente. Nici să-și dorească să le lingă și să le mângâie până când se umezesc și scâncesc, nici să le desfacă picioarele și să se urce deasupra lor, să le-o tragă până când au orgasm de atâtea ori că își uită și numele adevărat, și pe cel fals. Și fix acum am o erecție, ceea ce este *absolut minunat*.

Îmi arunc lucrurile într-un săculeț din piele și alerg pe ușă, spre șeful meu, și la naiba cu erecția. Dumnezeu mi-e martor că se va pleoști de îndată ce intru în biroul lui.

Obrajii lui Valdman sunt acoperiți de pete roșii, care se întind ca niște păianjeni, și mă trezesc holbându-mă la capilarele și la venele subțiri, sparte, în timp ce vorbește, întrebându-mă dacă toți tipii albi bogați sfârșesc suferind de gută, și ce ar trebui să fac ca să fiu scutit de aspectul de Henric al VIII-lea. Probabil să nu mai beau, deși mănânc multe fructe kale, și cred că mai contracarează efectul.

Trăncănește de când am venit, și m-am așezat, cu câteva minute în urmă, și încă nu am nicio idee ce s-a întâmplat.

– ... *terminați*, Sean, suntem *terminați*, și am fost deja contactat de doi clienți, care s-au plâns că PR-ul negativ se reflectă asupra lor. Iar presa... Doamne! Să nu-ți vină să crezi ce vulturi! Sună pe toată lumea în prostie, inclusiv pe nenorociții de interni.

Mă oblig să îmi smulg privirea de la obrajii lui.

– Dacă mi-ai spune ce s-a întâmplat, aş putea să rezolv. Promit.

Valdman se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre barul pe care îl ține la îndemână.

– Bei ceva? mă întreabă, scotocind deja după un pahar și după decantorul de scotch.

Mă uit discret la ceas. Abia a trecut de nouă dimineața.

– Nu, mulțumesc, refuz, politicos. Acum, domnule, ce s-a întâmplat...

– Da, da, mormăie el, turnându-și de băut și așezând decantorul pe biroul dintre noi. Afacerea Keegan.

Sunt derutat.

– Afacerea Keegan?

Valdman clipește spre mine, cu ochii plini de vinișoare, și mai ia o dușcă. Așteaptă să spun ceva.

Dar ce aş putea spune?

– Fiecare versiune din contract a trecut măcar de două ori pe la departamentul juridic, îi spun, încercând să mă gândesc la orice capcană care l-ar fi putut aduce pe Valdman în pragul unui atac de apoplexie. Dar nu există nimic, sincer. Nimic. A fost o afacere curată, cu fiecare clauză examinată, cu fiecare cod poștal și cu fiecare asigurare de plată a taxelor cu referințe corecte, totul inclus. Și a trebuit să obținem o aprobare specială de la Consiliu, dar asta a mers mai bine decât am fi putut spera. Apoi, am trimis din nou contractul la departamentul juridic, după ce echipa lor l-a verificat. Nu există nimic ilegal sau imoral, domnule, promit.

Valdman mârâie.

– Ilegal, poate că nu. Dar imoral? Ești convins?

Mă uit lung la el. Știu că nu gândesc limpede, din cauza lipsei de somn și a stresului, știu că sunt stors după ultimele patru săptămâni de stat peste program și trezit devreme, ca să semnez acel contract, însă mintea mea a funcționat mereu la capacitate maximă tocmai în asemenea condiții, dar acum nu am nicio idee. Aș fi primul care să recunoască faptul că, în trecut, am semnat contracte care au cam întins limitele eticii – în fond, cei mai mulți bani se fac la granițele moralității – dar afacerea Keegan n-a avut nici urmă de așa ceva. Nici urmă de suspiciune, de dubiu. Doar niște clădiri vechi, din cărămidă, care vor deveni centre strălucitoare de profit. Chiar și în calitate de cetățean, cred că este o afacere bună.

Valdman își dă seama că nu am nicio idee despre ce vorbește, așa că pune jos paharul, cu un pocnet iritat.

– Omul care vinde proprietatea, Ernest Ealey, a pomenit vreodată despre vreo chirie? Despre chiriași?

O întrebare ușoară.

– Nici măcar odată, spun, cu fermitate. Și am cercetat fiecare document înregistrat cu privire la clădirile acelea trei, pentru ultimii patruzeci de ani. Nu există chirii, nici alte formalități, niciun fel de rahat istoric. Este o proprietate curată, domnule, serios.

– Te înșeli, îmi spune șeful meu. Pentru că există un contract și chiriași.

Clatin din cap.

– Nu. Am verificat.

– Ealey te-a mințit, fiule, sau a uitat, pentru că a fost un acord verbal, încheiat acum douăzeci de ani.

– Dacă nu a fost dezvăluit...

– Mi se rupe acum de asta, spune Valdman. Îmi pasă doar de nenorociții de ziariști care-mi suflă în ceafă.

– Îmi pare rău, domnule, dar tot nu pricep de ce s-ar interesa presa de niște chiriași oarecare...

– Călugărițe, Sean, mă întrerupe Valdman. Sunt niște nenorocite de călugărițe.

Dintre toate lucrurile pe care le-ar fi putut spune, „călugărițe” era, probabil, ultimul de pe lista mea de posibilități, și încă mă întreb dacă am auzit bine, când el merge mai departe.

– Au un adăpost și o cantină socială, iar în ultimul an au folosit clădirea pentru victime ale traficului de persoane.

Călugărițe. Adăpost.

Victime ale traficului de persoane.

Clipesc.

Și clipesc iar.

Pentru că...

E groaznic.

– Dragul de Ernest Ealey nu a putut vinde clădirile acelea ani de zile, așa că le-a închiriat călugărițelor pentru un dolar pe an, ca să fie scutit de taxe.

– Un dolar pe an, îngân.

La naiba, e foarte rău.

Valdman mă privește înciudat, peste o nouă dușcă de scotch.

– Văd că înțelegi, în sfârșit, cât de tare pute rahatul.

Înțeleg prea bine. Treaba stă cam așa: nu contează cât de legal și cât de transparent s-a făcut totul. Povestea este că un dezvoltator din afara statului dă afară un grup de călugărițe binefăcătoare din locul în care își fac binele. Povestea este că un loc al milei va fi distrus și transformat într-un templu al consumului și al lăcomiei. Povestea este că aceste călugărițe mititele și în vârstă – la naiba, deja parcă le văd la știri, cu negi și chipuri adorabile, ridate

- vor doar să hrănească și să îmbrace pe cei sărmani, iar milionarii cei mari și răi le pedepsesc pe ele și pedepsesc nevoiașii pentru un dolar în plus.

La dracu'. Cum naiba mi-a scăpat?

Îmi trec o mână prin păr și mă trag de el un minut, folosindu-mă de durere ca să mă concentrez.

- Vrei să găsec o cale să anulez tranzacția?

- Doamne, nu, se înfoaie Valdman. Știi câți bani ne ies din ea?

Firește că știu, naibii. Dar nu spun nimic.

Șeful meu se apleacă peste birou, lovind lemnul ca să accentueze.

- Nu, este în interesul lui Keegan și al lui Ealey să avanseze, nemaivorbind de noi. Păstrează contractul, dar rezolvă problema. Apretează-ne imaginea.

- Domnule?

- M-ai auzit, mârâie el. PR-ul este problema, nu afacerea. Așa că rezolv-o.

- Eu... De fapt, nici nu știu ce să spun. Domnule, eu nu știu nimic despre PR.

- Nu, însă tu ai semnat contractul, așa că este cel mai bine să fii tu cel vizibil. În plus, nu arăți deloc rău, băiete. Ne face să părem și noi mișto.

Deja clatin din cap.

- Domnule, dar...

- Sean, e stabilit. I-am spus deja lui Trent să contacteze călugărițele...

- Ce?!

- Și voiau să își trimită șefa, sau cum i-o zice, să discute cu tine, însă cred că una dintre surori este bolnavă, așa că trimit o internă în loc.

- O internă?

Valdman mă privește nerăbdător.

– Știi, una care nu e călugăriță încă, dar se pregătește să devină. Așa ceva. Nu știu. Tu ești ăla care are un frate preot, parcă.

– Postulantă, spun, surprins că încă mai știu cuvântul. Trebuie să fie postulantă. Apoi, adaug: Nu mai e preot.

El se încruntă.

– Dar asta înseamnă că familia ta este catolică, nu? Că și tu ești.

– *Eram*, și nu mai sunt din facultate, spun, și ceva din vocea mea închide robinetul lui Valdman.

– În fine. Călugărița în pregătire s-a oferit să vină aici, dar eu cred că e mai bine să mergi tu acolo. Dă mai bine. Te așteaptă în jur de ora zece, la adăpost.

Arunc o privire la ceas. Peste 13 minute voi strânge mâna unei călugărițe. Ce naiba s-a întâmplat cu ziua asta?

– Cum o cheamă? întreb, ridicându-mă. Aș putea pleca înarmat cu cât mai multe informații.

Valdman își privește ecranul calculatorului.

– Iverson.

Simt că îmi crește temperatura cu un grad.

Calmează-te, Sean. Probabil că sunt o grămadă de catolici cu numele ăsta în Kansas City.

Valdman se încruntă la notele pe care i le-a lăsat Trent Secretarul în descrierea apelului.

– Zenobia, pronunță, cu dificultate. Zenobia Iverson.

– Zenny, îl corectez, din reflex.

Valdman ridică privirea.

– Pardon?

Îmi netezesc haina și îmi iau servieta. Sângele îmi fierbe de ceva între anxietate și ușurare.

– Zenny. Detestă numele Zenobia.

– O cunoști?

– Da.

– Atunci, nu știu cât de bine te cunoaște ea. A fost cea care a spus povestea presei, ieri, și a precizat clar numele tău.

Asta nu mă liniștește deloc.

– Ah.

Valdman își înclină capul spre mine.

– De unde o cunoști?

Răspund, ieșind pe ușă:

– Este sora mai mică a celui mai bun prieten al meu.

– Ai grijă, fiule, îmi strigă el. Amintește-ți că primează contractul.

De parcă nu aș ști. Îi fac cu mâna, în timp ce îmi verific telefonul, să mă asigur că nu am ratat vreun apel de la spital, și apoi mă îndrept spre sora mai mică a lui Elijah, pe care trebuie să o conving să calmeze dulăii de la presă.

Floare la ureche, nu?

CAPITOLUL PATRU

OK, nu e deloc ușor. Urc în mașină, iar mintea mea începe să decojească situația ca pe o ceapă. Trebuie să nu mă mai gândesc pentru o clipă nici la Keegan, nici la PR, ca să pot... procesa.

Gândă-Zenny este călugăriță?

Gândă-Zenny este o călugăriță care mi-a turnat compania presei?

Mintea mea e un haos, în timp ce conduc Audi spre proprietatea Keegan, ca să mă întâlnesc cu Zenny. Zenny postulanta. Zenny, care va fi călugăriță în curând. Îl sun pe Elijah, iar apelul intră în căsuța vocală, așa că îmi arunc telefonul pe scaunul din dreapta, pufnind și încercând să îmi amintesc dacă a pomenit vreodată că sora lui s-ar alătura unui ordin religios.

Cu necaz, îmi dau seama că nu prea vorbim despre familiile noastre; este o decizie reciprocă, parcă pentru a nu pomeni vreun detaliu care să evoce Marea Schismă Iverson-Bell din 2003. Nici măcar nu i-am spus că mama e bolnavă. A aflat de la tatăl lui.

Nu m-a deranjat niciodată că nu discutăm despre familiile noastre, dar Zenny și călugăria pare să fie un lucru despre care ar fi trebuit să știu câte ceva, măcar de dragul lui Elijah. Părinții lui au fost suficient de blânzi și de înțelegători când le-a spus că este homosexual, deși eu știu că s-a confruntat cu un zid nerostit de disconfort catolic. Singurul lucru pe care ai lui l-au spus a fost că își doresc, totuși, nepoți care să fie sânge din sângele lor. Elijah nu a lăsat asta să îl supere – sau poate că doar nu a arătat că l-ar supăra. Nu ne-am priceput mereu să vorbim despre genul ăsta de lucruri, dar o parte din ceea ce îi liniștise pe părinții lui fusese și să știe că Zenny le-ar fi putut încă dăruii nepoți.

Acum, ea devenea călugăriță.

Sper că asta nu face situația lui Elijah și mai dificilă. Îmi propun să îl întreb de îndată ce mă sună înapoi.

Parchez pe stradă, lângă proprietate, lăsându-mi iubita mașină germană în urmă fără tragere de inimă, și apoi trebuie să caut o vreme printre clădirile de cinci și șase etaje, până să găsesc o ușă din metal marcată cu o cruce și cu un număr de telefon local. Nu este încuiată, așa că pășesc pe un coridor acoperit cu linoleum, de unde o scară prost luminată duce la etajul superior. Urc până la etajul al doilea, unde găsesc o ușă cu plăcuța *Slujitoarele Bunului Păstor din Kansas City*, care mă conduce spre o cameră de așteptare improvizată. Este și ea acoperită de linoleum, iar înăuntru se află scaune roșii, din plastic, cu siguranță adunate de la o popicărie din anii '80. Din loc în loc, văd coșuri pline cu jucării uzate. O plantă artificială, prăfuită, se află într-un colț, și de undeva se revarsă vocea lui Bruno Mars, care cântă despre Versace.

Sex și bogăție - primele lucruri care îmi vin în minte când mă gândesc la călugărițe, nu?

Sun clopoțelul portocaliu de la geamul recepției (pustii) și aștept.

Mă întreb cum o arăta Zenny, după atâția ani. Nu îmi amintesc să fi văzut vreo poză cu ea, dar nu mă surprinde. Elijah a spus mereu că era prea sătul de postat știri despre muzeu ca să-și mai actualizeze și conturile personale, și, sincer, sunt mult prea ocupat să deschid pe telefon și altceva decât *The Wall Street Journal* sau aplicațiile de bursă, așa că nu am nicio idee despre ceva ce nu are legătură directă cu munca mea; nici măcar despre familia celui mai bun prieten al meu.

Și, ținând cont de schismă, *mai ales* despre ei.

Mi-o imaginez pe Zenny din amintiri: gândă-Zenny, cu gropițe și cu părul prins în codițe, înfoiate ca niște păpădii. Înainte de schismă, a trebuit să stau cu ea de câteva ori. De fapt, îmi amintesc cum am încercat să mă strecur în camera lui Elijah, în gimnaziu, ca să ne jucăm pe

Playstation, și cum m-a chemat mama în bucătăria familiei lui, să țin bebelușul ca să ne facă o poză.

Când o văzusem ultima oară? La înmormântarea lui Lizzy? Da, așa e. Îmi amintesc cum răsunau pantofii ei pentru școala de duminică pe podeaua bucătăriei noastre, în timp ce fugea după câinele familiei, după funeralii. Cum se juca bucuroasă cu Ryan, în timp ce tata turna whisky în pahare pentru adulți, fără un cuvânt.

Eu mă încuiasem în baia de sus și mă prinsesem de marginea chiuvetei, strângând până când mi se albiseră încheieturile. Privisem șirul de rimeluri și gloss-uri pe jumătate goale pe care Lizzy nu avea să le mai folosească niciodată. Nu știu câtă vreme rămăsesem acolo, privind în gol, fără să mă gândesc la nimic, când auzisem o bătaie în ușă, apoi zgomotul ca de ploaie al mărgelilor noi împletite în codițele unei fetițe.

– Sean? întrebuse. Avea șapte ani, iar vocea îi migra spre cea a unei puștoaice, lăsând în urmă pelticia și sâsâiala.

Să fi fost oricine altcineva, aș fi urlat să mă lase în pace, aș fi aruncat cu lucruri în ușă până când plecau – dar cu Zenny nu puteam. Era surioara lui Elijah, așa că am spus:

– Da, sunt aici.

– Mama a zis că trebuie să îți spunem doar lucruri gen „Îmi pare rău pentru pierderea suferită“, dar Ryan și cu mine ne-am gândit că poate vrei să știi că este *Jurassic Park* la televizorul de la subsol.

Ca prin farmec, singura dată în ziua aceea, am zâmbit.

– Mersi, gândă-Zenny.

– Și am găsit o carte pe care să o citești. S-a auzit un zgomot, apoi un foșnet de hârtie, și o carte a fost strecurată pe sub ușă. Era în camera doamnei Carolyn, dar cred că ai mai mare nevoie de ea. Tata citește mereu în baie, și stă cu orele.

La asta mi-a venit să râd. M-am întins după volumul ieftin care se năștea din crăpătura de sub ușă. Era una dintre poveștile de istorie romanțată ale mamei, cu un font auriu, îmbârligat, și un tip îmbrăcat în țoale antice, strângând o femeie de umeri.

În patul piratului: volumul unu din Saga Wakefield

– Mersi, puștoaico, am spus. Apreciez.

– Mă duc să mă uit la *Jurassic Park*, acum, a declarat, apoi am auzit covorul strivit sub pantofii ei și zgomotul ca o ploaie de plastic al mărgelilor din părul ei, și a plecat. Era singura persoană din casă care reușise să rămână cu mintea întreagă în toată povestea cu moartea lui Lizzy.

Rămăsesem în baie încă o oră, încă prea terminat să pot înfrunta pe oricine era jos și prea afectat să pot merge să mă culc, în camera mea. De fapt, singurul lucru care m-a liniștit suficient să-mi părăsesc coconul de durere din baie a fost să citesc primele 50 de pagini din *În patul piratului*, care m-a prins. După ce am citit capitolul în care lady Wakefield era răpită de misteriosul rege-pirat, m-am simțit suficient de normal să pot coborî. Firește că am pășit chiar în mijlocul schismei: doamna Iverson îl trăgea de cot pe doctorul Iverson, mama plângea, iar Elijah părea șocat.

Înainte să pot înțelege ce se petrecea, îmi amintesc că fusesem recunoscător pentru că Zenny era la subsol, departe de grotescul care se desena între familiile noastre. Am ținut cartea aceea în mână de parcă ar fi cuprins răspunsurile esențiale pentru viață, am coborât scările și m-am confruntat cu ceea ce avea să devină ultima rană provocată de sinuciderea lui Lizzy.

La naiba.

Detest să mă gândesc la ziua aceea.

Mă scutur de amintiri și sun din nou clopoțelul de la geam, cuprins de nerăbdare. Îmi privesc ceasul. Da, este ora zece, și, după imaginea Fecioarei care atârnă deasupra scaunelor ieftine, cu siguranță mă aflu în locul potrivit.

– Bună! strig, prin geam. E cineva aici?

Aud un hohot de râs – înfundat, parcă dincolo de o ușă – apoi câteva voci prinse într-o conversație animată, iar vocile par să se apropie. Slavă Cerului.

– Am venit să o văd pe Zenny, am spus eu, plin de speranță.

Aud o ușă deschizându-se undeva, aud pași pe linoleum, și, dintr-odată, mă cuprinde o doză puternică de încredere și optimism.

E vorba de gândă-Zenny, căreia îi place *Jurassic Park* și care mi-a adus o carte, cândva, doar ca să nu mă plictisesc. Este aceeași Zenny pe care am dat-o în leagăn, în parc, și de care a trebuit să îmi păzesc popcornul la serile de film în familie. Este surioara celui mai bun prieten al meu, și va fi ușor. Își va vedea vechiul prieten, pe Sean, și își va da seama că a fost doar o neînțelegere, se va da la o parte și îmi va permite să rezolv totul.

Așa cum am spus, floare la ureche.

Pașii se apropie, iar eu mă îndepărtez de geam, deja lipindu-mi cel mai bun zâmbet frățesc pe față, când apare Zenny.

Doar că.

Doar că...

Rahat.

Nu e Zenny.

Este Mary.

CAPITOLUL CINCI

– Mary? spun, uluit.

Poartă o bluză albă, cu guler și un pulover negru, la centură îi atârnă un rozariu și la gât are o cruce. Sunt haine extrem de diferite de rochia roșie pe care o purta ieri seară, și totuși este aceeași Mary. Are aceeași gură captivantă, cu buza superioară bosumflată peste cea inferioară. Are același cercel sclipitor într-o nară, aceiași ochi, cu halourile arămii în jurul pupilelor.

Este ea. Este ea, și imediat îmi amintesc cum m-am simțit cu ea în brațe, cum mi-a atins ceafa cu degetele, cum i-a cedat gura ademenitoare sub degetul meu. Trupul meu răspunde pe loc. Scula îmi tresare alene și mi se întărește, apăsându-mi fermoarul, iar eu îmi trec limba peste dinții de sus.

– Mary, repet, iar vocea mea e schimbată, suficient cât să o facă să își muște buza, iar obrajii săi se acopere de nuanța aceea rozalie.

Înghite și mă privește în ochi.

– Sean, șoptește ea.

– Asta era slujba despre care nu ai vrut să îmi povestești.

– Da.

– Ești călugăriță.

– De fapt, postulanta, spune ea, oftând. Iar ordinul acesta este semi-apostolic, așa că „soră” este termenul corect, nu „călugăriță”. De obicei, folosim „călugăriță” pentru a ne referi la cineva care face parte dintr-un ordin contemplativ.

Clipesc spre ea pentru o clipă, dorindu-mi ca toate cuvintele pe care tocmai le-a rostit să capete sens. Dar ele îmi plutesc prin minte, complet separate de context și înțeles.

– Deci... nu ești călugăriță?

Un zâmbet scurt.

– Nu sunt *soră* încă. Voi mai fi postulată încă o lună, înainte să devin novice.

– Și apoi vei deveni călugăriță?

– Apoi voi fi novice timp de doi ani.

– Și *apoi*?

Zâmbetul i se transformă în râs.

– Apoi, fac un jurământ temporar. Dacă tot mai doresc să depun jurăminte permanente după trei ani, voi fi o soră a ordinului.

– Dumnezeuule.

Ea râde iar.

– Cam așa. Despre El e vorba.

Arunc o privire nu tocmai discretă în jurul camerei de așteptare triste, revenind la tânăra femeie de la geam. Chiar și cu puloverul simplu, chiar și cu bentița albă care îi ține buclele departe de față, este uluitoare. De fapt, ceva din severitatea hainelor ei și a decorului o face chiar mai frumoasă decât seara trecută. Îmi pulsează penisul, amintindu-mi că nu m-am bucurat de șansa de a o săruta, și nici de a-i trece un picior peste umăr și a o gusta.

Și nici nu vei avea parte de asta vreodată, Bell. E o nenorocită de călugăriță.

– De ce? întreb, încercând să înțeleg. De ce ar alege cineva viața asta? Scaune vechi, de plastic, un program plicticos și fără sex? O viață *fără sex*, și pentru ce? Pentru plăcerea stranie de a purta un pulover ca ăsta? Ai putea face orice. Ești atât de tânără, Mary. Ești deșteaptă. Studiezi. De ce ai renunța la toate astea?

Zâmbetul ei nesigur se stinge ca o lumânare. Privește în altă parte.

– Nici nu mă așteptam de la cineva ca tine să înțeleagă.

– La naiba, nu înțeleg, spun, începând să mă simt iritat.

Nu iritat.

Supărat.

Sunt supărat că am întâlnit o fată pe care o doresc, pe care îmi doresc să o sărut, să i-o trag și să dansez din nou cu ea, și nu pot să fac nimic din toate astea pentru că ea vrea să își dedice viața unei zeități inexistente. Adică, este evident că nu e treaba mea, dar *totuși*.

– Ar fi trebuit să știi, mormăie ea. Așa te-ai purtat și când a devenit Tyler preot.

Tyler.

Fratele meu.

Cuvintele mi se scurg în minte - o explicație lentă, care mă îngheață.

– De unde...?

Dar abia ce îmi închei întrebarea, în timp ce ea clatină din cap, nerăbdătoare, iar soarele se ascunde după nori, profilându-i capul într-un joc diferit de umbre și lumini, și recunosc contururile pomeților lui Elijah, ochii și fruntea lui - și știu.

Să mă ia naiba.

– Zenny? întreb. Apoi repet, pentru că nu mi se pare încă real. *Zenny?*

Nu răspunde, dar nici nu e nevoie, pentru că acum îmi dau seama. Nu doar de asemănarea ei cu Elijah, dar și cu fetița pe care am cunoscut-o cândva. Dar acum nu mai e o fetiță. Se pare că 14 ani sunt o veșnicie, ceea ce știu, din punct de vedere intelectual, firește, dar să văd și dovada este tulburător. Ireal.

Zenny este femeie. O femeie pe care mi-am dorit să o am seara trecută.

Micuța Zenny! Iar eu aproape am sărutat-o, aproape...

Doamne. Îmi acopăr gura cu mâna, când impactul real al tuturor lucrurilor mi se filtrează în gânduri.

– Elijah o să mă omoare, mormăi, printre degete. Doamne. O să mă omoare.

Citesc o urmă de amuzament în privirea ei, înainte să redevină serioasă.

– Este în regulă, Sean. Nu s-a întâmplat nimic.

– Nu s-a întâmplat nimic? Doamne, Zenny. Am fost cât pe ce să te sărut! Nu avem idee... Mă întorc, pentru o clipă, apoi revin cu fața spre ea. De ce nu ai spus nimic? Cu siguranță știai cine sunt. De ce nu mi-ai spus că ești tu?

– Nu m-ai recunoscut, răspunde ea, calmă. În ochii ei citesc provocarea, când mă privește. Sau poate că nu e provocare, ci... *durere*? Dar e ridicol. De ce să sufere pentru că nu am recunoscut-o după 14 ani? Și nu aveam niciun motiv să îți spun, mai ales ținând cont de ce se petrece cu clădirea.

– Dar tot ai vrut să te sărut, spun (da, o spun ca să fiu de rahat). Chiar dacă eu sunt lupul cel mare și rău care încearcă să vă ia clădirea.

Ochii îi scânteiază iar, dar nu de amuzament, acum. Se îndepărtează de geam și aud o ușă deschizându-se lângă mine. Ea stă în prag, arătând mai dulce și mai strălucitoare decât ar avea dreptul să arate o fată, și îmi face semn să intru.

– Începem?

– Nu! Zenny, îmi datorezi mai mult decât atât, la naiba!

– Nu vorbesc cu tine despre asta, spune ea. S-a terminat și nu se va mai întâmpla... și nici măcar nu s-a întâmplat nimic. Am trecut peste.

Eu nu am trecut peste! Nu am depășit amintirea atingerii ei, amintirea felului în care o doream – care nici măcar nu mai e doar o amintire, acum, ci este un lucru real și prezent; dorința mea este o stare. Și cum naiba să trec peste faptul că este surioara lui Elijah? Pe care am ținut-o în brațe când era bebeluș!

Doamne, merg drept în iad! Nici măcar nu cred în iad, și totuși într-acolo mă îndrept, și ce e mai rău e că *ea* crede în iad, probabil. Crede toate chestiile astea tâmpite și își dedică viața bisericii care mi-a ucis sora.

Cum să o mai doresc, după toate astea? Știind că este micuța Zenny, știind că alege singura instituție de pe Pământ pe care îmi doresc să o văd eradicată? Dar, Doamne, o doresc.

Repetă gestul și îi accept invitația, prinzând un parfum delicat, ca de trandafiri, când trec pe lângă ea.

– Aș vrea doar să vezi adăpostul, înainte să vorbim despre orice altceva, spune ea, nonșalant, închizând ușa spre sala de așteptare și conducându-mă pe un holișor. Trecem pe lângă un birou mic, în care o femeie sortează cutiile din interior. Cred că este femeia cu care Zenny discuta mai devreme. Vara, este liniște, continuă Zenny, doar dacă nu avem o suită de zile ploioase, sau dacă nu primim un nou grup de femei care așteaptă să fie plasate permanent.

– Zenny.

Mă ignoră, conducându-mă într-o încăpere mare, unde se află paturi de campanie făcute parcă de mâini grijulii.

– Însă, iarna, depășim capacitatea. Avem o politică strictă privind separarea familiilor, bărbaților și femeilor, dar uneori lăsăm oamenii să doarmă pe podeaua bucătăriei, ca să nu refuzăm pe nimeni.

Privesc prin încăperea severă, unde, în ciuda păturilor obosite și a pernelor aplatizate, este extrem de curat și miroase a *acasă* - un amestec familiar de pâine în

cuptor, flori proaspete și detergent de podele. Apoi, mă uit la tânăra care se străduie din greu să nu mă privească.

– Zenny.

Se răsucește pe călcâie și iese din cameră, vorbind foarte repede.

– Aici este cantina, spune. Așa cum vezi, este micuță, iar bucătăria are nevoie de îmbunătățiri, însă, în ciuda tuturor neajunsurilor, am reușit să servim aproape două mii...

– *Zenny*. De data asta, o ating, abia simțit, pe materialul alb, cu aspect artificial, de pe cotul ei. Iar ea încremenește, de parcă aș fi înghețat-o pe loc. Spune-mi despre ce a fost vorba seara trecută, îi zic, și știu că par autoritar, știu că folosesc aceeași voce scăzută pe care aș folosi-o cu o femeie, ca să își desfacă picioarele pentru gura mea. Știu, și nu îmi pasă. Nu cred că pot reuși să trăiesc cu amintirea serii trecute fără niciun soi de concluzie, nu cred că mă pot uita la ea nicio secundă fără să o sărut și nu mai pot asculta niciun cuvânt fără să am nevoie să îmi rostească numele, iar și iar. Ceva trebuie să se schimbe, ceva trebuie să oprească încordarea asta cumplită din capul meu, și numai la asta mă pot gândi. Îți amintești de treaba cu sinceritatea? Ce-ai spune să fii și tu sinceră cu mine?

Din spatele ei, văd felul în care i se ridică și se lasă în jos umerii ei perfecți, în timp ce respiră. Văd felul în care i se agață soarele în bucle și linia maxilarului încleștat.

– Întoarce-te și uită-te la mine, îi spun, cu blândețe. Mare greșală, pentru că se întoarce, mă privește, și parcă aș uita, de fiecare dată, când de superbă este și ce reacție are penisul meu când văd buzele acelea. Te rog, îi spun, încet. Spune-mi despre seara trecută.

Soarele strălucitor, de dimineață, face arama din ochii ei să pară topită, lichid, de parcă sufletul ei ar clocoti și ar aștepta să fie turnat. Ea oftează și vrea să coboare privirea, iar eu nu o las. Îi ridic bărbia cu degetul și mențin

contactul vizual. Atingerea mea pare să o șocheze, și mă șochează și pe mine, iar undeva, în minte, îmi apare imaginea vitraliilor și gustul aspru de vin.

– Am vrut o ultimă noapte pentru mine, recunoaște ea. Într-o lună, voi deveni novice, și, în afară de școală, nu voi mai putea să... Nu își termină fraza, de parcă s-ar fi trezit folosind cuvinte interzise. Apoi, va veni vremea să mă dedic serios ordinului și acestei vieți.

– Așa că aveai de gând să ceri oricărui om în vârstă pe care îl întâlneai să te sărute?

– Nu ești atât de bătrân.

– Știi ce vreau să spun. Răspunde-mi, te rog.

Oftează iar.

– Nu. Voiam doar să mă îmbrac elegant, să beau și să am parte de o seară în care nu făceam teme, nu curățam toaletele de la adăpost și nu studiam texte ecumenice. Apoi, te-am văzut, iar tu nu m-a recunoscut, iar asta a fost groaznic, și totuși... sigur, cumva. De parcă te-aș fi cunoscut și nu te-aș fi cunoscut, în același timp. De parcă aș fi putut pretinde că sunt altcineva și aș fi știut, totuși, că aveai să fii atent cu mine.

– A fost o presupunere periculoasă, îi spun, simțind un ghimpe de teamă retroactivă. Lucrurile pe care ți le-am spus seara trecută – la naiba, nu a fost OK să fac asta.

Ea ridică o sprânceană.

– Deci a fost OK să mi le spui, pentru că mă credeai străină, dar aflând că sunt sora lui Elijah, nu mai este OK?

– Da. Și mai ești și foarte tânără. Iar eu nu sunt un om bun. Dacă mi-ai fi spus că asta vrei, mi-aș fi petrecut restul nopții cu gura între picioarele tale.

Ochii ei se măresc, iar eu îmi amintesc că suntem într-un loc condus de călugărițe.

Of.

– Scuze, spun, trecându-mi mâna prin păr. Dar înțelegi de ce e atât de ciudat pentru mine? Ești surioara

lui Elijah, și dintr-odată ești *călugăriță*, și lucrurile pe care am vrut să ți le fac, Zenny... nici nu ai idee.

– Infamul Sean Bell are o conștiință?

– Nu ne-am mai văzut de 14 ani, spun, amuzat și ofțicat. Aș putea fi un bărbat principial.

Ea își dă ochii peste cap.

– Vorbesc cu Elijah aproape zilnic. Știu suficient despre tine. Singurele tale principii se referă la bani.

– Nu este adevărat, protestez eu.

– Serios?

– Da, serios. Te rog să remarci că m-am panicat fiindcă am avut gânduri carnale despre tine, seara trecută.

Ea flutură din mână.

– Aici e vorba mai degrabă de relația ta cu Elijah, decât de etică.

– Nu văd nicio diferență între cele două.

– Încă mai ai gânduri carnale despre mine? întrebă, brusc, cu o combinație atrăgătoare de curaj și vulnerabilitate, irezistibilă. Pare să își dorească un răspuns într-atât, încât e dispusă la a-și expune propria curiozitate, propria dorință – și, mai mult, dorința de a fi dorită. Iar asta spune atât de multe despre ea, despre tinerețea, energia, spiritul și inocența ei, despre sinceritate și despre visare, și e un sentiment atât de puternic.

– Vrei să continuăm treaba cu tipul sincer? întreb, pentru că nu am o problemă cu asta, dar, după ce îi răspund, s-ar putea să aibă ea. Și vreau să îi ofer alegerea de a da înapoi de la această conversație, acum, înainte să îi dezvălui precis cât de impur poate fi un bărbat fără religie lângă o femeie sfântă.

– Da, șoptește ea, privindu-mă.

Deschid gura să îi răspund, amintindu-mi doar în ultima clipă că mai este cel puțin o persoană de față, că Zenny dorește să fie *călugăriță*, că nu ar fi deloc bine pentru

ea să fie prinsă cu mine șoptindu-i cuvinte murdare, și oricum nu vreau să fim întrerupți. Vreau să audă precis ce vreau să îi spun, ca să înțeleagă cât de serios este totul.

Privesc cantina, să mă asigur că suntem singuri, apoi o prind de cot și o conduc în bucătărie, care este separată printr-o ușă glisantă. În interior, îi dau drumul, iar ea face un pas instinctiv înapoi, lipindu-se de perete.

Fată deșteaptă.

Fac toate lucrurile pe care le-ar face un tip amabil: stau la distanță de ușă, ca să aibă o cale de scăpare, îmi vâr mâinile în buzunare și mai întreb o dată:

– Ești sigură că vrei să auzi asta?

Ea ridică bărbia și îi intuiesc nervozitatea și nesiguranța. Dar de spus, spune:

– Da, te rog, cu o voce calmă și limpede.

Așa să fie.

– Mi-am dorit să ți-o trag de când te-am văzut, astăzi, îi spun, privind-o cum se albește de surprindere la cuvintele mele directe. Mă gândesc continuu cum îți ridic puloverul și cum îmi îngrop fața între labiile tale, până când totul miroase a tine. Vreau să îți mușc sânii prin cămașa asta albă. Vreau să văd cum îți alunecă lăntișorul cu cruce peste claviculă, în timp ce aflu dacă preferi două sau trei degete.

I se desfac buzele, dar nu scoate un sunet. Ochii ei sunt mari și îi caută pe ai mei, și respiră repede, atât de repede, că sunt convins că aude și înțelege fiecare cuvânt.

– Ți-a spus Elijah câte femei am avut? Câte am adus la orgasm? Sunt multe, Zenny, pentru că mie-mi place sexul. Vreau să ofer plăcere femeilor. Îmi place să le văd păsărica, îmi place să le gust și să îmi împing scula în ele, până se lărgesc. Îmi place să îmi umplu mâinile de părul lor, când le-o trag în gură. Îmi place felul în care fundul unei fete mi se strânge în jurul degetului, în timp ce îi ling clitorisul.

Înghite în sec.

– Și vreau toate lucrurile astea cu tine. Acum. Îmi deschei haina de la costum și o desfac, ca să vadă exact cât de mult le vreau. Cât de mult o vreau pe ea.

– Ah, expiră ea, cu ochii la conturul din pantalonii mei.

– Exact. Ah.

Îmi privește mai departe erecția, cu dinții înfiți în buza de jos.

– Așadar, vezi și tu care e problema, spun, pe un ton profesional, încheindu-mă la haină, mai ales pentru a-mi ascunde erecția, care picură acum, pentru că o privesc mușcându-și buza. Mă gândesc cum ar ceda buzele acelea sub ale mele, cum ar ceda dinților mei, cum s-ar vedea în jurul membrului meu, în timp ce eu i-aș aluneca blând pe gât.

Se străduie să își îndrepte ochii din nou la fața mea, și, când se oprește acolo, mă vede zâmbind ușor. Obrajii i se aprind iar, de stânjeneală sau de excitație, sau poate de o combinație între cele două.

– Problema fiind că ești excitat?

Fac un pas în față, cu mâinile înapoi în buzunare.

– Eu sunt un bărbat pervers, dragă. O fac cu stripteuze. Am acceptat apeluri în conferință în timp ce nevasta altuia mi-o sugea sub birou. Crezi că îmi este rușine de scula mea, sau că mi-e rușine că îmi place să fut? Nimic mai departe de adevăr.

Pupilele ei sunt imense, iar ochii, niște inele de aramă în jurul unor lacuri masive de negru.

– Atunci, nu înțeleg, șoptește ea.

Mai fac un pas în față, apoi altul, până când vârfurile pantofilor noștri se ating. Mă mișc suficient de lent ca să-i prind privirea și să ridic o sprânceană, ca să mă asigur că e în regulă. O întreb asta din priviri, iar ea încuviințează

încet, cu ochii mari. Eu îi mângâi bărbia, apoi gulerul apretat.

– Problema nu este că vreau să ți-o trag. Problema este că țin la tine. Țin la Elijah.

– Și nu le-o tragi femeilor la care ții?

– Nu.

– Ciudat, murmură ea, iar respirația i se oprește când degetul meu coboară și începe să se joace cu lăntișorul.

Ridic din umeri.

– Așa am procedat mereu. Și...

– Și?

Îmi trec crucea printre vârfurile degetelor, cu ochii lipiți de ai ei.

– Și mai e și asta.

– Este o problemă că îmi respecti alegerile și credința, sau că nu respecti Biserica?

Folosesc crucea ca să mă trag mai aproape de ea.

– Ambele, îi spun.

– Așadar, nu e o singură problemă, spune, cu vocea întretăiată. Îți pasă de mine și de fratele meu și nu îți pasă de Dumnezeu.

– Mhm, sunt de acord. Acum, îi privesc gura, felul în care buzele i se încrețesc puțin când vorbește, felul în care i se mișcă limba, când formează cuvintele. Penisul meu este conștient de apropierea de ea; câțiva centimetri și l-aș putea lipi de abdomenul ei.

Nu. Este un lucru rău.

Elijah.

Chestia cu călugăria.

– Eu nu mi-am primit sărutul, șoptește ea. Și plănuisem deja acel păcat. Dacă m-ai săruta acum și ne-am prefăce că a fost seara trecută? Că nu știai cine sunt?

La naiba.

Trupul meu răspunde înaintea minții. Inima îmi bate cu putere și amintirile mă asaltează, ca un carusel, făcându-mă să trăiesc emoții pe jumătate uitate, sentimente de magie și mister, de parcă fata asta ar avea în interior un univers mai mare decât cel în care trăiesc, de parcă ar vorbi o limbă pe care o aud doar în visuri pe care pretind că nu le visez.

Îmi amintește de mine, așa cum eram. *Înainte*. Înainte să moară Lizzy. Înainte să resping toate lucrurile prostești și naive care mi-au împiedicat familia să afle adevărul și să-i cunoască suferința. Înainte de a-mi ciopli propriul idol din bani, ambiție și cravate de 1 500 de dolari.

Futu-i.

Mă trag înapoi când îmi dau seama ce fac, cât de aproape sunt de gura ei, cât de aproape sunt de a-mi apuca penisul doar ca să-mi ostoiesc nevoia.

Cum naiba poate căpăta tentația chip de călugăriță? Cât de corect e asta?

— În niciun caz, spun, răgușit. Elijah m-ar ucide. *Tu* m-a ucide, după ce ți-ai da seama ce bărbat groaznic sunt și ce m-ai lăsat să fac.

— Cum adică? Se desprinde de perete și face un pas în față.

— Adică nu ar fi deloc bine să te sărut.

— Din cauza fratelui meu?

— Da.

— Și a vocației mele?

— Da.

Mai face un pas în față, iar acum eu sunt cel forțat să dea înapoi.

— Trebuia să ne prefacem că încă nu știi lucrurile astea.

— În plus, spun eu, dându-mă înapoi până când călcâiul meu atinge aragazul, și mă trezesc blocat, să nu

uităm că sunt egoist, periculos, și mult prea bătrân pentru tine. Îmi place păcatul. Îmi place corupția. Nu vrei să te atingă un om ca mine.

– Dar vreau să mă atingi, spune Zenny, înghesuindu-mă în aragaz. Știu că ești egoist și păcătos, și de aceea ești perfect pentru asta. Îmi vei oferi ce îmi doresc și vei pleca, și nu te vei simți ofensat dacă nu îți mai cer niciodată un sărut. De fapt, dacă pricepe cineva ce înseamnă să vrei ceva doar pentru plăcerea momentului, cred că tu ești acela.

– Dar...

– Doar o dată, mă imploră ea, cu ochii mari. Mi-am promis că voi avea parte de asta, înainte să devin novice. De un ultim sărut.

– Dar...

– Și cine să mi-l ofere, dacă nu tu, cel mai bun prieten al fratelui meu? Știu că vei avea grijă de mine. Genele ei flutură, iar ea îmi atinge pieptul cu mâna.

Apoi, palma ei îmi alunecă peste abdomen.

– Zenny, mormăi.

Scula mea îmi face gaură prin pantaloni, și simt fiecare amprentă a degetelor ei, prin toate straturile de îmbrăcăminte, când mâna îi coboară, și îi coboară...

– Te rog, murmură ea – și când naiba a ajuns ea să dețină controlul? Cum a reușit să mă blocheze și nu mai pot protesta decât vag?

Apoi spune „Sean”, de parcă ar fi murmurat numele în pernă, înainte, de parcă l-ar fi mâzgălit în caiete, de parcă și-ar fi imaginat cum ar fi să mi-l respire pe buze.

– Sean, repetă ea, și podul palmei îmi atinge cureaua, și totul se termină, *poс*, controlul meu plesnește ca o coardă.

Gem.

Și o trag într-un sărut arzător.

CAPITOLUL ȘASE

În clipa în care buzele ei le ating pe ale mele, sunt pierdut. Uit orice amintire despre ce este corect sau necesar.

Extaz. Așa se numește euforia spirituală trăită de sfinți, iar eu nu sunt sfânt, cu siguranță, dar acesta este extazul. Icnetul pe care îl scoate când îmi strecur mâna pe spatele ei și ne aduc trupurile laolaltă. Atingerea ezitantă a limbii ei pe buzele mele. Gustul ei curat și dulce, parfumul de trandafiri al pielii, supunerea satinată a gurii ei moi.

Felul plin de încredere în care mâinile ei mi se prind pe după gât.

Sunetul abia auzit pe care îl scoate când îi acaparez gura – limba, dinții, buzele – fără nicio reținere. Mă întorc, și ea este cea încolțită, și transform totul într-o capcană: brațele mele, picioarele, cedând dorinței perverse care mă presează. Îmi lipesc penisul de ea, mâinile mele îi găsesc fundul prin materialul ieftin al puloverului, și îi mușc buza de jos până geme. O țin prizonieră între dinții mei în timp ce o ridic și o așez pe teighea, lângă aragaz, iar ea își desfăce picioarele, pentru ca eu să pășesc între ele, de parcă am mai fi făcut asta de mii de ori.

În clipa în care trupurile noastre se ating iar, în clipa în care erecția mea se atinge de locul acela dintre picioarele ei, scoate un icnet atât de surprins, atât de uimit, încât trebuie să îmi umplu pumnii de materialul puloverului, ca să nu fac ceva cu adevărat murdar, cum ar fi să mă joc cu marginea lenjeriei pe care o poartă. Cum ar fi să îmi strecur degetele pe sub elastic și să aflu dacă este complet epilată sau acoperită cu puf, dacă este udă și alunecoasă, dacă clitorisul ei este umflat și cere sărutări.

Atunci, mă apucă de revere și își freacă șoldurile de mine, căutând frecarea aceea plăcută, iar și iar.

– Zenny, murmur, pe buzele ei, și o parte curajoasă din mine recunoaște că este foarte departe de sărutul pe care l-a cerut, și recunoaște și că îmi voi da drumul în interiorul pantalonilor mei Hugo Boss, dacă mai continuă. Chiar și prin haine îi simt căldura, îmi dau seama unde este moale și udă, între picioare.

Doamne, vreau să o văd. E singurul lucru la care mă pot gândi, dintr-odată, singurul lucru la care poftesc, chiar dacă doar pentru o secundă.

– Vreau să-ți văd păsărica, spun, răgușit, ridicând capul.

– Pă...sărica? spune ea, de parcă nu ar mai fi rostit niciodată cuvântul cu voce tare.

– Da. Vocea mea este atât de răgușită, de disperată, și, Doamne, nu m-am mai simțit niciodată atât de agitat. Simt că voi lua foc dacă nu primesc asta, dacă nu văd chiar și pentru o clipă locul ei secret.

Ea expiră întretăiat, îmi lasă reverul și își duce o mână la fustă, pe care o ridică lent până în talie, în timp ce eu îi devorez din nou buzele, apoi îmi îngrop fața în scobitura umărului ei și îi sărut fiecare bucățică de piele expusă deasupra claviculei. Îi mușc urechea, maxilarul, iar mâna mea o găsește pe a ei și o ajută să își ridice fusta, facem asta împreună, actul acesta interzis, revelația interzisă.

Trupul ei interzis.

Cuvântul acela, *interzis*, îmi despică mintea, cu măsuri egale de dorință și de teamă. Pentru că da, este extraordinar de sexy că nu ar trebui să o sărut, că nu ar trebui să o implor să mă lase să îi văd locul secret, că mâna mea nu ar trebui să fie deasupra mâinii ei, alunecându-i pe coapsă – dar este și foarte rău, chiar și pentru Sean Bell.

Rău, rău, rău.

Chipul dezamăgit al lui Elijah îmi apare în minte, iar eu mă desprind de ea și fac un pas în spate. Zenny

încremenește, cu gura încă umedă, întredeschisă, și cu mâna plină de materialul fustei, deasupra coapsei. Picioarele ei lungi și întunecate sclipesc în lumina soarelui, și, înainte să lase fusta să cadă, văd o umbră de bumbac alb ca zăpada între picioarele ei.

Înghit. Am în mod regulat femei care poartă La Perla sau Agent Provocateur, dar să văd chiloțeeii aceia simpli, de bumbac, mi-a făcut penisul să ia foc, și acum picură în interiorul pantalonilor. Trebuie să plec de lângă ea și să-mi revin.

– Sean...? întreabă ea, ezitant, și, când mă întorc, pe chipul ei citesc îngrijorare, care se transformă repede în jenă.

Ce naiba am făcut?

– Îmi pare rău, mormăi. Îmi pare atât de rău. Trebuie... trebuie să plec.

Plec cât de repede pot, obligându-mă să nu arunc nicio privire călugăriței sărutate ca la carte, încă șezând pe tejghea.

FUTU-I.

Futu-i, futu-i, futu-i.

Am sărutat-o pe surioara lui Elijah. Pe cea care este călugăriță - pardon, postulantă - ai cărei părinți încă sunt certați cu părinții mei. Cea care provoacă, în prezent, o imensă lovitură de PR companiei pentru care lucrez, și cu care, ca să fie tacâmul complet, nici măcar nu am reușit să discut despre asta.

Nici măcar o dată.

Valdman va fi foarte supărat.

Elijah va fi foarte supărat.

Și Zenny va fi și ea foarte supărată, și pe bună dreptate.

Ce naiba se întâmplă? Sean Bell nu face asemenea rahaturi. Obține ce vrea, i-o trage cui vrea și apoi trăiește cum vrea, fără vini, fără legături, și cu tot succesul care există pe lume.

Îmi trec o mână agitată prin păr și deschid portiera de la Audi. Intru și abia ce pornesc motorul, că mi se luminează ecranul telefonului.

Elijah.

Futu-i. Bine. Știi ce? Este perfect așa. Nu e nevoie să mă sperii, pentru că Sean Bell nu se sperie.

– Salut, omule, spun. Ce faci?

– Ce faci tu? spune Elijah, sec. Tu m-ai sunat.

– Da, spun eu.

Așa este.

– Păi... Scot mașina pe stradă, încercând să îmi fac ordine în gânduri și să îmi ignor penisul încă umflat, care mi se freacă dureros de fermoar. Sora ta. Zenobia.

– Ai văzut-o aseară? Am adus-o cu mine la chestia aia. Voiam să vii să o saluți. Nu cred că v-ați văzut de ceva vreme.

Mă abțin să mă lovesc cu fruntea de volan.

– Da, așa este. Am văzut-o.

Și aproape că am sărutat-o. Iar azi am sărutat-o, și aproape că am convins-o să îmi arate ce are sub fustă, în timp ce altă călugăriță era pe hol.

– Ce bine, mă bucur. Elijah pare sincer fericit, și un sentiment necunoscut de vinovăție mi se strecoară în suflet.

– Deci... acum e călugăriță?

– Și-a dorit să fie de când era adolescentă. Nu ți-am spus niciodată?

– Nu, răspund, conducând mașina înapoi spre muncă. A fost dificil cu părinții? Știind că își doresc nepoți?

– Văd că astăzi ai sărit peste conversația de complezență, spune Elijah, amuzat. Da, a fost dificil, dar acum e OK. Cândva, trebuie să înțelegă că Zenny și cu mine avem dreptul la propriile vieți. Ar fi trebuit să facem lucrurile mai ușoare și să ne revoltăm în liceu, în loc să așteptăm până după facultate, dar asta este. De ce discutăm despre asta acum?

– Păi, Zenny și cu mine lucrăm împreună, acum, sau mai degrabă suntem în tabere adverse.

Elijah devine imediat atent.

– Cum adică?

Îi explic despre afacerea cu proprietatea imobiliară și cu surorile Bunului Păstor, despre presă și despre evacuarea adăpostului. Și sunt pe care să îi spun și despre sărut, când mă întrerupe.

– Uite ce, știi că nu văd nimic rău în ceea ce faci sau în felul în care îți câștigi banii, dar, dacă le rănești cumva pe Zenny sau pe surorile ei, n-o să-ți fie ușor cu mine.

– Stai așa, băiete, nu vreau să fac rău nimănui...

– Vorbesc serios, mă avertizează Elijah. Zenny își dorește asta de aproape zece ani, a trebuit să se descurce și cu părinții noștri și cu prietenii care-i făceau zile fripte pe subiect, a muncit din greu să își îndeplinească îndatoririle de postulantă în timp ce își face studiile de asistentă medicală, așa că nu distruge totul.

– Nu am de gând!

– Sean.

– Elijah.

– Te cunosc, și știu ce le faci celor care ți se pun în cale, dar, de dragul prieteniei noastre, te rog să ai grijă. Nu o strivi pe Zenny ca să faci bani, și nu strica totul.

Vina a căpătat dinți, acum, și îmi mestecă pe îndelete o bucată din piept.

– Voi avea grijă de ea, promit, și o spun căindu-mă pentru toate felurile în care nu am făcut-o, până acum.

– Bine. Pentru că te ucid, dacă nu.

Oftez. E de rău.

– Tu ești în regulă ca ea să devină călugăriță? întreb. Să renunțe la viața normală?

– Cine are dreptul să definească viața normală? întrebă Elijah. Important e să ai o viață cu sens. Ea pare să găsească sens în Biserica Catolică.

– Dar Biserica Catolică este cumplită, îi răspund eu, în timp ce intru în parcare subterană de la Valdman și Asociații. Sunt homofobi, protejează prădătorii sexuali și tratează femeile ca pe niște oameni de mâna a doua. Cum poți să fii OK cu asta? Și mai ales ea?

Vocea lui Elijah devine din nou seacă.

– Pentru că sunt gay, adică?

– Da.

– Știu ce spui și, crede-mă, am un dosar întreg de gânduri și opinii complexe despre Biserica Catolică, după copilăria pe care am avut-o, dar să o privesc pe Zenny făcând călătoria asta mi-a amintit că există și mulți oameni buni în Biserică. Oameni care cred în drepturi egale, care se dedică ajutorării celor săraci, homosexuali, feminiști și activiști care se străduie să obțină dreptate rasială, economică și juridică. Așa că Biserica nu o fi perfectă, dar răspunsul nu este nici să îi întorci spatele. Cât despre Zenny, răspunsul este să susții ce este bine și să muncești să schimbi restul.

Mă gândesc la asta, pentru o clipă.

– Adică vei merge din nou la slujbă?

– La naiba, nu! Dar de asta mi se pare în regulă că sora mea mai mică vrea să devină călugăriță. Călugărițele sunt capabile de lucruri minunate, iar Zenny va face și ea lucruri minunate, și nu am nicio îndoială că va ajuta o mulțime de oameni. În plus, asta e ceea ce își dorește, și mi se pare cel mai important.

– Bine, bine. Parchez și ies din mașină. Înțeleg ce zici. Dar eu tot cred că Biserica e de rahat.

– Știi ce crezi, spune Elijah. Vocea i se împlânzește. Nimeni nu a uitat-o pe Lizzy, Sean. Nimeni nu a uitat prin ce ați trecut.

– Și ea își dorea să fie călugăriță, să știi. Am un nod stupid în gât, când rostesc cuvintele. Numai despre asta vorbea.

– Știi. Îmi place să cred că ea și Zenny ar fi fost prietene foarte bune.

– Și mie.

– Dar am vorbit serios, mai devreme. Ai grijă de ea, sau te omor.

– Elijah.

– Serios. Știi că îți faci meseria, dar fă-o fără să o distrugi.

– *Elijah*. Am promis deja.

– Păi, nu am încredere în tine. Și închide.

Oftez.

Las telefonul să îmi cadă în buzunar și îmi frec fața cu ambele mâini, în timp ce aștept liftul. OK, lucrurile nu stau tocmai bine acum. L-am mințit pe Elijah (prin omisiune, însă, ceea ce nu e la fel de rău, nu?) și am promis că voi avea grijă de Zenny, iar acum trebuie să urc și să îi explic șefului meu de ce nu am încă un plan în mișcare.

Scuze, domnule Valdman – are o gură foarte frumoasă și cere lucruri, cum ar fi sărutări, iar eu nu pot să-i rezist.

Nu cred că va funcționa.

Ușile liftului se deschid, iar eu intru, gânditor. Cu siguranță, nu pot avea încredere în mine în preajma lui Zenny. Și tocmai i-am promis lui Elijah că voi avea grijă de ea, ceea ce înseamnă să nu o mai sărut.

Să nu o mai implor să-i văd păsărica, întocmai ca un om însetat ajuns într-o oază.

Sunt un om responsabil, și, chiar dacă recunosc că sunt ceea ce unii numesc „păcătos”, iar alții, „ticălos”, nu m-aș impune niciodată unei femei. Sunt mai mult decât capabil să îmi țin mâinile, ochii și cuvintele pentru mine. Pot să fiu lângă o femeie pe care o doresc și să mă comport etic și profesional. Dar nu asta este problema; problema este că Zenny cere lucruri, și, odată ce le cere, nu mai pot avea încredere că voi spune nu.

Pentru că, dacă va cere din nou un sărut, nu mă voi putea abține. Cu siguranță, nu acum, nu după ce am simțit cât de moale și de dornică este gura ei, nu, după ce am simțit curbele compacte ale trupului ei pliindu-se după al meu. Dacă ar mai cere un sărut, m-aș arunca asupra ei, înainte să pot enumera toate motivele pentru care ar trebui să refuz.

Iar asta nu e deloc bine.

E foaaaaarte rău.

Când ajung în biroul lui Valdman, am un plan încropit. Trent Secretarul îmi face semn să intru, iar eu bat la ușă, de formă, înainte să fac un pas înăuntru.

– Ah, Sean, spune Valdman. Stă pe un scaun de la fereastră, răsfoind un dosar cu o mină absentă, și sunt sigur că nu citește conținutul, ci doar a vrut să se uite la ceva în timp ce consumă încă niște scotch de dimineață.

– Bună, domnule.

– Cum a mers cu călugărițele?

Îmi dreg glasul, încercând să adun farmecul și încrederea care îmi vin, de obicei, de la sine.

– Încă nu am decis nimic, dar am văzut adăpostul și cred că am o idee despre cum să procedăm.

Valdman închide dosarul și își ia paharul de scotch.

– Ascult.

Mă așez lângă el, pe fotoliul din piele, care scârțâie.

– Trebuie să le găsim un nou adăpost. Să fie mai mare, mai bun, și fără costuri suplimentare. Nu știu dacă

putem face să se întâmple asta suficient de repede cât să o ia înaintea publicării poveștii, dar tot va face multe în direcția reparării imaginii noastre.

Șeful meu încuviințează.

– Ai vorbit deja cu ele despre asta?

– Nu, domnule. Am vrut mai întâi să vă consult. Dar spațiul pe care îl folosesc acum este strâmt și în condiții proaste. Dacă le putem găsi un loc mai mare, mai frumos, un loc care să dea bine în fotografii, și deci la știri, atunci putem salva situația.

– Îmi place, spune Valdman. Câtă vreme nu ne costă nimic.

– S-ar putea să fie nevoie să facem o mică donație ca să ungem roțile, dar sper că putem găsi o proprietate potrivită necesităților, fără niciun cost pentru noi. Sunt sigur că avem un client care să aibă nevoie de o scutire de taxe și care deține deja o proprietate potrivită.

– Bine, spune el, ocupă-te.

Mă opresc. Aici urmează partea complicată.

– Domnule, ar fi posibil să preia altcineva de aici? Cel puțin când vine vorba despre interacțiunea cu călugărițele?

Valdman mă privește fără să răspundă.

– Mă ocup eu de toate celelalte. Caut proprietatea, comunic cu Keegan și cu Ealey, tot. Dar nu cred că sunt potrivit să lucrez direct cu călugărițele.

Șeful meu continuă să mă privească, iar eu mă împotrivesc dorinței de a mă foi pe scaun. *Nu arăta niciun semn de slăbiciune, îmi amintesc. Pari încrezător. Ca și cum ai fi pregătit pentru o nouă victorie.*

– Să știi că este prima dată în zece ani când ceri să îți fie transferată o sarcină, spune Valdman. Te-ai ocupat de senatori, de sportivi, de producători internaționali de bere și, brusc, ți-ai pierdut tupeul? Ești prea moale să te poți ocupa de câteva călugărițe?

– Nici pe departe, spun, defensiv.

– Atunci, de ce?

Decid să dezvălui o bucată de adevăr care nu o implică pe Zenny.

– Sora mea s-a sinucis din pricina unui preot abuziv. Îmi pare rău, dar am un trecut prea complicat cu Biserica să pot avea de-a face cu călugărițele direct. Aș prefera să dirijez totul din culise.

Valdman ia o dușcă și plescăie din buze.

– Păi, nu pot spune că nu sunt dezamăgit – cred că ești cel mai potrivit să se ocupe de toate astea –, dar nu pot nega că n-ar fi un motiv suficient să-ți dorești să eviți călugărițele.

– Deci veți găsi pe altcineva care să lucreze cu ele?

– Da.

Slavă Cerului.

– Mulțumesc, domnule. Promit că voi face tot ce îmi stă în puteri să mă ocup de partea mea.

Valdman flutură din mână.

– Știu că vei face asta. Ești un angajat bun, Sean, iar eu am încredere totală că vei reuși.

Mă bucur că gândește cineva așa, îmi spun.

În seara aceea, după ce trec pe la spital să văd ce face mama, mă duc la club să mă relaxez și să îmi închei turul triumfal pe care nu l-am terminat cu o seară înainte. Știu că opinia generală despre cluburile de striptease este proastă, și că, probabil, nuditatea tranzacțională este atât de inerent murdară, că nicio sumă de bani nu o poate spăla, însă locul ăsta aproape reușește, pentru că implică o *grămadă* de bani. Este un club exclusivist, doar pe bază de invitație, deschis doar membrilor (și bărbați și femei), și face un milion pe an. În plus, îmi place perversitatea inerentă.

Eu sunt un pervers și nu am de gând să schimb asta prea curând.

Îmi iau niște Macallan și mă îndepărtez de bar. Clubul se află la ultimul etaj al unui zgârie-nori din centru, și, în timp ce zona de lounge și de dans sunt separate de ferestre prin pereți, există un coridor lat care înconjoară perimetrul clubului, unde membrii pot da telefoane sau pot privi orașul – ceea ce fac eu acum. Țin paharul în mâini și disting liniile ascuțite ale clădirii în care locuiesc, la câteva cvartale distanță. Luminile sunt aprinse în apartament, și îmi verific aplicația de pe telefon ca să văd cine naiba e înăuntru, pentru că firma de curățenie ar fi trebuit să fi plecat de mult.

Cercetez camera din bucătărie și văd conturul inconfundabil al spatelui musculos, fără cămașă, al lui Aiden, care îmi scotocește prin frigider. Chiar și la rezoluția proastă, văd sudoarea care îi sclipește pe piele.

Îl sun și răspunde cu un mormăit.

– Nu îmi mai picura sudoare pe podeaua curată, îi spun, iritat.

– Nu e ca și cum ai curăța-o tu, răspunde el. Aud ușa frigiderului închizându-se și zăngănitul unei farfurii pe tejghea.

– Și nu îmi mai *consumea mâncarea*, îi spun. Este foarte enervant să ajung acasă și să am frigiderul golit de un om din Neanderthal.

– Dar tu nu îți faci nici cumpărăturile, remarcă Aiden.

– Tu nu ai locuință? Cu mâncare și cu podele pe care să le murdărești, după plac?

– Îmi place sala de fitness de aici, mormăie Aiden, peste zgomotul făcut de cuptorul cu microunde. În plus, este mai aproape de casa părinților și de spital.

Nu răspund, și nici nu trebuie. Orice referință la mama reprezintă un armistițiu automat, și oricum are dreptate: într-unul dintre momentele impulsive

caracteristice, a cumpărat o fermă gigantică, la țară, și e ceva drum de condus de acolo până în oraș.

– Nu știi de ce ți-ai cumpărat locul ăla, spun eu, îndreptându-mă spre altă fereastră și privind în direcția spitalului. Nu îl pot vedea de aici, dar mă face să mă simt ceva mai bine că o fac, de parcă aș veghea-o pe mama de la distanță. Este imens, iar tu nu ai nevoie de atâta spațiu.

– Îmi place. E liniște și pot vedea stelele.

– Asta până când vrei o sală decentă sau ți se face foame.

– Și asta.

– Eu sunt la club. Fă un duș și vino încoace.

Aiden ezită.

– Cred că mă duc acasă, în seara asta. Măine am o zi plină.

Mă încrunt. Aiden nu a refuzat nicio șansă de a veni la club, de când a primit o invitație, cu câțiva ani în urmă, și, dacă de obicei evit să remarc asemenea lucruri la frații mei, ar fi imposibil să nu știu că apetitul lui carnal este la fel de puternic ca al meu.

– Ești sigur? întreb. Poate fi plăcut să mai scapi de stres.

– Cu altă ocazie, spune Aiden, vag. Distracție plăcută.

– OK, mersi.

Închid și îmi lipesc capul de sticlă, hotărând să așez purtarea stranie a lui Aiden într-o cutiuță din minte și să închid capacul. Nu am nici timp, nici energie, acum, să mă ocup de orice l-o face să se comporte așa. Probabil este vorba despre mama. Noi, frații, reacționăm la cancerul mamei în diverse feluri nesănătoase, și cred că există și reacții mai proaste decât acte aleatorii de celibat.

– Salut, Sean, spune o voce joasă din spatele meu. Mă întorc și o văd pe Scarlett, o dansatoare cu pielea palidă

și pistrui, care îmi place foarte mult. Părul ei corespunde numelui, apropo. *Peste tot.*

Îi zâmbesc alene.

– Salut.

Poartă un halat de mătase, dar îl lasă desfăcut când se îndreaptă spre mine și își pune palmele pe pieptul meu.

– Ce spui de un dans privat pentru băiatul meu? toarce ea.

Luminile orașului o fac să arate deosebit. Chiar și așa, nu îmi pot opri mintea de la a-mi zbura din nou la Zenny, la cum arăta azi-dimineață, în lumina soarelui, pe tejghea. La gura lui Zenny, la ochii ei cu inele arămii și la piercing-ul micuț, din nară. La amestecul de curaj și de timiditate pe care îl afișează de fiecare dată când vorbește.

Nu îmi pot opri trupul să îmi urmeze mintea, iar penisul îmi amintește că nu m-am mai eliberat de la episodul cu Zenny, de dimineață, și că nu a avut parte decât de propria mea mână în ultimele două săptămâni.

– Ce spui de mai mult decât un dans? întreb, luând-o ușor de cot și conducând-o pe coridorul care dă spre camerele private. Trebuie să scap de tensiune.

– Te costă în plus, spune Scarlett, părând încântată. Dar, pentru tine, fac o reducere.

Intrăm în camera privată, iar Scarlett mă împinge pe o canapea micuță, mi se strecoară în poală și mă trage de cravată, iar eu oftez ușurat, fără nicio legătură cu faptul că penisul meu neglijat va primi, în curând, atenția meritată. (Mă rog, are o mică legătură.)

Nu, sunt ușurat pentru că lucrurile s-au întors pe făgașul normal, după o zi atât de nebună. Am găsit o cale să o evit pe Zenny, să îl mulțumesc pe Valdman, să îmi țin promisiunea față de Elijah, iar acum mă aflu exact unde ar trebui: mă relaxez cu un pahar de scotch și aștept o gură fierbinte să mă facă să mă simt mai bine.

Eu rezolv probleme și am rezolvat-o și pe asta, iar acum nu mai trebuie să mă gândesc la asta.

Nu mai trebuie să mă gândesc la *ea*.

CAPITOLUL ȘAPTE

Doar că nu pot să nu mă gândesc la ea.

Mă gândesc la ea când Scarlett îngenunchează între picioarele mele și mă face să mă simt bine. Mă gândesc la ea când mă întorc la apartamentul meu și spăl vasele lăsate de Aiden în chiuvetă. Mă gândesc la ea în timp ce fac duș și adorm, și apoi în ziua următoare, când merg la muncă, și după aceea, când o ajut pe mama să se externeze. Și după aceea.

Mă gândesc în special la ea cât stau în sala de spital, citindu-i mamei cel mai recent roman din Saga Wakefield, *În brațele ducelui repudiat*.

— Și cum rămâne cu zestrea mea? citesc. Presupun că nu înseamnă nimic pentru tine? Apoi continui, folosind baritonul adânc al ducelui repudiat: Nu a însemnat nimic din ziua în care te-am văzut. (Presupun că așa ar trebui să sune vocea ducelui.) Cu vocea tinerei Eleanor Wakefield, spun: Ce zi, altetă? Ziua în care m-am născut, iar tata m-a promis ție pentru a-și acoperi datoriile față de familia ta? Sau seara în care m-ai văzut, ca femeie, la debutul meu? Ducele răspunde: Cred că nu m-ai crede dacă ți-aș spune că ambele.

— Minte, intervine asistenta de la Oncologie. Nu s-a gândit la ea decât ca la o vacă de muls, până la petrecerea de la Almack's.

— Nu, nu, comentează Emmett, din șezlongul de lângă mama. Își așază pătura în jurul picioarelor și scoate un deget palid și încovoiat, pe care-l agită pentru emfază. Sentimentele lui pentru ea au fost mereu complicate, pentru că era logodit cu o fată, însă ea era prea tânără să facă altceva cu ea decât să o ignore, ani la rând. Apoi, a pierdut totul și a revăzut-o, în aceeași săptămână...

– Eu cred că a simțit mereu că ar putea-o iubi, cu sau fără bani, intervine mama, agitându-și sticla de Mountain Dew, însă nu a vrut să i-o tragă înainte de petrecere.

– Mamă.

– Ce? Așa este!

– Știi că așa este, dar... Fac un gest spre sală, unde zece sau mai bine dintre oamenii prezenți sunt de vârsta mamei sau mai în vârstă. Suntem în public. Și... Îmi cobor vocea până la o șoaptă discretă: *Sunt în vârstă.*

– Fiule, eu am luptat în Vietnam, mârâie Emmett. Crezi că nu am mai auzit termenul?

– Este și în carte, adaugă asistenta. Cred că ducele spune ceva gen „Vreau să i-o trag chiar aici, pe balcon, și la naiba cu zestrea.”

– Sean, uită-te la mine, spune mama, iar eu mă uit la Carolyn Bell. La gura ei cam mare și la gropițe, pe care le-am moștenit și eu, și ceilalți frați ai mei. La contururile netede, abia ridate, ale chipului ei, devenite stranii din cauza lipsei sprâncenelor și a genelor. La eșarfa de mătase care îi înconjoară ceea ce a fost cândva părul ei castaniu, foarte des, iar acum nu este altceva decât scalp.

– Da, mamă?

Ea își înclină capul și pronunță, deliberat:

– Futai, futai, futai...

Îmi iau fața în mâini și mormăi:

– Doamneeeee!

– Continuă să citești, fiule, că nu am toată ziua la dispoziție, spune Emmett, iar Rosalie, care se află de cealaltă parte a mamei, este și ea de acord, chiar dacă știi sigur că, de obicei, ațipește pe toată durata Orei de povești cu Sean Bell.

Pentru ultimele trei luni, echipajul de joi dimineața m-a ascultat citind ultimele două cărți din Saga Wakefield. Mama și cu mine citim împreună romane de dragoste de

când m-a prins strecurând în patul piratului în bagaj, după înmormântarea lui Lizzy, și, în loc să mă tachineze, mi-a mai dat și următoarele două volume din serie. De atunci, am devorat cărți amândoi, în clubul nostru exclusivist, și, chiar dacă ne plac și romanele romantice cu acțiune contemporană, preferăm decorurile cu pirați, castele și alte rahaturi similare. Când mama a fost diagnosticată cu cancer, am știut amândoi că vom avea nevoie de hrană pentru suflet, așa că ne-am întors la Saga Wakefield, cărțile care s-au aflat la baza Clubului de Carte al Familiei Bell.

În plus, sesiunile de chimioterapie trec mult mai ușor așa.

Mă întreb dacă Zenny știe ce a declanșat, cu cartea aceea, cu atâția ani în urmă.

Continui să citesc, ignorând protestele fiecărui pacient din sală și ale asistentei când sar peste scena de sex.

– Haideee, mormăie Rosalie, cu ochii încă închiși. Așteptăm asta de săptămâni.

– Oameni buni, scuip eu, nu pot citi așa ceva cu mama de față.

– Prefă-te că nu te aud, spune mama. Te pricepeai foarte bine la asta când erai adolescent și strecurat fete în cameră.

– Plec. Jur pe ce am mai sfânt. Plec. Vă las să vă uitați toată ziua la Ellen.

– Dacă pleci, măcar lasă cartea, spune mama, iar amenințările mele se dovedesc futele. Apoi, citesc eu scena de sex cu voce tare.

Cumva, este o scenă mult mai cumplită, și, după ce pacienții amenință că se vor revolta și îmi vor smulge cartea din mâini, cedez și citesc cu voce tare scena în care ducele repudiat îi răpește fecioria lui Eleanor.

Aplauzele umplu încăperea când Eleanor are orgasm, iar ducele își eliberează, în sfârșit, șuvoaiele de pasiune în interiorul ei.

– Este tot ce am visat, citesc, cu vocea lui Eleanor. Dar ducele a tresărit, citesc, și propria-mi conștiință mă înțeapă. A simțit imediat povara faptei sale, apăsarea cumplită a vinii. Jurase, cândva, să o protejeze pe fată, și iată-l tăvălind-o fără nicio urmă din ceea ce merita de la el. Tot ce îi oferise fuseseră câteva clipe de plăcere și o viață încărcată de regrete.

– Sean, băiete.

Ridic privirea și văd unica persoană pe care m-aș bucura să o știu castrată, apoi târâtă în spatele unui grup de cai sălbatici, și apoi castrată iar, să fim siguri. (OK, poate nu, dar cu siguranță i-aș desena o sculă pe față, dacă l-aș găsi leșinat vreodată.)

– Nu intra, îi spun tipului care se află în cadrul ușii.

– Trebuie să recunosc că știi să le alegi, spune Charles Northcutt, intrând. Este alb, de vârsta mea, posibil într-o formă fizică mai bună, deși poate că doar se îmbracă mai bine. Mai e și un ticălos de primă clasă, și celălalt angajat favorit al lui Valdman.

Îl urăsc.

– Nu te așeza, îi spun.

Se așază.

– Călugărița aia, Zenobia, sfinte! E din alt film. Pariez că trupul de sub toate hainele dedicate lui Hristos e bestial.

Furia mi se dezlănțuie pe loc. Îmi privesc mâinile de pe tastatura laptopului. Tremură. Ce naiba am? Îl urăsc pe Northcutt și cred că e o javră, dar nu m-am aprins niciodată în așa hal la căcaturile pe care le debitează – deși poate *ar fi trebuit*.

– Ce vrei, Charles? întreb, cu o voce seacă, exprimând limpede că nu îmi pasă. Doar că îmi pasă, fiind

vorba despre Zenny. Trebuie să mă împing de lângă birou și să îmi încrucieșez brațele, ca să nu vadă cât de furios sunt să îl aud vorbind așa despre ea. Asta numai pentru că este surioara lui Elijah. Iar eu am promis să am grijă de ea... și Northcutt nu este deloc OK.

Din nefericire, Northcutt nu se lasă păcălit de nonșalanța mea forțată, și o nouă sclipire îi apare în priviri.

– De ce ai refuzat, ha? Ți-a dat cu flit călugărița?

– Când muncesc, îmi țin scula în pantaloni, îi răspund, și mint, și amândoi știm asta. Nu am încălcat niciodată vreo limită cu subordonatele sau cu colegile, dar sunt regele futaiului la petrecerea de la serviciu, specialistul în agățat la barul hotelului conferinței și gigolo gratuit pentru neveste plictisite. Nu mi-a pasat niciodată, doar că acum îmi pasă, pentru că nu am niciun fel de superioritate etică față de Charles, și nu e deloc o senzație plăcută. Adică, sunt și eu alb, dar primul alb care a făcut un alt alb să-și spună *Doamne, privilegiile sunt reale* a fost chiar Charles Northcutt.

– În fine, indiferent de motivul pentru care mi-ai pasat-o, am vrut să îți mulțumesc. Mă voi distra binișor smulgându-i virginitatea.

Ce cretin.

Sunt la fel de surprins ca Northcutt, când pumnul meu lovește biroul, însă nu stau să analizez ce am făcut.

– Stai naibii departe de ea, mârâi eu.

– Sau ce? Întreabă Northcutt, cu sprâncenele ridicate de un amuzament moderat. Ai fost cel care a făcut un pas în spate, Sean. Ce credeai că va face Valdman când i-ai cerut să găsească pe altcineva? Că va încredința greșeala ta cu potențial distrugător pentru firmă unui intern?

Sunt furios, fiindcă are dreptate, și ar fi trebuit să o știu, ar fi trebuit să planific mai bine și să mă gândesc serios înainte să îi cer lui Valdman permisiunea să mă dau la o parte. Dar, la dracu', eram atât de derutat de Zenny și de

promisiunea față de Elijah... și de sărutul acela întrerupt, și de nopțile nedormite, cu mama, și spitalul, și...

Northcutt se ridică, încheindu-și haina și afișând un zâmbet atât de lipsit de expresie umană, că ar putea fi numit de rechin.

— Ne mai vedem, îmi spune, și se întoarce să plece, și urăsc că îi fac jocul când îl chem înapoi, dar nu mă pot abține. Sunt prea furios și îmi este mult prea teamă. Nu vreau ca rechinul ăsta să se apropie de Zenny.

— Charles, mă ocup eu de aici, bine? Dacă așa ai vrut tu să îmi pasezi răspunderea înapoi, ai reușit. Ai câștigat. Sper că ești mulțumit.

Din nou dinții de rechin.

— Ah, nu, deloc, domnule Bell. Îmi place fata, și voi continua să mă ocup de proiectul ăsta cu adăpostul până când mă voi plictisi de ea.

— Nu suntem la grădiniță, Charles. Nu ne batem pe jucării.

— Și nici feriți-vă de măgăruș nu e, Sean. Nu poți schimba locul în joc oricând vrei, dacă joci prost, există consecințe reale. Așa că mă voi ocupa de asta pentru tine, voi face lucrurile să arate bine pentru Valdman, și mă voi și distra.

Mă ridic, fără să-mi pese cât de ridicol este că mă gândesc serios să încep o bătaie în propriul meu birou.

— Stai departe de ea.

Râde - un hohot la fel de rece ca zâmbetul lui.

— Încearcă să mă oprești, îmi spune el, plecând.

— Să știi că asta voi face, mormăi, în spatele lui, și odată ce nu îl mai văd, lovesc biroul, îi dau un șut sănătos, și mă duc să-l caut pe Valdman.

Valdman nu este în biroul lui, și, potrivit lui Trent Secretarul, nici nu va fi până marțea următoare. Îi spun lui Trent să îi transmită mesajul că îl vreau pe Northcutt cât mai departe posibil de călugărițe- de dragul companiei și al reputației sale.

Trent ridică privirea, în timp ce îi dictez mesajul.

– Chiar spui ce cred eu că spui?

– Dacă spun că Northcutt a glumit cum că i-o va trage unei călugărițe? Da.

Trent se strâmbă.

– Îl detest, spune el, *sotto voce*.

– Și eu.

După ce Trent termină mesajul, mă aplec peste biroul lui, și întreb cu o voce scăzută:

– Poți vedea programul lui Northcutt?

Trent încuviințează lent.

Ridic mâinile.

– Nu vreau să fac nimic dubios. Vreau doar să mă asigur că nu are nicio programare cu surorile Bunului Păstor, înainte să discut personal cu Valdman.

Asta pare să rezoneze cu codul moral al lui Trent, iar el verifică programul lui Northcutt; măcar să știm dacă surorile sunt în siguranță până marți. Parțial liniștit, decid să îmi închei ziua aici și să mă îndrept spre casă, chiar dacă este abia ora prânzului. Astăzi avem cina în familie, care nu se referă deloc la a vedea ce face mama, și chiar mai mult în a-l verifica pe tata. Am angajat o firmă care le pregătește toate mesele, câtă vreme face ea chimioterapie, ceea ce este plăcut și liniștitor pentru o mulțime de motive, dar înseamnă că nu am nicio scuză să ajung devreme și să mă ofer să ajut cu gătitul. Dacă merg acum, mama mă va

acuza că sunt insistent și mă va pisa până când nu o mai fac „să se simtă de parcă ar avea cancer.”

Nu, mai bine păstrez distanța până la cină.

Urc în mașină, mă gândesc la ouăle și la kale care mă așteaptă în frigider și conduc spre dispensarul meu de mâncare grasă preferat, o bodegă străveche numită Town Topic. După ce devorez un triplu cheeseburger cu cartofi prăjiți, la teighea, decid să mă duc acasă și să rezolv ca lumea problema asta cu călugărițele. Am găsit deja câteva piste utile pentru înlocuirea adăpostului, săptămâna asta; voi găsi locul perfect, i-l voi prezenta lui Zenny (în siguranță... de exemplu, la telefon), îi voi asculta vocea încălzindu-se de admirație și ușurare, iar apoi mă voi putea desprinde din încurcătură.

Conduc spre casă, când mașina lui Aiden iese de la Kauffman Center (este inconfundabilă - un Lexus LFA negru, cu numărul de înmatriculare BELLBOY și un strat sănătos de praf acumulat în urma navetei de la ferma lui cretină).

Claxonez până când consola îmi semnalează un apel telefonic.

– Ce naiba ai? spune Aiden, pe post de salut.

– Ce naiba ai tu? Tu ești cel care conduce un Lexus plin de praf. Ia-ți o camionetă.

– Nu.

– Sau mută-te înapoi în oraș.

– Nu.

– Probabil că ai singurul LFA din oraș, și îl conduci plin de praf și de piatră măcinată, și nici măcar nu vreau să știu cum arată caroseria.

– Ia-ți gândul de la caroseria mea, perversule, spune Aiden, însă insultei îi lipsește picanterea obișnuită. Aproape că mi se pare... neliniștit.

– E totul OK? întreb, privind partea din spate a Lexus-ului plin de praf, care intră în parcare subterană a birourilor companiei la care lucrează.

– Da.

– Te-ai dus la Kauffman pentru muncă? întreb, și când întreb, îmi dau seama că vreau să știu dacă s-a văzut cu Elijah, și dacă Elijah i-a spus ceva despre Zenny. Sau, Doamne, dacă Zenny era acolo? Dacă Aiden a văzut-o? Și dacă să îl vadă pe el i-a amintit de mine? Sau dacă au vorbit despre mine? Sau dacă...

Hristoase. Am redevenit adolescent. M-am transformat într-un adolescent din cauza unei fete care *abia a ieșit* din adolescență, și chiar și ideea de a vedea pe cineva care o cunoaște are încărcătură. De parcă prezența ei ar fi pătruns orașul la un nivel profund, și fiecare loc și persoană conectate cu ea mă fac la fel de nerăbdător și de agitat cum mă face chiar ea.

O pereche de ochi cu inele arămii în jurul pupilelor îmi apare în minte, când Aiden răspunde, într-un târziu:

– Nu a fost pentru muncă.

– L-ai văzut pe Elijah?

– De ce crezi asta? întreabă Aiden, iar cuvintele lui au o asprime care mă face să mă gândesc că am depășit limita ironiilor frățești obișnuite.

– Nu știu, probabil pentru că acolo lucrează, idiotule. Și pentru că e prietenul meu?

Urmează o pauză.

Apoi spune:

– Te las. Și închide.

Ciudat nenorocit.

Îl văd eu diseară la cină și îl oblig să se explice. Între timp, adăpostul. Trebuie să rezolv problema cu Zenny, ca să nu mă mai gândesc mereu la ea. Ca să nu îmi mai imaginez cum ar fi să o sărut iar, cum ar fi să o ridic pe o

altă teighea și să cad în genunchi și să-i demonstrez de cât de puțin oxigen am nevoie când ofer plăcere cu gura.

Iar acum am erecție. Minunat.

Parchez Audi în garajul clădirii și șchiopătez spre lift, cu pașii încetiniți de erecția încăpățânată, și, odată ce mă aflu în lift, nu mă pot abține și mă ating de câteva ori prin pantaloni.

Buzele acelea moi.

Chiloțeeii aceia de bumbac alb.

La naiba.

Mă împleticesc în apartament, deja scăpând de haina de la costum și înșfăcându-mi penisul. Doar câteva atingeri, ca să îmi iau gândul, să îmi limpezesc mintea, să nu mă mai gândesc la Zenny...

Minciună. Numai la ea mă pot gândi. La săruturile ei și la mâinile ei care tremurau, prinzându-se de gâtul meu, și la picioarele ei, desfăcându-se ca să mă plasez între ele, și la felul în care cercelul din nasul ei se freca de nasul meu, în timp ce o sărutam...

Felul în care și-a ridicat fusta, ca să-mi arate...

Îmi las haina pe podea și îmi scot scula din pantaloni, nerăbdător de parcă m-aș pregăti să i-o trag, cu sângele pulsându-mi fierbinte, cu mâna tremurându-mi de excitație, când o cuprind. Nu ar trebui să mă gândesc așa la ea, nu ar trebui să îmi imaginez că degetele ei subțiri sunt cele care se înfășoară în jurul meu, acum. Nu ar trebui să mă masturbez cu gândul la degetele acelea, imaginându-mi-le agitate și lipsite de experiență. Nu ar trebui să pulsez și să picur în timp ce mă gândesc la păsărica pe care a promis să o păstreze pură și neatinsă pentru biserica ei.

Dar exact asta fac. Sunt tare și o doresc pe Zenny Iverson, pe care am ținut-o în brațe când era bebeluș, pe care se presupune că ar trebui să o protejez, care este mult prea tânără și consumată de o credință pe care am respins-o

întreaga mea viață de adult. După aproape două decenii în care am avut tot soiul de femei, de pe întreg globul, femei plătite pentru sex și femei care îl fac de parcă acela le-ar fi jobul, nu am nicio idee de ce tocmai Zenny m-a adus în starea asta.

Pentru că nu pot să i-o trag? Pentru că îmi pasă de ea? Pentru că nu e impresionată de mine, iar asta mă face să îmi doresc să o impresionez eu?

Pentru că este o persoană bună și interesantă, care trezește partea din mine care își dorește să fie la fel?

Îmi prind penisul mai tare și privesc capul gros și întunecat care îmi pulsează între degete. Îmi imaginez că sunt degetele lui Zenny. Îmi imaginez labiile ei, desfăcute numai și numai pentru mine...

Doamne. O să-mi dau drumul.

Accelerez și mă simt pregătit, sunt aproape gata, atât de... și aud o bătaie în ușa.

Pentru o clipă, mă gândesc să o ignor. Sunt la trei atingeri distanță, și am nevoie de asta, am mare nevoie, și nu vreau să îmi petrec după-amiaza gândindu-mă la Zenny fără să vreau să am orgasm, așa că e mai bine să termin acum. Pentru binele meu.

Dar bătaia se repetă, iar realitatea mai disipă ceața de hormoni. Realist vorbind, probabil că este doar o livrare de alimente, sau firma de curățenie, care a ajuns mai devreme, dar dacă există o șansă cât de mică să fie vorba despre mama...

Cu un icnet nervos, îmi închei fermoarul și încerc să îmi aranjez pantalonii astfel încât erecția să nu fie evidentă (deși este), și merg să deschid ușa fără să mă obolesc să mă uit mai întâi pe vizor.

Deschid ușa și mă trezesc cu Zenny stând în fața mea, cu puloverul de postulantă și niște șlapi de un galben strălucitor. Are un zâmbet neliniștit pe chip.

CAPITOLUL OPT

Mintea îmi vibrează de panică.

PANICĂ reală.

Trântesc ușa.

— Sean? o aud, de partea cealaltă, dar eu sunt prea ocupat să mă învârt în cerc ca să îi răspund. Și nici măcar nu *gândesc*, ci doar mă agit, rotindu-mă ca un câine care intră într-o cameră unde a fost rearanjată mobila. Toată încrederea mea naturală m-a părăsit, creierul meu reptilian nu pare să funcționeze, iar abilitățile mele de gestionare a crizei s-au evaporat.

Tot ce a rămas este dorința pe care o simt pentru Zenny și conștientizarea că nu ar trebui să o doresc, și erecția asta idioată, care se încăpățânează să reziste. Trupul și penisul meu sunt *încântate* că Zenny este aici, în carne și oase.

— Sean, știu că mama ta te-a educat mai bine de atât, strigă Zenny, prin ușă, părând amuzată. Lasă-mă să intru, te rog, sau îi spun cât de nepoliticos ai fost.

La fel ca Elijah, Zenny a fost cumva scutită de schisma Bell-Iverson, și nu sunt sigur că *nu i-ar spune* mamei despre asta, așa că mă răsucesc și deschid ușa, înainte să mă pot agita mai mult.

Zenny îmi zâmbește frumos și trece pe lângă mine, lăsând în urma ei parfumul acela delicat, de trandafiri. Trebuie să mă împiedic să adulmec aerul, ca un lup. Se proptește de spătarul canapelei. Îmi ridic haina boțită de pe podea și îmi maschez zona-problemă cu ajutorul ea, o mișcare desprinsă direct din Ghidul adolescentului.

*Ai treizeci și șase de ani, nu treisprezece, îmi amintesc.
Poartă-te ca atare.*

Din fericire, Zenny nu pare să remarce poziția ciudată a hainei mele. În schimb, pare fermecată de apartamentul meu, privind cu ochi mari la spațiul minimalist, curat. Privesc și eu în jur, văzând totul cu ochii ei: podelele de ciment și ferestrele înalte, liniile prelungi ale pieselor de mobilier. Mă simt mândru. Este un loc cu adevărat frumos, chiar dacă nu reprezintă altceva decât un spațiu convenabil pentru duș și somn, înainte de a ieși din nou să cuceresc lumea.

– E frumos, nu-i așa? spun, cu un calm studiat, iar ea mă privește cu o sprânceană ridicată, într-un fel care ar face să crape de invidie o starletă hollywoodiană din anii '30.

– Știi deja că este; nu ai nevoie de mine să îți confirm, spune ea. Și mă gândeam, de fapt, că e cam trist.

– Trist? Apartamentul meu cu terasă, cu o priveliște extraordinară, care a costat două milioane de dolari?

– Este un apartament care arată ca o machetă de casă. Nu ai fotografii, nici cărți, nici corespondență pe masă, nimic personal. De fapt, îmi dă o senzație cumplită de singurătate.

La naiba, acum mă simt și eu singur.

– În orice caz, spune ea, îndreptându-se, nu am venit să îți văd apartamentul, ci să vorbesc cu tine.

Bine. Pot să fac asta.

Pot să vorbesc cu ea – *doar să vorbesc* – fără să o sărut și fără să îmi dau drumul în pantaloni. Și este un lucru bun, de fapt: îi pot explica planul meu de înlocuire a adăpostului și o pot avertiza în privința lui Northcutt. Va funcționa, sunt convins că va funcționa, iar discuția asta se va încheia fără ca eu să îmi încalc promisiunea făcută lui Elijah.

Îi fac semn să ia loc și mă ofer să îi aduc ceva de băut. Acceptă. În timp ce sunt în bucătărie, scoțând o doză de

La Croix și aplecându-mă cu grijă ca să nu-mi vadă erecția încă prezentă, prin pantaloni, o întreb, nonșalant:

– Despre ce vrei să vorbim?

Răspunde, la fel de nonșalant.

– Vreau să faci sex cu mine, spune ea.

Mama naibii.

Câteva minute mai târziu, bea La Croix, iar eu stau pe scaunul din fața canapelei, privind felul hipnotizant în care i se mișcă gâtul în timp ce bea.

Termină, pune jos doza, și își tamponează ușor buza inferioară cu încheietura. Este un gest simplu, care îmi face penisul să pulseze.

– OK, deci, spun, cu o voce răgușită. Este prima dată când vorbesc de când a explodat bomba imensă, trăsbind a sex călugăresc. Firește că răspunsul este NU.

Mă privește, iar lumina soarelui i se reflectă în strălucirile metalice din ochi și în aurul cerchelului din nas.

– De ce? întreabă, și să mă ajute Dumnezeu, amestecul ăsta de blândețe și încăpățănare al ei este irezistibil; un mix letal de vulnerabilitate și încredere.

– Zenny, serios!

– Sunt serioasă. De ce nu poți face sex cu mine?

– Ești surioara lui Elijah, spun, ridicând un deget. Ești mult prea tânără pentru mine. Ești călugăriță. Ridic câte un deget ca să marchez fiecare punct, până când am trei în aer, laolaltă, de parcă aș recita cel mai straniu legământ al Cercetașilor din istorie.

Zenny se ridică și se apropie de mine, cuprinzându-mi cele trei degete cu ale ei, și seamănă atât de bine cu gestul cu care mi-am imaginat că mi-ar cuprinde penisul, mai devreme, că trebuie să închid ochii pentru o clipă.

– Putem să discutăm despre lucrurile astea?

– Nu avem despre ce să vorbim, mormăi eu, cu ochii închiși. Nu sunt lucruri despre care să discutăm.

– Nu îmi place să mint, nici măcar prin omisiune, însă, dacă este esențial, Elijah nu trebuie să afle.

Deschid ochii.

– Eu nu îți cer să mă iei de nevastă, Sean, și nici măcar să avem o relație. Am nevoie de ajutor.

– Cu sexul?

Ea se așază la măsuța de cafea din fața mea, picioarele încălțate în șlapi mi se lipesc de pantofi, iar genunchii acoperiți de pulover se freacă de lâna scumpă a pantalonilor mei de costum.

– Mă lași măcar să îți explic? Te rog?

Sunt atât de distras de senzația genunchilor ei, care îi ating pe ai mei, că abia pot vorbi. Reușesc să încuviințez.

– OK, spune ea, inspirând adânc, și apoi expirând cu un pufnet agitat, care îi ridică o buclă. Uite cum stau lucrurile. Voi deveni novice curând, în vreo patru săptămâni. Și chiar dacă nu este pasul final, este un pas important. Poate cel mai important. Voi îmbrăca o rochie de mireasă și îmi voi schimba numele. La finalul semestrului, voi părăsi camera de la cămin și mă voi muta permanent la mănăstire. Voi începe să port rasă monahală. Va fi sfârșitul vieții mele ca Zenny și începutul vieții mele ca mireasă a lui Hristos. Toate celelalte surori – la fel și stareța noviceilor, și stareța principală – mi-au spus să mă aștept la perioade cu tentații intense și îndoieli, înainte de a trece prin procesul de noviciat, au spus că este firesc, chiar sănătos, dar nu s-a întâmplat așa. De fapt, mă simt mai sigură ca oricând că acesta e sensul meu în viață.

– OK. Pare tocmai opusul motivului de a face sex cu un străin bătrân.

– Nu ești străin, spune ea, zâmbind, și, rahat, zâmbetul ăla! Este imens, și dulce, și o invitație extremă la

săruturi. Dar îmi dau seama de ce nu are încă sens. Chestia este că simt că *ar trebui* să mă îndoiesc. Ar trebui să fiu tentată să plec, și mă îngrijorează faptul că nu simt așa. Mă face să simt că fac ceva greșit.

Simt cum ridic sprâncenele.

– Cred că oricine crede fără nicio urmă de îndoială se minte pe sine, dar acesta o fi scopul, nu? Să crezi, fără să ai dubii?

Zâmbetul i se lărgeste, de parcă aş fi spus ceva care îi susține punctul de vedere.

– Vezi? Tocmai asta caut!

– Stai... ce?

– Treaba asta cu mințitul! Chestia cu „Dumnezeu nu este real, iar tu îți irosești viața!”. Simt că, dacă cineva mă poate face să mă îndoiesc de vocația mea, tu ești acela.

Nu... nu știu dacă îmi place asta.

Nu știu de ce, pentru că, dacă m-ați fi întrebat cu o oră în urmă dacă mi-ar plăcea să împiedic oameni nevinovați să își irosească viețile cu o zeitate falsă (și cu o birocrație religioasă corespunzătoare căreia nu îi pasă de ei nici cât negru sub unghie), răspunsul ar fi fost afirmativ. Chiar entuziast. Dar acum, că sunt în fața persoanei presupus inocente, să o aud spunând că sunt potrivit să o facă să se îndoiască de lucrurile pe care le consideră valoroase... nu știu, nu mă simt prea bine.

Ea continuă, fără să îmi intuiască lupta interioară.

– Cred că o credință testată prin îndoială este cea mai puternică posibil, iar stareța mea de novice este de acord. Crede și că nu am avut parte de suficientă... – chipul i se colorează, în timp ce privește în jos, unde ni se ating picioarele – experiență ca să îmi dau seama la ce renunț când mă alătur ordinului. Crede că trebuie să gust mai mult din plăcerile lumești, înainte să le las în urmă.

Eu procesez încă ideea că aş fi Tipul-Care-Dă-Îndoieli, așa că îmi ia o clipă să îmi dau seama ce spune.

– Stareța ta te sfătuiește să faci sex?

Zenny privește spre mine și încearcă să fie calmă, când vorbește, dar felul timid în care își ferește privirea de a mea o trădează. Subiectul o incomodează, în mod clar, iar asta mi se pare fermecător, ținând cont de curajul cu care l-a abordat la început.

– Este o femeie neconvențională, și o călugăriță foarte neobișnuită. Dar să fii virgină nu este o condiție pentru a intra la mănăstire; celibatul este necesar doar pentru a rămâne acolo, după depunerea jurămintelor.

– Te vor lăsa să îți depui jurămintele și dacă ai „gustat lumea” de curând?

Zenny râde.

– Așa cum am spus, am o stareță de novice neconvențională, iar stareța principală este și ea foarte... modernă. Ea spune că preferă să aibă în ordin femei care aleg viața asta știind ce lasă în urmă, și nu sunt ignorante.

Trebuie să recunosc că este o perspectivă înțeleaptă asupra vieții religioase – dacă orice legat de viața religioasă poate fi numit înțelept, și nu corupt sau absurd.

– OK. Tu simți că nu ai cercetat suficient alegerea, sau ce-o fi, pentru că nu ai avut îndoieli, iar mentorele tale te-au încurajat să mergi să i-o tragi cuiva ca să dai naștere unor dubii.

– Păi, spune Zenny, așezându-și mâinile pe genunchi și coborând privirea, ele cred, cel mai probabil, că sunt atât de sigură pentru că nu m-am confruntat cu ceea ce lasă în urmă. Și nu este vorba doar despre sex, ci și despre bani, relații apropiate, libertate și lucruri frivole. Nu vreau doar să mi-o trag, Sean, îmi explică ea, cu ochii găsindu-i din nou pe ai mei. Vreau să îmi arate cineva tot ce aș rata. Vreau să mă provoace și să mă testeze cineva. Și dacă gust tot ce are să îmi ofere lumea și tot vreau să îmi dedic viața lui Hristos, atunci voi ști că asta sunt menită să fac. Va fi o alegere educată, nu una făcută din naivitate.

Privirea ei este hipnotică, iar inelele arămii se întunecă, transformându-se în lacuri atât de adânci, încât abia dacă îmi pot da seama unde se amestecă în onixul pupilelor.

– Dacă vrei asta cu adevărat, îi spun, simțind că amețesc, ar trebui să găsești un băiat de vârsta ta. Sau, la naiba, un băiat care are aceleași principii.

Ea clatină din cap, și asta rupe vraja. Mă ridic brusc, mă îndrept spre fereastră; nu mai pot suporta să o privesc, să fiu atât de aproape de ea. Nu când îmi cere ce îmi cere, adică un lucru pentru care mi-aș vinde sufletul ca să i-l ofer.

Din păcate, acesta este, cu siguranță, prețul. Nu sufletul meu, per se, pentru că nu cred în asemenea rahaturi, dar, știți voi, orice urmă de moralitate și de onoare pe care le mai păstrez în suflet.

– Trebuie să fii tu, mă imploră. Încerc să urmez sfatul mamei starețe de șase luni. Port la facultate haine obișnuite, nu veșmânt de călugăriță, încerc să flirtez cu colegii, accept întâlniri, însă nu mi se pare nimeni interesant. Nimeni nu mă provoacă. De fapt, majoritatea tipilor cu care interacționez nu fac decât să confirme ceea ce știu deja: că nu ratez nimic deosebit. Nu am mers nici măcar până la a-i săruta, iar în seara aceea, la gala lui Elijah, îmi luam adio de la plan. Era ultima dată când mă pregăteam să ies, când beam alcool și mă prefăceam, iar apoi voiam să renunț la ideea de a căuta îndoielei. Adică, dacă le-am tot căutat și nu le-am găsit, nu însemna ceva și asta? Nu însemna că Dumnezeu nu voia să mă îndoiesc?

Eu nu cred în niciun zeu, așa că nu cred nici în predestinare, nici în „calea Domnului”, sau alte rahaturi similare, dar, de dragul situației și pentru interesul meu de a încerca să păstrez măcar iluzia de control, mă trezesc scheunând un acord.

– Cu siguranță, este răspunsul potrivit. Cu siguranță, trebuie să renunți la idee.

– Dar apoi te-am văzut, spune Zenny, iar vocea i se înmoaie, așa că mă întorc să o privesc. Chipul i se luminează de un soi de neajutorare, de parcă ar ști cât de prostesc sună totul, și totuși nu s-ar putea abține să povestească sincer. Te-am văzut, iar tu ai fost primul băiat pe care l-am vrut vreodată, Sean. Când eram doar o fetiță, mă gândeam că ne vom căsători, iar, când am crescut suficient să fac pasiuni adevărate, am fost îndrăgostită de tine. Când eram în liceu, pe tine te-a dorit mai întâi corpul meu. Și să te văd la gală a fost... răspunsul la rugăciunile mele.

Îmi place ideea că a fost îndrăgostită de mine, că m-a dorit, cu o convingere timidă, de-a lungul anilor. Gândul ăsta îmi pornește o rotiță în piept, și trebuie să mă oblig să urmăresc conversația.

– Te-ai rugat pentru îndoială? întreb, sperând că nu își va da seama cât de flatat mă simt.

– M-am rugat pentru o șansă. O șansă de a dovedi că eram mai puternică decât îndoiala – dar cum să dovedesc, dacă nu am avut parte de îndoială niciodată? Și apoi, iată-te, primul bărbat pe care l-am dorit, tentația supremă. Puternic, experimentat, și atât de sexy, încât abia dacă puteam vorbi cu tine fără să mă bâlbâi.

Ar trebui să mă șocheze cât de mult mă face să mă rușinez complimentul, când au existat femei care m-au numit zeu și erou, sau mi-au spus tot soiul de lucruri nebunești, ca să îmi ajungă în pantaloni sau în portofel. Dar nu este șocant pentru că, așa cum învăț repede, totul despre Zenny pare să fie însoțit de un set diferit de reguli și de experiențe. Par să o iau de la capăt cu ea, și nu am nicio idee ce să spun.

Din fericire, tăcerea mea nu pare să o deranjeze, și continuă să vorbească.

– Și nu doar că te doream, deși e adevărat. *Te doresc.* Dar știu ce simți față de Biserică, știu precis cât de lumesc și de materialist ești, și ce poate fi mai perfect? *Cine* ar putea fi mai potrivit?

Îmi zâmbește larg, ca o elevă model, care tocmai a livrat un răspuns perfect, iar eu o privesc, ca un profesor care se străduie din greu să își reprime erecția generată de eleva cu pricina.

– Zenny, răspunsul este negativ.

Zâmbetul i se topește într-un oftat.

– Eram convinsă că vei protesta. Din cauza lui Elijah, nu?

– Și pentru că ești atât de tânără. Știu că e greu să vezi lucrurile așa, la vârsta ta, dar bărbații ca mine sunt...

Zenny ridică mâna, să mă oprească.

– Nu-mi servi o predică superioară despre „firea depravată a bărbaților”, sau mai știu eu ce porcărie. Este o teorie de gen rămasă cu jumătate de secol în urmă, în primul rând, și nimic mai mult decât o scuză convenabilă pentru a evita să îți asumi răspunderea, pe lângă faptul că exclude, în mod clar, posibilitatea ca o femeie să fie depravată. Și pe lângă conceptul binar problematic, atât de evident.

Clipesc. Elevă model, într-adevăr.

– Nu ți-aș cere-o dacă nu aș vrea-o, și te asigură că sunt la fel de capabilă de energie sexuală ca un bărbat. Pe lângă faptul că sunt adultă, din punct de vedere legal, nu-mi fac iluzii despre cum mă dorești. Ai fost extrem de explicit în seara galei.

Vinovăția mă torpilează din toate părțile.

– Zenny, eu...

– Nu te scuza. *Mi-a plăcut sinceritatea ta.* Am cerut-o și chiar vreau lucrurile pe care le cer, Sean. De exemplu, acum.

Este prea explicită să o pot contrazice, mai ales că argumentele mele nu ar fi prea convingătoare. Adică, inima îmi spune că ar trebui să refuz, în timp ce restul corpului îmi pulsează de dorința de a-i da tot ce îmi cere și ceva pe deasupra.

– Dar Elijah, mormăi eu, încercând să mă agăț de un motiv pe care să nu îl poată suci. Mi-a cerut să am grijă de tine.

– Și cum ai putea să faci asta mai bine, decât îndeplinindu-mi dorința?

– Păi... Doamne ferește! Unde e tipul care domină consiliile de conducere? Care trece cu buldozerul peste avocați, moștenitori și investitori, folosindu-se doar de farmec și de puterea voinței? De ce nu pot formula un răspuns? De ce nu pot scoate niciun cuvânt?

Zenny se ridică și ea și face un pas spre mine.

– Te rog, Sean. Îți cer doar o lună, și doar ceea ce vrei să oferi. Îți cer ție asta, pentru că ești singurul care mă poate ajuta, și singurul în care am încredere. Am nevoie de asta. Am nevoie să am încredere în persoana cu care fac asta, și nu pot să fiu cu un bărbat ca... Flutură din mână, încercând să se gândească la un exemplu. Ca Charles Northcutt.

Roșu.

Un roșu furibund, gelos, protector. Peste tot, în ochii mei, strângându-mă de gât și încheștându-mi pumnii.

– Stai departe de el, reușesc să îngaim. Este un om rău.

Sunt atât de prins în criza mea de furie geloasă, că nici nu o văd apropiindu-se de mine. Simt doar când îmi pune o mână blândă pe braț.

– Știu asta, îmi spune, pe un ton obișnuit, și nu mă interesează deloc. Spun că bărbații ca el sunt motivul pentru care vreau un bărbat ca tine să mă ajute cu asta. Tu reprezintă toate lucrurile pe care a fi călugăriță nu le conține... dar mă simt și în siguranță cu tine. Este o combinație greu de găsit.

Îi privesc mâna subțire, întunecată, terminată cu unghii aurii, ciobite. Pe unul dintre degetele mici are urme de marker roz, și, dacă nu mă înșel, pe dosul palmei i-au rămas literele unei liste pe care o scrisese acolo cu un liner.

Este mâna unei studente, mâna unei femei abia ieșite din adolescență, nicidecum mânuța grăsuță a unei fetițe, pe care am ținut-o, cândva, în bucătăria unor prieteni. Este mâna unei femei care încă învață despre ea, uneori uitucă, alteori visătoare, și alteori plictisită. Mâna unei femei care trebuie sărutată, mângâiată și iubită atât de profund, încât să nu uite niciodată să își aprecieze propriul corp și senzațiile pe care i le poate oferi, până la moarte.

Și partea de rahat este că încă mai știu toate motivele pentru care nu ar trebui să accept. Îmi pocnesc în minte ca o suită de artificii – dar tot vreau să spun da.

Futu-i, chiar vreau.

Închid ochii, iar ea face mișcarea fatală. Un sărut ușor pe buze, care mă tachinează și pier.

Deschid brusc ochii.

– Rahat, spun răgușit.

– Te rog, Sean, șoptește ea, și e atât de aproape de mine. Atât de aproape, că, dacă aș vrea, aș putea să o strâng în brațe, să îmi îngrop fața în umărul ei și să o mușc, ca un vampir. Aș putea să o fac să simtă fiecare centimetru dur și periculos al motivelor pentru care este o idee foarte proastă.

Mă gândesc că nu o *cunosc*, cu adevărat, nu cum ar trebui. Nu știu nimic despre ea, cu excepția câtorva detalii biografice stoarse de la Elijah... și, firește, că aproape a devenit călugăriță, dar că vrea, mai întâi, să afle ce ar rata dacă ar pătrunde în ordinul acela al ei.

– Dă-mi o zi să mă gândesc la asta, spun, făcând un pas înapoi. Trupul mi se revoltă imediat la distanța creată între noi. Nu o să pretind că sunt un bărbat bun, dar chiar și eu trebuie să mă gândesc serios la asta.

Ea încuviințează și nu pare nici surprinsă, nici supărată, iar eu îmi dau seama că se aștepta. Se aștepta să am nevoie de timp de gândire, și sunt ușurat. Chiar dacă sunt tipul cu îndoielile, măcar nu mințea când spunea că

se simte în siguranță cu mine și că are încredere în mine. Crede, într-adevăr, că am un soi de busolă morală, și eu sunt mândru de asta, într-un fel pe care nu vreau să îl analizez prea mult. Într-un fel îmi șoptește cât de mult îmi pasă deja ce crede Zenobia Iverson despre Sean Bell.

– Înțeleg, spune ea. Pot să aștept să mă suni?

Chiar dacă este o idee proastă să o văd din nou în persoană, nu pot suporta ideea de a vorbi ceva atât de personal și de important cu ea la telefon.

– Luăm cina aici. Mâine la șapte. Atunci, vorbim.

– Cina, repetă ea, cu un zâmbet micuț în colțul gurii. Bine.

– Bine.

Apoi, se îndreaptă spre ușă și eu o conduc, spunându-mi că până mâine voi găsi un mod de a o dezamăgi cu blândețe, o cale de a refuza ideea asta nebunească. Nu va veni mâine la cină să mă audă spunând da.

Îmi spun asta, apoi îi privesc fundul mișcându-se sub puloverul sărăcăcios, cât se îndreaptă spre lift.

CAPITOLUL NOUĂ

Pentru prima dată în ultimele opt luni, aproape că ratez Cina în familie. Aiden și Ryan sar frecvent peste cine, însă eu m-am dus mereu. În fiecare săptămână. Nici măcar munca nu m-a ținut departe; dacă e nevoie, merg la cină și de acolo direct la muncă.

Dar, după ce pleacă Zenny, rămân într-o stare ciudată de agitație. Gândurile mi se învârt în cerc. Ereția îmi solicită atenția. Iar senzația necunoscută de vinovăție și integritatea aleargă una după cealaltă în cercuri, ca niște cățeluși.

Ce s-ar cuveni să fac?

Să am încredere că Zenny se cunoaște suficient de bine și este capabilă să ia decizii și facă alegeri? Să o ajut în căutarea unei relații mai profunde și mai bogate în sensuri cu zeitatea ei?

Sau să îi întrerup relația cu zeul ei, ținând cont că este un zeu fals și că biserica lui mi-a ucis sora?

Stau la fereastră pentru o clipă, apoi mormăi o înjurătură rapidă și îmi desfac cureaua, cedând nevoii de a-mi lua din nou scula în mână. Carnea se întinde, mă doare și este de un roșu întunecat și furios, iar eu mă sprijin de fereastră și adulmec aerul, începând să mă ating.

Adulmec parfumul slab de trandafiri.

O adulmec pe Zenny.

Îmi imaginez săruturile flămânde, dar inocente ale lui Zenny și curbele ferme ale trupului ei, arcuirea tentantă a gâtului, și tot ce simt este nevoia acută de a mă elibera. Mă străbate o poftă neostoită, când îmi imaginez chiloțelii ei albi, ca într-un soi de fantezie cu „surioara celui mai bun

prieten" perversă. Îmi imaginez gustul ei, mirosul ei, cum ar tremura când i-aș înconjura cu limba bobocul închis la culoare dintre fese, după ce i-am supt clitorisul.

Sunt doar o bestie, un bărbat posedat de dorința de a posedă.

Atunci, de ce *Tu ai fost răspunsul la rugăciunile mele* este ultimul lucru care-mi trece prin minte, înainte să am orgasm?

– Mama se simte bine?

– Da, omule. Scuze că te-am îngrijorat.

Câteva minute mai târziu, m-am schimbat în alți pantaloni și mi-am luat o cămașă curată, am șters sperma de pe podea și stau la biroul de acasă, privind în gol spre rafturile pentru cărți, umplute pe jumătate cu genul de căcaturi de afaceri pe care le vezi mereu apărând pe listele de bestselleruri de non-ficțiune, și pe jumătate cu romane de istorie romanțată, ordonate după perioadă (Regență, victoriană, Vestul sălbatic) și apoi alfabetic, după autor.

Ah, și mi-am sunat fratele, pentru că mă panichez îngrozitor, și este singura persoană în care am încredere să îmi dea un sfat când vine vorba despre vocații clericale și sex.

Practic, îl aud pe Tyler relaxându-se, după ce îi spun că mama nu a revenit la spital.

– Atunci, ce este? mă întreabă. Știu că nu ai suna dacă nu ar fi ceva grav.

Este adevărat, mai mult sau mai puțin, și nu știu de ce. Îmi place Tyler, dar el nu a avut niciodată nevoie de mine, așa ca Aiden sau Ryan. Așa cum a avut nevoie Lizzy, înainte să se sinucidă. Așa că am căpătat obiceiul de a fi persoana care se preocupă de băieții Bell, asigurându-mă că Aiden mai și doarme, ajutându-l pe Ryan să se înscrie la cursuri și să vâneze apartamente,

amintindu-le amândurora să o viziteze și să o sune pe mama. Dar Tyler a fost scutit de acest tratament. Când am încredere în cineva și respect persoana, când pun preț pe timpul și pe judecata lor, sunt mai mult decât mulțumit să las săptămâni să treacă fără să vorbim, pentru că știu că vor fi în regulă fără mine. Tyler se încadrează în acea categorie. Aiden cel impulsiv probabil nu va ajunge niciodată în ea.

– Păi, mi-e cam greu să recunosc, spun eu, dar am nevoie de un sfat. Despre o femeie.

– Trebuie să îți amintesc despre partea mea de viață petrecută ca preot? întrebă Tyler, sec. Nu cred că sunt persoana potrivită.

Mă ridic, fiindcă sunt agitat.

– Păi, e catolică.

– Nu e tocmai o rasă străină, Sean. De fapt, cred că mama încă mai păstrează premiul tău pentru „Cel mai bun la trivia despre Vechiul Testament“, din vacanța cu Școala de studii biblice.

Asta îmi face gura să se strâmbe, automat. Nu îmi place să mă gândesc la băiatul acela, cel care am fost cândva, cel care credea în Dumnezeu și își petrecea vacanța cu Școala de studii biblice lipind laolaltă acadele și complotând cu Elijah ca să le tachineze pe Lizzy și pe prietenele ei, pe terenul de joacă al bisericii. Și, pentru prima dată, îmi dau seama, cu adevărat, că dacă îmi voi petrece timpul cu Zenny îmi voi aminti de acel băiat. Dacă o voi convinge pe Zenny să cedeze îndoielilor, va trebui să îmi amintesc de ce am locuit eu cândva în acel ținut al credinței.

– E vreun soi de catolică bizară? întrebă Tyler. Gen, oamenii aceia pre-Vatican II?

– Sunt iritat de faptul că încă mai știu ce înseamnă asta, oftez. Dar nu, e în regulă cu slujba în engleză și toate cele, sau cel puțin așa cred. Vrea să se călugărească.

Scot asta pe gură înainte să mai pot ezita, însă tăcerea care urmează mă face să îmi doresc să nu o fi spus deloc.

– Știi ce, las-o baltă.

– Sean, mă întrerupe Tyler, și îl aud intrând în altă cameră și închizând ușa. Trebuie să știu, înainte să continuăm, dacă exagerezi. Te rog să fii serios.

Îmi trec degetul peste un rând de volume de Sarah MacLean.

– Nu exagerez. Va deveni novice într-o lună.

Un oftat prelung răsună de la celălalt capăt al firului.

– Ce ai făcut?

– Nimic.

– Sigur.

– Jur. Doar că trebuie să mă asigur că voi continua să nu fac nimic. Sau, dacă fac ceva, să fie corect.

Îți cer doar o lună.

Nu cer nimic din ce nu vrei să îmi dai.

Îți cer ție fiindcă ești singurul în care am încredere să mă ajute.

Îmi trec degetele prin păr, încercând să îmi adun gândurile. Emoțiile. Poftele trupești.

– Deci, ai cunoscut o fată, îmi spune Tyler, după ce îi servesc o porție de tăcere. Adică, o călugăriță.

– Nu tocmai, spun și mă întorc să mă sprijin de raft și să mă uit fix la peretele acoperit cu diplome și premii academice. Adică, ne cunoșteam deja.

– Sean.

Spune-i odată.

– Este sora lui Elijah, mă oblig să rostesc.

– Zenny? Dar are numai...

– Nu mai este o copilă, Tyler. Tocmai a împlinit 21 de ani și e în ultimul an de facultate. Și, înainte să întreb, nu, părinții noștri nu și-au reluat legătura cu familia ei.

Tyler mormăie ceva gen „păi, ar trebui“, însă eu îl ignor. Poate, când privești rațional, familia Iverson nu

poate fi învinuită pentru schismă, dar nimeni nu gândea la înmormântarea lui Lizzy, și, după ceartă, a părut mai sigur să nu atingem bucățile încă fumegânde. A fost mai sigur să fim de partea părinților noștri, iar pentru mine, să îmi păstrez prietenia cu Elijah departe de suferință și înstrăinare. Tyler fusese singurul de altă părere în clanul Bell, Domnul Conștiință, și asta nu schimbase nimic, ci îi îngreunase lui viața.

Sunt urmările posedării unei conștiințe.

De aceea, mi se pare foarte incomod că m-am pricopsit cu ea tocmai acum.

Înainte ca Tyler să intre în modul Predică, îi povestesc despre gală și despre problemele cu proprietatea Keegan, despre adăpostul Bunului Păstor. Apoi, cu o voce care tremură, deși nu îmi place s-o recunosc, îi spun despre vizita ei de azi. Despre situație.

Despre ce mi-a cerut.

Tyler ascultă totul cu atenție, și devine tot mai ușor pentru mine să vorbesc, și am un moment în care mă întreb dacă așa se simțeau enoriașii lui la spovedanie. Dacă făcea să pară atât de ușor să își croiască drum printre gândurile întortocheate, printre poftă și regrete. Aproape că mi-e ciudă pe el pentru asta, doar că acum îi sunt recunoscător. Am nevoie de asta, de descărcare, de mărturisire, am nevoie să vorbesc despre asta, pentru că nu am cu cine altcineva să o fac.

– Așa că i-am spus că mă gândesc și că vorbim despre asta mâine, la cină, conchid.

Tyler expiră.

– Uau.

– Da.

La celălalt capăt sunt din nou servit cu tăcere, și m-am săturat de ea, de tăcere și de incertitudine. A trecut doar o oră de când a plecat Zenny, iar eu cred că voi fi sfâșiat de întreaga nebunie, dacă nu găsesc o cale să rezolv situația.

– Deci ce să fac? întreb, nerăbdător.

– Păi, spune atent Tyler, sună ca și cum ți-a contrazis cu succes toate obiecțiile.

– Da. A fost umilitor.

– Să nu te cerți niciodată cu un teolog în formare, râde fratele meu. Ne place prea mult să fim cei mai deștepți din încăpere.

Pufnesc către peretele meu acoperit cu diplome. Credeam că sunt un tip deștept, dar după-amiaza asta a dovedit că nu mă pot compara cu Zenny.

– Ce crezi că ar trebui să faci? întreabă Tyler. Poate de aici ar trebui să începi.

– Ar trebui să spun nu, îi răspund, după un minut. Ar trebui să stau departe de ea.

– De ce? întreabă Tyler.

– Cum adică de ce? spun, pe cel mai bun ton de „nu e deja evident?”. Este prea tânără, este sora lui Elijah, și vrea să devină asexuată de profesie.

– La 21 de ani nu-i tocmai o acuzație ambulantă de pedofilie, Sean, și îmi imaginez că legătura ta cu Elijah este tocmai ce o face să se simtă atât de sigură în prezența ta. Cât despre vocația ei și perspectiva asupra sexului, aș sugera că interpretezi perspectiva cu pricina în mod eronat.

– Intri în modul Predică?

Tyler mă ignoră.

– Crezi că ești eliberat din capcana moralității catolice, dar încă te porți ca un bărbat care crede că sexul este murdar. Ca un bărbat care crede în ideea de puritate.

– Nu cred că sexul este murdar, scuipe eu. Practic, mi-o trag...

– ...tot timpul, știu, dar ascultă-mă: poți face asta, și totuși poți gândi cum ți-am spus, inconștient. Poți crede că ești mai bun decât toți cei prinși în paradigme represive, însă poți continua să crezi, în adâncul sufletului, că poți întina altă persoană cu penisul tău.

– Nu cred asta, spun, deloc convingător.

– Spune-mi, Sean. Alegi stripteuze și influencere *numai* pentru că sunt mereu în jurul tău? Sau le alegi pentru că simți că sunt deja impure și că nu le vei răni dacă le atingi cu propria impuritate?

Nu am un răspuns pregătit. Și nu îmi place deloc ce găsesc în minte în timp ce forez după răspunsuri, și anume schelete lipicioase ale unor credințe pe jumătate uitate și ale unor predici rostite de ipocriți. Credeam că am scăpat de rahaturile alea, cu ani în urmă.

– OK, să te întreb ceva, spune Tyler, când nu îi răspund. Când a fost ultima dată când ai făcut sex cu cineva la care țineai? Când a fost ultima dată când ai făcut sex cu cineva și ai sperat sincer să nu îi dai niciodată drumul din brațele tale?

– Acum o vreme, mint eu.

Niciodată este mai aproape de răspunsul corect.

– Bine, ultima întrebare, spune Tyler, cu o voce blândă. Cât din toată povestea asta crezi că este legat de Lizzy?

Aproape că tresar și răstorn raftul când îi pomenește numele, ars de șoc și de suferință.

– Să știi că nu e deloc cool să o aduci în discuția despre viața mea sexuală.

– Gândește-te. Cum poate fi sexul altfel decât urât, decât pervers și murdar, când ne-a răpit sora și a ucis-o? Cum să nu avem ideea că era pură și inocentă și că lucrul care a distrus-o a fost dorința unui pedofil?

– Știu că este diferit, șoptesc, închizând ochii. Știu că este, chiar știu.

– Locul în care știi asta nu este același cu locul din care provin temerile tale. Și până când nu îți descurci temerile – că ești la fel ca bărbatul care i-a făcut rău surorii noastre, că poți face rău unei persoane nevinovate – nu vei putea să îți clarifici nici ceea ce crezi despre sex.

– Eu... Inspir, cu ochii încă închiși. Este prea mult să mă gândesc la Dumnezeu și la Lizzy, și la toate felurile în care cei doi și-au croit drum în identitatea mea de adult, fără să le permit. Tu a trebuit să descurci ceva?

– Da, spune Tyler, după un minut. Da, a trebuit. Credeam că, fiind preot, pot să ispășesc, pot să șterg toate cicatricile lăsate de Lizzy. Felul în care îmi plăcea sexul mi se părea greșit. Voiam să fie dur, și dacă făceam rău cuiva? Dacă mă purtam așa cu cineva care fusese deja abuzată?

– Cum te-ai descurcat?

– Nu m-am descurcat, spune Tyler, iar eu îi simt oboseala din voce. Am răzbit. A trebuit să recunosc că nu îmi înțelegeam motivele. A trebuit să cercetez colțurile întunecate cu o lanternă și să *văd*. Să văd cu ochii mei toate felurile în care mă prinseseră în capcană teama și vinovăția. În timp ce făceam asta, am înțeles ceva. Să fii om înseamnă să fii sexual, și asta nu înseamnă neapărat să faci sex sau să ai dorințe carnale, ci înseamnă să fii complet prezent în corpul tău. Înseamnă să recunoști că nu există nimic mai puțin sfânt la trupul tău decât la sufletul tău, și că, dacă trupul tău este tratat cu consimțământ, respect și afecțiune – și câtă vreme tratezi corpurile altora cu aceeași atitudine – nu există nimic inerent păcătos la carnea ta. La dorințele sale sau la lipsa lor. La ceea ce face sau nu face. Nu poți să o întinezi pe ea, și nici pe tine. Dreptul acela nu aparține niciunei persoane muritoare. Ea nu va fi mai mult sau mai puțin sfântă dacă face sex, la fel și dacă nu face.

– Încearcă să-i spui Bisericii ei ultima parte, mormăi.

– Abstenența se cere tuturor, în momente ale vieții. Poate un partener nu este pregătit emoțional pentru sex, sau poate că nu sunt capabili, temporar, cum este cazul părinților noștri, acum. Și pentru unii celibatul nu este o luptă, așa cum postul nu reprezintă un efort pentru toți... sau să renunțe la bani, la timpul liber, la trezitul târziu, sau, sau, sau... înțelegi unde bat? O viață dedicată Domului este o viață în care renunți la dorințele proprii pentru a-L sluji pe Dumnezeu, și nu există nimic mai mult sau mai

puțin special la celibat decât la sărăcie, somn, sau izolare. În plus, adaugă fratele meu, nu este mereu ușor să îți dai seama ce dorește Domnul pentru noi. Pentru că El sau Ea vrea să fim complet umani și să ne iubim unii pe ceilalți așa, iar asta capătă forme pe cât de diverse îți poți imagina. Poți să îți dedici viața Domnului și să faci sex de șapte ori pe zi. Poți să îți dedici viața Domnului și să trăiești într-o peșteră pentru tot restul vieții. Nicio cale nu este mai sacră decât alta, pentru că trupurile noastre sunt sfinte indiferent ce ar fi, iar viețile noastre, la fel. Viața monahală și cea laică sunt doar feluri diferite de a iubi același Dumnezeu și de a-I arăta dragostea față de lume.

– Nu este un răspuns, Tyler.

– Știu.

– Serios.

– Pentru că nu există un răspuns, spune el. Cel puțin, nu din partea mea. Dar am câteva sfaturi.

– Cum de ți-a mai rămas ceva de spus, după asta?

– Ha, ha. Dar iată: nu o include pe Zenny în povestea ta cu Lizzy, da? Nu este corect față de ea, și nici față de tine.

Vreau să îl contrazic, să îi spun că nu fac asta, că nu îmi târăsc bagajul cu Lizzy în asta, dar nu pot vorbi.

Pentru că nu este adevărat.

Este la ani-lumină distanță de ce s-a întâmplat cu Lizzy, și totuși, iată că vorbim despre o tânără, o soră mai mică, de fapt, și despre Biserica Catolică și despre sex, iar eu nu pot pretinde că temerile mele de a-i face rău sau de a descoperi ceva monstruos despre mine nu sunt legate de ce s-a întâmplat cu sora mea. Nu am fost niciodată la terapie după moartea lui Lizzy. Eram tânăr și încăpățânat și cu siguranță nu aveam nevoie de asta. Mi-am îngropat durerea și furia în băutura, sex și goana după bani.

Surpriză, surpriză, acum totul s-a întors să mă bântuie.

– OK, sunt de acord. OK, nu voi face asta.

– Bine. Merită să fie tratată ca o persoană, nu ca o copie a unei fete care a murit cu 14 ani în urmă.

– Termină cu atitudinea de știe-tot.

– Ți-am zis să nu te certî cu un teolog.

– Da, da.

Ne luăm rămas-bun și închidem, apoi mă uit la ceas și văd că este timpul pentru Cina în familie. Îi scriu lui Aiden ca să mă asigur că vine și el, apoi ies pe ușă.

CAPITOLUL ZECE

Mesaj vocal Ora 7:23 seara

Sean, bună.

Sunt Zenny. Nu știu dacă ai deja numărul meu, așa că nu știam dacă vei ști cine sunt, și...

Bat câmpii acum, scuze. Am fost oarecum ușurată când nu ai răspuns la telefon, pentru că e mai ușor să vorbesc în gol decât direct cu tine, mai ales când ai vocea aia. Știi despre ce vorbesc? Când devine joasă și ușor răgușită, de parcă ai fi deja în pat. Faci asta dinadins?

Ah... nu de asta am sunat. Nu ca să vorbim despre treaba cu vocea.

Am sunat ca să vorbesc despre mine.

Când am ajuns acasă, am început să-mi răsfoiesc jurnalul de rugăciuni. E un jurnal pe care stareța mea de novice mi-a cerut să îl țin, și, în ultimul an, l-am ținut cu strictețe. Dar, chiar dacă am scris toate detaliile, îmi dau seama că lipsește ceva.

Lipsește sinceritatea.

Îmi cunoști familia și părinții. Tata este doctorul Jeremiah Iverson, medic-șef la spitalul universitar de top din oraș, iar mama, Onorabila Letitia Iverson. Au vrut să fiu orice îmi doream, doar să fiu doctor sau avocat.

Când am ales să studiez pentru a deveni asistentă și moașă, iar apoi când am decis că voiam să fiu o asistentă-moașă dedicată Domnului, au fost tare supărați. Școlile particulare, întâlnirile de elită, toate trebuiau să creeze o tipologie de tânără de culoare, iar tânăra de culoare care îmi doream să fiu era complet diferită.

Știam că îi voi dezamăgi, și bănuiesc că asta m-a făcut încăpățânată și defensivă. Dar este prima dată când am ales pe cont propriu, înțelegi? Când a fost vorba despre școală, haine, chiar și primii mei iubiți – am ales ca să îi fac pe ei fericiți, să le câștig aprobarea, și numai când am ajuns să mă holbez la o candidatură pentru Spelman pe care mi-o dăduse mama mi-am dat seama cât de limitate îmi deveniseră opțiunile. Mama mersese la Spelman, așa că era logic să îi calc pe urme. Tata studiasse în străinătate în anul doi, așa că atunci urma să o fac și eu. Aveam un an la dispoziție să aleg între studiile pre-universitare de medicină și cele de avocatură, și urma să mă întâlnesc cu un băiat de la Morehouse, să fiu catolică, dar nu prea catolică, și să fac voluntariat la o organizație de caritate și într-o campanie politică, însă trebuia să fie una națională...

Înțelegi? Îți dai seama ce spun? Parcă întreaga mea viață a fost decisă pentru mine, înainte să apuc să o trăiesc măcar, iar eu mă sufocam sub greutatea viitoarei Zenny, Zenobia Iverson a tuturor. Apoi mi-am dat seama că exista o persoană care dorea ceva diferit pentru mine, care dorea să îmi găsească propria cale și ceva care să-mi facă sufletul să cânte de încântare.

Știu că tu nu ești credincios, așa că nu voi spune multe despre acel moment, decât că a fost, poate, momentul în care am devenit conștientă de existența lui Dumnezeu. Dumnezeu nu mai era doar un cuvânt, un motiv să mă trezesc în fiecare duminică și să stau în primul rând. Nu mai era doar o teorie de la liceul catolic de fete la care învățam, și de la evenimentele de caritate în organizarea cărora se implicau părinții mei. El sau Ea a devenit real/ă. I-am simțit atingerea, am simțit prezența Domnului, ca pe o mână care se așeza peste a mea. Am auzit vocea Domnului ca pe niște șoapte din cealaltă cameră.

Doar că lucrurile s-au schimbat, undeva, și nu știu unde, doar că s-au schimbat. Citesc paginile jurnalului și văd pe cineva care spune: „Aș face orice pentru Dumnezeu... câtă vreme e ceea ce vreau și eu.”

Am refuzat să fiu deschisă la posibilități. La șoaptele Domnului.

În orice caz, nimic din toate astea nu schimbă lucrurile despre care am discutat mai devreme, dar am vrut să știi și să auzi de ce este atât de important pentru mine. Trebuie să mă asigur că ascult peste tot vocea Domnului, și că nu mi-am cioplit un idol din propria mea versiune de Viitoare Zenny, așa cum au făcut părinții mei.

Vreau să fiu Zenny, așa cum o văd eu. Și cred că așa voi reuși.

OK, a fost un mesaj lung, mult mai lung decât crezusem că va fi. Dar sunt încântată și plină de speranță pentru mâine, și sper că ai parte de o noapte bună, și voi închide acum, pentru că nu am habar ce să mai spun.

La revedere, Sean.

Mesaj încheiat

CAPITOLUL UNSPREZECE

Nu am fost niciodată mai agitat decât acum.

Niciodată.

Nici înainte de meciul jucat la campionatul de baschet, în ultimul an de liceu, nici înainte să mă ridic și să citesc elogiile la înmormântarea lui Lizzy, nici înainte de interviul cu Valdman, când m-am angajat. Nici măcar în timpul teribilei programări la doctor de după prima tomografie a mamei, când au spus *uite cât de rău stăm, iar acestea sunt puținele opțiuni rămase*.

Chiar dacă, de obicei, îmi dotez bucătăria cu opțiuni eficiente și bogate în substanțe nutritive, nu vreau să o servesc pe Zenny cu piept de pui fără piele, la grătar. Vreau să îi ofer ceva stilat, ceva gustos, ceva care să spună *dacă ai crezut că Sean Bell era minunat înainte, privește-l cum se holbează la tine peste cina spectaculoasă pe care a pregătit-o*.

Da, am spus „pregătit-o”. Fiindcă, chiar dacă nu am relații și nu am avut niciodată, știu destule de la mama și de la Tyler, când vorbește despre Poppy, ca să înțeleg că doamnelor le place dacă gătești pentru ele.

În plus, ținând cont de subiectul discuției, cred că este mai bine să evităm un restaurant. Vreau că Zenny să se simtă confortabil. Vreau să mă simt eu confortabil. Aș putea comanda mâncare, firește, dar, așa cum am spus mai devreme, vreau să o impresionez. Toată încrederea și afecțiunea ei pentru mine, pe care nu le merit? Vreau să încep să le merit.

Problema este că eu nu gătesc. Niciodată.

Dar am două lucruri de partea mea.

Primul, cunosc destul de bine ce cuprinde o bucătărie, după ani de zile de făcut treburi pe lângă mama. Așa că, chiar dacă nu am instinct, știu cum funcționează treaba.

Al doilea, mă uit în prostie la GBBO (adică *The Great British Bake Off*, pentru neofiti), și pot recita deja ingredientele pentru majoritatea tipurilor de produse de patiserie, pâine și biscuiți.

Așa că decid să pregătesc o plăcintă cu pui curry, cu înveliș din aluat pufos și o brânză scumpă, importată de undeva. O voi servi alături de câteva beri artisanale, pentru că Zenny s-o fi săturat de vin, și voila.

Să curgă admirația impresionată.

Doar că, atunci când Zenny bate la ușă, la ora șapte, nu are de ce să fie impresionată. Sunt plin de făină din cap până în picioare, legumele refuză să devină aurii în tava de copt, așa cum a spus Alton Brown că ar trebui, și eu am uitat deja de câte ori am rulat aluatul pufos. Cred că numai de două ori – Mary Berry spune, în cartea ei de bucate, că am nevoie de cel puțin trei împăturiri – însă eu am băut câteva beri artisanale, disperat, înainte ca Zenny să ajungă, iar acum timpul și împăturirile anterioare au devenit neclare.

Ce naiba e cu mine? Valorez douăzeci de milioane de dolari! Am rupt firme în două ca pe niște bețe, pe genunchi, și totuși nu pot găti o cină? Nu îmi pot păstra calmul cât să pregătesc o nenorocită de plăcintă?

Dar când deschid ușa, iar Zenny vede făina de pe pantalonii mei Hugo Boss și dezastrul aburind din bucătărie, începe să râdă atât de tare, că trebuie să se sprijine de cadrul ușii, și fie și numai pentru râsul ei, și totul merită, dintr-odată. Râsul ei este luminos, fericit, încă foarte tineresc, iar zâmbetul ei este ca o rază de soare care mă lovește drept în inimă.

Încep și eu să râd.

– Ce s-a întâmplat? reușește ea să întrebe, cercetându-mă din priviri. Doar că, de data asta, nu se

mai opresc la petele de făină, ci la conturul taliei mele. La locurile în care mânecele mele sunt suflecate și îmi expun antebrățele pentru care plătesc un antrenor îngrozitor de scump.

Să o văd cum îmi soarbe trupul din priviri este mai amețitor decât orice bere de 8,5% și trebuie să îmi reamintesc să mă concentrez.

Cină. Aluat împăturit. Așa.

– Gătesc, spun, cu demnitate, închizând ușa în urma ei. Și merge foarte bine.

– Văd, spune ea, iar când mă întorc, își ridică ochii la fața mea, repede, și roșește.

Se uita la fundul meu.

Să știi asta îmi trimite un val de sânge fierbinte în partea de jos, iar degetele mă ard de dorința de a o atinge, de a o ține în brațe și de a o săruta.

Merg spre bucătărie cât de repede pot... departe de ea și de ochii ei pătrunzători.

– Ai dori să bei ceva, până termin?

– O apă minerală, mulțumesc.

Se așază lângă insula din mijlocul bucătăriei, trăgându-și un scaun de bar, iar eu îi dau o doză de La Croix și mă întorc la rularea aluatului. Îmi țin o predică pe tăcute, încercând să trec prin toate deciziile și frazele pe care le-am ales, în ultimele 24 de ore, când ea sparge tăcerea cu una dintre întrebările ei hotărâte, dar vulnerabile.

– Deci, facem asta? întrebă ea.

Mă opresc și mă uit la ea. Poartă blugi și un tricou uzat cu emblema Academia Sf. Tereza; nu are nici bentiță, nici eșarfă azi, doar bucle peste tot. Arată ca o studentă. Arată tânără. Iar expresia de pe fața ei, plină de speranță, agitată, și plină de o atracție timidă, nu face nimic să îmi ajute nici conștiința, nici penisul care se întărește.

– Vrei să știi dacă voi face sex cu tine, Zenny? Odată ce o spun, aud treaba cu vocea, despre care a pomenit

în mesaj. Cuvintele mele au devenit răgușite și un pic periculoase. Dacă am să ți-o trag, așa cum m-ai rugat?

Își linge buza de jos cu vârful limbii, rozaliu și umed, și respiră greu.

– Da, șoptește ea. La asta mă refer.

Și iată că ajungem la motivul pentru care se află aici, în seara asta, motivul pentru care nu am putut să dorm după Cina în familie, motivul pentru care mi-am petrecut ziua pedepsindu-mă la sală și apoi la birou.

Nu știu ce ar face un om bun, în locul meu.

Pot doar să ghicesc ce ar face unul fără frică.

Înconjur insula și ajung lângă ea, apucându-i spătarul scaunului și întorcându-l, ca ea să fie cu fața la mine. Îi dau la o parte bucelele de pe față, ca să îi cuprind obrazul mai bine.

– Da, șoptesc, apropiindu-mi buzele de ale ei.

– Da? repetă ea, cu voce tremurătoare, de parcă nu m-ar crede. Se retrage puțin, să mă privească în ochi. Serios? Da?

– Da. Pentru următoarea lună, trupul meu îți aparține.

– Ah, Sean, murmură ea, aruncându-și brațele în jurul gâtului meu. Buzele ei mi se lipesc de obraz, imposibil de moi, imposibil de tentante, iar penisul mi se umflă în pantaloni, amintindu-mi că sunt la un pas de a putea să mă frec din nou de interiorul coapsei ei. De locul în care cusăturile de pe blugi se întâlnesc, în fața păsăricii ei prețioase. Mulțumesc, spune ea, sărutându-mă pe obraz. Mulțumesc. Apoi, întoarce capul și îmi găsește gura cu a ei, iar lumea mea se aprinde și arde până se consumă complet. Gura ei e tot ce rămâne, buzele ei, care îmi cedează, limba ei, care mă cercetează, gustul ei dulce.

Este un clișeu atât de idiot, dar să o sărut pe Zenny mă face să mă simt mai tânăr, îmi amintește de săruturile incendiare din tinerețe, când fiecare atingere, fiecare

mângâiere sunt atât de încărcate de încântare. Ca adult, săruturile pot deveni un simplu prolog, un preludiu necesar pentru a umezi o femeie și a o pregăti pentru ce îmi doresc de fapt, dar, ca adolescent, trăiam pentru săruturi. Chiar mi-am dat drumul în pantaloni odată, în timp ce mă mozoleam într-un cinematograful cu o fată pe nume Giana Saviano.

Uitasem cât de incredibil este doar să săruți.

Doamne. Vreau să o iau în brațe și să o duc în camera mea și să o sărut pentru totdeauna. Cu trupul ei în brațele mele și cu brațele mele înconjurând-o, cu picioarele împletindu-ni-se. Să ne sărutăm, iar și iar...

Totuși, la scula mea nu ajunge mesajul *doar ne sărutăm*, și îmi tresare în pantaloni, dornică de atenție, iar dacă voi continua să o sărut, mă tem că voi împinge lucrurile prea departe, prea repede, că o voi întinde în făină și îmi voi freca singur penisul în timp ce o satisfac cu gura, și atunci vom fi ajuns la asta fără să facem ce se cuvine, mai întâi.

Adică, să vorbim.

Mă retrag cu greu, surprins de cât de repede mi se zbate pulsul. Trupul lui Zenny îl face pe al meu să simtă că aleargă la maraton, fierbinte, cu respirația tăiată, gata să transpire.

— Ce este? întreabă ea, iar agitația îi revine. Nu vrei să... în fine, săruturile nu sunt în meniu?

— Sunt în meniu, mârâi eu. Totul este.

Se relaxează vizibil.

Îi ating buza inferioară cu degetul mare, apoi îi mângâi buza de sus, mai plină.

— Gura asta. Vreau să o consum, să o venerez și să o abuzez. Îmi las mâna să alunece și îi ating sfârcurile întărite. Poartă un soi de sutien subțire, care îmi permite să le prind între vârfurile degetelor. De fapt, asta vreau să fac cu tot trupul tău.

Buzele i se despart și mă privește, îmi privește degetele, care îi mângâie sfârcurile prin tricou, de parcă nu și-ar fi imaginat că este posibil, de parcă nu a văzut niciodată mâna unui bărbat care să îi cunoască trupul.

– Dar, spun eu, luându-mi mâna și aproape pierzându-mi controlul la icnetul dezamăgit pe care îl scoate, trebuie să vorbim, întâi.

– Să vorbim?

Fac un pas în spate. Încă unul. Fiecare pas departe de sânii ei obraznici, cu sfârcurile lor mici și ferme, mă termină, dar trebuie făcut.

– Să vorbim, confirm eu. Aproape că am spus nu, Zenny, și singurul motiv pentru care am spus da a fost fiindcă mi-am promis că voi face lucrurile așa cum trebuie. Te rog să îmi permiți asta.

Ea încuviințează. Dar nu pot rata felul în care se agită ușor pe scaun, de parcă ar încerca să se elibereze de o apăsare între picioare, și aproape că sar înapoi spre ea, dornic să o ajut. Aș avea nevoie numai de două degete, chiar sub fermoarul blugilor ei. Două degete și două minute și aș face-o să se simtă mult mai bine.

Sean, concentrează-te.

Aluat rulat și conversație.

– Deci, acum negociem contractul? întrebă Zenny. Discutăm despre paragrafele scrise cu litere foarte mărunte?

Iau sucitorul, mai mult pentru a-mi da mâinilor ceva de făcut, în afară de a-i freca clitorisul lui Zenny până când îmi icnește numele (deși îmi aduc aminte că în bucătărie se află cina, împrăștiată în diverse stadii de pregătire).

– O negociere de afaceri a fost primul meu gând, recunosc, rulând aluatul. Felul în care ochii ei îmi privesc antebrățele, în timp ce folosesc sucitorul, nu mă ajută deloc la autocontrol. Dar ideea e că negocierile sunt de rahat, când te gândești bine. Este vorba despre ce poți obține de

la cealaltă persoană, în timp ce păstrezi ce vrei să păstrezi. Și nu așa vreau să fie lucrurile între noi.

Asta pare să îi atingă o coardă sensibilă, pentru că mă privește, și în ochi îi citesc încredere, în timp ce restul feței îi rămâne ușor precaut. Contradicțiile ei, încrederea și armura, curajul și timiditatea, sunt precum iarba-măței pentru mine, trăgând de părți ale minții mele pe care nici nu știam că le am. Atrag ceva din pieptul meu pe care nu îl pot identifica.

Mă fascinează.

– Deci nu este o întâlnire de afaceri, spune.

– Nu. Rulez aluatul peste sucitor și se rupe în două, prompt. Zenny începe să râdă. Îi arunc o privire urâtă, în glumă, încercând să recompun bucățile într-un vas de copt. Nu este o întâlnire de afaceri. Ce spui despre o programare pentru îngrijire paliativă?

Ea își înclină ușor capul, așteptând să detaliez, ceea ce și fac.

– Evident că nu ne aflăm aici fiindcă suntem pe moarte, dar când mama a mers la medic, felul în care i s-a vorbit mi-a rămas în minte. Odată legumele rumenite, pun deoparte tava cu aluat și încep să amestec umplutura. Am crezut că mama va intra, iar ei vor avea pregătită o tranzacție despre nivelurile de durere, efecte secundare și altele asemenea, dar, în schimb, au vorbit despre scopurile și prioritățile mamei. Despre ce era important pentru ea, în ultimele zile. Despre cum își imagina moartea.

Torn umplutura în tavă, o acopăr cu aluatul pufos, probabil sub-împăturit, și o vâr în cuptor. Apoi, mă întorc spre Zenny, care mă privește cu atenție.

– A fost dificil pentru tine să asculți cum vorbește mama ta despre moartea ei?

Încă îmi amintesc biroul doctorului - un birou adevărat, nu un cabinet, ci o cameră cu cărți și poze de familie. *Vreau să nu mă doară*, spusese mama, iar vocea i se frânsese, în timp ce tata își lua capul în mâni. *Atât*.

– Da, răspund. A fost dificil. Dar a meritat. Și promit că nu am vrut să fac conversația să divagheze spre o discuție tristă despre cancer, pentru că trebuie să fie vorba despre noi și despre lucruri mult mai vesele.

– Care dintre noi este doctorul, și care pacientul?

Încep să curăț teigheaua, vorbind.

– Cred că jucăm ambele roluri amândoi. Deodată. Trebuie să ne dăm seama ce este important pentru noi și ce priorități avem. Și trebuie să discutăm despre limite – ce nu vom face și la ce nu vom renunța – și despre toate lucrurile practice, cum ar fi mecanisme și programe. Despre tot. Va fi ciudat și foarte intim pentru două persoane care nu se cunosc atât de bine, așa cum este cazul doctorului și pacientului, însă așa vom începe cu toate informațiile importante la vedere.

– Bine. Încuviințează, deși văd că își mușcă interiorul obrazului. Tu primul.

– Eu primul. OK. O privesc, curățând mai departe teigheaua. Pentru mine, cel mai important este ca tu să fii în siguranță, spun. I-am promis fratelui tău asta, și, în plus... nu aș mai putea trăi cu mine însumi dacă ți-aș face rău. Nu pot să neg că îmi doresc asta și că te doresc pe tine, însă nu pot suporta ideea unui preț pe care l-ai plăti.

Pauză. Ochii ei sunt lipiți de ai mei, iar pulsul i se zbate la gât.

– Bine, șoptește.

– Zenny, trebuie să știu, înainte să avansăm... ești virgină?

Ea clipește spre tavan.

– Într-un fel.

Termin de curățat, arunc buretele în chiuvetă și mă sprijin în coate, pe granit.

– Explică.

– Păi, ar trebui să precizez că mă gândesc la virginitate, în general, ca la un concept aleatoriu, creat de

bărbați ca sistem de control. În plus, limitează, pentru că de ce unele acte sexuale păstrează virginitatea, iar altele nu? Dacă aş folosi un vibrator în fiecare seară, dar nu m-aş culca cu un bărbat? De ce nu se pune și sexul anal? Dacă aş fi cu cineva, iar penetrarea nu ar intra în calcul, din motive biologice, emoționale, sau de identitate, ar însemna că facem mai puțin sex, cumva? Aș rămâne virgină pentru totdeauna?

Deschid și închid gura, complet pierdut. Mă simt rușinat că nu m-am gândit niciodată la virginitate atât de profund.

– Dar, de dragul discuției, am avut un iubit în liceu, și am decis să încerc să fac sex cu el. M-am răzgândit în mijlocul actului, ne-am oprit, și gata.

Nu îmi scapă cât de ușor poate folosi cuvintele când vorbește abstract, dar, când se referă la ea, la viața reală, începe să strecoare eufemisme și definiții. Înregistrez asta și spun:

– A fost consimțit?

Nu îmi place felul în care ezită, înainte să încuviințeze, dar încuviințează. Lent.

– Putem discuta mai pe larg despre asta? Nu te forțez dacă preferi să lași amintirea aceea în trecut, dar, de dragul „explicației” tale, ar fi de folos să știu ce este nou sau ce are conotații negative pentru tine. Fraza mea se încheie pe un ton interogativ, pentru că nu vreau să o forțez. Dar vreau și să am grijă de ea și să îi arăt toate lucrurile delicioase pe care le ratează, iar asta înseamnă că m-ar ajuta să îi cunosc trecutul.

Zenny expiră, dar pare hotărâtă.

– Da, putem discuta mai pe larg. Este doar jenant, așa cum ai spus.

– Vreau să te țin în brațe și să te ating, în timp ce vorbim. Ar fi în regulă?

Ea își mușcă buza și își reprimă fiorul de plăcere care îi cuprinde fața.

– Da, spune încet. Ar fi.

Înconjur insula și pășesc din nou între picioarele ei, dar de data asta nu rămân acolo. O prind de coapse și o duc, cu picioarele în jurul taliei mele, spre una dintre canapele.

Chițăie surprinsă când fac asta, dar picioarele ei îmi strâng talia, iar mâinile ei îmi înconjoară gâtul, și, dintr-odată, vreau să o țin așa pentru totdeauna: cu coapsele încadrându-mi torsul, cu fața deasupra feței mele, răsând spre mine.

Ne așez pe canapea, ca să stea în poala mea, dar suficient de departe ca să nu o împung cu erecția. Și fac asta ca să fim îmbrățișați, ca să o țin și să îi vorbesc și să o încurajez, dar ca să fie deasupra mea și să își poată schimba ușor poziția, luând distanță.

– Așa discută cuplurile? șoptește ea, privind în jos, spre mine, cu chipul încă surâzător. Așa vorbești cu toate femeile tale?

Îi mângâi maxilarul cu degetul.

– Nu știu dacă așa discută cuplurile, spun. Nu am făcut niciodată parte dintr-un cuplu. Și nu, nu vorbesc așa cu femeile.

Din nou, sprânceana ridicată, a la starleta de film.

– Asta fiindcă nu vorbești deloc cu femeile?

– Deșteapto, îi spun, ciupind-o ușor de fund, iar chicoteala pe care mi-o oferă mă face să regret că nu i-am dat jos blugii înainte să o parchez în poala mea. Aș putea s-o fac să zâmbească mult mai larg, dacă nu m-ar încurca denimul. Vorbesc cu suficiente femei. Vorbesc chiar și cu femeile pe care le fut. Deși, dacă am o femeie în poală, nu prea vorbește, ci face altceva.

– Altce... Zenny se oprește.

Rânjesc spre ea.

– Voi fi onorat să îți arăt toate lucrurile pe care le poți face în poala mea, pe lângă vorbit, draga mea.

SEAN BELL. CONCENTREAZĂ-TE.

– Dar, mai întâi, vorbim despre lucrurile jenante, spun.

– Da, vorbim despre ele, mă aprobă ea.

– Spune-mi de ce ai decis să te culci cu tipul ăsta din liceu. De ce el și de ce atunci?

Își privește mâinile, care freacă neliniștite materialul care îi acoperă coapsele. Pare să se gândească intens.

– Pe hârtie, părea tipul potrivit. El mergea la Rockhurst, eu la Sf. Tereza. Avea note grozave, era starul echipei de atletism, făcea muncă de voluntariat, am fost în cluburi de elită împreună, când eram copii, iar părinții mei îl adorau. Voia să facă sex. Voiam și eu.

– Și ce mai făcuseși înainte? Cu el sau cu orice altă persoană?

– Doar mă sărutasem. Am sărutat câțiva băieți, înainte de Isaac. Iar Isaac și cu mine ne-am giugiulit de câteva ori. Nu am mers niciodată mai departe, pentru că eram mereu în subsolul casei alor mei, iar lui Isaac îi era teamă că Onorabila Letitia Iverson ar putea coborî și l-ar putea trage de ureche la închisoare.

La asta trebuie să zâmbesc. Nici eu nu am scăpat din propria copilărie neatins de justiția cu un puternic caracter matern împărțită de doamna Iverson. Dar, înapoi la oile noastre.

– Deci nici măcar nu te satisfăcuse oral? Nici măcar cu degetele? Nici nu o făcuserăți cu hainele pe voi?

Felul deschis în care folosesc termenii pare să o stânjenească puțin, dar spune:

– Păi, mi-a atins o dată sânii, când ne sărutam, și atât, spune ea. Dar mă tot ruga să mergem mai departe, să găsim un loc unde să fim singuri, să încercăm – așa că am spus da. Le-am spus alor noștri că stăteam la prieteni, apoi ne-am strecurat în centrul pentru tineret de la biserică, de la care aveam cheia, fiindcă eram voluntară. Așa cum am

zis, nu mi-a plăcut și i-am cerut să se oprească. S-a oprit. Sfârșit.

Ceva din privirea ei, din felul în care mă evită, din felul în care vocea i se frânge, mă face să cred că nu îmi spune totul.

– Ai spus da pentru că voiai, într-adevăr? Sau pentru că îți plăcea și voiai să te placă în continuare?

– Chiar voiam și eu, Sean, serios. Dar eram agitată și cred... cred că, dacă nu ar fi insistat, aș mai fi așteptat. Dar mi s-a părut o prostie să îi spun încontinuu că nu, când nu era nimic în neregulă cu el, înțelegi? Era deștept, chipeș, și toți îl plăceau, așa că de ce să nu o fac cu el? Și dacă nu o făceam, și regretam mai târziu?

Sunt pe cale să îi dau o replică, dar îmi duce un deget la buze.

– Acum știi că nu îi datoram sex, îmi spune ea, iar eu expir ușurat. Poate știam și eu, atunci. Motivele mele, deși complicate, nu erau forțate.

– Și sexul? Cum te-a pregătit?

Se încruntă.

– Să mă pregătească?

– Da, spun. Să te excite.

Se uită la mine, încă încruntată.

– Ne-am scos hainele și mi-a spus să mă întind, apoi și-a pus un prezervativ și a intrat în mine... ce e? spune ea. Ce s-a întâmplat?

Sunt furios ca dracu', ce să fie?

– Te-a durut?

– De unde știi?

Îmi trec mâinile peste brațele ei, încercând să găsesc o cale de a-i explica.

– Asta ar răni orice femeie, dacă intri în ea fără să fie pregătită, dar o virgină? Sunt impresionat că ți-ai mai dorit să faci sex, după episodul ăsta.

– Nu știam, spune ea, jucându-se din nou cu blugii. Și probabil că nu știa nici el. A durut atât de rău, că am început să plâng și l-am implorat să se oprească. S-a oprit, dar a fost o clipă în care am crezut că nu o va face. Doar o secundă, și nu a zis și nu a făcut nimic, dar a fost o secundă în care mi-am dat seama că tot ce mă proteja era simțul decenței unui băiat foarte nervos. A făcut ce trebuia, dar... Vocea i se frânge și îngHITE iar. Îmi pare rău, nu sunt necăjită. Doar că e foarte jenant.

– Continuă.

– A spus că trebuie să doară, prima dată, și că ar fi fost mai ușor dacă aveam răbdare. S-a despărțit de mine a doua zi. A spus că voia să fie cu o fată care îl plăcea cu adevărat, nu doar „se prefăcea”. Zenny se oprește și îmi privește mâinile, care au apucat în pumni materialul tricoului ei. Sean?

– Continuă, spun, cu un calm remarcabil. Încerc doar să țin sub control un acces de furie moderată.

– Este în regulă, serios. Acea a fost partea cea mai urâtă, probabil.

– Probabil?

– Păi, spune ea, inspirând. A fost o chestie pe Twitter. Băieții de la Rockhurst, prietenii lui, au lansat un hashtag. #ZennyCălugărița. Dacă m-ar vedea acum, nu?

– Iisuse, Zenny.

– Ce e?

– Ai avut parte de cea mai nasoală primă dată. Ai fost incredibil de curajoasă și ți-ai apărat drepturile, apoi ai fost părăsită și hărțuită pentru asta.

– Nu e... Se oprește, se gândește și reîncepe. Pare traumatic, când povestesc așa, și da, mă doare să îmi amintesc, uneori, dar chiar și atunci nu m-a terminat. Nu m-a rănit. A fost nasol, dar așa cum e nasol să îți rupi un deget. S-a întâmplat, a durut, dar am fost și sunt bine.

Îi iau mâinile într-ale mele, încercând să îi citesc expresia. Dacă e să am încredere în cineva cu privire la viața sa emoțională interioară, bănuiesc că ar fi cel mai ușor să fie călugăriță – iar felul în care Zenny mă privește acum nu trădează nicio suferință ascunsă, dar trebuie să mă asigur. Dacă mă culc cu ea, trebuie să o pot ține în siguranță.

– Pe cuvânt de fată sinceră? Ești bine?

– Da, spune ea, zâmbind ușor.

Nu cred că s-ar reține, după ce i-am cerut sinceritate, așa că avansez.

– După aceea, fără sex?

– Am mai sărutat niște băieți, după aceea, dar niciodată mai mult. Iar când am fost din nou pregătită, nu am mai putut găsi pe cineva. Până la tine.

Presiunea este maximă. Nu o spun și nu o arăt, dar să știi ce experiență de rahat a avut prima dată crește miza. Situația noastră se transformă, dintr-un experiment al îndoielii, într-o explorare, și mă face să simt că mi-a fost trasată sarcina cosmică de a repara răul făcut de cineva, înaintea mea. De a prețui această femeie care merită prețuită, care merită să știe ce lucruri minunate poate simți și face un trup.

Bineînțeles că eu nu cred în nimic cosmic, așa că sentimentul acela trebuie să fie doar în mintea mea, nu? Iar felul în care mă strânge pielea când privesc fata asta curajoasă, vulnerabilă, și jur în tăcere să îi ofer tot ce știu să ofer. Nu e deloc spiritual, ci doar biologie...

Nu?

– Și tu? întrebă ea, timidă. Tu ce ai făcut?

– Poți presupune că am făcut de toate, răspund.

– De toate?

– OK, există câteva categorii pe Pornhub unde nu m-am aventurat, dar în rest, da, totul.

– Și iubite?

– Nu am avut niciodată o iubită stabilă și nu mi-am mai dat întâlniri întâmplătoare de când eram la facultate.

– De ce nu? întreabă Zenny. Nu este ceva obișnuit, să ieși cu persoane?

Ridic din umeri.

– În cea mai mare parte, nu am avut timp. Și cam fac pe șeful, cum probabil ai observat. Femeilor le place asta în pat, dar nu prea reușesc să mă abțin nici în rest.

– Cum adică faci pe șeful?

Mă gândesc. Apoi, iau o decizie.

– Chiar vrei să știi?

Nu îmi imaginez felul în care i se măresc pupilele când spune da.

– Dacă vorbim despre tot ce e de vorbit, îți arăt.

– Ca o recompensă?

– Da, draga mea. Ca o recompensă.

Încearcă să își ascundă zâmbetul când îi spun „draga mea”, iar eu decid pe loc că voi folosi fiecare cuvânt afectuos inventat vreodată, dacă asta o bucură într-atât.

– Înapoi la discuție, spun, și vocea mea a căpătat o nuanță de grabă, pentru că m-am întărit complet. Vreau să trec peste asta și să ajung la cină, apoi, știți voi.

Recompense.

– Limite, spun. Trebuie să le cunosc pe ale tale.

Genul ăsta de discuție directă pare să o facă să revină în zona de confort, iar vocea ei își recapătă tonul clar obișnuit, în timp ce ea mitraliază o listă de lucruri la care mi-e limpede că s-a gândit bine deja.

– Fără salivă, sânge sau orgii. Dacă facem ceva pervers, discutăm înainte și ne decidem la cuvinte de siguranță. Firește, nu pot risca o sarcină sau vreo boală. Iau anticoncepționale ca să îmi controlez migrenele, de câțiva ani, dar tot vreau să folosim prezervative.

– Firește.

Pare surprinsă că nu mă cert pentru ultima condiție.

– Întotdeauna folosesc prezervative, îi spun. Nu ai de ce să îți faci griji. Și toate celelalte sunt ușor de administrat.

– Bine, spune ea. Iar asta nu îmi poate afecta nici studiile, nici perioadele de voluntariat, așa că va trebui să fim creativi cu programul.

– Mă descurc.

Îmi strânge mâinile.

– Care sunt limitele tale?

Mă bucur că întreabă, pentru că mi-am petrecut ultimele 24 de ore încercând să găsesc limitele potrivite pentru acest aranjament – orice porțiță etică, orice aspect tehnic la care m-am putut gândi. *Nu sunt un om rău, fac asta să o ajut, iată cum o voi ține în siguranță în timp ce ne ofer amândurora o idee despre ce ne dorim.*

– Am o limită și o precizare, îi spun. Precizarea este că orice s-ar întâmpla în legătură cu afacerea Keegan este separat de ce facem noi. Ce se petrece în dormitor nu are niciun impact asupra încercării mele de a găsi un nou adăpost, sau a calomniilor tale despre mine în presă, dacă vrei să continui cu ele.

Asta îi face ochii să sclipească.

– S-a făcut.

– Iar limita... Nu mă faci să am orgasm.

Se zgârie discul.

Zenny se ridică în fund, dându-mi drumul la mâini ca să-și încrucișeze brațele la piept.

– Scuze, dar nu înțeleg.

– Vreau să fac asta cu tine și pentru tine, dar nu vreau să profit și nu vreau să te folosesc. Nu vreau să existe niciun dubiu că fac toate astea pentru tine.

– Deci nu ai de gând să ai orgasm deloc, cât timp suntem împreună?

Să fiu sincer, nu m-am gândit atât de departe. Am ajuns doar în punctul în care am decis că nu mă pot elibera în gura unei călugărițe fără să-mi întinez conștiința.

– Nu știu.

– Pentru că nu accept, mă întrerupe Zenny. Ai spus că totul este inclus în meniu, și este o parte din „totul” pentru care eu refuz să fac vreun compromis. Se oprește, apoi insistă. Trebuie să ai și tu orgasm. Dacă nu, m-ar face să mă simt că ratez ceva important.

– Nu e ceva atât de special, dragă. Este doar spermă.

Clatină din cap, de neclintit.

– Este special pentru *mine*. Am doar o lună și nu vreau să ratez nimic.

Îmi frec bărbia, încercând să găsesc o cale de a o convinge, dar, Doamne, nu mă pot gândi decât la cât de mult își dorește să mă vadă juisând.

– Ce spui, propune ea, dacă ai orgasm, dar nu sunt eu cea care ți-l provoacă? Nu mâinile mele, nu gura mea, nu... știu tu.

– Vaginul tău?

– Vaginul meu, mă imită Zenny, și ne privim în ochi, gândindu-ne la același lucru: la mine, dându-mi drumul adânc înăuntrul ei, oferindu-i totul.

– S-a făcut, spun răgușit.

Ea se apleacă și mă sărută, mai întâi blând, apoi tot mai intens, când îi răspund și eu. Se împinge în față, în poala mea, ca să se poată freca din nou de penisul meu furios.

– Am terminat discuția? mă întrebă. Te rog să spui da.

Zâmbesc și clatin din cap, sărutând-o înainte să spun:

– Încă un lucru.

Icnește.

Dar nu pot ignora aspectul și nici nu poate aștepta. Îi iau din nou mâinile într-ale mele și îi sărut încheieturile.

– Zenny, nu vreau să continuăm fără... Adică, trebuie să știi că este...

La naiba. Nu găsesc cuvintele potrivite. Este la fel de ciudat și de intim ca o discuție despre sex, iar eu caut o cale de a spune lucrurilor pe nume, fără divagații.

O iau de la capăt, privind-o.

– Ești tânără. Ești foarte tânără. Elijah m-a rugat să te protejez, iar eu sunt foarte sigur că tot ce facem nu se încadrează în proces. Nu am mai făcut niciodată asta, să mă văd sau să fac sex cu o persoană la care țin, sau să i-o trag cuiva de care se presupune că ar trebui să am grijă, și sunt îngrozit să nu te rănesc. Să nu iasă prost.

Ochii ei arămii îi caută pe ai mei, cu gravitate. Apoi, încuviințează.

– Bine, spune ea, simplu.

– Serios? întreb, simțindu-mă stângaci și vinovat din motive pe care nu le pot înțelege. Vreau să știi că, între noi, puterea e mereu la tine, Zenny. Poți spune stop sau poți da startul. Îmi poți spune ce vrei de la mine. Îmi poți spune că sunt un ticălos.

Asta îmi câștigă un zâmbet.

– Nu îmi va fi niciodată teamă să îți spun asta, spune ea. Și am încredere în tine, Sean. Asta nu schimbă realitatea, dar sunt dornică să o încerc cu tine.

Greutatea încrederii ei nemeritate mă apasă, iar eu mă foiesc, încă îngrijorat, încă simțindu-mă vinovat.

– Și este doar o lună, știi? adaugă ea. Nu trebuie să ne dăm seama cum să creștem copii împreună.

– Așa este, spun eu, doar că acum mă întreb, brusc, cum ar arăta copiii noștri, și eu nu mi-am dorit

copii, niciodată, nu, mulțumesc. Dar, la naiba, Zenny și cu mine am face niște bebeluși tare frumoși. Și îmi pot imagina burta ei, umflată și întinsă de copilul meu, mi-o pot imagina stând într-o cameră liniștită și alăptându-ne copilul, în timp ce eu mă aflu la picioarele ei și o privesc cu adorație.

Fericire.

Asta simt acum, în piept, un lucru fragil, ușor de disipat, iar senzația este atât de ciudată, că încremenesc și o privesc pe Zenny de parcă ar fi singura persoană rămasă în lume.

Ea îmi interpretează greșit tăcerea și râde.

– Glumeam despre copii, Sean. Nu te panica.

– Eu...

– De fapt, continuă ea, fără să știe despre fantezia mea și despre bucuria deloc familiară care înfloarește în mine, sunt surprinsă că nu mi-ai servit un discurs despre cum nu trebuie să mă îndrăgostesc de tine, în timp ce facem asta.

– Nu cred că va fi o problemă pentru tine, murmur eu, sărutându-i din nou încheieturile, ca să nu îmi vadă fața. Nu am uitat de posibilitatea unui amestec emoțional; de fapt, tot a doua carte din Saga Wakefield conține un discurs la subiect, oricând ajung personajele împreună pentru prima dată. *Voi pretinde că îți fac curte timp de un sezon, dar nu trebuie să ne îndrăgostim, sau Pentru că sunt văduvă, te pot învăța cum să oferi plăcere viitoarei tale soții în pat, dar, firește, se va termina totul între noi imediat ce te logodești.*

Dar nu am nevoie de asta cu Zenny. Din felul în care vorbește și în care își trăiește viața, nu voi putea niciodată să concurez cu Dumnezeu pentru iubirea ei. Va face sex cu mine, mă va folosi în orice scop dorește, și apoi se va întoarce la biserica ei, cu o credință și mai profundă. Nu mă îndoiesc de asta nicio clipă.

Mi se pare însă ciudat cât de repede îmi înăbușă acest gând sentimentul de fericire.

– Simt cumva miros de fum? întreabă Zenny, iar eu mă întorc, alarmat, și văd un fuior de abur alb ieșind din cuptor.

– Ahhh, la naiba, la naiba, la naiba. Zenny alunecă grațios pe canapea, iar eu sar să salvez plăcinta, despre care știu deja că Mary Berry ar declara că este „prea făcută”, iar discuția noastră se oprește brusc, într-un nor de fum.

CAPITOLUL DOISPREZECE

Plăcinta s-ar ars moderat, iar eu presar din belșug brânză scumpă peste părțile mai nasoale, și gata. Așez feliile pe farfurii, deschid niște beri, și iată-ne pe mine și pe Zenny stând la măsuța de lângă fereastră și privind orașul care se întunecă încet.

– Ce ciudat, spune Zenny, suflând peste o bucată de plăcintă, să o răcească. A fost incomod să discutăm despre toate astea, dar acum mă simt bine. De parcă tocmai aș fi făcut sport.

Ocupat să mă holbez la felul în care i se încrețesc buzele când suflă, îmi ia un minut să răspund.

– De acord. Mă bucur că nu te-am speriat.

– Nu mă sperii așa ușor, spune Zenny, luând o gură de mâncare, iar eu urmăresc alunecarea lentă a furculiței între buzele ei și genele care îi flutură în timp ce savurează.

– Nici nu credeam asta, murmur eu, știind că ar trebui să mă opresc să o mai privesc atât de lacom, dar, la naiba, fata e superbă! Cred că aș fi în stare să o urmăresc calculându-și impozitele sau răsfoind o revistă de contabilitate, și aș fi fericit.

Are dreptate, însă. Părem să ne simțim confortabil. Atmosfera este limpede și încărcată pozitiv.

– Treaba asta cu atitudinea de șef, spune ea.

– Da.

Pune jos furculița și mă privește cu atenție, cu o sclipire provocatoare în ochi.

– Nu prea m-a impresionat până acum.

– Asta e o provocare?

– Poate.

– Nici nu am început. Mă opresc. Nu este o trăsătură plăcută, Zenny. Dar mi-e greu să renunț la ea pentru oamenii pe care îi... Mă opresc, pentru că aproape mi-a scăpat un cuvânt foarte riscant, și mă sperie cât de puțin mă tem să îl rostesc în fața ei. La care țin, spun, în schimb.

– Oamenii la care ții.

– Frații mei. Mama, spun. Sora mea, când trăia... nu că ar fi ajutat-o, adaug, cu o amărăciune obosită.

– Ce vrei să spui? întreabă Zenny, fără să cadă pradă tendinței mele de autocompătimitate. Întreabă de parcă am discuta despre vreme sau despre cine îmi croiește costumele.

– Adică, eram supraprotector și mă încăpățânam să mă amestec în treburile ei. Mă preocupam de școală, de iubiți, de petrecerile la care mergea, dacă avea telefonul încărcat sau dacă își amintea ce învățase la orele de autoapărare pe care o implorasem să le urmeze înainte să vină la KU. În tot acel timp, rana ei a rămas deschisă, și-a purtat în tăcere rușinea, ani și ani, după ce bărbatul acela i-a făcut ce i-a făcut, iar eu nici nu am știut. Nu am știut că, de fapt, nu reușisem să o protejez – până când a fost prea târziu.

– Deci faci pe șeful ca să ai grijă de persoanele apropiate, spune Zenny, dar cândva, în opinia ta, ai eșuat. Și nu ai permis nimănui să mai pătrundă în cercul acela, de atunci.

– Eu... Mă întrerup iar, pentru că are dreptate, de fapt. Oamenii din viața mea – părinții mei, frații, Elijah – erau cu toții acolo de dinainte de Lizzy. Presupun că nu mi-am mai permis să mă apropii de cineva nou de când s-a sinucis, pentru că să mă apropii de oameni ar fi însemnat să mă simt răspunzător pentru ei și să am grijă de ei.

Iar sinuciderea lui Lizzy mi-a dovedit cât de inept sunt la a-i ține în siguranță pe cei din jurul meu.

– Nu știu cum reușești, spun, luând o dușcă rapidă de bere ca să-mi ascund stânjeneala. Mă faci să vorbesc despre tot soiul de rahaturi deprimante.

Zenny se întinde peste masă ca să-mi atingă mâna.

– Sean.

– Da?

– Avem doar o lună, spune ea, încet, și nu sunt sora ta.

Mă gândesc la ce mi-a spus Tyler ieri, la avertismentul lui.

– Știu, îi spun.

– Bine. Pentru că vreau ca luna asta să pară *reală*. Asta e toată ideea, să simt tot ce las în urmă, nu doar sexul, ci și compania și prietenia. Suntem prieteni, nu?

– Da, Zenny, spun, privind cum îi scânteiază în ochi luminile orașului. Suntem prieteni.

Ea zâmbește larg.

– Bun. Asta înseamnă că ar trebui să-ți vină ușor să faci pe șeful. Suntem prieteni și urmează să faci sex cu mine, deci va fi ca și cum mi-ai fi iubit.

Eu nu m-am gândit așa, iar șuvoiul de plăcere la ideea de Zenny ca iubită, *aparținându-mi*, este imposibil de ignorat.

– Așa vreau să fim, până când se termină, continuă Zenny, fără să nici cea mai mică idee că o bucurie imensă îmi pulsează în vine. Vreau să mă simt așa cum s-ar simți cu adevărat femeia ta.

– Eu nu am avut niciodată o femeie „a mea”, spun încet. Ești prima.

– Serios? Încearcă să își ascundă zâmbetul.

– Multe lucruri sunt noi cu tine, Zenny, chiar și pentru mine. Serios. Oi fi făcut aproape tot ce se poate face în pat, dar nu am făcut niciodată lucruri cu o femeie la care țin. La o femeie despre care să pot pretinde că este a mea.

– Să începem chiar acum, spune Zenny, îndreptându-se și împingându-și farfuria la o parte. Să spunem că sunt iubita ta. Cum ai reacționa?

Mă îndrept și eu.

– Mai întâi, trebuie să știi că mă voi opri din a face pe șeful oricând. Doar spune un cuvânt.

– Ce zici de „ticălosule“?

Rânjesc.

– Da.

– Pot face asta. Se foiește nițel pe scaun, ca o pisică urmărind o ață care se mișcă pe podea. Serios, Sean. Încep să cred că jucai la cacealma.

– Eu nu fac așa ceva, draga mea. De aceea mă pricep atât de bine la afaceri. Inspir, pentru că e o situație nouă pentru mine, să îmi las înclinațiile naturale spre control să se reverse într-o relație diferită de cea cu familia. Dar mă simt bine, și m-am tot luptat cu dorința de a avea grijă de Zenny în toate felurile, de la gală. Să permit acelei dorințe să iasă la iveală îmi dă o senzație deosebită.

Firește, cu Zenny capătă o formă diferită de cea pe acare o adopt cu familia mea, pentru că pofta trupească, afecțiunea și dorința de a proteja se răsucesc, se împletesc și formează ceva nou, un sentiment pe care nu l-am mai experimentat.

– Mai întâi, aș vrea să termini mâncarea din farfurie.

Se încruntă, și îmi dau seama că nu se aștepta să spun ceva atât de comun.

– Mănâncă, Zenny. Nu am de gând să-ți spun și a treia oară.

Cu ochii îngustați, Zenny își ia furculița și începe să mănânce.

– Vrei să-mi spui deja că sunt un ticălos?

Înghite.

– Încă nu.

– Bine, zâmbesc eu. Scoate-ți tricoul.

Furculița îi zăngăne pe farfurie.

– Pardon?

– M-ai auzit, spun eu, încet. Vreau să te privesc cât mănânci. Vreau să știu ce culoare are sutienul tău, vreau să văd forma sfârcurilor tale miciuțe, care se ridică, pentru că sunt reci și au nevoie să fie supte până se încălzesc din nou.

Înghite iar, și de data asta nu are legătură cu mâncarea.

– Doamne, șoptește ea, și nu știu dacă e o înjurătură sau o rugăciune. Nu prea contează: își scoate tricoul din blugi și îl aruncă în spatele ei, cât de repede poate.

Mormăi aprobator, aplecându-mă să văd mai bine. Poartă un sutien de culoarea lavandei palide, o nuanță care contrastează plăcut cu pielea ei cafenie, și îi văd cercurile întunecate ale sfârcurilor pe sub materialul subțire. Le văd întărindu-se și întinzându-l.

Îi văd și umbrele coastelor, de o parte și de alta a trupului, și un soi de mâzgălitură ca o mandală care i se ridică într-o spirală de pe șold.

O studentă care uită să mănânce, uneori.

O studentă plictisită, care, când învață, își desenează uneori pe piele.

Tipic Zenny, este un amestec de curaj și nesiguranță, și își ține umerii drepti, fără să ascundă nimic de privirea mea flămândă, în timp ce își mușcă buza de jos.

– Perfect, spun răgușit, și văd ce impact are lauda mea.

Bun. Plănuiesc să o laud mult în luna care urmează.

– Acum, termină de mâncat.

– Poftim?

– Termină de mâncat. Știu că te-ai dus la adăpost imediat după cursuri azi, și voi presupune că nu ți-ai

umplut stomacul cu altceva decât poate cu o cafea de dimineață.

Îi tresare colțul gurii.

– Poate.

– Și cât de frecvent se întâmplă? Cât de des faci atât de multe, între școală și adăpost, că uiți să mănânci?

Își atinge umărul cu o mână și privește în altă parte.

– Des, recunoaște ea.

– Nu și din seara asta, îi spun, sever. Mănâncă.

Există un moment în care cred că inevitabilul *ticălosule* se apropie, acel moment în care îmi va spune să tac. Nu are nevoie de un tip alb care să facă pe tătucul cu ea, și, cu siguranță, nici de cineva care o tratează de parcă nu și-ar putea purta singură de grijă. Dar Carolyn Bell a fost asistentă socială, până când a primit diagnosticul de cancer, unul dintre frații Bell a fost preot, un alt frate Bell arde gazul de parcă n-ar avea nicio teamă că se va termina vreodată. Am văzut ce li se întâmplă oamenilor ocupați, și știu că este mult mai ușor să justifici o noapte de somn pierdută printr-o cauză, decât să argumentezi zece minute în care consumi un sandviș. Oamenii altruști, oamenii hotărâți *au nevoie* de permisiune pentru a avea grijă de ei, au nevoie de cineva care să îi pună pe primul loc, pentru că ei nu o vor face.

Cuvântul nu îi iese de pe buze. Ochii îi sclipesc de iritare, apoi se lichefiază într-un soi de luptă interioară, care îi lasă buza de jos prinsă între dinți și mâna plutind deasupra furculiței.

După o tăcere scurtă, ridică furculița și ia o gură de mâncare. Apoi alta, și alta, până când își curăță farfuria. O privesc tot timpul, întinzându-mă pe scaun și bucurându-mă de noua senzație, un amestec puternic de dorință și o satisfacție a la omul peșterii de a satisface necesitățile cuiva. Combinația dintre a o vedea consumând mâncarea pregătită de mine și promisiunea pielii aceleia netede înfiorându-se lent.

Dă la o parte farfuria și pune jos furculița, aruncându-mi o privire care spune *și acum, ce?* Se înfioară, anticipând, pentru că știe că atât a fost, că m-am distrat făcând pe șeful și că acum vom ajunge la partea în care îi răpesc așa-zisa virginitate.

Chiar îmi doresc să fac asta. Dar am planuri, întâi. Pentru că, dacă ar fi cu adevărat a mea, aș face lucrurile într-un anume fel, iar, pentru că m-am vârat până la gât în Proiectul Îndoiala, mă voi dedica trup și suflet acestui experiment. Seducție, afecțiune, supraprotecție, distracție – totul.

Mă ridic, fără să mă deranjez să îmi aranjez penisul îngroșat, care îmi întinde materialul pantalonilor. Am deja erecție de atâta vreme, încât nu-mi mai pasă dacă se vede. Ochii lui Zenny îmi urmăresc trupul, în timp ce iau tacâmurile și farfuriile și le depozitez în chiuvetă, și îi văd oprindu-se nu doar o dată asupra părții respective.

Mă abțin să rânjesc, dar cu greu, și mă întorc, după ce m-am spălat pe mâini. O ajut să se ridice de pe scaun, apoi îi trasez cu degetul o linie până la abdomen, înconjurându-i buricul până când se înfioară.

– O să-ți deschid blugii, Zenny, îi spun. O să le deschii și fermoarul. Apoi, o să-mi strecur degetele în chiloții tăi și o să mă joc cu ce găsesc acolo. Da?

– Da, expiră ea, iar abdomenul îi tremură sub degetele mele. Îmi respect cuvintele și îi deschii capsă metalică.

Zenny expiră, întrerupt, dar hotărât. Cu ochii la fața mea, îi trag fermoarul scurt, urmărindu-i expresia. Este firesc să se simtă jenată, sau agitată – dar există un echilibru precar pe care trebuie să îl mențin, între a-i oferi ceea ce dorește și a face lucrurile să evolueze prea repede. O lună nu este suficientă pentru a face asta așa cum se cuvine, pentru a-i stârni și a-i potoli poftele pe care abia le descoperă. Pentru a-i trezi trupul.

Dacă aş putea cere orice acum, ar fi un an cu ea. Un an în care să o ghidez, să o tachinez, să îi comand şi să mă bucur de ea.

Nici măcar un an nu ar fi destul.

Gândul îmi străbate celelalte idei, puternic şi cu ecou, şi nici măcar nu ştiu unde să-l stochez, aşa că îl ignor, deocamdată. Trebuie să mă concentrez la ce e important, adică la fata asta, care tremură, frumoasă şi nerăbdătoare, în faţa mea.

Îmi trec vârfurile degetelor de-a lungul taliei chiloţilor, care se asortează cu sutienul şi sunt din acelaşi material transparent. Ştiu, fără să întreb, că probabil este cea mai îndrăzneată lenjerie pe care o deţine, şi, în ciuda simplităţii - nu are nici bretele subţiri, nici decupaje, şi niciunul dintre ornamentele obişnuite care transformă treburile astea într-o menajerie distractivă - efectul general este delicios, parcă mai păcătos. Virginia mea alternativă, aproape călugăriţă, încearcă să fie obraznică, dar, în schimb, arată mai inocentă ca niciodată.

Privesc spre locul în care degetele mele se agaţă de elastic, apoi ridic ochii spre faţa ei.

– Eşti stresată, micuţo?

– Da, îmi spune ea, şi îşi pune mâinile pe umerii mei, prinzându-mi cămaşa în pumni.

– Este un stres pozitiv sau negativ?

Se gândeşte o clipă şi apreciez, pentru că trebuie să fiu sigur că şi ea este sigură. Trebuie să fie 100% sigură. Nu o vrăjeam când i-am spus că sunt îngrijorat pentru diferenţa de vârstă dintre noi, pentru că lucrurile pe care vreau să le fac cu ea nu sunt doar perverse, ci *foarte* perverse. Sunt lucrurile pe care nu recunoşti că le vrei la lumina zilei, genul de lucruri care fac până şi un bărbat ca mine să roşească.

Ține-o în siguranță.

– Pozitiv, se decide ea. Dacă ai... Se opreşte.

– Da, Zenny?

Inspiră și mă privește.

– Sunt gata pentru mai mult. Sunt agitată, da, însă nu de teamă.

– Bine.

– Așa că dă-mi mai mult. E distractiv și îmi place, și o să-ți spun că ești un ticălos când vreau să te retragi.

Este rândul meu să înghit în sec. Faptul că-mi dă undă verde pentru mai mult, în combinația caracteristică de curaj și precauție, este aproape suficient să mă convingă să-mi arunc toate planurile pe fereastră și să o sărut până când sfârșim pe podea, într-un amalgam lacom de șolduri și guri. Să i-o trag în crăpătura delicată dintre picioare până când scap de toată infatuarea, de afecțiunea alarmantă și de gradul de posesivitate pe care o simt pentru ea, într-un timp atât de scurt.

Sean, mă mustru singur. Termină naibii. Eu am fost cel care a spus Fac asta pentru tine, mai devreme, și voi respecta asta, chiar dacă mă ucide.

este pentru ea

pentru ea

pentru ea.

– Bine, spun, reușind să mă adun. Am încredere că îmi vei spune că sunt un ticălos, dacă e cazul. Acum, scoate-ți blugii ăștia, draga mea. Asta va face lucrurile mai simple pentru mine.

Își aruncă șlapii și se strecoară afară din blugi, cu o mișcare clasică, iar eu mă trezesc atras de priveliște. Am plătit bani buni multor femei ca să se dezbrace pentru mine, le-am tras-o unor soții din înalta societate, hotărâte să facă paradă de fiecare cusătură scumpă a lenjeriei lor La Perla sau Agent Provocateur, dar nu am văzut niciodată o fată să se dezbrace așa, fără pic de artă și pe grabă, fără să se dea în spectacol. Mi se pare intim, cumva, și, în același timp, mă face să mă întreb ce altceva din ce aș privi-o

făcând m-ar face să mă întăresc așa. Poate spălându-se pe dinți sau aplicându-și o cremă? Legându-se la pantofi?

Și iat-o, în fața mea, numai piele și mătase subțire. Sfârcurile ei imploră să fie supte, abdomenul ei este încordat, iar mâinile i se frâng în fața chiloților, de parcă ar vrea să se ascundă de mine și se străduie să nu o facă.

Fac un pas în față, hotărând să îi ofer mâinilor ei ceva de făcut.

– Mâinile pe umerii mei, ca înainte, îi spun. Și apoi adaug, cu asprime: Nu te ascunde de mine. Ești cumplit de frumoasă și am de gând să mă holbez la fiecare centimetru pătrat din tine, până mă satur.

Își pune din nou mâinile pe umerii mei, cu un zâmbet subțire pe buze. Îmi dau seama de ce.

– Îți place să ți se spună că ești frumoasă? întreb, sărutând-o ușor pe frunte. Apoi pe obraji. Genele ei flutură de o bucurie adolescentină, iar eu înjur și binecuvântează, deopotrivă, fiecare bărbat care nu i-a oferit acestei femeie toate complimentele și toate cuvintele tandre pe care le merită. E atât de ridicol că are 21 de ani și că nu a fost niciodată mângâiată și lăudată cum se cuvine, și totuși, mulțumesc Cerului, pentru că altfel nu aș fi eu cel din fața ei, acum, cu degetele agățate de elasticul chiloților ei. Ești frumoasă, Zenny, spun, cu buzele încă lipite de obrazul ei. Degetele îmi alunecă sub elastic, iar abdomenul ei se încordează mai mult. Chipul tău este uluitor, trupul tău e o operă de artă. Dar tu ești cea la care mă gândesc mereu, la felul în care ceri lucruri și în care argumentezi, în care tachinezi și în care te plângi și în care strălucești când vorbești despre lucruri care contează pentru tine. Când spun cuvântul *frumoasă*, iubito, să știi că sunt sincer.

Ea încuviințează, gata să răspundă, când pernuța degetului meu mijlociu atinge un triunghi îngust de bucle scurte.

– Zenny, spun, iar penisul meu îmi pulsează brusc, dureros. Iubito.

– Ce este? șoptește, ridicându-și privirea spre mine.

– Pe canapea, îi spun, răgușit, retrăgându-mi mâna din chiloții ei și plesnind-o ușor peste fese. Pe spate.

Se întoarce, nesigură, spre camera de zi, și îmi oferă un peisaj perfect al fundului ei. Curbele sale sunt ferme, dar suficient de moi să salte ușor când merge. Coboară în coapse puternice și șolduri create să aibă mâinile mele în jurul lor. Deja îmi imaginez forma de inimă a feselor ei, ridicate să mă întâmpine.

Să mă ia dracu'.

Se așază pe canapea, cu buclele înconjurându-i capul ca un halo întunecat și cu sutienul și chiloții întinși pe piele. Eu mă îndrept spre ea ca un motan, ca un prădător, ca un bărbat flămând care se apropie de un festin.

– Să îmi scot... Degetele mari ale lui Zenny se agață de elasticul chiloților, dar eu o opresc, cu o privire severă.

– Asta e pentru mine, spun. Eu vreau să fac asta.

– Vrei să fii cel care-mi scoate lenjeria?

Degetele ei nu se mișcă, așa că mă așez pe vine lângă canapea și o mușc ușor. Asta îi face mâinile să-i zboare la piept. Cu gura lipită de șoldul ei, îmi las respirația caldă să îi gâdile pielea, în timp ce vorbesc.

– Nu am de gând să îți scot lenjeria. Vreau să cojesc mătasea de pe tine ca pe de pe un fruct, și apoi să te savurez. Vreau să sug din tine ca dintr-o prună. Vreau să te desfac ca pe un cadou de Crăciun, iar apoi să vezi ce băiețel fericit devin.

Ea respiră greu, iar ochii în nuanțe arămii se dilată și se întunecă spre mine.

– Dar, mai întâi, spun, sărutând-o cu adevărat pe șold, atingându-i cu limba marginea chiloților, sunt câteva lucruri pe care trebuie să le știi.

O sclipire de nerăbdare îi apare pe față. Își ridică șoldurile, involuntar.

– Sean, am vorbit deja...

– Nu, murmur eu, apropiindu-mi gura de buricul ei, ceea ce o face să tacă. Acum e diferit. Știu că ai încredere în mine, și știi că este reciproc. Acum e timpul să îți arăt ce ți-aș face dacă ai fi a mea, dacă ai fi virgina mea alternativă.

Abdomenul îi tremură sub atingerea buzelor mele.

– Da, spune ea, cu vocea uscată, până își umezește buzele. Da... Vreau să fiu. Vreau să faci ce vrei tu cu mine.

– Ești, draga mea, chiar ești. Îi mângâi coapsa cu degetul până când icnește. Micuța mea fecioară. Băiatul acela dinainte nu prea a făcut treabă bună, nu? Nu a știut ce dar reprezintă trupul tău, ce se ascunde în păsărica ta dulce.

Degetul meu atinge locul în care coapsa i se întâlnește cu trupul, iar picioarele i se desfac de la sine.

– Nu ți-a spus toate lucrurile pe care trebuie să le știi.

Spatele i se arcuieste când degetele mele o ating abia simțit.

– Nu, nu ți-a spus nimic.

Plescăi din limbă.

– Ar fi trebuit să știe că o fată atât de inteligentă și-ar dori să știe totul, mai întâi. Ar fi trebuit să știe că ai fi dorit să afli câte ceva despre ce ai între picioare, și despre acele părți dinăuntru care dor și pulsează, până le faci bine.

Respirație i se taie, iar ochii îi devin sticloși.

– Tu îmi vei spune?

– Da, iubire. Îi văd curbura prin chiloți și intuiesc secretele tentante pe care le ascunde. Când îmi trec degetul peste ea, e atât de udă, încât lasă o pată pe chiloți când i-i lipesc de piele. Îți voi spune totul.

CAPITOLUL TREISPREZECE

Încep să o mângâi iar, prin chiloți, iar ea inspiră, încercând să mi se împingă în mână.

– Aceasta este păsărica ta, iubito, și trebuie să fie mereu mulțumită. Trebuie să fie linsă, sărutată și mângâiată. Nu te doare acum? Nu îi lipsește ceva?

Simt momentul în care hotărăște să intre în jocul nostru de profesor-studentă. E o sclipire, alungată când își mușcă buza. Încuviințează, desfăcând și mai mult picioarele.

Degetele mele alunecă peste labiile acoperite de mătase, către clitorisul ei umflat, pe care îl încercuiesc ferm. Spatele ei se arcuiește pe pernuțe, iar gura ei se strâmbă într-un geamăt mut.

– Aici e clitorisul tău mic și drăgălaș, așa-i? spun eu, făcând cercuri deasupra lui, cu presiunea potrivită să îi încârlige degetele de la picioare. Trebuie să mă joc cu el când devine rigid, așa ca acum, iubito. Trebuie freat.

– Da, spune ea, clipind din gene. Doamne!

– Și umezeala asta, o simți, nu? Degetele mele ei se strecoară, în sfârșit, pe sub chiloții ei.

Icnește.

– Da.

Mă joc cu ea pentru un minut, cu degete abile peste pielea alunecoasă.

– Când se umezește așa, înseamnă că are nevoie de atenție. Vrea să fie futută.

Îmi retrag degetele, bucurându-mă de icnetul ei de protest, și îi trag chiloții jos dintr-o mișcare.

– Visez la clipa asta de la gală, îi spun, aspru, cu ochii la triumphiul dintre picioarele ei. Trebuie să te văd, acum. Nu mă pot gândi la altceva. Cu asta mă trezesc în gând.

Mă întrerup, pentru că i-am dat jos chiloții până la genunchi, și când mătasea îi alunecă de pe picioare, este în întregime a mea, ca să mă bucur de vederea ei. Este a mea, să o privesc, să o gust și să i-o trag, și, Doamne, am aceeași senzație ca atunci când iau o dușcă de whisky, ca o injecție cu morfină; îmi ard vinele și mi se înceteșează privirea.

Genunchii i s-au lipit din nou, pentru că m-a ajutat să o dezbrac, iar eu mă bucur să-i ating picioarele pe toată lungimea. Degetele mele mari îi găsesc locurile sensibile de deasupra genunchilor și din interiorul coapselor. Pentru o clipă, ne văd; îmi văd mâinile de bărbat de 36 de ani, cu un ceas prea scump scânteind la încheietură. Îi văd picioarele netede și zvelte de femeie abia înflorită.

Nu e deloc în regulă să mă excite asta. Este rău că observ asta într-un fel care mă face să-mi doresc mai mult.

Dar nu mă pot abține. Simt că fiecare motiv pentru care nu ar trebui să fac asta – vârsta ei, jurămintele pe care urmează să le depună și faptul că este sora mai mică a lui Elijah – mă excită din ce în ce mai mult.

Îi desfac picioarele și văd, în sfârșit, ce mi-am dorit cu disperare să văd.

– Zenny, spun, cu un mârâit înfundat, draga mea.

– Sean, spune ea, și se oprește. Doar în rostește numele.

Fiecare centimetru pătrat din ea tremură.

Eu o privesc îndelung, încercând să îi rețin fiecare curbă și fiecare pliu. Buclele, tunse scurt, ordonat, despicătura complet epilată, dezvelită cu mândrie. Când îmi trec degetele peste coapsele ei și apoi îi mângâi labiile exterioare, simt cât de mătăsoase sunt. Simt că îmi plesnește pielea pe sculă, atât de tare e; un junghi de durere îmi pulsează în pantaloni. E atât de dificil să îmi amintesc de

ce am fost de acord cu planul ăsta, mai ales acum, când văd deschizătura umedă care mă așteaptă. Iar când o desfac cu degetele, *la naiba*, îi văd locul cel mai ascuns. Locul care înflorește într-un rozaliu ud și strâmt.

Gem și închid ochii. Apoi îi deschid și o văd privindu-mă cu o expresie de încredere pură.

Asta mă topește. Mă transformă în ceva mai mult, și totuși mai puțin decât un bărbat.

– Jur că este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut, o informez. Apoi, înainte să îmi dea o replică sau să râdă, mă aplec și o sărut, de inaugurare, apoi o gust încet, o ling, găsesc cu limba pielea satinată de sub despicătură, mugurele dornic de deasupra.

Scoate un sunet care este totodată un râset și un geamăt, un sunet deloc elegant, direct din stomac – numai surprindere și dorință. Rânjesc cu gura lipită de ea, pentru că am auzit multe femei scoțând tot soiul de gemete despre care cred că vor să le audă bărbații, icnete programate, oh-uri și ah-uri. Dar eu aleg râsetul-geamăt al lui Zenny, oricând.

O sărut înăuntru, adânc, profitând de canapeaua mea fără brațe și mișcându-mă între picioarele ei, cu genunchii pe podea și cu umerii între coapsele ei, cu mâinile strecurându-i-se cu lăcomie sub fund, pentru a o ridica mai aproape.

La fel ca în toate celelalte, este o contradicție vie. Naturală, fără pretenții, jenată, dar fără să îi mai pese. Simt asta în felul în care tresare prima dată când limba mea îi atinge faldurile dinspre șezut, în felul în care picioarele ei mi se freacă de spate și în care mâinile ei mi se agață desperate de încheieturi. Degetele ei mă strâng și pun întrebări pe care este prea mândră să le rostească.

Ce gust am?

Îți place?

Îți plac?

Limba și foamea pe care o simt îi oferă toate răspunsurile. Da, are un gust deosebit, o dulceață curată, cu acea aromă puternică, misterioasă, care pare să îi facă pe bărbați să își piardă mințile. Da, îmi place, sunt flămând după ea, ca un muritor care a gustat din fructul zânelor și acum nu mai poate mânca altceva.

Da, îmi place.

Îmi place prea mult. Mă îngrijorează.

– Ai un gust atât de dulce, râșnesc eu cuvintele, oprindu-mă să respir. Atât de dulce. Și miroși... Îmi îngrop nasul în ea și inspir, iar asta o face să își strângă picioarele, stânjenită. O las, pentru că asta nu face decât să mă apropie mai mult de ea, mai strâns, așa că profit și adulmec, trecându-mi nasul peste labiile exterioare și peste clitorisul ei, și apoi coborând între fese, lucru care o face să tresară, panicată.

Așez o mână fermă pe abdomenul ei, ca să o liniștesc, desfăcându-mi degetele ca să îi pot mângâia vulva, și totodată ținând-o pe loc.

– Stai cuminte, îi spun. Stai cuminte pentru mine.

Pleoapele ei sunt coborâte și îi văd umbrele genelor pe obraji, iar pieptul i se ridică și îi coboară în respirații scurte. Prin mătasea de culoarea lavandei a sutienului, sfârcurile ei s-au ridicat, ascuțite.

– E atât de bine, șoptește ea. Doar că îmi fac griji... pentru că...

– Știi că nu ai mai experimentat asta. De aceea, practic, i-o trag canapelei, în timp ce te miroș și mă uit la tine.

Buzele i se despart într-o expresie de dorință nediluată.

– Serious?

– Sprijină-te în coate și uită-te.

Face așa cum i-am spus și știu ce vede: corpul meu, aplecat peste canapea, cu șoldurile împingând mecanic pernutele.

– Atât de excitat ești? murmură ea. Din cauza mea?

– Din cauza ta.

Clipește, de parcă nu i-ar veni să creadă. Asta mi se pare o nebunie. Da, există aspectul cu călugăria, dar este superbă, fascinantă și inteligentă, și captivează fără niciun efort. Cu siguranță că au mai dorit-o și alții așa.

– Zenny, mă masturbez de o săptămână cu gândul la tine. În fiecare zi, trebuie să mi-o frec, doar ca să pot vedea limpede. Păsărica asta e singurul lucru la care mă pot gândi, și este chiar mai frumoasă și are gust mai bun decât îmi imaginasem. Vreau să mă satur de ea.

– Bine.

– Vreau să mă satur de *tine*.

Expiră prelung, întretăiat.

– Cred că și eu vreau asta.

Rânjesc, ușor malițios.

– Cam așa e planul, nu?

Îmi zâmbește înapoi, un zâmbet care se topește într-o expresie concentrată, când degetul meu îi atinge faldurile și tachinează lent marginea moale și umedă a deschiderii spre Rai. Tandru, cu grijă, împing degetul înăuntru, până la prima articulație, privindu-i chipul. E atât de strâmtă, atât de îngustă, încât, în ciuda umezelii care mă înconjoară, vârful degetului meu pare o invazie.

Înghit în sec când mă gândesc la felul în care se va potrivi în jurul penisului meu. Se va întinde în jurul meu, mă va cuprinde, mi se va potrivi mai bine ca o mânășă.

Doamne. Iar îmi voi da drumul în pantaloni.

– Uite așa te pregătesc să îmi accepți trupul, îi explic, cu o voce blândă, încercând să mă concentrez la ce facem și la PLAN, SEAN, LA NENOROCITUL DE PLAN,

care înseamnă să ajungem în pat împreună într-un anume fel, nu să-mi vâr mâinile în pantaloni și să mă frec singur.

Cel puțin, nu deocamdată.

Vâr degetul până la a doua articulație și o văd încruntându-se, parcă indecisă dacă o doare sau îi place.

– Te voi mângâia din interior, te voi gădila aici și mă voi juca, până când te deschizi ca o floare, continui eu. Până când simți cât de mult îți lipsește ceva. Până când te doare mai mult să fiu în exteriorul, decât în interiorul tău. Îmi îndoi degetul în sus, ca să-i apăs locul acela special, cu multă blândețe, iar lumina i se reflectă în cerceul din nas, când își răsuțește capul.

– Sean, spune ea, cu fruntea și pieptul acoperite de un strat subțire de sudoare. Simt... că...

– Că îți vine să faci pipi?

– Da, spune ea, acoperindu-și fața cu mâna. Doamne, mi-e atât de rușine.

Nu mă opresc din ce fac.

– E normal. Lasă senzația să treacă, draga mea. Bucură-te de. Călărește-mi degetele.

Picioarele i se agită în jurul meu, degetele i se înfig în canapeaua mea, în timp ce mă ocup de ea din interior, și, chiar când îi văd abdomenul relaxându-se și panica topindu-se în plăcere, îi ating clitorisul rigid cu vârful limbii.

– Ah, expiră ea. Ah.

Alternez atingerile prelungi și atingerile scurte ale limbii, în timp ce degetul meu își continuă treaba și freacă interiorul vaginului ei ud. Atunci, virgina mea alternativă și pudică începe să se agite iar.

– Eu... Nu își găsește cuvintele, însă trupul ei se luptă cu sine însuși, căutând eliberarea și totuși îngrozindu-se de imensul zid de senzații care se apropie tot mai mult, iar eu decid că are nevoie de convingere ca să se lovească de el. Cuprind tot mugurele de carne între buze și sug.

Răspunsul este imediat, mulțumitor, electric. Ceva asemănător cu un scâncet răsună în interiorul de beton și sticlă al apartamentului, când degetele ei de la picioare i se înfig mai tare în canapea, iar trupul i se arcuiește. Coapsele și abdomenul i se încordează. O lovește primul val, împingându-mi numele de pe buzele ei ca pe o rugăciune, trimițându-mi fantasme cu vitralii și veșminte aurite, și înconjurându-mi degetul și limba cu spasme și bătaii de aripi de fluture, când are primul ei orgasm cu mine.

Nu va ultimul. Nici măcar ultimul din seara asta.

O ajut să treacă prin ultimele valuri cu gura și cu degetul, privindu-i chipul superb peste osul pubian și peste mușchii abdominali, privindu-i sprâncenele care se unesc, părând îngrijorate, buzele care îi rostesc cuvinte mute, ochii care mă privesc prin sticla uimirii. Apoi, cu un ultim sărut pe clitoris, mă îndrept și îmi scot degetul dinăuntrul ei, sugându-l până îl usuc.

Ochii i se măresc nițel, de parcă nu și-ar fi imaginat niciodată ceva atât de carnal ca un bărbat care își linge degetele după ce a atins o femeie, și îi rânjesc.

— Să știi că sunt mult mai pervers decât atât, draga mea. Pregătește-te.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Zenny mă privește ca prin ceață, cu membrele moi, lenevoase, ca după sex, într-o poziție uluitor de adorabilă, în care mi-ar plăcea să o privesc pentru tot restul vieții. Picioarele ei sunt desfăcute fără efort, iar ce se află între ele mi se pare satisfăcut și disponibil. Respiră încet, bucurându-se de aer, ca o femeie care își revine după orgasm.

– Îți place să fii gustată, draga mea?

– Mult, murmură ea. Poți să o faci din nou, te rog?

Râd, bucuros de entuziasmul ei.

– Oricând dorești. Cred că ți-am promis, la un moment dat, că îți voi arăta cum pot face asta și din spate.

Gura i se răsucește într-un zâmbet.

– Așa mi-ai promis.

Sunt încă în genunchi, la marginea canapelei, mângâindu-i picioarele cu mâini liniștitoare și încercând să îmi ignor penisul, care își dorește și el o mână liniștitoare.

– Cât de frecvent te masturbezi?

Din nou mâna peste față.

– Nu cred că pot vorbi despre asta.

Scot un sunet care ar fi numit „pufnet” într-un roman din seria Wakefield.

– Zenny Iverson, fata care a mășăluit în apartamentul meu și mi-a cerut sex, e prea timidă să vorbească despre masturbare?

– Nu e același lucru, spune ea, cu fața ascunsă în îndoitura cotului. Deloc același lucru.

– Este tot sex. Și ai putea să-mi spui, totuși, despre asta, până nu te pun să o faci în fața mea.

Brațul se mișcă, iar ea mă privește cu un amestec de curiozitate și teamă.

– Oamenii fac așa ceva?

– Oamenii iau parte la orgii cu 30 de persoane și și-o trag singuri, cu jucării în forma ciocanului lui Thor. Aș spune că masturbarea în fața iubitului este una dintre cele mai inocente chestii.

Asta o face să zâmbească iar.

– Sunt iubita ta?

– Ești *a mea*, spun, urcându-mă pe canapea și peste trupul ei.

– Pentru o lună, mă corectează.

– Pentru o lună, repet eu. Până când te căsătorești cu Iisus, sau ce-oi face. *Detalii, detalii.*

Mă așez între picioarele ei, icnind când erecția mea, încă îmbrăcată, îi atinge vulva, și cobor capul, să îi sărut un sân, înainte să îmi strecur brațele pe sub umerii ei, să mă proptesc în coate și să o privesc.

– Acum, spune-mi cum te atingi când ești singură, și cât de des.

Ea întoarce capul, dar, cu mine deasupra ei, nu îmi poate evita privirea și cuvintele.

– Folosești un vibrator? întreb, sărutându-i maxilarul încordat. Sau degetele? Sau îți pui o pernă între picioare și te freci de ea, până te simți mai bine?

Cuvintele mele au efectul dorit, făcând-o să roșească ușor și să respire mai alert.

– Nu am folosit niciodată un vibrator, șoptește ea. Dar o pernă...

– Da?

– Și un animal de pluș... un ursuleț pe care l-am primit la absolvirea liceului. E pe patul meu, în dormitorul de la cămin. Doamne, nu pot să cred că îți spun așa ceva.

– Nici eu. O să mă distrug gândindu-mă la asta, ani de zile, draga mea. Cum folosești ursulețul? Te întinzi pe o parte? Sau pe burtă, și te freci de el de deasupra?

– Îl încalec, spune ea, închizând ochii, cu fața încă întoarsă. Îl pun între picioare și mă mișc deasupra lui, stând în genunchi.

– La naiba, gem eu, cu fața îngropată în curba cu parfum de trandafiri a gâtului ei. Imaginea lui Zenny, în camera de cămin, frecându-se de un ursuleț, e aproape de nesuportat. Plus că mă duc direct în Iad pentru că am adăugat în peisaj jambierele pe care le poartă și posterele care o înconjoară, transformând scena în cea cu o fată abia ieșită din adolescență, copleșită de dorințe de femeie adultă.

– Ce este? întreabă ea, nesigură. E prea pervers?

– E supersexy, asta e, mormăi eu. Iar mie îmi vine greu să mă mai rețin acum.

– Serios? întreabă ea, întorcându-și capul spre mine. Asta te excită?

Îi iau mâna și i-o ghidez spre dovada indiscutabilă a excitației mele.

– Simte și tu.

Mâna ei delicată îmi mângâie penisul prin pantaloni, iar stângăcia îi este învinsă de curiozitate.

– Eu nu am... Își drege glasul. Atunci, cu Isaac, nu am reușit să îl văd. Nu am văzut niciodată partea asta a corpului unui băiat.

O sărut prelung, despărțindu-i buzele cu ale mele și vânând senzația mătăsoasă a limbii ei, până când gâfâie și se zbate sub mine. Apoi, mă ridic în genunchi.

– Tu mi-ai arătat ce ți-am cerut, îi spun. Acum e rândul meu.

Se sprijină în coate, încântată.

– Faci sex cu mine, acum?

Futu-i, aș vrea eu.

– Nu încă, iubito. Încă suntem la primul capitol, iar contactul sexual e treabă de doctorat. Așază-te în genunchi, în fața canapelei.

Ne mișcăm împreună. Eu mă ridic, iar ea îngenunchează în fața mea, privindu-mă cu ochi mari, de școlăriță. Își roade colțul buzei, iar eu mi-o imaginez într-o sală de clasă, cu aceeași expresie: cu ochii mari, concentrată, pregătită să ridice mâna din clipă în clipă.

– Ai mai descheiat vreodată cureaua unui bărbat? întreb, deja știind răspunsul.

Clatină din cap, încet.

– Nu.

– Desfă-mi cureaua, Zenny. Las-o așa, când termini.

Dacă mi s-a părut că arată a școlăriță înainte, nu se compară cu ce văd acum, când sprâncenele i se unesc în concentrare, iar fruntea i se ridează ușor. Întinde mâna cu precizie de chirurg, încercând vizibil să își calmeze mâinile, în timp ce îmi desface catarama cu mișcări atente. Apoi, mă privește din nou, reușind, în sfârșit, să facă pielea lucioasă să se strecoare afară din căușul metalic.

Este singurul sunet din încăpere, urmat de pocnetul înăbușit al cataramei, care cade într-o parte. Un zgomot atât de cunoscut, încât penisul meu tresare, cu un reflex pavlovian.

– Acum, descheie-mi fermoarul, îi spun. Cu grijă.

Mica mea școlăriță eminentă este foarte atentă, iar degetele ei subțiri îmi desfac fermoarul. Auriul uzat al unghiilor ei adaugă mici sclipiri de culoare filmului care se derulează încet, când reușește în sfârșit să ducă

operațiunea la bun sfârșit. Sunetul fermoarului desfăcut este al promisiunii, un sunet atât de sexual, că până și o călugăriță îl recunoaște drept ceea ce este.

Fermoarul e tras, făcând loc penisului meu, încă îmbrăcat în materialul moale al boxerilor. Ochii ei trec de la fața mea la Penisul-Extrem-de-Evident conturat sub lenjeria mea. Pulsează vizibil, când îi dă atenție, iar limba îi țâșnește printre buze, lingând-o pe cea de jos.

Gem.

– Dulceață, nu te poți uita așa la mine. Nu m-aș putea reține.

– Serios? întrebă ea, numai curiozitate. Doar pentru că mă uit?

– Cu tine, privitul e la fel de periculos ca sexul. Mă opresc. Sau aproape. Mâinile în poală.

– OK, șoptește ea, iar entuziasmul ei aproape că mă lasă fără aer, în timp ce îmi scot cămașa din pantaloni, pregătindu-mă să îi arăt penisul. Arunc cămașa pe un scaun din apropiere, și aproape am un atac de cord când mă întorc la ea.

Domnișorica Mi-e-prea-rușine-să-discut-despre-masturbare se înclină într-o parte, în genunchi, căutând unghiul potrivit pentru a-și freca labiile de călcâi, cu o privire flămândă care-mi urmărește conturul stomacului și al pieptului, brațele și umerii goi.

Îmi trec mâna lent peste abdomen, iar ea șoptește:

– Iar te împăunezi – fără ciudă, fără prejudecăți, fără să vrea să mă oprească.

– Da, la naiba, asta fac, o tachinez. Fac orice, doar ca să continui să mă privești așa. Am muncit pentru trupul ăsta fiindcă râvneam la mândria care îl însoțește, râvneam la admirație și la atingerile femeilor încântate de forma mea. Dar, peste ani, la fel ca în cazul oricărui șuvoi de dopamină, plăcerea de a fi admirat a scăzut, așa că am rămas în formă din motive mai practice. Eram obișnuit,

deja. Devenise parte din rutina mea zilnică. Mi se părea un efort prea mare să mă opresc.

Dar, Doamne, felul în care mă privește Zenny acum, uluită, rapace, mă face să-mi amintesc cum m-am simțit prima dată când s-a uitat o fată la mine. Prima dată când am simțit fulgerul de dorință ivit din a fi râvnit. Acum, mă simt ca atunci, cu pielea electricizată, și dintr-odată mi se pare prea greu să îmi rețin senzațiile. Prea dificil să îmi mai înăbuș dorința, care mă copleșește, ca o furtună de preerie. E cât nenorocita de preerie. E chiar mai mare, mai mare decât poate suporta corpul meu.

Se întinde spre mine, iar eu încuviințez. Da, poate, și trebuie, și dacă nu o face, o oblig, fiindcă acum, că s-a întins spre mine, ideea să nu am degetele ei pe pielea mea îmi face rău.

– Atinge-mă, spun. Atinge-mă acum.

Mă atinge.

În clipa în care degetele ei, puțin reci și delicate, îmi șoptesc peste abdomen, aproape mă împing în ele. Atingerea ei mă face să vibrez, ca ritmul muzicii, de-a lungul întregii rețele nervoase.

Doar fiindcă mi-a atins abdomenul. Doamne, ajută-mă, când îmi atinge scula!

– Ești atât de tare, spune ea, ușor întrebătoare, cu mâinile alunecându-mi pe piept. E nevoită să își ridice fundul ca să urce, și văd pata umedă pe care și-a lăsat-o pe călcâi. Doamne.

De fapt, sunt atât de distras de cât este de atentă la mine, încât uit să glumesc pe seama cuvântului „tare”, uit să fac altceva decât să mă uit la ea, în timp ce atinge fiecare mușchi al abdomenului meu, fiecare contur al spatelui. Când îmi atinge spatele, mă înconjoară cu brațele, și, în ciuda erecției mele insistente, în ciuda sângelui care îmi fierbe, senzația de a fi îmbrățișat de ea este aproape mai puternică decât orice altceva. Vreau să mă țină așa pentru totdeauna. Detest ideea de a nu mai avea brațele ei în jurul meu.

Măinile ei curioase îmi găsesc elasticul boxerilor, mai întâi timide, atingându-l abia simțit, apoi tot mai curajoase, când începe să își strecoare degetele sub material. O las să își găsească singură drumul, să își adune curajul. Nu pentru că mi-ar fi lene, nici din amuzament (deși nu pot să exprim cât de mult mă excită ideea de a dori ca fata asta să primească tot ce dorește, de a-i permite să ia totul; sunt foarte aproape de a face asta). Dar, sincer, fac asta pentru că, brusc, sunt la fel de agitat ca ea, la fel de excitat, și la fel de speriat de ceea ce se află la orizontul propriei mele goliciuni.

Îmi este imposibil să mă mișc sau să îi impun alt ritm. Dacă s-ar mișca mai repede, inima mi-ar ieși din piept, atât de puternică este dorința mea îngrozită. Dacă s-ar mișca mai încet, sângele meu ar clocoti, în disperare, și aș muri.

Nu pot decât să mă adaptez la ritmul ei, la cadența ei neregulată, de virgină, și nu aș suporta să fie altfel.

În cele din urmă, fie curajul, fie nerăbdarea (adesea, sunt același lucru) o cuprind, iar eu mă bucur de fața ei, când îmi dă jos boxerii. Este vrăjită, lacomă... apoi confuză.

Erecția mea a ieșit, clătinându-se în jos și înapoi în sus, pulsând, de un roșu furios. Sunt tare de atâta vreme, că vârful aprins sclipește de umezeală, iar lângă șold am o pată considerabilă. Aerul proaspăt din jurul ei mă face să tremur, apoi chiar tremur când îi văd mâinile în jurul taliei mele. Dar trebuie să râd de expresia ei.

– Nu e cum te așteptai?

O privire criptică spre mine, deși, dacă ar trebui s-o interpretez, aș plasa-o între poftă și derută – așa cum numai Zenobia Iverson ar putea avea.

– Nu știu la ce mă așteptam, recunoaște. Dar e atât de... umflat.

– Cred că vrei să spui mare.

Își dă ochii peste cap. Am cea mai frumoasă virgină alternativă în fața mea, în genunchi, cu penisul meu sub

nas, iar ea își dă ochii peste cap. Asta îmi dă un șut în orgoliu.

Dar sculei mele nu îi pasă.

— Nu, spune ea încet. Este umflat. Aici, de exemplu. Își trece un deget peste o venă, iar eu scot un sâsâit.

Se alarmează.

— A durut?

— Nu, reușesc să spun. Continuă.

Degetul revine și începe să contureze o cale înnebunitoare, de-a lungul tuturor punctelor în care am încrețituri și umflături. Îmi desenează venele, îmi conturează locurile sensibile. Îmi înconjoară capul și trece peste despicătura care picură. Degetele ei îmi coboară la rădăcină, încercuindu-mi baza, iar eu am o scurt atac de orgoliu când văd că vârfurile degetelor ei nu se pot uni în jurul meu – deși orgoliul capătă doar un loc secund, după ideea că îmi atinge scula, pentru că *la dracu', îmi atinge scula*.

— Vreau să îți văd tot corpul, spune ea, ignorând efectul pe care îl are asupra mea. Ochii ei sunt lipiți de mine, de abdomenul meu, de penisul meu, de locurile în care pantalonii descheiați mi se întind în jurul mușchilor șoldurilor și fundului, și trebuie să spun că mi se pare extraordinar să mă vadă complet gol. Cea mai bună idee din lume.

— Asta se poate aranja, îi spun, ridicând-o în picioare și conducând-o în dormitor. Nu mă obosesc să aprind lumina, din obișnuință, dar Zenny o aprinde și îmi zâmbește timid când mă uit la ea.

— Altfel nu aș vedea, îmi spune, ridicând din umeri.

— Orice îți face plăcere, draga mea. Nu aș rata momentul în care îmi explorează corpul pentru nimic în lume. Pentru nimic în șaptezeci de lumi câte șapte. Și sunt aproape insuportabil de liniștit de cât de infatuat sunt de această față. Nu am mai simțit așa ceva pentru nimeni... dar nici nu am mai cunoscut vreodată pe cineva ca ea, așa

că poate nu e chiar șocant. Poate am fost programat, la naștere, să doresc doar această persoană, iar în minte am o sămânță de gând, ca un rizom înghețat al unei plante vegetative, care, poate, peste ani, va rodi o sămânță care s-ar putea contura într-un gând – că aproape îmi pot aminti că am simțit, cândva, la fel, față de Dumnezeu. Cu mulți ani în urmă, a existat un Sean Bell care iubea fără rețineri și fără teamă.

Ea îmi amintește.

Reușesc să ies din pantaloni, iar Zenny mă ajută. Îmi permit, pentru că nu există senzație mai dulce decât să ai o femeie care trage nerăbdătoare de hainele tale, iar stângăcia cu care o face este adorabilă, dar și extraordinar de sexy.

– OK, spune ea, nonșalantă, odată ce sunt dezbrăcat. Întinde-te pe spate.

Mă conformez, cu mâinile sub cap, și o privesc scoțându-și sutienul, pe care îl aranjează cu grijă la piciorul patului. Se potrivește aici, dezbrăcată, în dormitorul meu, cu luminile orașului reflectându-i-se pe piele, când trece pe lângă ferestre, și cu părul lăsând cascade de umbre ondulate pe podea și pe pat.

Apoi, se urcă în pat și uit de toate celelalte. Rămâne doar ea, doar naturalețea ei și neștiința completă în artele seducției, când se apropie de mine și se așază, ca un copil. Rămân doar degetele ei curioase și felul agitat în care își mușcă buza, și privirea ei lacomă, care mă învăluie.

Îmi mângâie brațele și abdomenul. Își trece mâinile peste coapsele și pieptul meu. Mă întreabă denumirea mușchilor care îmi îmbrățișează coastele (*serratus*) și dacă mă gâdil (da, însă doar în tălpi). Mă mângâie pe pielea extrasensibilă din jurul penisului și își face de lucru cu testiculele mele, dar nu ca să mă excite, ci ca să mă cântărească și să mă măsoare. Apoi, când vede felul în care trupul meu răspunde la atingeri, pare să transforme totul într-un experiment. Cântărind în tăcere cât de mult tresar

când trasează cercuri pe pielea mea, cât de brusc icnesc când mă mângâie pe toată lungimea.

Când își mută atenția în altă parte, mormăi, dar sunt și recunoscător: dincolo de motive ce țin de rezistență și orgoliu, mă bucur că explorează și restul corpului meu. Este atât de sexy să văd cât de nou este totul pentru ea, picioarele și mâinile mele, de exemplu, cu mult mai mari decât ale ei. Sau părul care îmi acoperă coapsele și pulpele, aspru și contrastant cu picioarele ei fine. Pare să petreacă ore întregi atingându-mă, iar eu trebuie să strâng lenjeria de pat în pumni ca să îmi împiedic spatele să se arcuiască pe pat. Își trece unghiile aurii și ciobite peste discurile plate ale sfârcurilor mele, și trebuie să scrâșnesc din dinți și să închid ochii, ca să nu o trag spre mine.

— Întoarce-te, șoptește, și mă conformez.

Mâinile ei îmi urcă pe coapse, îmi coboară peste mușchii încordați ai pulpelor și îmi ajung la tălpi, unde descoperă singură că nu am mințit și că într-adevăr, mă gâdil. Îmi atinge capătul coloanei, umerii, de-a latul, și punctul de pe ceafă în care părul amenință să se onduleze dacă este lăsat să crească prea lung.

Apoi, simt că îmi încălecă și coapsele, sprijinindu-și mâinile pe șoldurile mele, și icnesc înfundat. Greutatea care îmi apasă penisul între corp și saltea este uluitoare, într-un fel îngrozitor.

Sau este cumplită, într-un fel minunat. Nu îmi dau seama.

Îți trece ambele mâini peste spatele meu, apoi înapoi, peste fese, atingându-le într-un fel menit parcă să mă înnebunească de dorință. Mă apucă din nou de fund, apoi face un lucru care îmi încârligă degetele de la picioare.

Îmi depărtează fesele și îmi conturează despicătura fundului cu un deget curios.

Scot un alt zgomot înfundat.

— Ești bine? întrebă ea. Nu ar trebui să...?

– Nu, dimpotrivă, chiar ar trebui.

– Îți place când te ating aici? Mă atinge iar, de data asta rotindu-și pernuța degetului în jurul anusului meu. Simt o explozie de senzații, și mă simt extraordinar de murdar.

– Nu știu, reușesc să îngaim, cu vocea sufocată de pături. Sunt atât de excitat, că simt că mor, și sunt devorat de dorința de a poseda. De a mă elibera. Nimeni nu m-a mai atins acolo, înainte.

Zenny scoate un mormăit gânditor, de parcă ar fi antropologul meu personal, prima persoană care îl descoperă și îl cercetează pe Sean Bell, și simt efortul de a sta nemișcat în tot trupul. Vreau să mă întorc și să o strâng la piept, vreau să îi strivesc gura cu a mea, vreau să îmi înconjor talia cu picioarele ei și să mă afund adânc în fântâna dulce și umedă dintre picioarele ei.

– Nu îmi vine să cred că nu te-a atins nimeni aici, înainte, spune ea, cu un deget apăsător pe anus și degetul mare trasându-mi gânditor linii de-a lungul perineului. Ai făcut atât de mult sex, cum e posibil?

Nu pot să îi explic cum de stau lucrurile așa. Cum aceleași trei sau patru acte acționează ca un carusel obosit, în care diferă doar prin persoana cu care ești, și cum destinația strică întreaga călătorie. Eu sunt un amant generos, dar doar pentru că mă excită ce au femeile între picioare. Este egoist, sincer, și felul în care fac sex este la fel de egoist. M-am justificat față de mine însumi făcând sex cu oameni la fel ca mine.

În orice caz, nu pot să explic pentru că nu îmi găsesc cuvintele. Au fost alungate de valuri de dorință dureroasă, și nici măcar dacă aș putea explica, nu aș vrea. Nu vreau ca Zenny să știe cât de banal poate fi sexul, vreau să cunoască sexul ca pe o revelație. Ca pe genul de epifanie care rivalizează cu o religie.

Dar tot trebuie să îi răspund, așa că spun, pe un ton glumeț – firește, pe cât de glumeț pot fi când îmi arde tot trupul:

– Ah, știi și tu. Oamenii se plictisesc și vor să fie simplu. Să termine repede.

Ea nu îmi răspunde pe același ton, iar degetele îmi mângâie fesele și mi se opresc pe coapse.

– Cum s-ar putea plictisi cineva de asta? Pare să nu îi vină a crede. Are un ton ușor acuzator.

Înregistrez uimirea tăcută pe care o simt când căldura ei îmi înconjoară picioarele. Nu pot nici măcar să o văd, nu o ating cu mâinile, penisul meu nici măcar nu e aproape de corpul ei, și totuși nu m-am simțit niciodată mai sexual.

– Nu știu, spun, într-un târziu. Nu știu.

Continuăm în tăcere, câteva minute, și rămân acolo, întins, arzând de efort și nemișcat, ca să mă poată mângâia și explora, satisfăcându-și curiozitatea.

– Întoarce-te pe spate, îmi spune, după o vreme. Vreau să îți văd din nou... Face o pauză timidă. Penisul.

Nu o tachinez pentru limbajul pretențios. Am trecut de etapa asta. Sunt flămând, pe moarte. Mă rostogolesc pe spate și îmi prezint scula pulsândă, și știu că am spus că nu am de gând să o las să mă facă să juizez, și am de gând să îmi respect cuvântul, însă vreau să mă atingă iar. Doar o dată. Doar puțin.

– Când nu este... erect, nu e atât de mare? întreabă ea. S-a mutat, și stă în genunchi între picioarele mele. Mâinile îi alunecă peste coapsele mele și îmi cuprind testiculele. Degetele i se unesc în locul sensibil de sub ele, iar penisul îmi tresare, de parcă ar fi legat la bateria unei mașini.

– Nu, spun, cu o voce atât de răgușită, încât nu mai pare o voce.

– Și apoi se...

– Întărește, completez, încercând să o împing dincolo de termenii de manual.

– Atunci, se întărește, repetă ea, de câte ori ești excitat?

– Da. Atunci are nevoie să fută.

– Și dacă nu ai pe cine? Ce faci?

Îi arăt, înconjurându-mi sexul cu mâna și trăgând în sus. Plăcerea mă săgeată adânc în vintre, iar eu trebuie să îmi reamintesc că îi demonstrez doar, că explorează, că totul face parte din plan, și că eu nu mă pot freca până ajung la orgasm, așa cum îmi doresc.

Continui lent, ca să vadă locurile care mă fac să mă excit mai tare, ca să vadă ritmul care îmi place și felul în care mă apuc. Apoi, mai e și felul în care mă privește, în timp ce o fac, cu ochii ei arzându-mi abdomenul tensionat și bicepsul care se umflă, capul umflat, care iese din pumnul meu iar și iar.

– Pot să încerc și eu? întreabă ea, cu o voce timidă și totodată inflamată, și, Doamne, este cel mai sexy lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Da, iubito. Poți.

Îmi las penisul și o privesc apucându-l, ușor nesigură, și frecându-l cu o apăsare mult prea slabă ca să existe contact adevărat.

Dar tot e prea mult. Fața ei hotărâtă, cu gura bosumflată atât de concentrată, îi face piercing-ul din nas să sclipească, pentru că își încrețește nasul. Părul îi atinge umerii, în spirale întunecate, fără număr. Sâni cu sfârcuri întunecate, coastele, abdomenul care îi tremură de o respirație incontrollabilă se adaugă imaginii.

Îmi acopăr fața cu mâinile, să nu o mai văd, pentru că până și stângăcia ei este cumplit de sexy, totul la ea este prea mult, și ar trebui să mă îngrijorez, ar trebui să fiu îngrozit că are o asemenea putere asupra mea, dar nu sunt, și poate că asta mă sperie cel mai tare.

O las să experimenteze cu ritmul și strânsoarea, o las să încerce să frece partea de dedesubt, să strângă și să atingă capul, o las să încerce tot ce dorește și fac tot ce pot să rezist, ca să îmi respect promisiunea de a nu avea orgasm la atingerea ei.

Dar este o adevărată agonie.

Agonie pură.

În cele din urmă, găsește zona care mă termină, zona aflată imediat sub cap, și în câteva secunde mă face să mă arcuiesc, gâfâind. Când îndrăznesc să strecor o privire pe sub brațe, îi văd buza de jos între dinți și ochii lipiți de scula mea tare ca piatra, fascinați. Cealaltă mână și-o trece alene peste un sân, de parcă nu ar putea rezista să nu se atingă în timp ce mă atinge pe mine, de parcă nici nu ar ști că o face.

Dacă nu se oprește, îmi dau drumul.

– Ajunge, mârâi, ridicându-mă în capul oaselor și apucând-o suficient de repede să o surprind, făcând-o să scoată un chițait.

– Dar vreau să te văd cum ai orgasm, îmi spune. Ai promis că pot.

Este prea perfectă să nu o sărut, așa că o sărut. Îi apăs gura cu a mea și îmi vâr limba în gura ei așa cum vreau să mă afund și în ea.

– O să mă vezi, prințesă, murmur. O să mă vezi.

E amețită de sărut, topită, parcă transformată în gelatină în brațele mele, împărtășindu-mi respirația, mângâindu-mi limba cu a ei, cu mâinile frământându-mi pieptul cum ar face-o un pisoi.

– Vreau să te văd acum, reușește să spună. Acum.

– Un singur lucru, mai întâi. Și dacă m-am bucurat că am acest trup datorită felului în care m-a privit Zenny până acum, mă bucur și mai mult de el pentru că mă pot mișca fără efort cu ea în brațe, pentru că o pot așeza la marginea patului, cu fața în jos și totul disponibil pentru gura și limba mea.

Apoi, îi arăt ce i-am promis în noaptea galei.

Chițăie iar, la prima atingere cu limba – chiar la baza faldului dintre fese – și trebuie să o țin nemișcată cu un braț peste șolduri. Se zbate și icnește, iar unul dintre picioarele ei mă lovește, într-o mișcare instinctivă de a se ascunde.

– Sean, găfâie ea. Îi aud degetele zgâriind păturile. Sunt...

Știu cum se simte. Mă opresc, trecându-mi vârful nasului printre fesele ei, foarte aproape de orificiul de care îi este atât de rușine.

– Nu-ți face griji.

– Dar poți vedea totul, așa, protestează ea, încercând să mă blocheze cu o mână.

– Da, și te pot mirosi și gusta. De aceea îmi și place. O prind de mână și o îndrept spre părul meu. Uite, de fiecare dată când crezi că nu mai poți, trage-mă de păr în loc să încerci să te retragi.

Mă trage ușor de câteva șuvițe.

– Nu vreau să te rănesc.

– O să merite, spun eu, apoi mă aplec din nou, și o fac să simtă totul: nasul meu, lipit de fundul ei, în timp ce o devorez, urma mea de barbă, chiar și atingerile ușoare ale dinților. Este delicios, și îi simt gustul peste tot, pe buze, pe față, pe limbă; este o combinație alunecoasă de dulce, sărat și gust de pământ. O fi jenată și fără experiență, de la buric în sus, dar aici, jos, este femeie. Știe de ce are nevoie, iar vaginul i se umezește și i se înmoaie, clitorisul i se umflă, ca un fruct pofticios, și chiar dacă scoate zgomote de plăcere nesigură, șoldurile îmi apasă fața și picioarele i se desfac tot mai tare, lăsându-mă să pătrund mai adânc, mai jos, să îi sug clitorisul. Mâna ei mă trage de păr. Ca o elevă sânguincioasă ce este, face cum i s-a spus și smulge de fiecare dată când simte un șuvoi de rușine sau de stânjeneală. Dar și asta s-a schimbat, de la simpla apucare, la episoade de-a dreptul dureroase, care încearcă să îmi facă gura să se miște mai repede, mai dur, mai...

– Mai vreau, icnește ea. Doamne, mai vreau...

Cât de mult vreau să i-o trag! Acum. Aici, așa cum stă în patul meu, în patru labe, atât de udă, implorând. M-aș strecura în gaura ei strâmtă și i-aș arăta cât de bine e să ai orgasm în jurul unei scule.

De fapt, reușesc să mă ridic în capul oaselor, înainte să îmi revin în simțiri, înainte să îmi amintesc de PLAN, SEAN, NENOROCITUL DE PLAN, și, în loc să fac ce îmi vine, o ating ușor pe spate cu o mână și o pătrund cu un singur deget. Găsesc cu ușurință locul care a înnebunit-o mai devreme, și îl apăs, masându-l până când începe să geamă. Îmi aplec trupul peste al ei, savurând felul în care se simt picioarele ei fine lipite de ale mele, acoperite de păr aspru, senzația aripilor delicate ale omoplaților ei la pieptul meu. Rotunjimea fermă a fundului ei, lipit de șoldurile mele, când îmi înlocuiesc degetul cu cel mare și încep să îi frec clitorisul cu arătătorul și mijlociul, laolaltă.

Ea strigă, icnește și geme, se arcuiește și se împinge în trupul meu, și este atât de delicios, mai ales când îmi recunosc numele în amestecătura de sunete, *sean oh sean oh continuă continuă mai mult sean mai mult*. Este ca un ocean care se agită, înspumat, ridicându-se în valuri furtunoase; o furtună aprinsă de fulgere și de tensiune electrică. O sărut peste tot, în timp ce o călăuzesc spre orgasm. Îmi îngrop fața în buclele ei și îi miros părul, îi mușc ceafa, îi sărut obrazul, urechea, maxilarul. Apoi, în timp ce îi sărut gâtul, juisează sub mine, un ocean scăpat de sub control, o furtună care nu poate fi evitată. Din gât i se rupe un zgomot, delirant, violent, neajutorat.

Toate mișcărilor ei dedesubtul meu m-au făcut să agonizez, nu doar pentru că întreg scenariul este incredibil de sexy, ci pentru că fundul ei i se freacă de penisul meu. Încă îi simt mirosul și gustul, iar păsărica ei se strânge și se deschide în felul acela care dă dependență, în care se poartă păsăricile când sunt fericite. Am nevoie de o forță supraomenească să nu mă apăs mai tare spre fundul ei și să nu-mi dau drumul pe loc – la naiba cu alungarea șerpilor din Irlanda și cu stigmatetele, asta e un adevărat miracol, că sunt capabil să mă rețin în timp ce Zenny își călărește pasiunea frecându-se de palma mea.

O sărut pe cap și rămân așa, pentru că îmi place, pentru că vreau să o sărut la infinit, iar apoi ea se întinde să îmi traseze desene leneșe pe piept, cu ochii încă închiși. Genele ei sunt lungi, dese și curbate, umbrindu-i obraji.

– E rândul tău, spune ea, alene.

– Sunt bine, gândă-Zenny. Este o minciună, pentru că sunt pe moarte, dar simt că voi muri și dacă nu o mai țin în brațe, așa că poate nu e tocmai o minciună. Sunt mulțumit și doar să stau așa, pe vecie.

Se strâmbă la porecla din copilărie.

– Nu mai sunt copil, să știi.

– Da, sunt conștient de asta.

Ea deschide ochii, iar mâna îi alunecă peste gâtul meu și i se pliază peste maxilar. Când mă privește cu ochii ei, cu pupilele lor înconjurate de arămiu și cu mâna atât de caldă pe fața mea, nu mă pot abține: vreau să îi gust din nou gura, așa că ne sărutăm îndelung, înainte să mi se ridice în brațe.

– Serios, spune ea, nerăbdătoare. Este rândul tău.

Pentru o clipă, aproape că mă simt vinovat, dar clipa aceea trece instantaneu. Sau, mai degrabă, trece când Zenny se întinde în stânga mea și îmi așază mâna dreaptă pe sculă. O cuprind cu celălalt braț și o apropii de mine, iar ea își pune capul pe pieptul meu și privește cum mi-o frec. Ideea de a o avea în brațele mele în timp ce mă privește satisfăcându-mă singur este ciudat de erotică; este diferit de turnura pe care o iau, de obicei, actele acestea. Este intim și real. Este doar o eliberare aproape dureroasă.

Degetele ei fac cercuri înnebunitoare în jurul bazei, în timp ce eu continui să pompez, și îmi mângâie testiculele, care s-au contractat într-atât, că îmi provoacă durere.

– Când ai orgasm...

– Spune „când îți dai drumul”, o întrerup cu asprime.

– Când îți dai drumul, se corectează, privindu-mă. Unde se duce? Pe burtă? În mână?

Capul mi se lovește de tăblia patului, pentru că sunt înfrânt. E prea mult, prea de tot, este sexy, inocentă, provocatoare și...

– Privește, spun și, cu un icnet, cele câteva ore de dorință erup, în sfârșit. Trupul mi se rupe în două, iar fiecare parte din mine, de la piept, la degetele de la picioare, până la gânduri mi se răsucește într-un nod, care plesnește, și am ajuns acolo. Gata. Rostogolindu-mă prin abis, cu scânteii care îmi plutesc în colțurile ochilor, simt căldura cuprinzându-mi profund ventrele și țâșnind din mine în șuvoaie dense.

Mă lovesc în stomac, fierbinți și albe precum vopseaua, mi se răspândesc pe piele și în buric, mi se prind ca niște perle rotunde în părul care îmi coboară spre penis și îmi umplu mâna, iar eu continui să mi-l frec până când un icnet profund îmi sfâșie pieptul, iar testiculele mi se golesc și sunt stors până la ultima picătură.

M-am golit, gâfâi și sunt complet stors.

Zenny își trece nepăsătoare un deget prin sperma de pe burta mea și îl duce la gură. Penisul, care mi se înmoaie lent, pulsează dureros când o privesc lingându-și degetul.

Face o mutră simpatică.

– Este amară.

Râd.

– Da, cred că acceptiunea generală este că sperma nu-i tocmai gustoasă. De obicei, lumea face eforturi consistente să nu o guste.

Ea ridică din umeri, la pieptul meu.

– Nu vreau să ratez nicio parte din tine, spune ea. Nici măcar părțile pe care nu le-au vrut alte femei.

Nu îi răspund. Nu pot, pentru că am un nod în gât, care îmi îneacă vorbele. În schimb, o apăs la pieptul meu și rămânem așa multă vreme, în tăcere, lipicioși, în timp ce îmi dau seama că simt lucruri pe care un bătrân ca mine nu are niciun drept să le simtă pentru o tânără ca ea, și nu am habar ce să fac.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

– Ar trebui să facem duș, spun, într-un final, cam împotriva voinței mele. Apoi putem merge la culcare.

Se foiește lângă mine (sunt convins că era fie aproape adormită, fie pe cale să adoarmă), iar buclele ei îmi ating maxilarul când își ridică privirea spre mine.

– Vrei să rămân peste noapte? mă întrebă, de parcă tocmai i-aș fi cerut să își doneze un rinichi.

Sean „Șeful” întoarce capul.

– Nu conduci atât de târziu. Nu este sigur.

Strâmbătură.

Este adorabilă, dar tot o ciupec de fund, în joacă.

– Hei, vorbesc serios. Nu mă simt bine să te trimit acasă atât de târziu, când aici patul perfect. Și pot să mă cuibăresc foarte bine.

– Conduc spre casă de la adăpost la ora asta tot timpul, mă informează. Locuiesc într-un cămin dubios. Mă descurc.

Îmi înghit primele reacții.

– Scuze, ai spus cumva „dubios”? Adică nesigur?

Oftează.

– Te rog să nu te porți ca părinții mei. Este perfect sigur, dacă știi ce faci.

Îmi înghit și următoarele șapte reacții.

– Te muți după jurăminte? După ce se termină semestrul?

Încuviințează.

– De aceea am vrut ceva mic și ieftin. Nu are sens să irosc bani pe un loc imens, de unde voi pleca oricum. În plus, mi se pare un exercițiu potrivit înainte de traiul la mănăstire, știi? Este simplu și economicos.

Iau o decizie spontană și nebunească.

– Rămâi cu mine.

– OK, fie, orele nu încep chiar atât de repede mâine...

– Nu doar astă-seară. Luna asta.

Zenny se ridică în capul oaselor și se uită la mine.

– Pardon?

– Dormi aici, învață aici, fii aici când ai liber de la adăpost și nu ai ore. Cu cât vorbesc mai mult despre asta, cu atât mai potrivit pare. Cu atât mai evident. Gândește-te, erai îngrijorată pentru program și cum ne vom găsi timp să fim împreună, și vrei să încerci toate lucrurile la care vei renunța, și ce este mai important decât să locuiești cu cineva? Să împarți patul mereu, să mănânci împreună, să faci duș laolaltă, să vă vedeți mereu?

Clipește lent spre mine, cu o expresie indescifrabilă.

– Nu este... adică, nu avem...

– Mă cunoști de o viață, Zenny. Nu poți spune că abia ne-am întâlnit, fiindcă nu este așa. Nu poți spune că este prea curând, pentru că avem doar o lună la dispoziție. Îi iau mâinile într-ale mele. Vreau să fii aici. Spune da. Spune că rămâi cu mine.

Buzele i se despart, parcă pentru a spune ceva, apoi închide gura la loc.

– Trebuie să mă gândesc, spune ea, într-un târziu.

– Ești tentată să spui da? o întreb, cercetându-i fața. Vrei?

Buzele i se încrețesc ușor, când îți reține un zâmbet.

– Nu pot nega că are logică.

– La naiba cu logica, spun, pentru că poate avea sens pe hârtie, dar chiar și dacă n-ar avea, tot aş implora-o

să se mute cu mine. Pentru că o vreau, și pentru că dorința asta e mai puternică decât orice.

Pentru că ideea ca ea să mă lase singur în seara asta îmi înfinge gheare în piept, iar ideea că m-ar lăsa singur de fiecare dată, după ce facem sex, mă face vraiste.

Zenny pare să ajungă la o decizie.

– Astă-seară. Poți avea seara asta.

– Și apoi?

– Am spus în seara asta, Sean. Apoi, mă mai gândesc.

– Răutate!

Mâna îi țâșnește, repede ca gândul, și îmi apucă un pâlț de păr de pe picioare, cât să îmi dea lacrimile de durere. E o mutare copilăroasă, și îi răspund la fel, întorcând-o pe spate și gâdilând-o până când îi dau lacrimile și ei, iar obrajii trebuie că o dor de la cât de tare râde.

Am din nou erecție, bineînțeles, pentru că să gâdili o virgină fericită și suplă are acest efect, și nu mă obosesc să îmi ascund starea de ea, când mă aplec să o sărut.

– Ți-ai adus haine de schimb? întreb. Deși ești binevenită să îmi porți lucrurile, să știi. Și am o fantezie cu Zenny, ghemuită pe canapea, purtând pantaloni de trening și un tricoul de-ale mele, apoi o alta cu ea goală, purtând doar o cravată Charvet, tot a mea...

– Mi-am luat o geantă, spune ea, și o spune de parcă ar recunoaște împotriva voinței ei. Nu eram sigură în privința procedurii, și nici măcar nu eram sigură că vei spune da la toată povestea, dar m-am gândit că e mai bine să fiu pregătită, în caz că...

Deja o sărut pe obraz și mă ridic de lângă ea, întinzându-mă după pantaloni.

– E în mașina ta? Unde ai parcat?

– Într-un loc pentru vizitatori din garajul clădirii, spune ea, și îmi fac o notă mentală să îi fac rost de un

permis de parcare și de o copie după chei. Fericirea pe care o simt la ideea că ar avea cheile de la apartamentul meu este imposibil de ascuns sau de îndurat cu o expresie calmă, iar eu țin capul plecat, să nu îmi vadă caruselul de zâmbete ameteite, în timp ce mă lupt cu senzațiile necunoscute.

– Mă întorc repede, spun, și evadez, apucându-i cheile și coborând cât pot de repede la garaj. De îndată ce ajung la mașina ei, mă sprijin de capotă și mă forțez să respir adânc, de câteva ori.

Mi-am pierdut mințile.

Mi-am pierdut mințile și nici măcar nu i-am tras-o, încă.

Mi-am pierdut mințile și nici nu îmi pasă.

Îmi dau seama că zâmbesc ca un idiot la capota îndoită a unui Hyundai Accent din 2005, și încerc să mă opresc, dar nu pot. Orice mecanism mi-o controla gura nu mai interacționează acum cu creierul meu. Același lucru se întâmplă și cu inima mea, care bate de parcă tocmai aș fi făcut sex, de parcă tocmai aș fi semnat un contract important – și tot ce am făcut a fost să îi cer să se mute cu mine.

Nu sunt Domnul Dragoste Taciturnă, așa ca Tyler, și nici Domnul Impulsivitate, ca Aiden, iar diferența dintre bărbatul care sunt cu Zenny și bărbatul care am crezut mereu că sunt este șocantă. Șocantă... și plăcută. O noapte, și deja sunt un nenorocit de adept al Templului lui Zenny.

Apoi, însă, descui mașina ei, să îi caut geanta, și văd tot ce se află pe bancheta din spate.

Cutii și geți, toate etichetate ordonat, cu markere colorate. *Haine pentru bebeluși – Adăpost, scrie pe o cutie. Absorbante/tampoane – Adăpost. Cărți uzate – Adăpost. Sutiene noi – Adăpost.* O geantă plină cu animale de pluș, de la un magazin de jucării local, cu chitanța de donație încă în interior. O geantă cu deodorante și șampon, tot cu chitanță. Ar fi trebuit să știu, măcar vag, că adăposturile ca al lui Zenny funcționează pe acest gen de donații, cât

și pe cele în bani, dar să văd bancheta plină de ce o fi însemnat ore bune de colectare și distribuire, de telefoane, e-mailuri, și dat din mână în mână, mă face să îmi dau seama de nivelul dedicării lui Zenny către ajutarea celor nevoiași. Este una să scrii un cec ici și colo, dar știu care este bugetul adăpostului, în urma fiasco-ului Keegan, și știu că funcționează cu o nimica toată.

Acolo sunt douăzeci de deodorante. Cât durează, la un adăpost ca al lui Zenny? Câteva zile? O săptămână? Cât ține o cutie de formulă pentru bebeluși? Sau o cutie mare cu paste de dinți? Nevoia este imensă, interminabilă, iar adăpostul nu are banii necesari pentru a ține pasul, așa că trebuie să meargă să implore firme și alte organizații de caritate, în numele nevoiașilor. Trebuie să cerșească pentru cerșetori.

Munca aceasta, dedicarea asta... Genul ăsta de încăpățânare pentru a împlini o nevoie...

Necesită credință. Credință la o scară pe care îmi este dificil să o înțeleg.

Când iau geanta de pe scaunul din dreapta, mi-a pierit zâmbetul. Îmi amintesc ce știam deja, dar am uitat, prea ușor, amețit de parfumul de trandafiri al pielii ei și de buzele ei bosumflate, și anume motivul pentru care nu voi putea concura nicicând cu dumnezeul ei, cu misiunea și cu vocația ei.

Eu îmi pierd mințile după ea, însă pentru Zenny nu sunt decât o haltă pe drumul spre sanctitate.

Urc în tăcere, însă Zenny tace și ea, oferindu-mi doar un zâmbet fragil când își ia geanta și dispare în baie, închizând ferm ușa în urma ei. După câteva minute, aud dușul.

Petrec un moment îndelungat cu degetele pe clanță, cu pielea arzându-mi de dorința de a intra la duș cu ea.

Vreau pielea ei lunecoasă, vreau genele ei încărcate cu picături de apă, vreau trupul ei liber și cald lângă al meu, în timp ce îi ling apa de pe buze, de pe claviculă și de pe gât...

Dar mă simt ciudat față de dovada bunătății ei din mașină, ciudat pentru că mă face să mă simt egoist și stângaci, pentru că mă îngrijorează că am avut dreptate și că sunt periculos pentru ea, că o corup. Și ciudat pentru că îmi place, dincolo de orice rațiune, și este prima femeie care mă dă peste cap în așa hal... și singura pe care nu o pot păstra.

Recunosc, de asemenea, că s-ar putea să aibă nevoie de spațiu. Nu am făcut sex azi, dar am trecut prin multe prime dăți, nemaivorbind de discuția sinceră despre lucruri care, de obicei, nu se discută. Am reușit să o conving să rămână peste noapte, așa că, dacă trebuie să facă duș singură ca să își limpezească mintea, ar fi brutal din partea mea să intru peste ea.

Las mâna de pe clanță și mă duc să fac curat în bucătărie.

Jumătate de oră mai târziu, am făcut și eu duș și ies din baie, înfășurat în prosop, spălându-mă pe dinți. Zenny poartă un maieu și niște pantaloni scurți de pijama cu Winnie Ursulețul, și pare că... desface o față de pernă?

Mă încrunt spre ea, dorindu-mi ca scena să capete sens, pentru că sunt 99% sigur că am fețe de pernă. Nu sunt tocmai maestrul căminelor fericite, însă am ajuns la nivelul de adult care deține fețe de pernă. Și sunt de calitate. I-am spus asistentului meu să aleagă ceva scump, iar el a găsit cam cele mai scumpe așternuturi de pe piață.

Indiferentă la prezența mea, Zenny ia o pernă de pe pat și o scoate din față, pe care o înlocuiește cu a ei.

– Ce faci? întreb, cu balonașe de pastă de dinți între buze, confuz.

Se întoarce spre mine și își privește fața de pernă.

– Este o față de pernă de acasă. Din satin, adaugă, de parcă asta ar explica totul.

– Ale mele sunt din bumbac egiptean, spun eu, gesticulând cu periuța spre pat. Sunt importate de la Paris.

– Fețele tale de pernă pariziene nu funcționează pentru mine. Din câteva scuturări abile, îndeasă perna în fața ei de satin.

Mă încrunt din nou spre ea, foarte confuz, și decid că este o chestiune prea complexă pentru a fi purtată cu o periuță de dinți în gură. Mă duc și scuip, clătesc și mă șterg cu prosopul, apoi revin.

– Să cumpăr alte fețe de pernă? întreb. Am luat unele proaste?

Simt că îmi scapă ceva când își ține perna în fața gurii, să își ascundă zâmbetul.

– Nu, sunt convinsă că sunt minunate. Dar îmi usucă părul.

Îi usucă părul?

Sunt cuprinsă de o groază care avansează lent.

– Îmi usucă și mie părul? Încerc să îmi surprind imaginea în oglinda decorativă din spatele ei, întrebându-mă dacă părul meu s-a uscat încetșor, în ultimul an, și dacă toată lumea m-a judecat, în secret.

Vanitatea mea o face pe Zenny să chicotească. Mă îndrept spre ea, purtând doar prosopul, și pieptul mi se umple de un zgomot surd, când ochii ei îmi traversează pieptul ud, iar zâmbetul îi devine timid, și totuși flămând, tipic Zenny. Vreau să o strivesc la pieptul meu și să îi sărut zâmbetul contradictoriu, până când amețim amândoi.

– E vorba de părul *meu*, spune Zenny, dar nu își poate lua ochii de la abdomenul meu. Păr „de culoare”. Satinul îl împiedică să se usuce sau să se electrizeze, cât dorm. Cred că fețele tale de pernă sunt perfecte pentru clăia asta.

Claia asta înseamnă părul meu, prin care își trece acum degetele, ciufulindu-mi șuvițele ude pe frunte. Pupilele i se dilată când privește picăturile de apă rostogolindu-mi-se în josul pomeților și picurându-mi de pe maxilar.

Penisul care mi se agită amenință să dea la o parte prosopul, care mi-a alunecat deja în jos pe șolduri, și fac un pas mai aproape de ea, suficient de aproape să mă aplec și să o sărut.

— Dar satinul este mai bun pentru riduri, pentru oricine, așa că toată lumea ar trebui să aibă fețe de perne din satin, spune ea. Sau din mătase, deși mătasea este mai scumpă. Deși cred că pe tine nu te-ar încurca asta. Simt că vrea să spună ceva, pentru că e pe cale să înceapă să trăncănească, iar asta nu îi stă deloc în fire.

Asta înseamnă că este agitată.

La naiba.

E atât de greu să descifrez situația! În mod normal, nu mi-ar păsa dacă femeia care e pe cale să se urce în patul meu este agitată – dar să știți că nicio femeie nu și-a petrecut noaptea în patul meu, pentru că ospitalitatea mea cuprinde doar un duș și un serviciu de taxi spre casă. (Un gentleman plătește întotdeauna pentru transportul acasă, vă rog să notați, doamnelor).

Dar dacă simt o urmă cât de mică de teamă din partea unei femei, s-a terminat pe loc. Nu sunt interesat să oblig o femeie indecisă să se culce cu mine, pentru o groază de motive morale și de evitare a consecințelor emoționale. Și nu mă interesează nici să fiu cu o femeie care doar pretinde că s-ar simți bine.

Îmi permit toate astea pentru că, de obicei, nu îmi pasă de femeile care îmi trec prin pat. Pot mereu să găsesc una nouă, care să consimtă cu entuziasm, înainte să ne terminăm băuturile. Dar de Zenny îmi pasă, ceea ce înseamnă că îmi pasă de orice ar supăra-o, și vreau să fac să fie bine.

Cu încredere că mă va face ticălos dacă exagerez, o ridic în brațe și o arunc cu blândețe pe pat, vârându-mă după ea, după ce mi-am lăsat prosopul să cadă. Ochiul se lipesc de erecția care mi se balansează, întunecată și grea, între picioare, iar eu trag de timp până sting lumina. Apoi, o iau în brațe și o țin strâns, ignorând bara de căldură pulsândă care i se lipește de coapsă.

La început, e încordată. Rigidă, stând nemișcată, respirând cu grijă, pare să se afle într-un cort înconjurat de un grizzly năbădăios, gata să o atace pentru o pungă goală de chipsuri.

Dar încet, încet, în timp ce întunericul devine o sclipire încetoșată, aurie, de lumini ale orașului, dincolo de fereastră, se relaxează. Respirația i se liniștește, iar mâinile ei își găsesc locul pe umărul și pe pieptul meu.

– Totul în regulă? întreb, încet.

– Da, răspunde ea. Nu pare complet sincer, însă.

– Pe cuvânt de fată sinceră?

– Pe cuvânt.

Îi mângâi brațul cu atingeri prelungi, ca să îi simt din nou pielea.

– N-o să mă sperii cu nimic, Zenny. Nu plec nicăieri. *Niciodată* este cuvântul care lipsește din propoziția mea.

Nu îl rostesc.

– Păi... Își drege glasul, trăgând de cearșaf. Credeam că vei face sex cu mine în seara asta. Că o să ajungem în pat, și atât. Și eram pregătită, dar, dintr-odată, mă simt proastă și imatură. De parcă ai vrea să mi-o tragi în pijamaua cu Winnie Ursulețul, și poate că te-ai răzgândit după ce am făcut, sau poate am făcut ceva aiurea, am avut gust rău, sau ar fi trebuit să...

O amuțesc cu un sărut. Unul lung.

– Îți dovedesc că nu ai gust rău chiar acum, murmur eu, pe buzele ei. O să-mi petrec toată noaptea cu gura între faldurile tale.

– Dar...

– Chiar crezi că poți să faci ceva să nu mai fiu disperat să ți-o trag? Aproape mi-am dat drumul când mi-ai povestit despre prietenul tău, ursulețul. Abia aștept să fac sex cu tine în pijamaua ta de studentă, vreau să o facem în camera ta de cămin, te vreau așa stângace și neexperimentată. Te vreau așa cum ești, Zenny, și, printre altele, ești tânără. O să merg în lad din cauza asta, dar așa stau lucrurile.

– Ah, este tot ce spune. Dar cred că e de bine, pentru că se freacă de coapsa mea, ca o pisică dornică de atenție. Nu cred că își dă seama ce face.

N-o să supraviețuiesc, mă gândesc. Este abia prima noapte și eu sunt pe cale să fac un atac de cât de sexy este.

Continui.

– Așteptăm pentru că ești a mea...

– Dar numai pentru o lună.

Mârâi la cuvintele ei, iar ea tace... apoi se freacă mai tare de mine.

– Pentru că ești a mea, repet, cu fermitate. Și pentru că ești a mea, aș vrea să o luăm încet.

– Ai face la fel, dacă ar fi adevărat?

Dacă ar fi adevărat... deja detest orice memento că este vorba doar despre Proiectul Îndoiala. O haltă pe drumul către sacrificiul pretestat.

– Crezi că nu este adevărat? întreb, și sper că nu îmi simte vulnerabilitatea din voce.

Mâna ei o găsește pe a mea, pe întuneric.

– Este suficient de adevărat.

– Atunci, ești a mea, gândă-Zenny. Și vom face așa cum spun.

– OK, șoptește ea. Am încredere în tine.

Decid că ne-am săturat de vorbă. Dispar sub cearșafuri și mă ocup de acea parte a ei pe care și-o frecase atât de adorabil de piciorul meu, iar apoi o țin în brațe până adoarme, cu o mulțumire nou descoperită împleticindu-se pe picioare ca de mânz în pieptul meu, până când cad și eu pradă somnului.

CAPITOLUL ȘAISPREZECE

– Este ridicol, spune Zenny. Și poluează mediul.

Este a doua zi, de dimineață, și o duc pe Zenny la cursuri. Privesc spre ea cu o sprânceană ridicată.

– Știu că nu te referi la frumoasa mea mașină germană.

– Mă refer la planul stupid de a mă duce tu la cursuri și de a pune pe cineva să îmi ducă mașina în parcarea căminului... *după* ce l-ai pus să lase totul la adăpost.

– Oricum nu mai aveam ce să îi dau de făcut asistentului.

Ea oftează, dar, când îi arunc o nouă privire furișată, văd în geam reflexia zâmbetului cu care se luptă.

Nu mă obolesc să îmi ascund propriul zâmbet.

– Am decis că este adevărat, îți amintești? Asta se întâmplă când este adevărat. Nu vreau să stau departe de tine niciun minut în plus față de cât sunt nevoit.

Acum nu își mai poate ascunde zâmbetul, deși încă își ține capul într-o parte.

– Ești ridicol, repetă ea.

– Da, sunt. Știi cum ești tu?

– Cum?

– A mea, Zenny. Numai a mea.

Acum mă privește, cu ochii mai arămii decât de obicei, în lumina din zorii de august.

– Da, spune încet. Sunt.

Dimineață, ne-am trezit și ne-am giugiulit timp de 45 de minute, frecându-ne ca niște adolescenți până când a

avut orgasm pe coapsa mea. Apoi, m-a privit cu ochi mari și încă adormiți cum i-am dat jos pantalonii de pijama, mi i-am înfășurat în jurul pumnului și mi-am frecat penisul pulsând cu el. După ce am ejaculat în câteva șuvoaie dense peste Winnie Ursulețul și borcanul lui cu miere, m-a implorat să îmi vâr degetele înăuntrul ei, și a avut orgasm după un minut.

Apoi, cu degetele încă în ea, i-am dat hârtie și pix și i-am cerut cu asprime să își noteze programul, alături de o listă cu tot ce are nevoie din camera de la cămin ca să petreacă o lună la mine.

– Iar faci pe șeful, nu? a spus când a luat pixul. Era goală de la brâu în jos, avea sfârcurile întărite, iar coapsele îi tremurau, după ultimul orgasm.

– Vrei să mă faci ticălos acum? Vrei să mă opresc? Mă opresc în clipa în care îmi spui să mă opresc, draga mea.

A clătinat din cap, nevenindu-i să creadă.

– Doamne, iartă-mă pentru că spun asta, dar poți continua, Sean. Îmi place. Și poți să mă consideri noua ta colegă de apartament.

Nici măcar Charles Northcutt șezând în biroul meu când intru nu îmi poate strica buna dispoziție, deși nu mai are mult. *Chiar îl detest.*

– Să ai o vineri de milioane, îmi spune. Stă la biroul meu, doar ca să îmi arate cât este de ticălos. Am vrut doar să te anunț că asistentul meu a auzit de la Trent că îți bagi nasul în programul meu.

La naiba, Trent. Vorba multă, sărăcia omului.

Northcutt îmi servește genul de zâmbet pe care cred că l-ar afișa un șef de echipă în fața unor cedri, înainte de a cere să fie tăiați.

– Nu are nicio legătură cu o călugăriță frumușică, nu?

Îmi las sacul de piele pe canapeaua pentru clienți de vizavi de birou și mă îndrept spre el.

– Stai pe scaunul meu, spun, calm.

– Valdman m-a trimis deja pe mine să mă ocup de călugărițe, Sean. Nu poți controla asta.

Regret că i-am sugerat vreodată că aş avea o urmă de interes pentru surori; este singurul motiv pentru care vrea să lucreze cu ele, și deci cu Zenny. Doar ca să mă enerveze. Doar ca să îmi demonstreze că nu sunt făcut din aluatul potrivit pentru a prelua conducerea, după ce se retrage Valdman din activitatea zilnică.

– Stai pe scaunul meu, repet, iar în voce îmi răsună fiecare meci din curtea școlii, fiecare bătaie între irlandezi beți și fiecare luptă câștigate vreodată. Northcutt este genul de om care crede că să vâri pe cineva cu capul în veceu în clasa a patra te transformă într-un soi de răufăcător notoriu, iar eu m-aș bucura să profit de ocazia de a-i arăta că se înșală, scoțându-i dinții din gură cu un pumn.

Din nefericire, Northcutt pare să înțeleagă că nu îmi mai arde de glumă, așa că se ridică.

– Te anunț cum a mers întâlnirea mea cu ele, săptămâna viitoare.

– Nu te vezi cu ele săptămâna viitoare, îi spun, printre dinții încleștați.

– Nu tu decizi, îmi răspunde, cu un zâmbet malițios, și mă lasă, în sfârșit, în pace.

Mă uit câteva minute la pumnii mei, după aceea, dorindu-mi să îi descleștez, iar după ce reușesc, îi trimit un e-mail rapid lui Valdman, întrebându-l dacă a primit mesajul anterior despre Northcutt și afacerea Keegan, apoi mă calmez trimițându-i asistentului un e-mail în care îi cer să cumpere cinci-șase seturi de lenjerie de pat din satin, până diseară. Odată rezolvate toate problemele presante, mă apuc de lucru.

Ziua trece repede, deși încep să percep absența lui Zenny ca pe un lucru aproape palpabil, fizic, îngrozitor. Dar am de lucru la câteva contracte și trebuie să revin asupra unor apeluri cu clienții, plus să citesc răspunsurile la cercetarea mea privind noul spațiu pentru adăpost. La finalul zilei, am rezolvat o grămadă și sunt gata să conduc până la adăpost, să îmi colectez virgina alternativă și să o aduc acasă, unde îmi pot petrece seara cu fața îngropată între picioarele ei.

Din păcate, nu își termină tura decât după ora zece, așa că îmi adun lucrurile și conduc spre casa părinților mei din Brookside.

Casa familiei noastre a fost construită în anii '20, în stil colonial, și este zugrăvită într-o nuanță de crem la exterior. Are obloane de un verde-salvie și un stejar imens în curtea din față. Obloanele și-au schimbat culoarea de vreo opt ori, de când mă știu. Copacul nu s-a schimbat deloc. Nu e o casă mare – cel puțin nu ni s-a părut niciodată mare, cu cinci frați Bell luptându-ne pentru spațiu vital în interior – dar este bine întreținută și are toate lucrurile care le plac oamenilor la casele vechi: podele din lemn, scări masive și șemineuri impresionante. Evident, un instalator și o asistentă socială nu și-ar fi putut-o permite pe cont propriu. Părinții mei au moștenit-o după ce mama tatălui meu a murit, când eram încă bebeluș, și nu am ratat niciodată, copil fiind, că părinții mei se simțeau ușor nelalocul lor într-un cartier destinat unei clase sociale superioare.

Chiar și acum, când am 36 de ani, după ani în care am strâns bani serioși, nu îmi pot reține mulțumirea obișnuită în timp ce conduc spre casa lor în R8, când parchez pe alea pe care am plătit să fie înlocuită, când văd acoperișul nou, pentru întreținerea căruia am plătit tot eu. Pentru multă vreme, familia Bell a fost cea mai săracă din cartier, însă

acum mama are bucătăria mult visată, iar tata are cel mai bun televizor în fața căruia ar putea să moșăie. Și poate că asta mă face un ticălos materialist pentru că am remarcat că eram mai sărac decât ceilalți copii, în timp ce creșteam, dar să câștig suficient ca părinții mei să nu își mai facă niciodată griji pentru bani este cel mai mișto sentiment din lume, și refuz să renunț la el.

Parchez pe alee, ferindu-mi ochii de garaj, după obicei, și mă îndrept spre ușa din față. Intru. Tata nu pare să fi ajuns încă acasă, dar mama este în bucătărie, unde pune încetisor vasele la loc, oprindu-se între farfuriile ca să își tragă sufletul.

Să o văd așa mă face să mă simt de parcă m-aș lovi la un os cu efect de amortire, doar că în tot corpul: pieptul, gâtul și chiar și mâinile mă dor de furie, de frustrare și de o durere prostească.

Carolyn Bell era, cândva, definiția energiei, a zâmbetelor, a acțiunii, un vârtej de gropițe și păr întunecat, cu o minte sclipitoare. Era mama care le făcea pe celelalte mame să se simtă inferioare și lipsite de generozitate, ținând cont de câte făcea cu timpul ei. Muncea, era voluntară, conducea o Trupă de Cercetașe și un Bârlog de Cercetași, stătea cu copiii altora și ducea orice copil din cartier la meciuri, întâlniri și petreceri în pijama. Citea cu aviditate, adora să dea petreceri, îl iubea pe tata de parcă ar fi fost încă tânărul de 19 ani care îi furase inima. În copilărie, mi se părea cea mai frumoasă femeie din lume.

Încă mai cred asta, doar că acum împarte onoarea cu Zenny.

– Mamă, hai să te ajut, spun eu, dând-o la o parte de lângă mașina de spălat vase, și sunt iritat. Sunt iritat pentru că sunt supărat, și sunt supărat fiindcă e pe moarte, și e pe moarte pentru că încă nu am găsit o cale să o salvez.

Izbesc raftul cam tare, iar mama tresare.

– Sean, pot să mă ocup eu.

– Mi-aș dori să mă lași să îți fac rost de mai mult ajutor în casă. Nu e...

– Nu e vorba de bani, dragule, îmi spune ea, cu blândețe, punându-mi o mână pe braț. Când îi privesc mâna, este uscată, tremură, iar dosul îi este pătat de vânătăi de la analize. Îmi place să mă simt utilă. Normală.

– Trebuie să te concentrezi să te faci bine, spun. Trebuie să te odihnești.

– Tot ce fac e să mă odihnesc, spune ea. Devine plicticos să nu faci nimic.

Dacă s-a hotărât, nu o mai pot contrazice, așa că schimb subiectul.

– Măcar lasă-mă să golesc mașina de spălat vase. Poți să îmi pregătești o cafea, între timp?

– Ah, desigur, spune ea, și i se așterne ușurarea pe față, pentru că am rugat-o să facă un lucru real și util. Imediat. Ești sigur că nu vrei un Mountain Dew?

Mă strâmb. Este elixirul tinereții mamei, băutura care i-a alimentat stilul de viață non-stop, de mamă care lucrează și este mereu voluntară, de când mă știu. Dar eu nu o suport.

Termin de așezat vasele și ne luăm băuturile în camera de zi. HGTV este pornit. Se așază în șezlongul ei din colț, un colț care a devenit un soi de cuib al cancerului, clădit din pahare imense, de spital și pături pufoase. O ajut să se cuibărească, înconjurându-i picioarele cu o pătură și asigurându-mă că are telecomanda aproape și că Mountain Dew este la îndemână.

Un roman de dragoste nou se află pe noptieră, și, din obișnuință, îl înclin spre mine, ca să văd dacă l-am citit deja sau dacă trebuie să îl fur de la mama după ce îl termină, însă mișcarea face un obiect dur și mic să alunece de pe noptieră. O grămăjoară de mătâni.

Un rozariu.

Mă uit lung la el, la crucea care strălucește lângă pielea mată a pantofului meu, la mătâniile adunate într-o grămăjoară familiară. Clipesc de parcă nu aş mai fi văzut

niciodată un rozariu, dar nu e cazul. Le-am văzut de prea multe ori, însă de ce se află unul aici, lângă pantoful meu, și de ce a căzut de pe noptiera mamei, și oare de ce se afla lângă locul ei, de parcă l-ar fi folosit?

Ridic privirea spre ea, iar gura ei prea mare se răsuțește într-un zâmbet trist.

– Sean.

– Ce-i cu asta? spun, deși e o întrebare stupidă, pentru că știu ce este. Ce vreau să întreb, de fapt, este de ce îl are, de ce are nevoie de el? Nu are nevoie de un zeu fals, mă are pe *mine*, fiul ei cel mare, care mută cerul și pământul ca să îi facă rost de cele mai bune tratamente pe care le pot cumpăra banii.

– Sean, repetă ea, stai jos. Tremuri.

La început, nu o ascult, și mă aplec să iau mătăniile. Le ridic și aștept să fâsâie la contactul cu pielea, arzându-mi-o precum acidul, sau să mă muște, cu un șoc electric, dar nu face nimic. Este doar o grămadă inertă de metal ieftin și mărgele din sticlă. Nu trăiește, și nici magic nu e. E doar un obiect.

Atunci, de ce tremur cât mă ridic? De ce nu îi dau drumul, când mă așez pe canapeaua de lângă scaunul mamei.

– Ai spus, continui, cu atenție, încercând să îmi păstrez calmul din voce, când au început toate astea, că nu ai nevoie de Dumnezeu. Ai spus că nu Îl vrei în preajmă, și că nu vrei să fii ca oricare alt pacient cu cancer, care devine super-religios când se confruntă cu moartea. Chiar tu ai rostit acele cuvinte. Îmi dau seama că o acuz acum, cu pumnul încleștat în jurul mătăniilor, furios, dar, când mă uit în jos, mi se pare că țin rozariul în plină rugăciune ferventă. Asta mă termină.

– M-am răzgândit, spune mama, pur și simplu, de parcă asta ar fi tot, de parcă nu ar exista nicio fereastră în spatele ei care să dea spre un garaj bântuit de fantoma surorii mele care s-a sinucis.

– Te-ai răzgândit, repet, fără să-mi vină să cred.

– *Te-ai răzgândit?*

Ochii i se aprind de furie, pentru că este iute la mânie, ca orice irlandeză – o caracteristică pe care le-a transmis-o și celor patru băieți ai ei.

– E dreptul meu, Sean, spune ea, cu asprime. Eu sunt pe moarte, nu tu.

Strâng și mai tare rozariul, pentru că nu mă pot răsti la ea, nu după ce a jucat cartea cancerului.

– Dar de ce? spun, simțindu-mă trădat. Credeam că facem asta împreună. Că simțim la fel.

Se întinde și își pune mâna pătată de vânătăi peste a mea.

– Încă sunt furioasă pe Dumnezeu pentru ce s-a întâmplat cu Lizzy. Dar mi-am dat seama că să fiu supărată pe El nu e același lucru cu a-L elimina din viața mea.

– Dumnezeu nu există, șoptesc, căutându-i privirea. Nimic nu este adevărat. Cum ar putea să te liniștească asta, acum? Cum poți să te agăți de asemenea prostii?

Clatină din cap.

– Nu e... Oftează. Este vina mea.

– Ce anume? întreb, simțindu-mă de două ori mai iritat de trădarea asta și de ideea că o fac să se simtă vinovată. Nu vreau să simtă asta. Vreau doar să-mi dea o explicație, să îmi spună *de ce*, după tot acest timp și după tot ce a făcut El, crede că Dumnezeu mai merită atenția ei.

– Pentru furia și pentru suferința ta. După moartea lui Lizzy, tatăl tău s-a închis în sine și a s-a izolat de tot ce era legat de subiect. Țsta a fost prețul ca să supraviețuiască. Dar eu nu mi-am putut ascunde niciodată furia și suferința, nu după moartea ei, și după ce Tyler a făcut un jurământ... Se uită în altă parte. Uneori, îmi fac griji că ai ajuns să crezi ce crezi nu pentru că ar fi adevărat, ci pentru că erai atât de tânăr și ai suferit atât de mult, și ți-ai văzut și familia

suferind. Și ți-ai realiniat pornirile inimii mai degrabă din loialitate față de trib, decât din convingere personală.

– Nu este adevărat.

Înclină capul, încă privind în podea.

– Poate că nu. Dar motivul pentru care mă sperie e că nu ți-aș cere niciodată să îți reformulezi credința pentru a se potrivi cu a mea.

– Știu.

– Așa că te rog să nu îmi ceri să fac la fel pentru tine, murmură ea, ridicând privirea și strângându-mă slab de mână.

Ce pot să îi mai spun?

Nimic.

Chiar nimic.

CAPITOLUL ȘAPTESPREZECE

– De ce crezi în Dumnezeu? întreb, intrând în mașină. Suntem la colțul dinaintea adăpostului. O iau pe Zenny, la finalul turei, și tocmai am sărutat-o până am amețit amândoi și am ajutat-o să urce pe locul din dreapta.

Își lasă rucsacul pe podea, cu un bufnet, și se răsuțește să își pună centura.

– Văd că nu ratezi niciun moment să mă provoci. Vocea ei este blândă, poate ușor seacă, dar, când o privesc, mă simt imediat ca naiba. Pare complet extenuată și miroase a sos de roșii ieftin și a formulă pentru bebeluși. Rucsacul imens de la picioarele ei probabil că e plin de manuale, iar ea are cearcăne întunecate, care povestesc cât de târziu am ținut-o ieri noapte.

Scula mă admonestează, dar hotărâsc să o duc pe Zenny la culcare în secunda în care ajungem acasă.

– A fost urât din partea mea, recunosc, pornind mașina și îndreptând-o spre strada plină cu zgârie-nori. Am avut o discuție stranie cu mama, în seara asta, și mă frământă. Dar nu e o scuză.

– Discuția a fost despre Dumnezeu?

– Da. Am găsit niște mătăanii pe măsuța ei, și... Furia îmi mocnește deja în coșul pieptului. Mă simt ca un părinte care a descoperit o pungă de metamfetamină în camera unui adolescent. Cum a putut? izbucnesc. După tot ce s-a întâmplat cu noi? După ce i s-a întâmplat unicei sale fiice?

Zenny tace pentru o clipă, lăsându-ne să resimțim ecourile izbucnirii mele. Încerc să-mi înghit furia, să vâr totul la loc, dar nu pot, chiar nu pot.

– Cum crezi că a putut? întreabă ea.

– Poftim?

– Tu ai pus o întrebare retorică, iar eu am repetat-o, doar că nu retoric. Pune-te în locul ei, cu amintirile ei și cu viața ei, și apoi întreabă-te cum de a putut să se roage iar, folosind un rozariu.

– Treaba e că *nu știu*, spun, frustrat. Cum Îl poate ierta pe Dumnezeu pentru că a permis să se întâmple asta? Lizzy L-a iubit pe Dumnezeu *atât de mult*, înainte să... Mă opresc, plin de aceeași mânie dureroasă pe care am simțit-o în ziua de după înmormântarea ei, când Tyler și cu mine ne-am urcat în mașină, iar CD-ul ei stupid cu Britney Spears a început să cânte. Niciunul dintre noi nu își dăduse seama că fusese ultima care condusesse mașina, și intrasem târându-ne – eu beat cui și Tyler supermahmur – și apoi a pornit. Muzica pe care o îndrăgise Lizzy, o cântase fals la duș, economisise din banii câștigați ca bonă ca să o asculte la un concert live, se revărsa din bordul mașinii, la maximum. Mi-am pierdut cumpătul. M-am purtat ca un maniac, lovind bordul până când am reușit să zdrobesc ceva esențial și să fac muzica să se oprească.

Tot nu pot asculta Britney Spears. Nu fără ca amintirea aceea să urle înăuntrul meu. Nu fără să simt că îmi vine să sfâșii întreaga lume cu mâinile goale.

Surioara mea. Surioara mea enervantă, amuzantă, zgomotoasă și sinceră. S-a dus.

După toți acești ani, încă doare. Și e numai vina Lui.

– Elie Wiesel spune o poveste, continuă Zenny, iar vocea ei mă ancorează iar în prezent, departe de băiatul beat care urlă, înapoi la bărbatul care sunt acum, și simt că mi se relaxează pieptul, că mâinile mele nu mai strâng spasmodic volanul. Pot să respir iar. Este despre Holocaust. Wiesel pune că, la Auschwitz, un grup de rabini au decis să Îl pună la încercare pe Dumnezeu. L-au acuzat pe Dumnezeu de crime împotriva propriei creații, și totul s-a transformat într-un tribunal real, cu un caz real. Au găsit martori. Au adus dovezi.

În depărtare, fulgerul străbate cerul. Vântul ia mașina cu asalt. Se pregătește o furtună, iar eu mă liniștesc, calmându-mă în timp ce ascult vocea bogată a lui Zenny.

– Procesul a durat câteva nopți, spune ea, și, la final, L-au găsit pe Dumnezeu vinovat.

– Bine, mormăi eu, iar primele picături de ploaie lovesc parbrizul.

Dumnezeu este vinovat. Dumnezeu merită acest proces.

– Știi ce au făcut rabinii apoi? întreabă Zenny, strângându-și rucsacul, în timp ce eu trag mașina în parcare.

– Ce?

– S-au rugat.

Parchez și opresc motorul. Apoi mă întorc și mă uit la ea.

– Au stabilit că Dumnezeu e vinovat, apoi s-au rugat, spune ea, din nou, cu ochii, cu glasul, cu *totul* plin de blândețe și de ceva ce nu înțeleg. Dar îmi aduce aminte de cum mă simțeam când eram copil, când adormeam pe notele unei cutii muzicale care intona „Iisus mă iubește.”

– Ce încerci să îmi spui? întreb.

– Că le poți face pe ambele, Sean.

Decizia mea privind ora de culcare este întâmpinată cu împotrivire – Zenny vrea să joace noile noastre jocuri de budoar și se bosumflă atât de magnific după ce îi spun să se pregătească de somn, încât aproape că mă răzgândesc, dar trebuie doar să arunc o privire la oboseala din jurul ochilor ei ca să îmi amintesc să rămân pe poziții. O întreb, ca de obicei, dacă vrea să mă numească „ticălos” și să mă trimită la plimbare, dar ea scutură din cap, pufnind, și

intră în baie să se spele pe dinți. Dar știu că am făcut bine când se clatină pe picioare, în timp ce așteaptă să termin și eu cu pregătirile.

– Treci în pat, îi spun, după ce mă clătesc. Vin imediat.

Se târăște ca un zombi în dormitor și aud un chițait bucuros, deși adormit.

– Așternuturi de satin?

– Și fețe de pernă, spun eu, schimbându-mă într-o pereche de pantaloni scurți care-mi atârnă pe șolduri. Nu e suficient de obosită să nu se holbeze la vederea pieptului și a șoldurilor mele goale. Din nou, aproape că mă răzgândesc în privința Planului Adoarme-o pe Zenny. Dar sănătatea ei este cea mai importantă, așa că mă urc în pat, ca să-i ofer un exemplu pozitiv. Pare dezamăgită, dar, în clipa în care sting luminile și o strâng la piept, se întoarce, într-un amestec de membre obosite și grele.

– Nu pot să cred că ai luat așternuturi noi pentru mine, spune ea.

– Aș lua orice nou pentru tine, gândă-Zenny. Orice.

– Uneori, ești exagerat, spune ea, și știu că zâmbește, după tonul ei. Dar cumva funcționează.

– Totul face parte din farmecul lui Sean Bell, te asigur.

Părul ei mă gădilă și ea încuviințează, iar eu îi mângâi brațul până când simt că se relaxează și începe să respire liniștit.

– Teodicee, murmură ea.

– Ce?

– Se numește teodicee, atunci când oamenii încercă să explice faptul că Dumnezeu este tot bun, chiar dacă se întâmplă lucruri rele.

– OK.

Buzele ei îmi apasă pieptul în cel mai adormit sărut primit vreodată, apoi se rostogolește pe pernă, îndesându-

se la loc în brațele mele. În ciuda discuției serioase despre Dumnezeu, penisul meu se lipește bucuros de ea.

– Unii cred că este o idee proastă să încerci să justifici bunătatea Domnului, pentru că ne distrage de la ce este important. Ne încâlcește în probleme intelectuale, când nu asta e ideea. Pentru asta există filosofie. Religia este pentru ritualuri, pentru a fi practică. Pentru acțiune morală.

– Deci este mai important să te rogi decât să îți dai seama care-i faza cu Dumnezeu? Mi se pare ușor retrograd. Cum poți să te rog la ceva pe care nu îl înțelegi? La ceva care ar putea să nu fie *bun*?

– *Credo ut intelligam*, spune Zenny. Înseamnă: cred ca să pot înțelege. Dar *a crede* este un termen complicat, așa că semnificația frazei s-a modificat, în timp. *Credo*, din latină, vine de la *cor dare*, a oferi cuiva inima. Ce spunea sfântul Anselm nu era să „consimți orbește și fără să critici aceste poziții intelectuale cu privire la o zeitate“, ci, mai degrabă, că opiniile intelectuale sunt mai puțin importante decât practica de a duce o viață morală sau spirituală. Spunea „Îmi asum ca să pot înțelege“. Sau „Mă implic în asta pentru că este genul de lucru care poate fi înțeles doar dacă te implici.“

Mă gândesc serios la asta.

– Mama ta este ca sfântul Anselm, continuă Zenny, după un căscat scurt și simpatic. Vrea să se implice într-o practică spirituală, în timp ce coexistă cu o armată de întrebări etice și metafizice complicate. Dorește alinare, deși se îndoiește, acceptând concomitent un angajament de a duce o viață spirituală. Este fantastic.

Mă gândesc că este țelul lui Zenny să trăiască așa. Că, în mijlocul tragediei și a morții iminente, mama a găsit o relație cu credința care ar face geloasă până și o călugăriță.

Este un gând ciudat.

– Al doilea nume al lui Tyler este Anselm, spun, fără nicio legătură, dar nu am alt răspuns la revelațiile ei.

È prea deșteaptă, iar eu sunt încă prea aproape de băiatul acela care urlă, lovindu-și mașina într-o criză de suferință îmbibată cu alcool.

— Vezi? murmură Zenny, și știu că aproape a adormit. Pun pariu că ea știe deja toate astea.

Îmi strâng călugărița adorată mai aproape și mă uit la luminile de afară, în timp ce ea doarme, într-o grămăjoară tentant de dulce, lângă mine. Mă gândesc la Dumnezeu acuzat și la rozariul mamei, până când gândurile mi se amestecă și devin vise nefericite, pe care nu mi le mai amintesc când mă trezesc a doua zi.

Este sâmbătă, iar Zenny are prima tură la clinică, iar după aceea trebuie să se oprească la adăpost și să ajute la pregătirea cinei. Scrâșnesc din dinți, frustrat, pentru că, după ce am fost atât de tulburat de toată povestea de ieri, cu mama și cu Dumnezeu, și după insistența mea (extrem de nobilă și stupidă) în favoarea somnului, penisul meu a căpătat consistența unei stele pitice din carbon, iar urgența nevoii pe care mi-o comunică este cumplită. Gândurile mele, mâna mea, totul pare să fie atras de membrul meu dureros, iar eu nu vreau altceva decât să o călăresc pe Zenny până când nu mai simt durere în piept iar mintea mi se limpezește.

Dar nu o voi face, nici măcar când o primesc înapoi diseară, din cauza planului. Planul nenorocit, la care nu pot renunța. Oricât de mult mi-aș dori să fac sex cu ea, sunt entuziasmat pentru seara asta.

Leșim în oraș.

Trebuie să îi cer o favoarea lui Aiden (la naiba), dar nici măcar asta nu îmi poate domoli entuziasmul în timp ce pun totul la cale.

— Șaizeci de dolari, spune Aiden, în timp ce termin câteva treburi în biroul de acasă, înainte să merg să o iau pe Zenny de la adăpost.

– Șaizeci? Ai luat-o razna?

– De parcă nu i-ai putea plăti, îmi spune Aiden, nepăsător. Ai de gând să îmi spui cine e fata asta?

Mă gândesc o clipă. Aiden nu e tocmai de încredere. Odată, chiar după facultate, mi-a promis că mă ajută să mut o canapea în apartamentul meu, iar a doua zi s-a mutat în Belize. (S-a întors, o lună mai târziu, ars de soare, cu o ură recent dobândită față de tequila și cu o poveste deșirată despre o fată pe nume Jessica.) Anul trecut, am petrecut Dumnezeu știe câte ore făcând turul mansardelor și al apartamentelor cu el, examinând detaliile minuscule care creau diferențe între cărămida expusă și beton, apoi s-a decis brusc să cumpere o fermă decrepită, în mijlocul pustietății, fără niciun preaviz.

Termenul prietenos pentru a-l descrie pe Aiden este *spontan*, iar cel mai puțin simpatic, *superficial*, și, oricum aș întoarce-o, nu sunt singur că îi pot încredința un asemenea secret. Nu am de unde știu că nu va întâlni o altă Jessica și nu va sfârși la Vatican, spunându-i Papei despre mine și Zenny?

Dar simt și o nevoie adolescentină de a vorbi despre ea. Vreau să mai știe cineva cât de al naibii de deșteaptă este, cât de frumoasă, cât de dulce și de veninoasă poate fi. Vreau să vorbesc despre contradicțiile și straturile personalității ei, despre lucrurile pe care le trezește în mine – aceste frânturi senzoriale cu biserici și ritualuri – despre acea versiune a lui Sean de care îmi amintesc când sunt cu ea.

Vreau să vorbesc despre cât de mult o doresc, despre câtă nevoie am de ea, despre cât de tare mă sperie toate astea.

– Este Zenny Iverson, spun repede, înainte să mă răzgândesc. Zenobia. Sora lui Elijah.

La celălalt capăt al firului se cascadează tăcerea.

– Aiden? Mai ești acolo?

Nu răspunde imediat, dar când o face, are vocea gătuită.

– Sora lui Elijah?

– Da.

– Călugărița?

Cum de știe el despre asta, când nici măcar eu, cel mai bun prieten al lui Elijah, nu am știut?

– E o poveste lungă, răspund.

– Ieși în oraș cu o călugăriță, spune Aiden, de parcă ar fi un profesor care enunță o problemă de logică, pentru a fi soluționată de un elev. Te întâlnești cu o călugăriță.

– Nu... *tocmai*, reușesc. E complicat.

– Doamne, spune Aiden. Elijah o să te ucidă.

– Elijah nu va afla, spun eu, ferm. Pentru că Zenny și cu mine nu îi spunem.

– Dar... Aiden se agită.

– Nu există „dar”, omule. Nu e ca și cum îi vei spune *tu*, și nimeni altcineva nu îi va spune, și totul va fi bine.

Aiden scoate mai departe zgomote agitate.

– Oricum, ar trebui să discutăm despre tine. Am remarcat că nu mi-ai atacat frigiderul în ultimele câteva zile și mă întrebam dacă ai murit, cumva.

– Sunt ocupat, spune el, cu o nuanță evazivă în voce. Dar, cu Aiden, evadarea vine la pachet. Este Băiatul din Belize, în fond.

– Bine, spun. Nu mă bag. Dar să-mi spui dacă și tu te vezi cu o călugăriță.

Asta îmi câștigă un hohot de râs.

– Nu-s atât de dus ca tine.

– Și totuși, îl avertizez, și o spun în glumă, dar pare să capete ton de profetie și atârnă greu în aer, în timp ce ne terminăm planurile pentru seara asta și încheiem conversația.

CAPITOLUL OPTSPREZECE

– Unde mergem? întrebă Zenny. Și de ce ai șaiszeci de dolari vârați în bord?

– O să vezi. Iar banii sunt acolo pentru că este o întâlnire elegantă, gândă-Zenny. Glumesc, bineînțeles, pentru că aș putea cheltui cu ușurință zeci de mii de dolari pe o singură noapte cu ea; și chiar m-am gândit la asta. M-am gândit să o duc la St. Bart's, la Paris, pe Insulele Seychelles, însă, cumva, am știut că nu ar fi impresionată.

Iar eu vreau să o impresionez. Sau, mai precis, vreau să *se distreze*, vreau să fie fericită, vreau să simtă cum e să nu simtă pe umeri apăsarea întregii lumi. Vreau să o văd zâmbind și râzând. Vreau ca seara asta să îi aparțină, nu să fie dedicată facultății sau adăpostului, nici așteptărilor familiei sale. În seara asta, va fi vorba doar despre râsete și pizza proastă.

Zenny ratează umorul din vocea mea, pentru că își șterge mâinile de blugi, stânjenită.

– Ar trebui să mă schimb?

Mă uit cu înțeles la propriile haine. Port blugi și o cămașă mototolită artistic.

– Ești perfectă.

– Bine, spune ea, apoi scoate un zgomot între agitație și dispreț față de agitația cu pricina. Între noul halat de asistentă și puloverul de postulantă, uneori simt că uit cum să mă îmbrac când ies. Nu că aș ști *unde* mergem, adaugă ea.

Nu înghit momeala. Va fi o surpriză. Schimb vitezele când facem joncțiunea cu șoseaua de sud, și întreb:

– Deci, după ce faci jurământul, vei purta veșmântul de călugăriță mereu, însă nu trebuie să porți uniforma de postulantă tot timpul, acum?

Zenny se sprijină de tetieră și își proptește tenișii pe bord. E un gest tineresc, studentesc, și mă face să zâmbesc.

– Fiecare ordin are propriile reguli despre îmbrăcăminte, spune ea, fără să-mi vadă zâmbetul. Aici, când și unde poartă o postulantă uniforma este stabilit de comun acord între ea și stareță. În cazul meu, Maica Stareță dorește să port cât mai des haine obișnuite, pentru că este preocupată de cât de tânără sunt. Am fost de acord să le port la adăpost și la evenimentele organizate de mânăstire. Dar am văzut postulante purtând uniforma mereu.

Mă gândesc la asta un minut. Ajung la o concluzie relevantă.

– Eu tot vreau să ți-o trag în timp ce o porți.

Asta o face să își muște buza, în timp ce pare brusc absorbită de propriii teniși.

– Bine, murmură ea, și nu îmi scapă felul în care se agită pe scaun.

Zâmbetul mi se lărgeste.

Pe drum spre locul întâlnirii, Zenny încearcă să ghicească unde ar putea fi, și greșește de fiecare dată. Numește restaurante și cinematografe, la care pufnesc, ca un pirat din Saga Wakefield, apoi mai sugerează și câteva locuri la care aproape că îmi doresc să mă fi gândit, cum ar fi clubul local de improvizație. Dar nu; mergem într-un loc mai puțin elegant și mult mai tineresc, și îi spun asta, ceea ce o face să se gândească în tăcere, pentru o vreme.

Ies în sfârșit de pe autostradă, folosind una dintre acele ieșiri suburbane fără identitate, genul care au un hotel fără niciun motiv, un McDonalds și un cabinet de fizioterapeut. Fac câteva curbe spre destinația noastră, apoi parchez și mă întorc spre ea.

– Deci? spun.

Ridică spre mine o sprânceană hollywoodiană.

– M-ai adus la un ring pentru role?

– Da, gândă-Zenny. Rolele tale sunt în portbagaj, spun, luându-mi lucrurile și deschizând portiera.

– Ce role? Nu am... Vocea i se stinge, când mă urmează afară din mașină, spre portbagaj, și vede că are, de fapt, patine.

– Nu am vrut să risc să nu aibă role de închiriat, explic, scoțându-ne lucrurile din portbagaj și închizându-l. Așa că mi-am notat mărimea ta și mi-am rugat asistentul să comande role.

Se uită la mine și clatină din cap. Fața i se boțește într-un zâmbet amuzat, totuși, așa că știu că nu am încurcat-o chiar atât de tare.

– Bine, bogătașule, îmi spune.

– Asta nu e o întâlnire cu un bogătaş, protestez eu, jignit. Este genul de întâlnire normală, pe care și-o dau oamenii obișnuiți.

Ea râde.

– Cu role la comandă și cu un Audi R8 parcat afară?

– Nu fac compromisuri.

Mă ia de braț și îmi zâmbește larg.

– Trebuie să recunosc că este exact genul de întâlnire la care mi-aș dori să merg, dacă ar fi real. Hai să facem asta.

Apoi intrăm, plătim taxa de intrare de șase dolari și parcurgem holul slab luminat, acoperit cu un covor ieftin. Muzica pop din Top 40 răsună în spațiul practic pustiu, iar mirosul de popcorn stătut s-a îmbibat în aer. *Dacă ar fi real* rostit de Zenny mă irită. Încep să am senzația inconfortabilă că mă aflu chiar eu într-un roman din Saga Wakefield, că sunt eroul neajutorat care începe să se îndrăgostească în ciuda tuturor avertismentelor, chiar dacă știe că nu așa s-a stabilit și că i se va frânge inima.

Dar nu mă pot opri. Parcă aş privi o tornadă care îşi scobeşte drum printr-o preerie, grindina sfâşiind frunze, acoperişuri şi ţărână. Se întâmplă, şi tot ce pot este să mă adăpostesc.

Rolele îi vin perfect lui Zenny, la fel şi mie ale mele. Ea aplaudă încântată când patinez cu spatele în jurul mesei. Lumina i se agaţă de cerceul din nas, şi e atât de sexy, atât de tânără, şi vreau să sar direct la finalul serii şi la ce am plănuit, dar reuşesc să mă controlez. Imediat ce îşi pune rolele şi îşi aruncă tenişii, intrăm pe ring. Are podeaua din lemn, aglomerată de globuri disco şi de armate de tineri prea mici ca să facă altceva sâmbătă seara.

– Nu ştiam că poţi merge pe role aşa! exclamă ea, în timp ce patinez în cercuri în jurul ei.

– Elijah şi cu mine am jucat hochei pe role, îţi aminteşti? spun eu, plasându-mă în faţa ei şi mergând cu spatele, în timp ce ea încearcă să avanseze, timid.

– Eram bebeluş, spune ea, exasperată. Bineînţeles că nu îmi amintesc.

– Ah, da, spun. Are dreptate. De fapt, atât Elijah cât şi eu am renunţat amândoi la hochei pe role când s-a născut Zenny, eu pentru că nu era unul dintre sporturile care atrăgea atenţia fetelor, iar Elijah pentru că era atât de ocupat cu celelalte trei milioane de lucruri extra-curriculare pe care le făcea, încât trebuise să înceapă să renunţe la ele ca să îşi facă timp pentru ce îi plăcea cu adevărat.

Simt muşcătura ruşinii, de îndată ce îmi dau seama. Ce-i fac fetei ăsteia? Cine mă cred? Trebuie să existe un iad aparte pentru bărbaţii care fac sex cu sora celui mai bun prieten al lor, mai ales când ea este mult, mult prea tânără pentru genul de sex care îmi place mie.

Fac câteva opturi în jurul lui Zenny, încercând să dau la o parte gândurile acelea, iar figurile îmi câştigă şi mai multe aplauze, ceea ce mă face să mă dau şi mai rotund. Ştiu că am 36 de ani, dar uneori mă simt tare bine împăunându-mă, chiar şi pe role.

Zenny are nevoie de doar câteva ture pentru ca picioarele ei să-și amintească să se miște pe role, și adoptăm un ritm plăcut, ținându-ne de mână și vorbindu-ne tare, ca să acoperim muzica. Mă simt ca un puști, ca un adolescent, electrizat pentru că mă ține de mână și aruncând priviri pe furis la felul în care i se mișcă fesele sub blugi. Aerul grăbit de mișcările noastre îi lipește tricoul de corp, iar sub bumbacul subțire și uzat îi văd conturul buricului și cupele netede ale sutienului. Văd locul din care i se deschid șoldurile dinspre talia îngustă și conturului capsei de la blugi; o capsă pe care plănuiesc să o deschii foarte curând.

Mă aranjez subtil și arunc o privire la ceas. Încă 20 de minute și îmi voi putea pune la treabă cei 60 de dolari.

– Vezi ceva ce îți place? întreabă Zenny sec, remarcându-mi privirea și ajustările de șliț nu atât de subtile, se pare.

– Citeam ce scrie pe tricoul tău, mă prefac că mint, știind că nu îi pasă. Vreau să știe cât de mult îmi place să o privesc și cât de mult o doresc. Vreau să mă aibă în plină forță și cu dorință maximă, nu doar pentru că asta și-a dorit de la aranjament, ci și pentru că nu știu dacă mă pot reține. Să mă prefac că o vreau mai puțin m-ar putea ucide.

– Aha, spune Zenny, cu o voce care îmi transmite că apucăturile mele sordide îi sunt clare, dar tot se uită la tricoul ei. Este dintr-o misiune din urmă cu niște ani și are cuvintele *Maison de Naissance* tipărite sub imaginea unei cruci, suprapusă peste conturul statului Haiti.

Îmi pare cunoscut, și reușesc să pescuiesc o amintire încetoșată cu soția lui Tyler pomenind despre locul acela.

– Este un centru pentru nașteri, nu? întreb, făcând semn spre tricoul ei.

– Da, confirmă ea, părând impresionată. Vorbești franceză?

– Suficient cât să comand mâncare bună.

– Ha. Da, este un loc care oferă îngrijire prenatală și post-partum femeilor și copiilor lor. Am fost acolo cu o misiune, prima în care m-am dus, și m-am îndrăgostit.

– De bebeluși?

Își desface degetele în mâna ea, gesticulând.

– De tot. De fiecare bucățică. Mama și tata mă îndemnaseră spre medicină sau spre drept, și, crescând, credeam că asta îmi doream. Dar medicina m-a făcut să simt mereu că este... sterilă, cumva. Impersonală. Când am lucrat cot la cot cu asistentele și moașele de acolo, însă, o parte din mine s-a trezit. Era atât de necesar, de intim, de... *uman*. Să fiu cu femeile acelea, în timp ce își purtau copiii și îi aduceau pe lume. Și să știu ce diferențe imense puteau face micile intervenții a fost magic. Fără glorie, fără bani, însă magia este mult mai puternică decât cele două.

– Atunci ai început să te gândești să devii asistentă-moașă?

– Da. Tata a fost atât de supărat! Firește că ar fi preferat să aleg ceva ca oncologia sau chirurgia, dar nu puteam să fac măcar un compromis și să studiez obstetrica? Eu cunosc prea mulți doctori, însă, și am simțit că să fac alegerea cu pricina m-ar limita. Nu voiam să fiu medic, nu voiam să port un halat alb și să mă joc de-a Dumnezeu. Oftează, iar zgomotul se pierde în huruitul rotelor noastre pe lemn. A fost o ceartă urâtă, dar nu m-au putut convinge.

– Ce se întâmplă după ce termini facultatea? Vei putea să practici meseria, dacă faci jurământul?

Fața i se luminează, de parcă aș fi pus întrebarea potrivită.

– Mai am doi ani de școală pentru moașe, după ce termin, primăvara viitoare. Dar Maica Stareță și cu mine avem planuri. Vezi tu, multe persoane care vin la adăpost au nevoie de îngrijire maternă: fie sunt însărcinate, fie urmează să nască, sau poate că au un copil mic și se chinuie să alăpteze. Cele mai multe nu au acces la îngrijire potrivită. Unora le este prea teamă să meargă la spital, chiar dacă

sunt în travaliu, pentru că nu au documente și nu vor să fie arestate sau deportate. Unele nu își pot permite. Ce-ar fi dacă am deschide propriul nostru centru pentru nașteri? Aici, în Kansas City? Există o nevoie imensă, și când îmi voi termina studiile vom avea, sperăm, suficienți bani și toate autorizațiile necesare. Am putea ajuta atât de mulți oameni, Sean! Am putea face să conteze!

Sunt vrăjit de pasiunea din vocea ei. Nu îmi amintesc să fi simțit vreodată la fel pentru ceva, pentru orice cauză, orice vocație, iar distanța dintre noi este totodată umilitoare și captivantă. Simt că aș putea petrece următorul an gândindu-mă la asta, și doar ce aș începe să înțeleg prăpastia care se cascadează între o femeie ca Zenny și genul de bărbat care sunt eu.

Zenny a văzut ce înseamnă suferința și asta a făcut-o să dorească să se implice, să schimbe lucrurile și să își dedice viața faptelor dezinteresate. În singura dată când am văzut și am simțit suferință adevărată, sinuciderea lui Lizzy, reacția mea a fost să resping totul. Să mă desprind. Să disprețuiesc.

Pentru prima dată, încep să înțeleg de ce Tyler s-a întors la Biserică. De ce a devenit preot.

Dintr-odată, simt că am făcut alegerile nepotrivite și că nu am nici idei prea sănătoase. Mi se par plate și superficiale, alături de zelul plin de viață al lui Zenny. Nu sunt obișnuit să mă simt așa și nu îmi e tocmai comod.

— Dacă nu aș fi intermediat afacerea Keegan, cum plănuiați să integrați un centru de nașteri în adăpost? Deja ați înghesuit acolo prea multe lucruri și pentru activitățile obișnuite de la centru.

Ridică din umeri.

— Am fi cerut proprietarului mai mult spațiu, pentru că era o clădire pustie, oricum. Am fi găsit un loc în altă parte. Avem credința că ar fi apărut vreo ocazie.

Sunt pe cale să spun că nu are nevoie de credință, pentru că mă are *pe mine*, iar eu mă voi asigura că primește

cel mai bun spațiu disponibil în oraș, dar discuția cu mama îmi răsună încă în minte, ca o minge care mi se izbește de colțurile craniului. Nimănui nu pare să îi pese de ce pot face eu, câtă vreme au *credință*, și asta mă întristează.

În schimb, îmi privesc ceasul și văd că a sosit timpul ca dolarii mei să-și găsească un nou cămin.

– Mă întorc repede, spun, sărutând-o repede pe Zenny și apoi țâșnind spre recepție. Mă feresc de câțiva adolescenți pe drum.

Când mă întorc, se sprijină de balustradă, privind pâlcurile de tinerei care aleargă pe role.

– Totul e în regulă? întreb, pentru că pare gânditoare, și puțin melancolică.

– Da, mă liniștește ea. Mă gândeam doar.

Mă aplec spre ea, lovindu-i ușor șoldul cu al meu.

– La ce? La centrul de nașteri?

– Aș vrea eu. Mai degrabă, gândul la centrul de nașteri m-a făcut să mă gândesc la prima misiune, iar asta mi-a amintit de cum era să fiu adolescentă... Se oprește, iar eu am sentimentul că nu vrea să îmi spună despre ce e vorba. Sau că ar vrea, dar nu crede că ar trebui. Într-un târziu, îi scapă totul. Nu sunt cu mult mai în vârstă decât ăștia de pe ring, dar simt deja că am pierdut atât de multe! Nu am avut parte de seri de sâmbătă în care să mă prostesc – dacă nu eram acasă, la teme, nu făceam voluntariat sau nu eram la un turneu de dezbateri, mă aflam la vreo cină cu prietenii părinților mei sau la vreun eveniment social la care trebuia să fim văzuți. Anii mei de adolescență au trecut în timp ce eu încercam să mă transform în fiica perfectă a familiei Iverson, și după ce am respins totul, am simțit că trebuia să depun și mai mult efort. Că trebuia să fiu cea mai bună studentă, cea mai bună postulantă, ca toate lucrurile la care am renunțat să merite, și...

O las să își găsească ritmul gândurilor și echilibrul. Își frânge degetele în timp ce vorbește, suficient de tare să

îi trosnească încheieturile. Nu îmi place că și face rău, în agitația ei, așa că mă strecor în spatele ei și îi iau mâinile într-ale mele, forțându-le să se relaxeze.

Oftează și se lipește de mine, iar părul ei îmi gădilă irezistibil gâtul.

– Cred că îmi fac griji că am irosit și ultimii trei ani, încercând să dovedesc că pot reuși. Poate că în tot acest timp nu mă străduiam doar pentru mine. Chiar dacă mi s-a părut că o făceam pentru a-mi enerva părinții, într-un fel era tot *pentru* ei.

– Vrei să spui că ai îndoieli? întreb, incapabil să stăpânesc scânteia de bucurie care mi se aprinsese în piept. Poți înceta să mai încerci să dovedești că părinții tăi au greșit și să oprești treaba asta cu călugăria, ca să te căsătorești cu mine?

Se scutură de răs în brațele mele. Crede că glumesc.

Stați așa. Glumesc, nu?

Glumesc, pe bune. Chiar glumesc. Glumesc când spun că vreau să o văd pe Zenny înaintând spre un altar, într-o rochie albă superbă, cu cercelul din nas sclipindu-i de sub voal. Sau că vreau să îmi petrec toate serile din restul vieții sărutând buzele ei delicioase și privindu-i burta rotunjindu-se încet de copiii noștri, să țin copiii aceia în brațele mele și să-i privesc gângurind și ciripind și clipind până adorm.

Firește că glumesc când spun că vreau să îmi petrec restul vieții cu cea mai frumoasă, mai fascinantă și mai sexy femeie pe care am întâlnit-o. Este doar o glumă. Ha, ha, ha. Ce-am mai răs.

Doamne, sunt terminat.

– Sean? Ești bine? Ai devenit foarte tăcut, dintr-odată.

– Perfect, mint eu, dar, din nefericire, am o voce încordată, care explică perfect cât de *imperfect* mă simt. Simt că abia mai pot respira, pentru că nici nu mai știu

cine este Sean Bell, și tot ce îmi doresc pe nenorocita asta de lume este să fiu aproape de fata asta, dar nici măcar să o am în brațele mele nu mi se pare destul. Sunt foarte conștient că nu va fi niciodată a mea. Va aparține mereu lui Dumnezeu.

Dar, înainte să mă poată întreba ce am, vocea DJ-ului se aude din sistemul de boxe, amuțind discuțiile de pe ring.

– Să știți că avem printre noi un cuplu special, în seara asta. Melodia asta este pentru Zenny, de la Sean.

Zenny mi se răsucesc în brațe, și nu îmi dau seama dacă este amuzată sau alarmată, pentru că expresia de pe fața ei transmite ambele lucruri.

– Zenny, Sean afirmă că poți face un păcătos să își schimbe năravul, continuă DJ-ul, și este, de fapt, un vers din melodia aleasă, însă el îl rostește așa cum ar face-o un iubit, și, pentru o clipă, mă întreb dacă *aș spune* așa ceva. Deja vreau să mă însor cu fata asta – ce altceva din vechea mea fire păcătoasă se va schimba pentru că sunt în compania ei?

Locked Out of Heaven a lui Bruno Mars se revarsă din boxe. Luminile scad în intensitate, iar globurile disco încep să se rotească. (Șaizeci de dolari investiți, lume; șaizeci de dolari care sunt acum în posesia directorului adjunct – care se întâmplă să fie un vechi prieten din frăția lui Aiden.)

– Ador cântecul ăsta, spune ea, pe cel mai precaut ton pe care a rostit vreodată cineva replica asta, în istorie.

Râd și o trag de mână, ca să o readuc pe ring.

– Știu, îi spun. Am făcut cercetări, înainte să ajungem aici. Nu îi spun că asta înseamnă că mi-am petrecut ore bune scrolându-i prin contul de Instagram, ca un adolescent îndrăgostit.

DJ-ul îndeamnă toți patinatorii pe role care nu fac parte din cupluri să urce pe ring, și, în curând se umple de perechi de adolescenți jenați. Ne alăturăm și noi, eu și

Zenny – singurii adulți. În ciuda precauției inițiale, Zenny acceptă gestul meu mărunț, ținându-mă tare de mână și fredonând versurile. Arată atât de apetisantă, încât fac toate eforturile să continui să merg pe role și nu să o înșfac în brațele mele și să plec cu ea, ca un soi de om al peșterii pe role. La finalul cântecului, îmi permite chiar și să o trag într-un sărut lent, în fața tuturor. Mă lasă să îi ronțai și să îi gust buzele până când întreg ringul începe să strige urale și să aplauze, așa că ea să retrace, cu un zâmbet rușinat.

– Îmi pare rău că ai ratat atâtea distracții din adolescență, spun, când melodia se schimbă și începem iar să patinăm. Dar trebuie să recunoști că unele melodii sunt mai distractive ca adult.

Îmi oferă un zâmbet obraznic.

– Serious? Mai arată-mi ceva, atunci.

– Este o provocare, gândă-Zenny?

Sprânceana se ridică.

– O accepți?

Pufnesc ca un băiat arogant și o trag de pe ring pe covorul rărit și către recepție.

– Sean? Unde mergem... *Sean!* Micuța mea care respectă mereu regulile este cuprinsă de panică, în timp ce eu verific să nu fim văzuți și mă aplec pe sub tejghea, trăgând-o după mine.

– E OK, îi șoptesc. L-am plătit pe cel care se ocupă.

– Ce ai...?

Dar eu o înghesui, pe role, în spatele pereților acoperiți cu rânduri, rânduri de patine, spre o nișă întunecoasă, ascunsă de priviri. Îmi apăs mâinile pe umerii ei și o lipesc de un perete, cu privirea.

– Acum, permite-mi să îți arăt ceva ce un bărbat poate face mai bine decât un adolescent.

Chiar și în lumina slabă, cu umbre stranii, îi văd pupilele mărindu-se, și, în ciuda muzicii, îi aud ritmul respirației schimbându-se.

– Da?

– Da. Mă aplec și îi trasez conturul maxilarului cu nasul. Ca de obicei, are un parfum delicat și floral, ca niște petale de trandafir în vânt. Vezi tu, dacă aș fi adolescent, aș fi atât de încântat că am o fată atât de superbă, aici, cu mine, încât nu aș putea să am răbdare. Ți-aș vârî mâna sub tricou și ți-aș maltrata șațele. Dar nu sunt un băiat, Zenny, și știu să profit de timpul pe care îl avem.

Se înfioară când îmi apropii fața de curbura grațioasă dintre gâtul și umărul ei, și îi inspir parfumul.

– Știi că fetele au nevoie de sărutări speciale, murmur eu, sărutându-i ușor gâtul. De atingeri speciale. Mâna mea îi atinge exteriorul coapsei, iar eu îmi trec degetele peste cusătura blugilor ei, până când găsesc o gaică de curea, de care mă agăț și o trag mai aproape. Trupurile noastre sunt aproape lipite, acum, și se arcuieste spre mine, încercând să se apropie, căutând apăsarea și frecarea.

Nu o las, încă, pentru că mă îndrept înapoi spre gura ei. Buzele acelea perpetuu bosumflate, pe care le mângâi cu propriile buze până când deschide gura. Până când îmi pot strecura limba peste a ei, înconjurând-o într-un dans lent și cald. Doamne, ce limbă are, cu atingerile și fluturările ei ezitante! Nu îmi pot stăpâni icnetul din gât când se agață de gâtul meu și mă trage mai aproape, adâncind sărutul.

Gândul la limba ei neexperimentată făcând aceleași mișcări în jurul capului sculei mele mă înnebunește, trimițând un șuvoi de dorință atât de violent în fluxul meu sangvin, încât mâna mea se închide în pumn în jurul găiciei, iar eu gem în interiorul gurii ei.

Zgomotele mele o fac să gâfâie și se întrerupe, ca să-mi spună:

– De ce mai au nevoie fetele? mă întreabă. Arată-mi ce nu ar putea să-mi arate un băiat.

Cealaltă mână a mea trasează cercuri pe gulerul tricoului ei, desenează conturul cupelor sutienului ei,

suficient cât să gâdile, dar nicidecum să satisfacă.

– Vrei să spui că îți dorești un bărbat care să îți ofere plăcere? Vrei să îmi vâr mâna în chiloții tăi și să fac mâncărimea asta enervantă să dispară?

Dă din cap, bucuroasă, cu ochii mari și cu buzele separate. Șoldurile i se agită.

– Am nevoie de ajutorul tău, șoptește ea. Niciun băiat de vârsta mea nu știe cum să mă facă să mă simt mai bine.

Jocul se transformă puțin, îndreptându-se spre o pantă periculos de abruptă, apoi Zenny ne aruncă peste margine.

– Dacă aș fi adolescentă, spune ea, cu ochii găsimdu-i pe ai mei, și, la naiba, sunt atât de întunecați și de flămânzi că nu pot să îi refuz nimic. Dacă ai fi tot bărbat...

– Ar fi greșit, reușesc să îngaim, deși orice judecător care mi-ar putea citi gândurile acum m-ar trimite direct la închisoare.

– Aș avea 17 ani, spune ea. Aproape 18.

– Total imoral.

Șoldurile ei se ating de ale mele, iar ea se freacă de erecția mea.

– Aproape legal.

Penisul îmi tresare. Sunt extraordinar de tare.

– Doamne.

– Acum patru ani, insistă ea, aș fi avut aproape 18 ani.

– Eu aș avea 32, Zenny.

– Și dacă m-ai fi văzut din nou atunci? Ce ai face?

– Aș... La naiba, nu pot gândi limpede.

– Dacă m-ai vedea, iar eu ți-aș spune că am nevoie de ajutor? Că trupul meu se simte ciudat, și că știu că doar tu îl poți face bine?

– Zenny, îi spun – o implor. Iar a reușit să inverseze controlul, să îl fure și să mă lase amețit, împleticindu-mă, chiar dacă se presupune că eu aș fi expertul și ea, fecioara.

Ia mâna care îi mângâie încă sutienul și o ghidează spre capsă blugilor.

– Prefă-te, murmură ea. Ne jucăm doar. Știu că nu ai face-o, dai acum sunt adultă și putem pretinde că e altfel.

– Dar...

– Dacă ți-aș arăta unde mă doare? întrebă ea, ghidând-mi mâna între picioarele ei. Este fierbinte, chiar și prin denim. Îmi apasă mai tare mâna, frecându-se de ea. Dacă te-aș implora, iar și iar? Dacă aș spune ca, numai de data asta, să mă înveți cum să mă simt mai bine?

Învață-mă cum să mă simt mai bine. Doamne, nu pot să rezist. Expir întretăiat, iar ea știe că m-a convins. Un zâmbet triumfător îi joacă pe buze.

Mâna mea îi alunecă spre fermoar și îl deschide, cu ușurință. Ne uităm amândoi în jos, la felul în care mi se vede mâna, încadrată de rolele noastre și de blugi. Văd tricoul ei vechi și ceasul meu, prea scump, și mi se pare foarte simplu să mă prefac acum. Când îi deschei blugii și îmi strecor degetele în chiloții ei, și simt cât de udă este, toată prefăcătoră zboară pe fereastră.

– Iubita mea, șoptesc, înconjurând-o cu brațul ca să o susțin, în timp ce îi gâdil labiile lipicioase. Mica mea călugăriță e atât de udă pentru mine.

Scâncește, în clipa în care degetele mele îi găsesc intrarea în vagin.

– De asta ai nevoie, draga mea? Să îmi vâr degetele în păsărica ta virgină?

Ea încuviințează, disperată, icnind *te rog* în timp ce încearcă să mi se împingă în degete. Rolele o fac să se clatine și singurul lucru care o echilibrează este brațul meu din jurul taliei ei și cele două degete mari, care îi încercuiesc intrarea. Mâna mea, în cel mai ascuns loc al ei,

este tandră și abilă, deschizând-o încet, încet, în timp ce palma îi acoperă clitorisul.

– Crezi că ești gata pentru două degete? întreb.

– Eu... Capul i se lipește de perete. Da, Doamne, te rog.

– Foarte bine, îi spun. Trebuie să înveți să primești două degete, dacă vei crește suficient ca să-mi primești scula.

Cuvintele mele rușinoase, interzise, mă fac să închid ochii, iar mâinile ei îmi apucă tricoul.

– Da, te rog, geme ea, iar eu strecor două degete înăuntru.

E atât de strâmtă și de udă, că mâna pare să mi se îmbrace în ea, și este atât de superbă, de adorabilă și de sexy, a mea, virgina mea alternativă curajoasă, și este atât de ușor să uit că mă va părăsi, că nu mă vrea pe mine, ci vrea trupul și experiența mea. E ușor să mă prefac că mă vrea *pe mine*, pe Sean cel păcătos, și că atunci când îmi șoptește numele în explozii mici de aer, în timp ce îmi călărește mâna, este pentru că simte la fel ca mine: o dorință puternică, dureroasă.

– E atât de bine, reușește să spună ea. Doamne, Sean, e atât de bine...

Se zbate și se zbate, iar eu mă ocup încă de păsărica ei cea dulce, așa cum are nevoie, mângâind punctele interioare care o fac să geamă și frecându-i clitorisul, apoi îmi îngrop fața în curbura gâtului ei și inspir mirosul ei de sex, amestecat cu trandafiri. Ea scoate un icnet scurt și se strânge cu putere în jurul degetelor mele. Și mai multă umezeală îmi pătrunde în piele, iar ea se contractă, cu pulsații lungi și puternice, și sunt atât de tare, însă cred că aș putea renunța la propria mulțumire doar să o am pe Zenny bucurându-se așa în fiecare zi. Este aproape la fel de satisfăcător ca un orgasm propriu.

Strălucirea mulțumită, plină de afecțiune și, da, de mândrie, pe care o simt când îmi scot mâna din chiloții ei și îi închei încetișor blugii este mai puternică decât orice am simțit până acum. Îmi ling degetele, iar ea mă privește, cu genele coborâte. Spun:

– Nu e nici măcar începutul din ce am plănuit pentru păsărica asta, diseară.

De data asta, ea este cea care mă apucă de mână și mă trage după ea, spre încălțăminte și șosetele noastre, și ea ne înghesuie, nerăbdătoare, chicotind, cu chipul în flăcări, înapoi în Audi, ca să ne duc acolo unde ne dorim amândoi să fim.

CAPITOLUL NOUĂSPREZECE

– Facem sex în seara asta? întrebă fata mea nerăbdătoare, în lift. M-am descurcat atât de bine cu degetele tale.

– Draga mea, două degete nici măcar nu se apropie de penisul meu, o informez, arogant. Dar, văzându-i dezamăgirea, o asigur: Dar tot ne vom distra în noaptea asta.

– Eu vreau să fac sex, se plânge ea.

– Domnișoară Sexul-nu-se-definește-printr-un-act, credeam că am fost de acord ca eu să impun ritmul. Totul este sex, da?

Oftează, întristată.

– Da, îmi amintesc.

– Bine. Ești a mea și vreau să te prețuiesc, iubita mea, iar eu vreau să savurez fiecare părticică din tine, pe măsură ce înflorești și te deschizi.

Vorbesc foarte serios, dar sunt încântat, în secret, că devine tot mai flămândă de sex. Și eu sunt flămând de ea, dar nici măcar foamea nu mă va face să nu respect planul și să nu fac experiența minunată. Iar lucrurile minunate necesită timp.

Odată intrați în apartament, îi ofer cinci minute să se pregătească pentru mine, și apoi o vreau pe patul meu, dezbrăcată, o cerere pe care o întâmpină cu o sprânceană ridicată.

– Atunci, trebuie să te dezbraci și tu, spune ea. Așa este corect.

– OK, sunt eu de acord, iar ea privește cu suspiciune acordul meu facil, de parcă ar fi vrun truc. Râd. Zenny,

sunt bucuros să mă dezbrac pentru tine. Mă excită să știu că îți place trupul meu, chiar și pe jumătate cât îmi place mie al tău. Acum, grăbește-te, ca să începem joaca.

Dispare în baie, în timp ce eu pregătesc dormitorul, stingând luminile de pe tavan și aprinzând o lampă din colț, apoi aranjând pe pat decorul pentru noapte. Nu am glumit când i-am spus că mă excită dorința evidentă pentru mine, iar penisul meu este greu și rigid, când îmi deschei blugii și îmi scot tricoul, aruncându-mi pantofii din vârful degetelor. Sunt dezbrăcat, cu excepția blugilor, iar scula îmi țâșnește din fermoarul descheiat, ca un băț întunecat și gros. Chiar atunci, ea deschide ușa. Lumina puternică din spatele ei îi învăluie trupul în aur lichid, strălucind de-a lungul picioarelor ei subțiri, de-a lungul abdomenului tare și al sânilor mici și obraznici, care au în vârf muguri întăriți, acum. Părul ei este o aureolă moale și întunecată, și, din unghiul asta, ochii îi sclipesc ca niște stele. Un înger dezbrăcat. Îngerul meu dezbrăcat.

Penisul îmi pulsează și trebuie să înghit ca să îmi regăsesc glasul.

– Pe pat, șoptesc, aproape plesnind de dorință când se îndreaptă spre mine, iar umbrele i se topesc departe de trup. Fiecare centimetru din ea este perfecțiunea întruchipată, iar mie nu îmi vine să cred că, dintre toți bărbații din lume, m-a ales pe mine să-și împartă trupul. Și zâmbetele, îngrijorarea, timpul și încrederea.

Cum de am fost atât de norocos?

Și cum voi îndura, când se termină?

– M-am răzgândit, spune Zenny, ușor răgușită. Poți păstra blugii.

Îmi dau seama că îi place să mă vadă așa, să îmi vadă dorința pentru ea încadrată atât de evident și de dureros. Îi fac o plecăciune scurtă, în joacă.

– Orice dorește domnița, spun.

– Spui asta acum, dar știu că ești pe cale să faci din nou pe șeful... Încremenește când vede ce am așezat pe pat, și îi studiez fața și trupul. Sean?

Mă apropii de ea pe la spate, dându-i părul la o parte și aplicându-i o dâră de săruturi pe curbura umărului. Vârful penisului meu îi atinge gropițele de la șale, și ne înfiorăm în același timp.

– Ai spus că nu ai folosit niciodată un vibrator, murmur eu, cu buzele încă lipite de pielea caldă a umărului ei. M-am gândit că ar fi amuzant să încercăm.

– Ah, spune ea. Nu mi-am dat seama că sunt atât de mari.

Îmi strecor o mână de-a lungul brațului ei și peste mâna ei, și îi ghidez degetele spre vibratorul care a speriat-o într-atât.

– Nu este pentru interior, promit, lăsând-o să analizeze jucăria. Este mare din cauza puterii. Iar ăsta, îi ghidez mâna spre cel mult mai mic, este făcut pentru punctul G. Vezi butonul aplatizat din capăt? Îl strecor înăuntru și îl lași să te ghidile dinspre interior.

Mâna ei se îndreaptă de la sine spre dopul micuț de la marginea prosopului pe care sunt așezate accesoriile.

– Iar ăsta pentru ce e? întrebă ea, luându-l. Lumina trece prin bijuteria stacojie care îl decorează și se reflectă în corpul în formă de glonț al jucăriei. Vocea ei este făcută din curiozitate inocentă. Chestia asta e tot pentru interior?

– Da, iubito. O facem să alunece, apoi te facem să gemi și să te simți perversă, apoi ți-o vâr în fund și te simți mai bine.

I se taie respirația.

– Serios?

– Știu că pare terifiant, și nu o vom face în noaptea asta. Dar am vrut să o vezi și să o ții în mână, ca să te obișnuiești cu ideea.

– Nu știi ce să zic despre sexul anal, recunoaște ea, dar încă ține dopul în palmă, mângâindu-i metalul rece cu cealaltă mână. A părut mereu ceva mai potrivit pentru bărbat decât pentru femeie.

– Prea mulți bărbați tratează sexul anal în mod egoist, sunt eu de acord. Dar am fost eu vreodată egoist cu trupul tău, și nu ți-a plăcut?

Se gândește.

– Cred că nu, încă.

– Și ai încredere în mine?

– Da.

– Atunci, vreau să încerc cu tine. Orice am face, de la sex anal la o cană de cafea, dimineața, mă voi opri în secunda în care îmi spui. Așa că, dacă încercăm și nu îți place, ne oprim și trecem la treaba următoare. Sunt atât de multe alte lucruri pe care le putem face, gândă-Zenny, încât nici nu vom observa că am mai lăsat din ele pe drum.

Se întoarce în brațele mele, iar penisul meu este lipit de abdomenul ei moale. Rezist eroic dorinței de a mă freca de buricul ei.

– Dar chiar crezi că m-aș simțit bine? întrebă ea.

– Da, îi spun, călduros, apăsându-mi fruntea de a ei. Voi spune ceva care nu se aplică fiecărei femei, dar cred că pentru tine va fi potrivit.

– Ce?

Îmi las mâna să i se joace pe curbura șoldului, să danseze peste buclele moi dintre picioarele ei.

– Odată ce ți-o trag, îi spun, cu o voce blândă și instructivă, de profesor, vei începe să simți un spațiu gol, adânc, în vagin.

Îi apăs clitorisul cu pernița degetului și frec mugurele umflat până când își desface picioarele și se împinge în mine, ca un pisoiaș. Degetul îmi alunecă în jos, și sunt bucuros să simt că e incredibil de udă. O pătrund încet.

– Uite, îi explic, intrând mai adânc și apăsându-i peretele interior. Chiar aici, iubito. Se va bosumfla și va scânci, când se golește. Și când te umezești, iar clitorisul ți se întărește, vei simți. Nu te va mai satisface presiunea, fricțiunea. Va trebui să fii pătrunsă.

Palmele ei mi se lipesc de piept, iar dopul de metal i se încălzește între palmă și pielea mea, ca o promisiune.

– Da? mă întreabă ea, cu ochii la mine. O ating încet înăuntru, și jur că, dacă ar fi pisică, ar toarce acum.

– Da. Și asta te va face să te simți bine. Și, cu un dop în fund și scula mea îngropată în tine, promit că te vei simți atât de plină, încât ți s-ar putea frânge inima.

– OK, șoptește ea. O să încerc.

O sărut în timp ce o penetrez cu degetele, o sărut și mă joc cu ea până când mâinile ei îmi frământă iar pieptul, ca lăbuțele unei pisici, strângându-mi carnea în pumni. Îmi scot degetul și i-l duc lui Zenny la gură, iar ea îl suge, fără să îi spun.

Gem.

– Zenny, ești sigură că ești călugăriță?

Singura reacție este că îl suge din nou. Limba ei îmi mângâie pernuța degetului, și nu mai văd bine. Mi se înceteșează respirația, numai pentru că gura ei este pe *degetul meu*.

– Țsta este gustul tău, iubito, spun, în timp ce ea continuă să sugă. Nu-i așa că e bun? Dulce? Doamne, abia aștept să te gust iar!

Asta îi face pleoapele să se zbată, surprinse, iar eu zâmbesc, îmi retrag degetul și îi iau mâna de pe pieptul meu. Îi iau și jucăria anală din mână, îi sărut repede palma și îi spun să se urce în pat.

– Cum? mă întreabă, și toată bravada cu care mi-a supt degetul se topește în conștientizare de sine. Ar trebui să mă întind, să stau în patru labe, sau...

Ideea de Zenny în patru labe aproape că îmi provoacă un infarct, așa că, în interesul sănătății proprii, spun:

– Ce spui să stai în genunchi, pentru început, lângă tăblia patului? Te poți apuca de ea pentru echilibru.

Se așază, iar trupul ei vibrează de tensiune și de nesiguranță, iar când pornesc vibratorul și scoate un tors

adânc, ca al unei pisici, îmi dau seama de clipa în care aproape că o ia la fugă.

Sunt în spatele ei, într-o clipă, sărutându-i gâtul, mângâindu-i abdomenul, sâni și picioarele.

– Sunt chiar aici, iubito, îi gânguresc în ureche. Sunt chiar aici.

– Pare prea mult, îmi spune, iar eu intuiesc efortul pe care îl face pentru a-și păstra vocea atât de calmă.

– Este prea mult, dar în cel mai bun mod. Vrei să fii fata mea curajoasă, acum? Mă lași să te ating cu el?

Încuviințează, expirând zgomotos.

– Firește. Privesc, amuzat, cum își încordează trupul de parcă m-aș pregăti să arunc peste ea o găleată cu păianjeni.

– Este doar un vibrator, mormăie ea, mai degrabă pentru sine, și nu știu de ce sunt atât de... ahhh! *Sean!*

I-am atins talpa piciorului cu capul lat al vibratorului, gâdilind-o. Se cutremură de râs și o țin lipită de mine, lăsându-i piciorul în pace numai când e doar zâmbete și veselie din nou, până când temerile ei se topesc în hohote. Apoi, i-l trec lent de la talpă la pulpă, de la pulpă la coapsă, ținându-l departe de orice zonă erogenă. Ea rămâne relaxată, chiar rezemându-se de tăblia patului și murmurând fericită, în timp ce mă folosesc de instrument pentru a-i masa spatele, umerii și gâtul.

– Bunica primea niște cataloage, spune ea, în care vedeam „dispozitive de masaj personal”. Știi cataloagele acelea care conțin chestii pentru ascuns cheia de rezervă și forme pentru briose?

– Mhm, spun, mai interesat de felul în care spatele lui Zenny se încordează de plăcere, în timp ce o scap de tensiune.

– Tocmai mi-am dat seama că acele „dispozitive de masaj personal” erau, de fapt, vibratoare, iar eu scot un

sunet care spune cât de adorabil mi se pare. Și, adaugă ea, bănuiesc că dacă bunica putea suporta, pot și eu.

– Mă bucur să aud asta, păpușică. Desfă picioarele puțin.

Se conformează, iar eu mă bucur să văd că nu mai pare agitată. Continui cu grijă, de la umeri la brațe, de la brațe la piept. Acolo, îi ating deliberat, cu blândețe, un sfârc erect.

Efectul este imediat și extraordinar de satisfăcător. Scoate un icnet și se arcuiește, spre atingerea vibratorului, încercând să îl readucă spre ea. O satisfac, oferind ambelor sfârcuri atenția meritată. Apoi, când este arcuită, respiră greu, iar șoldurile i se mișcă și caută ușurarea, îi ating dispozitivul de abdomen.

– Ah, expir ea, iar capul i se sprijină de umărul meu. Ah.

Vibratorul zumzăie voios în jurul buricului ei. I-l trec peste curbele moi ale interiorului coapselor. Când se răsuțește și se zbate, încercând să urmărească zumzetul cu șoldurile, îi dau ce are nevoie. Îi pun palma pe abdomen, o trag mai aproape de mine, și îi ating clitorisul.

– Ah, gâfâie Zenny. Are vocea aprinsă de o plăcere uimită. Sean, e atât... de bine...

Chicotesc, așezându-i una dintre coapsele perfecte ca să pot înclina vibratorul spre ea.

– Asta-i și ideea, gândă-Zenny. Nu ar trebui să te simți rău.

– Nu, mormăie ea, cu trupul transformat într-o zvârcolire fierbinte și sinuoasă, lipit de al meu. Deloc. Bine.

Rânjesc, îi sărut urechea, apoi îi spun să își sprijine din nou mâinile de tăblia patului. Ador să mă joc cu ea așa, cu spatele la pieptul meu și brațele mele în jurul ei, dar toate mișcările ei, în timp ce stă lipită de scula mea, mă vor face să-mi împrăștii sperma în câteva minute, și nu vreau asta. Vreau să fie numai despre ea.

Așa că, după ce își sprijină palmele de tăblia patului și se ridică ușor în genunchi, din nou, strecur vibratorul sub ea, din spate, ca să poată controla ea unghiul și presiunea, ca să îl poată călări după plac, iar fata mea începe să se frece de el în stil mare, găsind un ritm lent, care o face să transpire și să tremure în doar câteva momente.

Urmăresc spectacolul din fața mea, captivat, hipnotizat, cu penisul mai tare decât omenește posibil – deja în categoria mithril¹ sau adamant. Testiculele îmi sunt atât de încordate și simt un junghi îngrozitor tăindu-mi vintrele. Este atât de frumoasă așa, cu capul lăsat între umeri, de parcă ar fi copleșită de plăcere, cu fiecare contur adorabil și ferm al spatelui, al taliei și al fundului vizibile. Se mișcă atât de bine deasupra jucăriei, și sunt atât de mândru de ea; îi și spun asta. Îi spun cât e de curajoasă pentru că încearcă ceva nou și îi spun cât înseamnă încrederea ei pentru mine, cât de mult o prețuiesc, cât de mult îmi doresc să o merit. Îi spun cât de frumoasă este și cât de bine arată coapsele ei în timp ce se rotește deasupra vibratorului, cât de puternică și de dulce arată.

Cuvintele mele o fac să geamă și mai adânc, iar trupul ei se scutură de o dorință reținută. Se apropie tot mai mult de limită, și, din greșală, în loc să își atingă labiile de vibrator, capul plat al acestuia alunecă peste deschizătura strâmtă dintre fesele ei.

Se cutremură din toată ființa, până la vârful degetelor de la picioare. Apoi o face iar.

De data asta, intenționat.

Încremenit, în genunchi, servindu-i drept sprijin, privesc o călugăriță virgină cum își trece un vibrator peste fund, ascultându-i gemetele și scâncetele perverse, în timp ce se apropie tot mai mult de orgasm – apoi se întâmplă. Nu cu vibratorul lipit de clitoris, nici apăsându-i punctul G, nici măcar un sfârc. Nu, surioara celui mai bun prieten al

¹ Metal fictiv, inventat de J.R.R. Tolkien. De culoare argintie, este foarte ușor, și totuși aproape indestructibil (n. tr.)

meu are un orgasm care-i încârligă degetele de la picioare cu vibratorul lipit de anus, iar eu am cel mai bun loc în lojă.

Cu un geamăt sfâșiat, cu un fior care îmi face toți mușchii stomacului și coapselor să tremure, erup, împrăștiindu-mă peste picioarele și fundul ei și pe așternuturi. Erup fără să mă atingă, fără ca măcar să mă ating singur, doar pentru că o privesc, și mă împrăștii peste tot, în șuvoaie fierbinți care îi ornează pielea, încheietura, vibratorul, totul – și ce mi se pare teribil este că sunt încă tare când termin, și când Zenny se întoarce spre mine, încă tremurând și ea, șoptește:

– Fă-o din nou. Arată-mi, te rog.

Îi arăt. Las vibratorul și îmi iau penisul în mână. Nu am mai făcut atât de lipicios, și mi se pare șocant de murdar, chiar și pentru Sean Bell, să își folosească propria spermă pentru a se masturba. Dar așa par să meargă lucrurile cu Zenny: mă împinge spre noi dimensiuni ale depravării, despre care nici nu credeam că există.

În orice caz, amintirea fundului ei ferm mișcându-se deasupra vibratorului este încă dureros de proaspătă, iar expresia ei prezentă, de o curiozitate avidă și emanând o poftă explicită, și mâinile ei, care îmi mângâie stomacul, împrăștiind și mai multă spermă peste tot...

Nu îmi ia mult. Am din nou orgasm, de data asta mai puternic și mai cutremurător. Mă rupe în bucăți, ca o tornadă, iar Zenny mârâie aprobator. Mâinile ei mi se sprijină de coapse în timp ce gâfâi și împrășc peste tot.

– Doamne, reușesc să îngaim, după ce trupul meu a secăt de tot. Simt că m-a lovit un camion, un camion fascinant și sexy, cu care vreau să fiu lovit zi de zi, pentru tot restul vieții. Ce îmi faci?

– Te fac foarte, foarte... Vocea ei este o șoaptă seducătoare, când se ridică spre fața mea și mă sărută... foarte... *lipicios*.

Săptămâna următoare trece într-o înlănțuire strânsă de dorință și eliberare. Refuz să îmi permit să fiu motivul pentru care Zenny nu își respectă responsabilitățile, așa că o duc cu mașina la toate turele de la clinică, la toate cursurile și la toate evenimentele de la adăpost, pentru a-i ușura viața, și o oblig să își pregătească eseurile pentru școală seara, înainte să ne facem de cap. Stă la masa din bucătărie alături de mine, în timp ce eu lucrez la contracte și revizuiesc e-mailurile de la clienți. Peste zi, agonizez de dorul ei, apoi suntem atât de aproape și totuși eu păstrez distanța, dar asta îmi mai domolește vinovăția pe care o simt față de aranjamentul nostru neobișnuit. Simt că o ajut susținând-o și având grijă de ea, iar să simt așa față de o femeie care îmi place așa cum îmi place Zenny dă dependență.

Uneori, însă, îmi apare în minte chipul lui Elijah, ca un soi de avertisment gen EȘTI UN TICĂLOS, și apoi nu mai sunt sigur dacă este un lucru bun sau îngrozitor că sunt atât de dependent de Zenny.

— Mă port prea mult ca un frate mai mare? întreb, la micul dejun.

Zenny ridică privirea din manualul din poala ei, clipind.

— Explică-mi.

— Te-am făcut să te muți cu mine. Te duc cu mașina peste tot. Mă asigur că îți faci temele. Îți fac cafeaua dimineața. Împing cafeaua cu pricina în fața ei, pentru emfază.

Acceptă cana, rânjind.

— Este foarte, foarte cumplit să am un milionar sexy care mă servește personal cu cafeaua preparată de el, este șoferul meu și mă asistă la fiecare orgasm.

Mă așez pe scaunul de vizavi de ea, aplecându-mă peste masă și înconjurând-o cu brațele, în timp ce ține cana caldă în palme.

– Serious, gândă-Zenny.

– Bine, spune ea, și pare să se gândească mai bine. OK, bine, am ales să mă mut aici, timp de o lună, și da, am fost convinsă de multele mele orgasme, dar nu regret *rien*. De fapt, îmi place faptul că reușitele mele contează pentru tine la fel de mult ca pentru mine. Sunt obișnuită să... Mâinile i se agită sub ale mele, de parcă și-ar căuta cuvintele, înțelegi? Mai obolesc și e bine să știu că am pe cineva alături, că nu mai port singură povara. Deși o port, dar măcar mi se pare mai ușoară. E mult mai amuzantă și mă simt mai puțin singură.

– Serious?

– Da.

– Dar... De ce nu pot să trec peste asta? Ești atât de tânără.

Când ridic privirea, are capul înclinat și buzele bosumflate, de parcă ar fi o problemă academică și nu una profund personală.

– Păi, spune ea, bănuiesc că întrebarea este dacă te-ai purta așa cu orice femeie de care ți-ar păsa.

Mă gândesc la fostele mele iubite și, chiar dacă m-am culcat cu femei de toate rasele, religiile și vârstele, există un aspect singular, foarte simplu.

– Nu există alte femei de care să îmi fi păsat așa, îi explic. Ești prima, și ținând cont de vârsta mea, presupun că vei rămâne singura.

Buzele i se desfac, dar nu respiră, de parcă aș fi spus ceva monumental sau nebunesc – sau ceva monumental de nebunesc – dar nu am spus nimic de genul. Este doar o afirmație, despre un lucru pe care credeam că îl știe deja.

Inspiră, în sfârșit, și își îndreaptă privirea spre fereastră. Lumina zorilor i se joacă pe față, acoperindu-i nasul și pomeții cu o patină fină de aur.

– Sean, nu știu ce să îți răspund.

Sprâncenele mele se ridică a mirare. Ce crede că ar trebui să spună? A fost doar un adevăr obiectiv, cum ar fi o afirmație despre culoarea cerului sau despre ordinea în care trebuie citite romanele din Saga Wakefield. Nu are nevoie de răspuns.

Dar apoi îmi dau seama că, poate, crede că ar trebui să îmi răspundă la fel, să îmi facă un soi de declarație despre sentimentele ei, la care bineînțeles că nu mă aștept.

Nu mă aștept, chiar deloc, și nu mi-am dat seama înainte, dar acum, că mă gândesc bine, simt un gol în piept. E aproape ca un spațiu fizic, și, cumva, știu că dacă mi-ar spune și ea ceva, că îi pasă de mine, că îi place de mine – orice – ar umple spațiul acela, și m-ar face să mă simt mai bine.

– Cât despre vârsta mea, spune ea, și eu aproape hohotesc. Ne-am aventurat spre teritorii cu adevărat străine, dacă diferența masivă de vârstă dintre noi pare un subiect de conversație sigur.

– Da?

Este rândul ei să mă prindă de mâini și îmi zâmbeste, unul dintre zâmbetele pline de contradicții ale lui Zenny, pentru că îmi dau seama că încearcă să mă liniștească, dar o neliniștește ceva. Nu îmi plac nici zâmbetul ei neliniștit, nici să știu că i-am creat disconfort, dar nu pot să îmi retrag cuvintele despre faptul că este singura potrivită pentru mine.

– Apreciez că mă întrebi, și chiar dacă există femei care, în locul meu, s-ar simți sufocate sau tratate de sus, eu sunt OK cu asta. De fapt, îmi place. Simt că mi se acordă atenție, și e plăcut. De asemenea, sunt convinsă că, dacă ți-aș cere să faci un pas în spate, l-ai face.

– Orice dorești, doar să spui, și o fac.

– Te cred, spune ea, iar eu îmi doresc să nu fi arătat atât de preocupată.

Mai avem trei săptămâni, îmi amintesc. Doar trei.

Pe măsură ce trec zilele, devine tot mai curajoasă în pat și începe să folosească acele cuvinte care îmi plac: sculă, a-ți da drumul. La naiba. Începe să îi fie poftă de mădularul meu, și exact asta mi-am dorit, să tremure de dorință, să explodeze de ea, să o doară, să o apese și să se coacă de poftă – iar în seara asta se va întâmpla. Îi voi oferi, în sfârșit, ce își dorește atât de mult.

Dar, mai întâi, două lucruri.

În primul rând, cred că am găsit un loc pentru surori. Este un depozit renovat, care zace, pustiu, la capătul nordic al zonei centrale, cu un proprietar disperat după orice reducere de impozite pe proprietatea neocupată. Ar avea nevoie de o bucătărie și de spațiu de dormit, însă nu doar că are o localizare centrală, aproape de stații de autobuz și ieșiri spre șosele, ci și destul loc pentru un centru de nașteri, într-o proprietate alăturată, pe care omul este dispus să o închirieze.

Îmi rezerv o bucată de după-amiază ca să fac chiar eu un tur, ascultându-l politicos pe proprietar, care toacă întruna despre problemele lui financiare de când a cumpărat clădirile, și despre cât de dificil îi este să găsească chiriași comerciali în partea asta de oraș, și...

OK, poate că nu îl ascult chiar atât de politicos, pentru că ignor tot ce mai adaugă. Este irelevant, pentru că i-am cercetat declarațiile fiscale și cunosc exact ușurarea pe care i-ar aduce-o cedarea spațiului către călugărițe. Ne strângem mâna, iar eu îmi sun asistentul să vadă dacă poate să îmi aranjeze o întâlnire cu Maica Stareță.

Mă sună, câteva minute mai târziu.

– Maica Stareță spune că s-a întâlnit deja cu Charles Northcutt. De fapt, ea și Zenobia Iverson s-au întâlnit cu el, înainte de prânz.

Flăcări turbate îmi tulbură vederea și vopsesc totul într-un stacojiiu mustind de ură.

O
să
îl
ucid.

O sun imediat pe Zenny, dar știu că nu va răspunde, pentru că e la curs și pentru că este una dintre persoanele de treabă care își ține telefonul în modul silențios cât e la facultate. Fumeg un minut - nu din cauza ei, niciodată - ci din cauza lui Northcutt, și a orice o fi făcut.

Iar când mă întorc în birou, surpriză, surpriză, dar nu e de găsit. Probabil a plecat mai devreme, să își lustruiască coarnele de diavol, înainte de strângerea de fonduri din seara asta.

Asta mă aduce la al doilea aspect al agendei: în seara asta e o nenorocită de gală caritabilă, și trebuia să fie plină de strălucire și distractivă, preludiul perfect pentru prima seară de sex „veritabil” cu scumpa mea călugăriță, dar, din păcate, acum va fi scena unei omucideri: Northcutt-cidere, mai precis.

Îl omor.

CAPITOLUL DOUĂZECI

Simt respirația lui Zenny tremurând, la telefon.

– Pentru mine?

– Pentru tine, confirm. Îmi fixează telefonul între umăr și ureche și aruncă o privire la clubul plictisitor. Ar trebui să mă văd aici cu Valdman, și am dat peste câțiva oameni ca el, cu burtică, albi și plini de ei, însă nu l-am văzut chiar *pe el*. Doar o grămadă de tricouri cu guler polo și hohote sforăitoare.

– Sean... este minunată. Îți mulțumesc.

Îmi ciufulesc părul, frustrat. Trebuia să fiu acolo, acum, cu Zenny, surprinzând-o cu rochia superbă pe care i-am cumpărat-o, ajutând-o să o îmbrace, făcând aluzii la momentele când aveam să i-o scot. Făcusem planuri amănunțite pentru fiecare detaliu din seara asta. Zenny nici măcar nu știuse că o voi lua la gală, urma să fie o surpriză - iar acum totul e distrus, pentru că trebuie să discut cu Valdman despre Northcutt, înainte să mai facă și alte pagube.

– Nimic nu este prea minunat pentru tine, îi spun, cu seriozitate. Sunt foarte supărat că nu te pot vedea acum.

Ea râde.

– Mă vei vedea curând. La ce oră este petrecerea?

Îmi privesc ceasul și îmi înăbuș un căscat nerăbdător.

– Nouăzeci de minute.. Uite, trebuie să mă văd cu șeful meu, dar...

– Înțeleg, spune ea, deși nu prea înțelege. Nu am vorbit cu ea despre Northcutt, încă, pentru că vreau să am totul clarificat înainte să o întreb ce s-a întâmplat și ce

lucru de rahat a făcut sau a spus el, la întâlnire. Vreau să o pot strânge în brațe și să îi șoptesc că Sean s-a ocupat de toate, că totul va fi bine, și că Northcutt va fi castrat pentru greșelile sale. Ai un job. Un job foarte important. Înțeleg asta și sunt suficient de matură, Sean. Mă descurc să mă îmbrac și singură. Pare amuzată.

– OK, bine. Un serviciu de pick-up te va lua peste 80 de minute, dacă întârzii prea mult ca să o fac chiar eu. Nu sunt sigur cât va dura treaba asta cu Valdman.

– Îți amintești cine sunt părinții mei? Am fost la sute de asemenea petreceri. Sunt toate la fel, știu ce să fac.

– Știu, dar...

– Sean, mă muștră ea. Mă descurc. Nu-ți face griji pentru mine.

Îmi fac griji pentru ea.

Peste aproape o oră, îl văd pe Valdman care rătăcește, beat, pe holuri, venind dinspre terenul de golf, cu o tânără care, în mod clar, nu este soția lui, care îi mângâie brațul și îl întreabă de cină. Și, în general, nu mi-a părut că Valdman este o persoană de rahat, pentru că se pricepe să-și conducă firma, și pentru că nu a existat niciun motiv pentru care să-mi pese de prima caracteristică, fiindcă a doua părea mai importantă. Dar acum, nu știu dacă e un soi de osmoză cristică, sau faptul că am lucrat cu adăpostul, sau că am auzit-o pe Zenny vorbind cu atâta pasiune despre vocația ei, dar sunt cam scârbit de Valdman acum. Sunt stânjenit pentru el... și pentru mine, pentru că, sincer, nu sunt nici eu mai breaz decât el.

Se împleticește spre o masă, concediind-o pe femeie cu o fluturare nerăbdătoare de mână... și gesticulând spre un chelner, cu aceeași mână, odată ce ea a dispărut. Comandă un scotch și se uită la mine, cu ochii mijiți.

– Credeam că ești la o gală, reprezentându-ne.

– Voi fi, îl asigur, deși o parte iritată din mine vrea să îi aducă aminte că aș fi fost deja acolo dacă s-ar fi întâlnit cu mine la timp. Dar trebuie să mă asigur că îl ținem pe Northcutt departe de afacerea Keegan.

– Am primit mesajul tău, spune Valdman, acceptând paharul care îi este servit. Dar nu înțeleg, Sean. Tu ești cel care a vrut să renunțe, la început.

Mi-aș dori să îi spun beșinei răsuflată adevărul, dar îl cunosc prea bine, așa că îl distorsionez, ca să-i pese.

– Uitați cum stau lucrurile, vrem amândoi ca asta să se rezolve, și încă repede. Northcutt este rețeta perfectă pentru știri proaste. Dacă spune sau face un lucru ofensator pentru surori, nu sunt genul care să tacă. Și nu genul ăsta de publicitate ni-l dorim.

Valdman se gândește, iar eu insist, adulmecând victoria.

– Scoateți-l din tot ce privește afacerea Keegan. Puteți avea încredere în mine că o voi scoate basma curată.

Nu precizez, evident, că plănuiesc să i-o trag la noapte uneia dintre călugărițe, și că este exact opusul ideii de basma curată. Sunt diferit de Northcutt, însă, pentru că tot ce facem Zenny și cu mine este diferit, amuzant și pozitiv.

Așa cred.

Sper că sunt diferit de Northcutt. Și de Valdman.

Îmi privesc mâinile, cât Valdman ia o gură de scotch, și am un moment de îndoială reală, dintr-odată. De ce lucrez cu oamenii ăștia? De ce mi-am făcut un scop din a deveni Valdman? Chiar vreau să fiu un libidinos bolnav de bună, fără nicio relație cu sens în viață, când îmbătrânesc? Există vreo sumă de bani care să merite o viață atât de seacă?

– Îi spun chiar eu să iasă din povestea asta, îmi spune Valdman. Ai cuvântul meu.

– Mulțumesc, domnule. Îi strâng mâna și plec de la club. Voi întârzia la gală, și nu mă pot gândi decât la Zenny, singură, așteptându-mă în rochia ei nouă, superbă, în gura lupilor.

Cea mai mare temere a mea când intru în sala de bal a hotelului este că Northcutt se află deja acolo și provoacă neplăceri cu Zenny, dar, odată ajuns la eveniment, nu îl văd nicăieri. Slavă Cerului. Îmi ia un minut mult prea lung și prea agitat să o caut pe Zenny, dar, odată ce o găsesc, spațiul acela nou din pieptul meu se extinde și se contractă cu suficientă forță ca să îmi taie respirația.

Este magnifică, de nedescris, dureros de frumoasă.

Rochia pe care i-am cumpărat-o are o nuanță delicată de turcoaz – fata de la magazin a numit-o „spuma mării” – și îi scoate în evidență cafeniul de ambră al pielii și arămiul ochilor. Șifonul îi sărută întreg corpul, umerii perfect rotunjiți și sânii în formă de lacrimă, talia îngustă și fundul delicios. Este artă vie, mișcătoare; și este a mea.

Pentru următoarele trei săptămâni, adaugă o voce detestabilă din capul meu, iar spațiul gol din pieptul meu începe să doară.

Merg drept spre ea, fără să mă obolesc măcar să privesc în ochi oamenii care mă salută când trec, și o iau în brațe. Pentru o clipă, durerea se calmează.

– Bună, murmur eu, sărutându-i părul.

– Bună și ție, îmi răspunde, zâmbind. Mă bucur că te-ai putut alătura petrecerii.

– Îmi pare foarte rău, spun. Un șef idiot. O întâlnire idioată. Nu m-am gândit decât la tine, purtând rochia asta.

– Îți place? întreabă, devenind timidă.

Fac un pas în spate, cât să o privesc, să îi mângâi talia cu mâinile, și apoi o iau din nou în brațe, ca să simtă cum mă întăresc.

– Arăți ca desprinsă dintr-un tablou. Ca o prințesă. Abia aștept să fac lucruri foarte neprinciare cu tine, mai târziu.

– Ca o prințesă? Serious? spune ea, dar îmi dau seama că este încântată.

Încuviințez, mă lipesc de partea inferioară a abdomenului ei și îmi trec buzele peste urechea ei.

– Genul de prințesă care sfârșește aplecată peste un pat, cu rochia adunată în talie, în timp ce prințul îngenunchează în spatele ei și îi sărută păsărica delicioasă.

– Promisiuni, promisiuni, răspunde ea, cu o voce tremurând de excitare nedisimulată.

Vreau să îi spun că în seara asta am de gând să fac mai mult, că este noaptea în care îi voi oferi ce își dorește atât de mult, dar ea se retrage și îmi dau seama că îi sună telefonul.

Scot un mormăit, când ea scoate telefonul din poșeta-plic. Mi-aș dori să fiu lipit de ea și să îi murmur cuvinte murdare la ureche, dar cineva de la adăpost are o întrebare pentru ea, și înțeleg când trebuie să se strecoare afară ca să explice. Îmi ajustez pantalonii, discret, și îmi iau ceva de băut, simțindu-mă neliniștit în absența ei. Vocea nesuferită vorbește iar în mintea mea.

Mai puțin de trei săptămâni.

Au mai rămas mai puțin de...

– Sean Bell! spune o voce prostească, din apropiere, și mă întorc și încerc să par politicoș, pentru că nu este vina persoanei cu pricina pentru că nu este Zenny, și nu mă interesează. Au trecut un car de ani! Sunt Hayley, îți amintești? Iar aceștia sunt Sophia, Todd, Katelyn și Jeremy. Sophia, Sean a lucrat mai demult cu Mike, înainte ca Mike să treacă la consultanță.

Înainte să-mi dau seama, sunt înghițit pe nemestecate de un mănunchi de idioți și de trăncăneala lor fără sens.

Se fac prezentări. Se pare că am lucrat cândva cu „Mike”, deși, dacă e acel Mike la care mă gândesc eu, Hayley trebuie să divorțeze de el și să-l stoarcă de toți banii. (La birou, Îl numeau Mike-aină, până când o noapte încâlcită și foarte ilegală, care a inclus o bancă din parc și o escortă i-au adus noua poreclă Mike Prezervativ la Dublu.)

Nu pot să cred că mi-am petrecut vreodată timp cu tipul ăla. Sau cu oricare altul ca el.

De ce îmi petrec timpul cu tipii ăștia? Îmi trec privirea peste grupul care îmi clămpănește sub nas, chiar acum, și tot ce văd sunt fețe pline de ele, care clănțane ca niște găște despre viețile lor pline de ele. Simt același val de disconfort simțit anterior cu Valdman, chiar mai puternic.

Nu-mi place asta, îmi dau seama, și mi se pare că un leviatan dă târcoale plutei pe care mă aflu. Nu îmi plac oamenii ăștia și urăsc viața asta.

E un lucru groaznic, pentru că mi-am petrecut fiecare an, de la absolvirea facultății, muncind să *ajung* aici. Am muncit pentru bani, pentru petreceri și pentru nopțile amuzante, dar dezgustătoare, cu tipi ca Mike Prezervativ la Dublu. Am crezut că asta îmi doream; am crezut că m-ar fi făcut puternic. Am luat în derâdere pe toți cei prea slabi să vadă lumea așa cum era, adică un bazin de țipari furioși. Dar acum vreau să ies din bazin, și îmi doresc foarte mult să scap de țipari.

Vreau ce are Zenny. Și Tyler, și mama, și toți ceilalți oameni din viața mea care sunt persoane bune, și nu gunoaie umane în flăcări.

În timp ce procesez toate astea, înregistrez o scădere a ritmului conversației, și văd că toată lumea se uită la mine. De fapt, nu la mine, ci la cineva din spatele meu. Surprind o sclipire de șifon în nuanța spumei mării și o coroană de bucle bogate, și mă întorc, gata să o prind pe Zenny de mână și să o sărut din nou. Sau poate să o duc la mașină, pentru că nici măcar nu îmi amintesc de ce am crezut că ar putea fi o idee bună. Părinții ei sunt atât de

implicați în societatea din Kansas City, încât, cu siguranță, a fost la suficiente gale în viața ei ca să fie complet plictisită, și eu mă plictisesc în mod clar, deci a fost o idee proastă.

Da. Am hotărât. O să-mi trec degetele printre ale ei și voi merge la mașină, apoi acasă, unde o să-i permit să-mi ia trupul așa cum își dorește de atâta vreme.

Ajung la atingerea mâinii lui Zenny, când Sophia (sau Hayley, nu sunt sigură), spune, nonșalantă:

– Mai vreau un pahar de șampanie.

Urmează o clipă de tăcere, și sunt complet pierdut, neînțelegând de ce Sophia (sau Hayley) ne spune nouă asta, apoi ea adaugă:

– De fapt, mai bine două. Și îl poți lua pe ăsta.

Întinde mâna în gol, cu un pahar de șampanie la fel de gol, de parcă s-ar aștepta să îl ia cineva.

De parcă s-ar aștepta să îl ia Zenny.

Mâna lui Zenny pare cioplită din piatră dură, într-a mea, iar lumea pare să încetinească, iar timpul, să se deschidă ca un acordeon, pentru că Sophia sau Hayley spune ceva atât de absurd, încât îmi vine greu să mi-l strecor prin minte. Firește că Zenny nu va lua paharul, firește că nu lucrează aici – în mod evident, este îmbrăcată elegant, iar eu o cunosc, pentru că *ne finem naibii de mână* – și apoi totul începe să se cearnă. Doamne, nu e vorba doar de Sophia sau Hayley, care se poartă ca o proastă (deși, da, este proastă), ci de altceva, pe lângă asta, ceva mai rău...

– Nu, nu, intervine unul dintre tipi. Este fiica lui Jeremiah Iverson. Un cor rezonant de „Ah, daaa!” clarifică tot ce era evident: că este fiica doctorului Iverson și că nimeni nu îi știe numele, însă cu siguranță este fiica lui, și cu toții îi adoră pe doctor și pe onorabila sa nevastă, și toată lumea își amintește când judecătoarea Iverson a scutit-o pe Hayley de o amendă pentru parcare ilegală, pentru că Hayley își amintește.

Vorbesc despre Zenny de parcă nu ar fi prezentă, și aud o inspirație scurtă de lângă mine. Îmi dau seama că

îi strâng mâna prea tare. O strâng scurt, ca scuză, și mă întorc înapoi spre grupul de găște de doi bani, gata să îi sfâșii.

Asta se întâmplă imediat ce Sophia sau Hayley spune un ultim lucru de rahat.

– Ah, ești *invitată!* strigă ea, atingându-i în joacă umărul. Ar fi trebuit să spui!

– Ia-ți dracului mâna de pe ea, spun, cu o voce despre care cred că este admirabil de calmă, ținând cont de situație. Pentru că mi-e limpede acum mecanismul jocului, și nu sunt doar supărat, ci de-a dreptul furios, la cu totul alt nivel. Am dimensiuni biblice, sunt Iehova care găsește Israelul adorând zei falși, și o să-i distrug pe nenorociți, o să dezlănțui ciurma asupra lor și o să le privesc trupurile devorate de buboai, foc și foamete.

Și lăcuste. Îi voi ucide cu lăcuste.

– Ce? Sophia/Hayley râde nervos, crezând că a auzit greșit. Cu siguranță asta trebuie să fie.

– Am spus, repet eu (din nou, cu o voce despre care cred că este extraordinar de calmă, ținând cont de situație), să îți iei dracului mâna de pe partenera mea. Și să nu mai insinuezi vreodată că nu și-ar avea locul undeva.

Tăcerea care urmează este adâncă, iar eu mă îndrept nițel, simțindu-mă ceva mai bine, deși încă furibund, apoi Sophia/Hayley râde.

– Doamne, Sean! Ești atât de amuzant! Prietenii ei râd alături de ea, behăie ca niște idioți fără nicio idee, iar eu sunt derutat.

Doar dacă...

Doar dacă nu are mai mult sens pentru ei că glumesc, că le joc o festă, că nu le spun să nu insulte fata care mă ține de mână. O fată care este, întâmplător, de culoare. clampani

Și asta mă face să scot flăcări pe nări.

Partea nasoală este că, dacă m-ați fi întrebat azi-dimineață ce înseamnă rasismul, v-aș fi dat un răspuns cu termeni urâți și lapidare, aș fi spus că nu am asistat niciodată la manifestări de gen, aș fi putut chiar să adaug că trăim într-o lume post-rasială și că rasismul nu mai există.

Și ce e și mai nasol este că, luând în calcul doar cuvintele, ai putea să juri că totul e în regulă și că a fost doar o neînțelegere stupidă. Dar nu a fost. Pentru că am fost prezent și am auzit condescendența subtilă din glasul femeii, am auzit straturile de presupuneri despre Zenny, în doar câteva cuvinte nonșalante. Aproape imposibil de identificat, și totuși, odată clarificate, odată ce se zbat în fața comisiei de examinare, încearcă să se schimbe, să își modifice forma, să se ascundă la vedere.

Și ce e cel mai nasol este că o parte scârboasă, aproape instinctivă din mine vrea să inventeze un soi de scuză pentru Sophia/Hayley, care vrea să o justifice, sau să o apere, și, de îndată ce îmi recunosc acel impuls, simt dezgustul față de mine însumi rostogolindu-mi-se în stomac.

Deschid gura să spun mai multe, să îi pun la punct pe oamenii ăștia, dar, înainte să pot scoate un cuvânt, Zenny le zâmbește tuturor și mă trage la o parte.

– Îmi pare foarte rău, dar trebuie să discut ceva cu Sean. Doar o clipă.

Înainte să îmi dau seama, sunt pe un coridor gigantic, din exteriorul sălii de bal, înghesuit în spatele unei plante, de unde nu pot să distrug pe nimeni. Înainte ca Zenny să poată spune ceva, ochii mei sunt lipiți de ușile sălii, pentru că voi avea răbdare și o voi lăsa să îmi spună ce are de spus urgent, dar apoi vreau să mă întorc acolo și să le calc cadavrele pe podea, până când s-au contopit cu ea suficient cât eu și Zenny să dansăm pe ele.

Apoi, mă liniștesc, îmi promit. După ce valsez peste leșurile lor.

– Nu te mai purta ca un ticălos, spune Zenny, și nu e deloc ceea ce mă așteptam să spună, iar în ultima săptămână am ajuns foarte sensibil la acest cuvânt, care s-a dovedit, într-un fel, cuvântul nostru de siguranță, marcându-l în minte ca pe un semnal să mă retrag.

Așa că îmi smulg privirea de la sala de bal și mă concentrez la ea – la gândă-Zenny, care este frumoasă și care pare o combinație de furie și amuzament și iritare și... milă, parcă?

Inspir adânc, încercând să îmi rețin furia, pentru că nu are legătură cu ea și nu vreau să își imagineze asta nici măcar o clipă.

– Zenny, spuneau...

– Știu.

– Se purtau de parcă tu...

– Știu, Sean. Știu.

Dar cum îmi poate spune că știe, și totuși să se poarte de parcă nu ar vrea să toarne ulei încins peste toți cei din nenorocita de sală de bal?

– Zenny, se purtau așa pentru că ești... Iar aici mă opresc, pentru că sunt foarte furios, iar să spun adevărul cu voce tare mă face să mă simt ca și cum aș avea un cuib de viespi în gură. Pentru că...

– Pentru că sunt de culoare, spune ea. Au presupus că lucrez aici, pentru că sunt de culoare. M-au văzut, o femeie de culoare, într-un spațiu pe care îl consideră „al lor“, iar pentru ei a fost o presupunere logică: trebuia să fiu o angajată.

– Dar este o chestie de rahat, protestez.

– Știu.

– De ce nu ar fi aici locul unei femei de culoare? De ce este mai probabil să lucrezi aici, decât să fii invitată?

– Eu știu asta, Sean, nu am nevoie să îmi repeți.

– Și partea aceea despre cum ai aparține, totuși, locului, doar după ce și-au dat seama cine e tatăl tău!

Scot fum pe nări, abia ascultând-o, pierdut în propria-mi furie. Aproape face lucrurile mai rele. Adică este OK doar pentru că părinții tăi sunt acceptați?

— Sean, spune Zenny, ridicând o mână. Prima notă de nerăbdare amară i se citește în voce. Te rog. Știu toate astea.

— Dar, scuipe eu, de ce ești atât de calmă acum? Cum poți trăi cu asta?

Asta lovește la țintă - o văd în sclipirea arămie din ochii ei.

— Asta este viața mea, Sean. Mă confrunt cu asta în fiecare nenorocită de zi. Ce să fac? Să nu trăiesc? Să nu mai ies nicăieri? Să nu vorbesc cu nimeni?

— Atunci, de ce nu ești furioasă? întreb.

— Pentru că nu pot să fiu! izbucnește ea, tare, tremurând de frustrare. Apoi, dregându-și glasul și privind holul pustiu, spune iar: Nu pot să fiu furioasă. Dacă mă înfurii, devin stereotipul de femeie de culoare agitată. Dacă mă recunosc jignită, sunt prea sensibilă. Dacă le cer oamenilor să mă trateze cu respect, atunci sunt prea agresivă. Dacă glumesc și eu, atunci sunt impertinentă. Dacă plâng, sunt prea emotivă. Dacă nu reacționez deloc, sunt intimidantă sau rece. Nu vezi? Nu există nicio cale de reacție prin care să câștig. *Nu pot să câștig.*

Cuvintele ei se cască spre mine, spre golul din inima mea care s-a deschis pentru ea în ultima săptămâni, și spre mintea mea, în care locuiesc concepțiile mele evident greșite despre ce este corect. Sufăr pentru ea, vreau să sângerez pentru ea, vreau să repar...

Vreau să repar totul

Vreau să repar totul

Vreau să repar totul

— Bine, spun eu. Dar eu pot să mă înfurii. Te rog să mă lași să mă întorc acolo și...

– Sean, spune ea, tăios. Oprește-te. Dacă te întorci acolo și faci altceva, titlul nu va fi *Nobilul Sean Bell apără eroic o tânără*, ci tot *O fată de culoare a cauzat o scenă*.

– Dar...

– Se va întoarce împotriva mea. În plus, adaugă ea, pe un ton învins, se va întoarce și împotriva părinților mei. Nu-mi pot permite asta. Nu le pot risca poziția și averea doar ca să te simți *tu* mai bine. Te rog să îmi spui că înțelegi.

Dintr-odată, simt 17 emoții diferite care mă asaltează simultan. Furie, foame de justiție, grijă pentru ea, nevoia de a o proteja și... dorința de a mă apăra. Rușine. Nu îmi place să recunosc asta; sunt niște sentimente atât de oribile, când ar trebui să mă concentrez doar la Zenny – dar iată-le.

Îmi dau seama că acele fulgerări de rușine sunt prezente, pentru că sunt la fel de vinovat ca Sophia sau Hayley. Poate nu în seara asta, poate nu exact la fel, dar sunt la fel de vinovat. De presupuneri, de cuvinte neglijente. De lipsă de bunătate și de respect. Nici măcar o dată, toată viața mea, nu am fost pus în poziția în care a fost Zenny în seara asta, o poziție în care este pusă zi de zi, și, cu un regret profund și greșos, recunosc și momente în care m-am aflat de partea cealaltă a baricadei. Au fost momente în care m-am aflat și eu printre găște, am fost cel care a împrăștiat senzația că mi se cuvine să mă aflu într-o cameră.

Nu sunt nevinovat, iar gândul mă doare.

– Zenny, cred că... și eu am făcut rahaturi ca ăsta. Vreau să o ating, dar nu îmi permit. Nu o merit. Știu că am făcut.

– Aș fi surprinsă dacă nu ai fi făcut-o, spune ea. Ești un tip alb, heterosexual hotărât, din zona Midwest.

– Eu... Mă opresc, pentru că încă simt nevoia să mă apăr, pentru că *nu mă pot abține*, nu pot schimba lucrurile acelea – dar, în lumina celor petrecute în sala de bal, nu pot nega că mi-au pus ochelari de cal și au modificat ideea mea de lume, și probabil nu în bine.

– Chiar și oamenii de treabă pot face sau spune chestii rasiste. Chiar și băieții albi care au un cel mai bun prieten de culoare. Zâmbește vag, rostind ultimele cuvinte, iar eu pufnesc de dispreț la adresa mea.

– Este o prostie din partea mea. Am știut mereu că Elijah este de culoare și că tu ești de culoare. Nu e ca și cum nu aș fi știut, dar nu mi s-a părut nimic ceva diferit, pentru că aveam atâtea în comun. Doar că nu m-am gândit niciodată suficient de mult să iau în considerare ce ar putea însemna pentru voi...

– Nu face nimic, spune ea și mă ia de mână. Adică, nu-i ca și cum ți le-aș ierta pe toate, dar cred că înveți. Iar asta e un lucru bun.

Îi privesc chipul adorabil, care arată trist și obosit, și totuși este cel mai frumos dintre toate.

– Cum de poți să mă mai ții de mână, după toate astea? Cum de mai vrei să mă atingi?

Își pune mâinile pe pieptul meu, apoi și le lasă să alunece în jurul taliei mele, îmbrățișându-mă. Nu mă pot abține. O strâng tare la pieptul meu, îmi îngrop fața în părul ei.

– Sunt convinsă că aș putea spune ceva inteligent și plin de emoție despre interacțiunile umane în lumina marginalizării constructelor sociale, dar nu pot gândi limpede acum, îmi spune, lipită de pieptul meu. Mă strânge mai tare cu brațele ei subțiri. Mă pot gândi doar că am încredere în tine, încă. Te plac. Încă te vreau.

Asta nu alterează realitatea, dar sunt dornică să o descopăr alături de tine.

Asta îmi spusese în seara în care am vorbit despre noi și despre cum am arăta ca noi, și iată-ne. Descoperim. Credeam că va fi doar despre vârsta noastră, despre conexiunea împărtășită cu Elijah – dar este vorba despre cu totul altceva.

Îi amintesc ce a spus și o simt zâmbindu-mi la piept.

– Ți-ai ratat chemarea de profet, spun, iar ea oftează. Nu este un oftat fericit, sau trist. Este doar un oftat.

– Nu este nevoie să fii profet ca să știi că se vor întâmpla asemenea lucruri, spune ea.

Asta mă stârnește iar.

– Vreau să construiesc un turn în jurul tău, apoi un castel în jurul turnului, apoi să sap un șanț în jurul castelului, și apoi vreau să te păzesc ca un dragon. Să suflu flăcări și să ard pe oricine încearcă să te rănească, apoi să-i mai pârljolesc o dată și cenușa.

Nu îmi răspunde în cuvinte, ci doar își îngroapă fața la pieptul meu. Rămânem așa, strângându-ne în brațe, respirând la unison, cu obrazul ei lipit de inima mea și cu buzele mele lipite de creștetul ei.

– Îți murdăresc fracul de machiaj, mormăie ea, dar nu îi permit să se miște.

– Dă-l dracu' de frac.

Într-un târziu, își înclină capul să se uite la mine, cu ochi lichizi.

– Du-mă acasă, spune ea.

O duc acasă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI UNU

Apartamentul meu pare turnat în lumina lunii.

Deschid ușa pentru Zenny, și, după ce o încui iar, nu mă obosesc să aprind luminile. Nu mă obosesc să fac nimic, de fapt. Doar mă apropii de ea, de locul în care stă, la fereastră, și o sărut pe gât. Miroase, ca de obicei, a parfum de trandafiri, și are pielea moale și delicioasă. Nu mă pot abține să nu continui să o sărut pe gât, pe umăr, în locul secret din spatele urechii. Oftează la pieptul meu, un oftat de dorință, de data aceasta, iar mâinile ei îmi se împletesc în părul meu și îmi țin gura lipită de gâtul ei. O acțiune atât de neimportantă mă face să mă întăresc dincolo de orice imaginație, și pulsez de dorința de penetrare.

– În noaptea asta? mă întreabă.

– În noaptea asta, confirm, și o iau în brațe, purtând-o ca pe o mireasă spre dormitor. Ea își mișcă brațele în jurul gâtului meu, și este atât de bine. E tot ce mi-am dorit, tot ce am vrut vreodată, și aproape că nu vreau să îi dau drumul când ajungem la pat. Încă mai vrei să faci asta? o întreb. Tot eu sunt cel cu care vrei să o faci?

– Da, spune ea, simplu. Și da.

– Ești sigură? Știu că ai spus că un fel de sex nu contează mai mult decât altul, și știu că, teoretic, așa și este, dar eu simt că este diferit...

– Sean, mă întrerupe ea, liniștită. Dacă nu taci și nu mă dezbraci acum, încep să țip.

Mă opresc, pentru că o spune plină de curaj și îndrăzneală și simt că tremură de o excitație agitată, dar îi văd timiditatea ascunsă din priviri.

– Pe cuvânt de fată sinceră? mai verific o dată. Iar agitația este pozitivă?

– Pe cuvânt de față sinceră, spune ea, răspicat. Pozitivă. *Te rog*, pentru numele lui Dumnezeu, fă dragoste cu mine.

Nu mă obolesc să îi corectez exprimarea adorabilă - nu știam că oamenii mai folosesc expresii ca „a face dragoste” - și va vedea suficient de repede că nu sunt genul de bărbat căruia i se aplică asemenea expresii. O așez cu blândețe pe pat și mă urc deasupra ei, mișcându-mă lent, ca să absorb fiecare detaliu, să memorez fiecare bucățică din fata asta frumoasă, care tremură întinsă în fața mea.

Buzele ei întredeschise și ochii cu pleoapele lăsate. Cercelul din nas, care sclipește în beznă, și umbrele care se adună ca niște fufioare de ceață în scobiturile claviculei și între sâni ei. Pielea strălucitoare a picioarelor și brațelor și umflăturile tentante ale curbelor dulci și inocente de sub șifon. Pantofii cu toc înalt, care i se agită pe pat, și mâinile care i se împletesc în materialul rochiei - în contradicție cu expresia de pe fața ei, care emană doar fascinație pură, excitată.

Agitată, și totuși dornică, chiar și acum Zenny este un puzzle de emoții. Tremură ca o fecioară sacrificată, dar mă privește de parcă aș fi parte din meniu. Mi se pare extraordinar de excitant, și absorb totul ca un burete. Am făcut sex cu zeci de femei, dar ce se întâmplă acum este complet diferit, și numai datorită ei. Mi-a scobit un gol în piept, un gol care cere continuu să fie umplut.

Visez la noaptea asta încă de la gală. La cum îi voi despacheta trupul ca pe un cadou, la cum îi voi descoperi goliciunea, pas cu pas, la cum îi voi săruta și linge pielea. La cum îi voi seduce trupul deja dornic și la cum îi voi prezenta propriul meu trup și dorințele lui. Dar, înainte să îmi pot pune planul în aplicare, Zenny se ridică și mă trage spre ea, într-un sărut prelung, apăsat și profund, care ne amestecă respirația, buzele și limbile cu atingere mătăsoasă. Între noi, penisul îmi pulsează ca o bară de fier adusă la viață. Încerc să îl țin departe de ea, dar observă.

– Fii tu însuși. Nu te purta cu mine cu mânuși, spune ea, cu gura lipită de a mea, și îmi amintesc de toate

momentele în care Elijah și cu mine am fost urmăriți de o Zenny cu codițe, care ne cerea același lucru. Să nu o tratăm ca pe un copil. Sunt băiatul care îi lega, cândva, șireturile, și o ajuta să își găsească păpușile rătăcite. O fi un soi de turnură dubioasă a sortii că sunt tot eu cel care o inițiază în aceste lucruri, acum, că are vârsta potrivită?

– Nu i-am mai tras-o niciodată unei virgine, recunosc. Sunt deasupra ei, sprijinit în mâini, și încă port fracul, iar rochia amplă pe care o poartă se revarsă peste tot, încurcată în pantofii mei, pe jumătate ridicată în jurul unei coapse și acoperindu-ne genunchii, ca o mare de lacrimi.

– Serios? întrebă ea. Niciodată?

– Niciodată, spun eu, aplecându-mă să îi mușc sânul prin rochie. Ești prima.

– Ce ai face dacă nu aș fi virgină? întrebă ea, curioasă, iar cuvintele i se împletesc cu icnete, când o mușc în joacă. Ai face lucrurile diferit?

– Unele.

– Cum ar fi?

Îmi transfer greutatea în genunchi și coate, ca să îi găsesc mâinile cu ale mele.

– Păi, mai întâi, spun eu, trecând de la sânii ei la gât și maxilar, ți-aș prinde mâinile deasupra capului, așa. Fac ce spun, întinzându-i brațele deasupra capului și ținându-le acolo, cu una dintre mâinile mele peste încheieturi.

– Ah, spune ea, de sub mine, și se zvârcolește, tremurând. Bucuroasă.

– Apoi, aș vârî mâna pe sub rochia ta și aș verifica dacă ești pregătită pentru mine. Fac și asta, găsindu-i tivul rochiei și strecurându-mi mâna pe coapsa ei fierbinte. Degetul meu mare găsește pielea dezvelită și umedă dintre picioarele ei. Ea scoate un gemăt scurt, iar picioarele i se desfac complet, în timp ce spatele i se arcuiește puțin. Nu

porți lenjerie? întreb, mârâind, ridicându-mă în genunchi și trăgându-i rochia până în talie, să văd chiar eu.

– Nu, spune ea. Într-adevăr, păsărica de care sunt atât de obsedat este dezgolită și expusă, o crăpătură catifelată între picioarele ei. Să îmi dau seama că a fost așa întreaga seară, că i-aș fi putut ridica fusta ca să o gust oricând...

Gem numai când mă gândesc. Mă aplec să o adulmec.

– Sean! spune ea, cu rușine în glas, când îmi apăs nasul și buzele pe pielea ei și inspir adânc. De ce nu a acceptat încă pasiunea pe care o am pentru tot ce are între picioare, încă, nu îmi dau seama. Ador totul, să o miros, să o gust și doar să o privesc, și asta fac acum. Îi desfac picioarele, și mă uit la crăpătura umedă, în lumina lunii. Îmi folosesc degetele mari ca să îi separ labiile și văd locul acela strâmt, rozaliu, pe care urmează să îl pătrund. Dintr-odată, nu îmi mai ajunge doar să privesc, am nevoie de mai mult, și îi sărut carnea, prelung, și o mai sărut de câteva ori, bucurându-mă de felul delicat în care coapsele ei îmi ating spatele, de fusta încurcată în jurul capului meu, de gustul ei. La naiba, are un gust minunat! Dulce, intim, al ei. Sean, repetă ea, dar glasul i s-a schimbat, iar acum sună de parcă ar fi fugit, de parcă nu și-ar putea aminti cum să respire. Sean, oh... Doamne...

Am adăugat un deget, apoi încă unul, iar ea se pierde în senzații brute, toată membre răsucite și gâfâieli, și rochia ei delicioasă, care se împletește peste tot în jurul nostru. Primul ei orgasm se rostogolește peste ea, ca o furtună, făcând-o să se strângă în jurul degetelor mele și să mi se frece de față.

Ador asta.

Sunt gata să o fac din nou.

Dar Zenny coboară de pe culmea pe care se afla și se întinde după mine, iar eu mă îndepărtez, nu fără regret, dintre picioarele ei, sfâșiat între dorința de a-i săruta

păsărica și a o purta spre un alt orgasm și a mă târi în brațele ei. Dar merită să sacrific șansa de a-i oferi un alt orgasm pentru a fi ținut în brațe de ea, și a o ține, la rândul meu, pentru a o săruta și a o lăsa să-și lingă propriul gust de pe buzele mele, ca o pisicuță curioasă.

Mă înnebunește de dorință, și să trec prin acest sărut mă face să îmi pierd mințile.

– Tremuri, șoptește ea, întrerupându-ne sărutul ca să îmi privească fața. Ochii ei sunt metalici, iar gura, umedă. Iisuse.

Tremur, într-adevăr. Tremur pentru că trebuie să penetrez, pentru că femeia pe care trebuie să o penetrez este o femeie pentru care simt lucruri nebunești, tremur pentru că voi face sex cu o femeie de care sunt îndrăgostit pentru prima oară în viața mea.

Tremur, pentru că... *ia stai puțin.*

Stai puțin.

Sunt îndrăgostit de Zenny?

Ideea mă încremenește, iar adevărul îmi face oasele să vibreze, și se revarsă în fiecare parte din mine când ne sărutăm iar, și ea îmi înconjoară talia cu picioarele și mă trage mai aproape. O iubesc. O iubesc pe Zenobia Iverson, și poate că am iubit-o de când a bătut la ușa mea, cerându-mi să o fac să se îndoiască. O iubesc de la primul nostru sărut. De la noaptea galei, când am întâlnit-o, adulți amândoi, iar mătasea aceea roșie îi săruta pielea în toate felurile în care eu nu puteam să o fac.

– Învață-mă, expiră ea, fără să știe nimic despre revelația mea cutremurătoare, despre adevăratul motiv al tremurului meu. Vrei să mă înveți?

Îmi retrag buzele de pe gura ei și îi sărut urechea.

– Așa vrei să facem asta?

– Da, spune ea. Mă face să mă simt... specială. În siguranță.

Cum aş putea contrazice asta?

Îmi smulg papionul, în timp ce mă ridic în genunchi. Îmi arunc haina. Sunt pe punctul de a-mi descheia cămaşa, când o aud suspinând.

– Ce este, iubito?

Îşi muşcă buza şi spune:

– O să facem tone de sex, nu?

– Aşa este.

– Atunci, păstrează partea în care mă dezbraci cu tandreţe pentru altă dată. Vreau să mi-o tragi... acum. Pare morocănoasă, şi mă face să râd.

– Ce virgină mofturoasă avem aici, murmur ei, aplecându-mă să îi muşc bărbia. Credeam că eu sunt profesorul aici.

– Câtă vreme mă înveţi repede, spune ea.

Îi desfac funda de la ceafă şi mă ridic să o privesc. Rochia i s-a adunat ca o spumă albastrui-verzuie în jurul şoldurilor, iar coapsele ei desfăcute îi încadrează intrarea în vagin, atât de udă şi de umflată de săruturi. O virgină mofturoasă, într-adevăr, cu orice urmă de agitaţie dispărută, lăsând doar o dorinţă nemărginită în urma ei.

Mâna mea îi atinge abdomenul şi găsesc un punct în care îi pot ţine şoldul, în timp ce îmi îndrept cealaltă mână spre fermoar. Să o țin așa şi să îmi eliberez scula cu o singură mână mă face să mă simt murdar, iar din felul în care se zvârcoleşte şi îşi muşcă buza, privindu-mi mâna, şi ea simte la fel.

Felul în care expiră, odată ce mă eliberez, îl eclipsează pe al meu, de parcă ar fi simţit disconfortul excitaţiei mele blocate la fel de acut ca mine. Îi iau mâna şi o îndrum spre mine, o ghidez să mă atingă şi să mă mângâie. Icnesc de plăcere când mâna ei, încă nesigură, mă apucă.

– Simţit cât de tare e, iubito? întreb. Este așa pentru tine.

Toarce încet, satisfăcută, iar ochii ei nu se desprind de grosimea erecției din mâna ei.

– Uite, spun eu, luându-i mâna și înconjurându-mi capul penisului. De aici începem, de la cap. Când ești udă și pregătită, voi începe să împing. Ți se va părea mare, Zenny, prea mare, la început, de parcă te-aș întinde, și chiar când vei crede că nu poți suporta, voi împinge mai tare. Îi înconjur mâna cu a mea și o împing mai jos, doar puțin, ca să îmi înconjoare membrul chiar sub cap. Te voi întinde, ca să mă poți cuprinde, și te vor mângâia tot timpul, ca să te simți bine, să simți că de asta ai nevoie.

– Și apoi? întrebă ea, în șoaptă, privindu-mi chipul.

Îi împing mâna până la bază.

– Apoi, voi fi intrat complet în tine. Și va fi atât de bine, iubito, te vei simți completă, așa cum nu te-ai mai simțit. Apoi, voi începe să mă mișc, să alunec. Imit mișcarea, folosindu-mă de mâna ei. Atunci, voi începe să împing. Așa ne-o vom trage.

– Da, spune ea, părând puțin amețită și foarte excitată. Așa ne-o vom trage.

Mă aplec spre noptieră și pescuiesc un prezervativ, dându-i-l și așteptând răbdător să îl deschidă.

– Așa se face, spun, blând, arătându-i cum să înceapă, apoi lăsând-o să îl întindă singură. Să o văd așa, dornică și neîndemânatică, este dureros de excitant, și mă trezesc respirând adânc, pentru a mă liniști și a nu ceda tentației să i-o trag fără prezervativ. Nu am mai făcut-o niciodată, cu nimeni, și nu m-am gândit niciodată la asta, dar, Doamne, imaginea penisului meu gol, penetrând-o...

Doamne. Vreau. Vreau asta și nu o voi putea avea niciodată.

– Uite, spune Zenny, dându-se înapoi și admirându-mi penisul, în teaca lui de latex. Pare mândră de opera ei, și este fermecătoare. Stă în mijlocul unei spume de șifon, încântată, și se uită la erecția mea ca la un proiect de semestru pentru care tocmai a primit o notă bună.

– Ești o studentă foarte bună, o laud eu. O fată minunată.

Pare bucuroasă.

– Acum a venit timpul, draga mea. Întinde-te.

Se întinde, desfăcându-și picioarele fără să îi spun, și o laud și pentru asta, pentru că este atât de isteță și de perfectă. Mă aplec și îi vâr o pernă sub cap, apoi o sărut repede pe buze.

– Privește, îi spun, și face întocmai. Privește cum îngenunchez între picioarele ei, cum mă postez deasupra ei, cu papionul pe jumătate smuls atârând între noi. Ar trebui să îl smulg de tot, dar ambele mâini îmi sunt ocupate, și nu îmi prea pasă.

Sunt pe cale să i-o trag femeii iubite, și asta e tot ce contează.

Îmi iau penisul în mână și îi mângâi intrarea cu capul. Este gros și lat, mult, mult mai mare decât crăpătura mititică de care se atinge acum, iar ea devine rigidă la contact, când simte chiar ea cât de mare este penisul care dorește să o pătrundă.

Așa că mă aplec și îi gânguresc în ureche despre cât de curajoasă este pentru că mă primește, cât de sexy este, cât de bine o voi face să se simtă, dacă îmi permite. În timp ce spun asta, apăs și frec mai departe, împingând încet, până când vârful penisului mi se strecoară înăuntru ei.

Se arcuieste sub mine, scoțând un sunet strangulat. Fac la fel, pentru că e atât de strâmtă! Abia dacă am intrat puțin, și deja îmi simt vintrele încleștându-se de nevoia de eliberare.

– Rămâi cu mine, murmur eu, lipindu-mi fruntea de a ei. Rămâi cu mine.

Încuviințează, iar mâinile îmi înconjoară gâtul, cu un gest care transmite o încredere pură. Încredere pe care nu o merit, dar pe care voi face tot posibilul să nu o trădez.

– Va ustura puțin, îi spun. Dar nu ar trebui să doară, pentru că ești umedă și pregătită pentru mine. Dar, dacă doare, îmi spui și rezolv.

Încuviințează iar.

– OK. Schițează o mișcare din șolduri și aproape că îmi dau drumul, deja. Acum mă simt mai bine. Vreau mai mult.

Ridic capul, ca să îl ridice și ea pe al ei, și să se uite cum mai pătrund un centimetru. Felul în care mi se întinde în jurul penisului este cel mai pervers și totodată cel mai dulce lucru pe care l-am văzut vreodată, așa că mai avansez un centimetru.

– Ești atât de strâmtă, mormăi eu, și simt broboane de transpirație adunându-mi-se de-a lungul mușchilor spatelui și stomacului. Brațul în care mă sprijin îmi tremură - de fapt, tot trupul îmi tremură - de efortul de a mă reține.

– Tremuri iar, spune ea.

– Datorită ție.

Asta îmi câștigă un sărut.

– Vreau mai mult, îmi spune ea, ca o regină.

– Draga mea, va trebui să împing, îi spun, iar vocea îmi tremură, la fel ca întreg trupul. E atât de strâmt, că...

– Vreau mai mult, spune ea, nerăbdătoare, așa că îmi împing șoldurile în față și alunec mai adânc, regretând fiecare fărâma de forță de care am nevoie.

M-a privit împingându-mi penisul înăuntrul ei, dar, la ultima mișcare, se lasă pe spate și închide ochii.

Înghet.

– Zenny?

– Nu mă doare... nu tocmai, mă liniștește ea, cu ochii închiși. Doar că nu mă liniștesc. Încep să mă retrag, dar mâinile îi zboară de pe gâtul meu pe șoldurile mele. Nu, mă imploră ea. Stai așa. Continuă. Eu o să respir și... Ah. Ultima reacție vine când mă mișc înainte și înapoi,

infirm, oferindu-i doar o idee despre cum ar fi să i-o trag pe bune. Nu mă doare, spune din nou, cu o ușoară mirare. Mă simt bine.

– Da?

– Da.

– Sunt pe jumătate intrat, iubito, o liniștesc. E aproape gata.

Privesc locul în care suntem uniți și icnesc. *La naiba*, e atât de strâmtă, iar felul în care penisul meu gros îi pătrunde virginitatea e aproape prea mult. Numai o așchie de control mă reține să nu pătrund până la capăt, dintr-o mișcare. Avansează lent, chinuitor de lent, până când, în sfârșit, intru complet. Pot să îmi las penisul din mână și să mă sprijin în coate, ca să îi mângâi fața cu mâinile.

– Cum ești? o întreb, cercetându-i chipul. Ești bine?

– Da, răspunde ea, iar mâinile ei îmi mângâie abdomenul și pieptul. Foarte bine.

– Acum o să încep să mă mișc, și o să mă joc cu tine, în timp ce mă mișc. Începem încet.

Și așa începem cu adevărat, cu mișcări lente, suculente, cu ea trecându-și degetele peste abdomenul meu și cu mine sprijinit într-o mână, lângă capul ei, în timp ce, cu degetul mare al celeilalte mâini, îi desenez cercuri lente în jurul clitorisului. Murmur alte cuvinte „de profesor” în urechea ei, spunându-i cât de bine se pricepe, cât de isteată și de curioasă este, spunându-i să își miște șoldurile sau să îmi înconjoare talia cu coapsele. Fac tot efortul să o învăț, acum, și am nevoie de tot controlul de care sunt capabil, pentru că mi se potrivește ca o mănușă strâmtă, fierbinte, este atât de umedă și atât de frumoasă, de perfectă, de *Zenny*. Chiar și felul în care i se adună șifonul în jurul șoldurilor o reprezintă, și tocurile care i se încurcă în cearșafuri. O iubesc și i-o trag, și văd de ce a folosit cuvintele acelea mai devreme – pentru că asta facem, *facem dragoste*. Este tot murdar, încă mă bucur de felul în care vaginul ei virgin se strânge în jurul sculei

mele și îi mușc sâni cu lăcomie, însă ce simt pentru ea mă străbate ca un fir sclipitor, auriu. Este electric, sfârâie peste tot, ionizând totul, transformând totul în mai mult decât biologie.

Nu pot explica asta, pentru că nu înțeleg. Nu mă înțeleg nici *pe mine*.

Înțeleg doar că o iubesc.

– Sean, geme ea, cu capul dat din nou pe spate, dar nu de durere, de data asta. Cu siguranță nu de durere. O să am din nou orgasm. Doamne...

Cu un mic țipăt, se împinge în mine și se cutremură în jurul meu, devenind atât de strâmtă și de apetisantă, încât mi se pare că diferența dintre orgasmul ăsta și primul este uluitoare, de parcă ar consuma-o și nu s-ar mai putea sătura de ea. Strigă, cu ecou, se zvârcolește și se răsuțește sub trupul meu, iar eu o ținuiesc cu mâinile și cu șoldurile. Pătrunsă de penisul meu, se zbate și scâncește, terminând, în sfârșit, cu un fior grandios, iar senzația este atât de carnală, de vulgară – să am o persoană care mă folosește pentru propria plăcere, iar acea persoană să fie o virgină superbă, uimită acum, de parcă nu ar fi știut că ar putea exista ceva atât de bun ca un penis înăuntrul ei...

– Futu-i, murmur eu, pentru că am orgasm, o să-mi dau drumul cât sunt înăuntrul ei, și i-am promis că nu o voi face, deci nu pot, așa că mă strecor afară cât mai pot. Privim amândoi, cu un interes necontrolat, felul în care penisul mi se zbate, sclipind, între noi, și umple prezervativul din câteva pulsații bruște.

– Doamne, șoptește ea. Sean, Doamne, iar mâinile ei sunt peste tot, în timp ce eu termin, icnind și pulsând, prezervativul se umple și trupul mi se goleşte.

– Futu-i, spun iar, dar este, probabil, cel mai respectuos mod în care a fost rostită vreodată expresia.

Virgina mea, care nu mai este, virgină, dar a rămas la fel de mofturoasă, spune:

– Vreau să o facem din nou.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI DOI

Sunt amuzat de nerăbdarea ei, dar sunt neclintit în grija mea, iar asta provoacă o criză fermecătoare.

– Ți-o trag de câte ori mi-o ceri, promit eu. Dar trebuie să mă asigur că ești bine, mai întâi.

– Sunt bine, se bosumflă ea. Acum, vino aici și fă-o din nou.

Sunt lângă ușa băii. Tocmai am aruncat prezervativul și m-am uitat timp de zece secunde în oglindă, la chipul unui bărbat îndrăgostit.

Nu am mai fost niciodată îndrăgostit.

Mă dezorientează și mă amețește, dar mă umple de bucurie. Este ca un trenuleț dintr-un parc de distracții, care se zgâlțâie nebunește la curbe, ca o mașină care trece la viteza maximă, pe autostradă. E ca și cum aș sta în preerie, în mijlocul unei furtuni de vară, cu ploaia care mă pătrunde, cu fulgere brăzdând cerul, cu vântul care devine parte dintr-un cântec pe care îl știam cândva și îl uitasem.

Este prea curând, dar o iubesc.

Este surioara lui Elijah și mult prea tânără pentru mine, și mă vrea doar pentru sex, dar o iubesc.

O să mă părăsească pentru Dumnezeuul ei, dar o iubesc.

Mă întorc în pat și o dezbrac, mă dezbrac și eu. Ne duc în duș, stropind-o cu apă, cât își pune casca de baie și se strâmbă la mine. Petrec o vreme spălând-o și săpunind-o, masând-o, mângâind-o și răsfătând-o. Îi spun cât de mult o doresc, cât de recunoscător sunt că o am, cât de perfectă este.

Nu îi spun că o iubesc. Nu pentru că nu aş fi sigur, nu pentru că este ceva noi, ci pentru că cred sincer că aş putea-o speria, ținând cont de reacția ei la afirmația mea că nu au mai existat alte femei la care să țin așa cum țin la ea. Nu vreau să o îndepărtez, nu când abia a ajuns aici, și... e oare corect să îi spun așa ceva? Nu a spus explicit că nu ne putem îndrăgosti, când negociam aranjamentul nostru, însă am simțit replica în aer, atârând ca o ceață densă.

Nu cred că vrea asta de la mine.

Ar putea fi un gest de cruzime, care ar împovăra-o acum, când se apropie ziua depunerii jurământului.

Așa că nu dezvălui ce simt, și, după ce am șters-o cu prosopul, mai petrec o vreme masând-o cu loțiune, și mă masează și ea cu loțiune. Miros a trandafiri și nici că îmi pasă. Vreau să miros mereu ca ea, vreau să port parfumul de trandafiri cu mine, oriunde merg. Folosesc loțiunea ca scuză să îi verific urmele de mușcături de pe sâni, să văd dacă simte neplăcere când îi ating clitorisul. Am din nou erecție, și mi-ar plăcea enorm să mă îngrop din nou în căldura ei moale, dar refuz să îi fac rău. Nu aş putea suporta.

Treptat, mă convinge că nu o doare, așa că reluăm activitățile plăcute, de data asta complet dezbrăcați. Vrea să încerce să stea deasupra și se înfinge în penisul meu, într-o alunecare lentă, temătoare. Tremură când ajunge la capăt, iar eu îi șoptesc cuvinte liniștitoare, trecându-mi mâinile peste șoldurile ei. Îi spun cât de sexy arată, stând deasupra mea ca o zeiță, cât de apetisanti îi sunt sâni, cât de tare mă face să îi văd carnea în jurul meu, de parcă m-ar strânge. Este adevărat, iar gândul ăsta este delicios de vulgar.

Firește că i-l împărtășesc.

Mă călărește până când ajunge la un orgasm cu scâncete și tremur – pe care îl îndur, cu ceva mai mult stoicism decât ultima dată – și când termină, vreau să îmi scot prezervativul.

– Nu, insistă ea, descălecându-mă ca pe propriul ei armăsar.

(Doamne, gândul ăsta nu ar trebui să fie atât de erotic, dar este, futu-i, pentru că nu mă pot abține.)

Îmi pune o mână pe încheietură.

– Dă-ți drumul în prezervativ, din nou, îmi spune, cu ochii sclipind. Îmi place să privesc.

– Dorința ta e lege pentru mine, șoptesc, și când îngenunchează lângă mine, redevenind mica mea antropologă, îmi iau penisul încă ud de ea și mă masturbez.

Să mi-o frec cu prezervativul pus nu e tocmai ceva să-mi placă, dar acum nu contează. Cu Zenny lângă mine, cu sânii ei perfecți atârând în față, când se apleacă să vadă mai bine, și cu chipul ei adorabil, fascinat, din profil, cu năsul cărn și genele lungi, nici nu îmi ia mult. Am nevoie doar de câteva atingeri, înainte ca erecția să mi se umfle în prezervativ și să înceapă să pompeze sperma.

Este atât de brutal și aproape murdar – surprinzător, ținând cont că este, poate, cel mai curat act sexual posibil – dar felul în care mi se blochează penisul în propria-i sămânță, felul în care îmi afișează eliberarea, are ceva special.

Ajunge ca să îmi întărească din nou scula.

Așa că facem sex a treia oară, de data asta întinși unul lângă altul, cu un picior de-al ei peste șoldul meu și un braț de-al meu strângând-o aproape. Este lent și languros, iar când are orgasm, e aproape în tăcere: o respirație tăiată, urmată de contracțiile evidente din jurul penisului meu.

Mă masturbez ultima dată, tot purtând prezervativ, pentru că nu îi pot refuza nimic lui Zenny. Apoi, ne spălăm și ne târâm în pat, ca doi copii oboșiți, care se întorc acasă după o zi în parcul de distracții. Suntem extenuați fizic, dar exuberanți, iar somnul este o îmbrățișare încetoșată, câștigată, care ne așteaptă din clipa în care închidem ochii.

– Mulțumesc, murmură Zenny, strângându-se la pieptul meu. A fost tot ce îmi puteam dori. Mai mult decât îmi puteam dori.

– Nu, eu îți mulțumesc, draga mea.

Aproape că renunț să întreb, pentru că seara s-a încheiat perfect. Dar trebuie.

– Zenny, ce s-a întâmplat astăzi cu Northcutt?

Ea cascadează, iar eu mă relaxez puțin, fiindcă nu cred că ar căsca dacă s-ar fi întâmplat ceva cumplit.

– S-a întâlnit cu mine și cu Maica Stareță, încercând să ne convingă să dăm o declarație către canalele de știri, în care să spunem că Valdman și Asociații ne-au fost de ajutor, că totul a fost o neînțelegere, bla, bla, bla. Am refuzat.

Ușurarea mă cuprinde, odată cu încântarea.

– L-ați refuzat? Pur și simplu?

– Păi, Maica Stareță a făcut-o. Iar el a început să se poarte de rahat, iar ea i-a cerut să plece. A plecat. Poate fi foarte intimidantă când vrea.

Îmi imaginez scena, cu prostul de Northcutt plecând din birou, cu coada între picioare, cu o doamnă în vârstă, respectabilă, cu un acoperământ de cap specific vocației muștrându-l. Este o scena foarte plăcută.

– Deci și tu și ea sunteți bine? Am fost tare îngrijorat când am aflat.

– Suntem bine, spune Zenny, adormită. Crezi sau nu, putem avea grijă de noi și fără ca Sean Bell să intervină și să fie eroul zilei. Mă mângâie pe piept, de parcă aș fi un urs îmblânzit, care se crede feroce, dar nu-i decât o blană roasă de molii.

– Știu, știu... doar că îmi doresc să fii în siguranță. Te... *atenție, cuvânt greșit, Sean!* – Te am prea mult la suflet.

– Mmm, și eu. Și îmi place că îți pasă de mine.

O spune simplu și este ultimul lucru pe care îl aud, înainte să cadă într-un extenuant somn de după.

Dar eu? Rămân treaz, multă vreme, cu mintea răsucindu-se, amețită de lucrul acesta nou, de iubirea aceasta. O iubire pe care nu o pot păstra.

Săptămâna următoare trece într-un amalgam de sex și muncă. Ne găsim un ritm care pare imposibil de potrivit: sex dimineața, apoi serviciu pentru mine, respectiv cursuri și ture pentru ea. Seara, are ture la adăpost, iar eu încep să o însoțesc, pentru că nu pot suporta să fim despărțiți (evident că nu pot doar să-i stau pe cap și să-i fur sărutări când nu ne vede nimeni; mă pune la treabă în bucătărie). Apoi, ajungem acasă și ne-o tragem până târziu în noapte. Curiozitatea ei nu are limite, îi dă curaj, așa că încearcă și dopul anal cu bijuterie, pentru prima dată. Îl adoră. Facem sex în toate pozițiile pe care dorește să le încerce, în toate pozițiile la care mă pot gândi. Ne-o tragem pe furis, în biroul meu, și într-un colț de restaurant scump. Ne giugiulim, ne uităm la filme, iar eu ard de iubirea secretă pentru ea și mă pârjolește pe dinăuntru, mă sfâșie și mă rupe în bucăți. Nu mă mai satur.

Încerc să o fac să se îndoiască, pe bune.

Nu funcționează.

Mă doare să observ asta, chiar dacă încerc din greu, chiar dacă îi arunc în față fiecare motiv pentru care L-am urât vreodată pe Dumnezeu sau am disprețuit Biserica. Nu îi pot frânge credința, așa cum mă frânge pe mine iubirea pentru ea. Nu îi pot lua legătura cu Dumnezeu, așa cum mi-a scobit ea un gol în suflet, pe care nu vrea să îl umple.

Nu mă pot convinge să îi spun că o iubesc. Mi se pare o manipulare... și mă sperie. Nu cred că aș supraviețui dacă i-aș spune, iar ea m-ar respinge. Nu îmi pot imagina, nici în cele mai urâte momente, cum i s-ar înmuia colțurile gurii, de milă, și cum i-ar sclipi ochii, de compasiune.

Sean, sunt flatată, ar spune, și ar face un lucru umilitor – gen, m-ar bate pe umăr. *Dar știi că nu simt la fel. Știi că nu voi simți niciodată la fel.*

Doamne, cât de mare este ironia ca un păcătos să iubească o călugăriță! Este agonie curată. Simt că mor. Și pe cât de aprins sunt și pe cât de tare ard de iubirea pentru ea, acești stropi ai rațiunii par să cadă de nicăieri, ca niște picături de ploaie într-o zi însorită.

Prima picătură: sunt gelos pe relația lui Zenny cu Dumnezeu – nu doar gelos ca un amant care își privește iubita cu altcineva, ci gelos pe relație. Gelos că este suficient de matură să fie supărată pe toată suferința din lume și să Îl acuze pe Dumnezeu că nu face suficient, și, în același timp, să muncească pentru a repara lucrurile în numele Lui.

A doua picătură: Zenny îmi amintește de lucrurile care îmi plăceau la Dumnezeu. Curiozitate, curaj, emoții turbulente, toate amestecate cu cea mai adâncă liniște. Lucruri pe care le-am simțit față de Dumnezeu, cândva, și față de mine.

A treia picătură: dacă să o iubesc pe Zenny se apropie de felul în care Îl iubește ea pe Dumnezeu, înțeleg de ce alege viața asta.

Mi-am dat seama că să fiu supărată pe El nu era același lucru cu a vrea să Îl scot din viața mea. Asta îmi spusese mama când găsisem mătăniile. Dacă e adevărat și pentru mine? Dacă mi se aplica și mie? Ura față de Dumnezeu este același lucru cu a nu crede în El? Poți detesta un lucru în care nu crezi?

Și când spun că Îl urăsc pe Dumnezeu, la ce mă refer? Înseamnă că sunt supărat din cauza lui Lizzy, sunt supărat că oamenii care ar fi trebuit să slujească binele erau, de fapt, niște monștri, și că fusese doar vina Lui? Că nu mai vreau să mă gândesc niciodată la El? Sau că vreau să fiu furios pe El, să urlu, să mă zbat și să strig, ca să mă asculte? Să fie martor la durerea mea?

Într-o noapte, cât doarme Zenny, înalț un gând ca pe un balon.

Încă Te urăsc, mă gândesc, privind în tavan. Ne dezamăgești pe toți și nu o să Te iert niciodată.

Nu se întâmplă nimic. Tavanul rămâne un tavan, camera mea este tot tăcută, cu excepția respirației micii călugărițe de lângă mine. Nu se aprinde niciun tufiș, nu scoate niciun profet capul prin perete.

Dar când îi spun lui Zenny despre asta, dimineața următoare, îmi aruncă un zâmbet atotștiutor și mă privește plină de compasiune.

– Sean, spune ea. Asta a fost o rugăciune. Te-ai rugat.

Gândul ăsta mă face să mă simt de parcă aș fi ridicat privirea, iar cerul ar fi verde.

Mă bântuie zile în șir.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI TREI

Au mai rămas două săptămâni.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI PATRU

Mă uit la telefon timp de un minut, înainte să-l împing din nou în buzunar. Proprietarul este în fața mea, zugerându-le Maicii Starețe și lui Zenny, în tonuri strălucitoare, ferestrele și bârnele de susținere. Ar trebui să fiu acolo, lângă ei, și voi fi.

Într-o clipă.

Este o nouă obstrucție intestinală, mi-a explicat tata. Nu știi dacă este ceva care s-a infectat, sau ceva nou - poate alte metastaze în intestin, nu știi. Ceva ce s-a prins după ultima intervenție. I-au aspirat stomacul ca să elibereze presiunea. Se duce la radiografie, chiar acum.

Ciudat cât de repede se prăbușește totul. Săptămâna trecută, punea vasele la loc și se certa cu mine despre Dumnezeu. Acum, ne întoarcem la spital, și e posibil să ne confruntăm cu o altă intervenție chirurgicală.

Îmi privesc ceasul. Este 16:13, iar tata crede că mama va termina și se va întoarce în rezerva ei înainte de ora 18:00. Asta ar trebui să îmi ofere timpul necesar pentru a încheia turul și a o lăsa pe Zenny la adăpost, și pe Maica Stareță înapoi la mănăstire.

Revino-ți, idiotule, mă mustru eu, pentru că îmi tremură mâinile. Pentru un minut teribil, simt doar teamă și o epuizare cumplită. Pentru că știu că, odată ajuns la spital, voi avea îndatorirea triplă de a-l consola pe tata, de a mă ocupa de medici și de a-i ține mamei companie. Îmi iubesc tatăl, dar nu prea reușește să fie puternic pentru ea; nu reușește nici pentru el. Nici nu se poate conta pe el pentru a pune întrebări sau pentru a alerga după asistente și a întreba de ce are nevoie mama.

Trebuie să fiu eu acela.

Inspir adânc și mă alătur grupului.

– Aici putem construi, cu ușurință, un birou pentru voi, spune proprietarul.

Maica Stareță încuviințează, gânditoare.

– Și cheltuielile? întrebă ea.

– În mod ideal... Proprietarul ezită, în timp ce maica îl studiază. Are între 70 și 80 de ani, este de culoare, scundă și îndesată, poartă ochelari imenși și are mâini ridate și expresive. Se odihnesc pe burta ei, în timp ce așteaptă ca el să termine orice prostie ar avea de spus.

Se răzgândește. Înțelept din partea lui.

– Mă ocup eu de renovări, bucuros.

– Cât de amabil din partea dumitale, spune ea. Ar fi un dar minunat.

O spune într-un fel autentic, încât până și eu o simt, și cred că este într-adevăr recunoscătoare. Dar mai recunosc, în calitate de om de afaceri, că primește de la el exact ce are nevoie, și asta numai pe baza unei priviri. Mă întreb dacă dă și lecții.

S-a făcut. Maica Stareță aprobă locul, ambele părți semnează un pact promisoriu, conceput de mine, iar eu le duc pe cele două femei cu mașina. Nu o pot săruta pe Zenny la despărțire, odată ajunși la adăpost, cu maica așteptând în mașină, la colț, dar ies și o conduc la ușa din față și îi spun lucruri care o fac să fluture din gene, înainte să dispară înăuntru. Apoi, urc din nou în mașină și mă pregătesc să o duc pe Maica Stareță înapoi la mănăstire, o clădire veche din centrul orașului.

– Deci tu ești bărbatul care face sex cu Zenobia, spune Maica Stareță, înainte să îmi pot pune centura.

Mâna mi se încurcă în centură, pentru o clipă. O mie de scenarii ciudate mi se desfășoară în minte, iar cele mai nasoale o înfățișează pe Zenny, exilată de această vocație care îi este atât de dragă. Cele mai relaxate implică predici nesolicitate despre castitate și cuviință.

Mă gândesc că aş putea să o mint. Aş putea spune că o ajut doar cu mutarea adăpostului și că încerc să compensez partea jucată în afacerea Keegan. Aş putea spune că Zenny este doar o veche prietenă, că tot ce simt pentru ea este frățesc, și că am grijă de ea de dragul lui Elijah.

Dar gândul acesta este luminat de revelația că nu o pot minți.

Nu doar că să o mint pe Maica Stareță ar fi, presupun, inutil, pentru că și-ar da seama imediat și ar fi neimpresionată de încercarea mea, firește. Dar nu mă pot abține să simt că Zenny nu ar dori să mint. Că ar vrea să fiu sincer, indiferent de urmări, fiindcă și ea ar face la fel. Pentru că a trăit cinstit, chiar dacă a costat-o identitatea ei de fiică-model a familiei Iverson, chiar dacă asta i-a dezamăgit pe părinții ei. Iată-mă, un milionar de 36 de ani care ia exemplul de curaj de la o studentă. Dar, dacă studenta este Zenny, aş fi prost să nu o folosesc drept exemplu.

Bucuros, îmi dau seama că orice predică va dura cât drumul până la mânăstire – adică maximum 15 minute, ținând cont de traficul de după-amiază.

Îmi pun centura, pornesc mașina, și o privesc pe maică. Ea se uită calmă la mine, cu mâinile noduroase în poală, cu acoperământul de cap încadrându-i cu asprime chipul, ceea ce îi face ochelarii să pară și mai mari.

– Da, spun eu. Nu știu ce altceva să adaug, așa că mă uit la drum și calc ambreiajul.

– Și?

Nu mă așteptam la asta. Vrea un soi de raport? Sau urmează predica, și vrea să înceapă cu mine roșind ca un băiețel?

– Și ce, doamnă?

Scoate un sunet – este sunetul pe care îl fac oamenii în vârstă, când cred că tinerii sunt obtuzi, în mod deliberat.

– Cum se simte? Unde îi rătăcește inima? Oi fi eu mentorul ei, dar tu ești iubitul ei – cu siguranță îți poți da seama.

Mâna mi se desface, apoi strânge schimbătorul de viteze, în timp ce îmi caut cuvintele. Să încerc să o descriu pe Zenny, într-un soi de raport etic, și încă într-o perioadă de timp doar cât o permite drumul, mi se pare imposibil. Zenny sfidează observațiile și explicațiile simple; și de aceea o iubesc atât de mult.

– Încearcă, spune călugărița, remarcându-mi chinul.

Nu îmi place să vorbesc așa despre Zenny, fără să fie de față, așa că decid să o fac doar folosind cele mai abstracte expresii, în sens larg, ca să nu trădez încrederea nimănui.

– Este magnifică, foarte isteasă..., spun. Mă gândesc la ringul pentru role, la serile noastre de la adăpost, și adaug: Îi pasă mai mult decât vă pot împărtăși de oamenii de la adăpost și să devină moașă pentru persoanele nevoiașе. Vorbește despre Dumnezeu cu respect și extrem de echilibrat. Mi-a spus că vrea să folosească luna asta pentru a se asigura care îi este calea, și tot ce văd la ea este o siguranță îmbrăcată într-o armură de fier. Zâmbesc, dorindu-mi să transmită bucurie, însă mi se răsuțește amar pe buze. Este mai implicată ca niciodată.

– Ah. O iubești.

Care ar fi rostul să neg?

– Da, spun eu, neajutorat. Da, o iubesc.

– Și nu înțelegi de ce alege calea aceasta.

Ridic dintr-un umăr și schimb vitezele.

– Înțeleg mai bine decât acum două săptămâni, dar... aveți dreptate. Tot nu înțeleg perfect.

Călugărița tace pentru o clipă, iar eu am impresia că se simte mai confortabil în tăcere, și nu este o tăcere pe cât de stranie aș fi crezut că ar fi.

De fapt, să împart mașina cu o persoană care preferă să tacă este chiar liniștitor. Tăcerea nu este apăsătoare, nici sufocantă. Mă odihnește, și totul capătă o nuanță de albastrui. Zenny și iubirea mea neîmpărțită pentru ea, mama, întinsă pe un pat de spital, chiar acum, înconjurată de dispozitive, tuburi și medicamente.

Imagini cu sanctuare goale mi se succed prin minte, într-un fel de respect tăcut, care însoțește un spațiu sacru. Mă gândesc la lumânări care ard molcom, ale căror flăcări dansează în colțuri.

– Zenny mi-a spus despre sora ta. A pățit un lucru îngrozitor. Un lucru teribil.

Dintr-odată, ca la o întoarcere de cheie în broască, am încredere în femeia asta. Am încredere în ea pentru că nu mi-a servit nicio platitudine despre voia Domnului sau despre faptul că Lizzy se află „într-un loc mai bun” (deși chiar și ultima expresie a fost împărțită cu parcimonie după sinuciderea lui Lizzy, ținând cont de atitudinea incomodă a catolicilor vizavi de autodistrugere și de implicațiile acesteia pentru sufletele muritorilor). Maica Stareță nu îmi oferă nicio scuză, nici nu a murmurat ceva despre vreo rugăciune pentru familia noastră sau pentru sufletul lui Lizzy.

Spune doar adevărul. Să simt că adevărul este recunoscut astfel mi se pare ca o îmbrățișare. M-am tot gândit la noaptea de săptămâna trecută, când m-am rugat; când am decis să cred în Dumnezeu suficient cât să Îl acuz și să Îl cenzurez, când mi-am dat seama că vreau să stea și să mă asculte răcnind și strigând, până când răgușeam. Pentru că, dacă Dumnezeu asculta adevărul, dacă îl *auzea*, dacă *vedea* totul, era singurul lucru care ar fi putut vindeca abisul în formă de soră căscat în sufletul meu.

Am trecut prin lipsă de credință, prin dispreț, prin toate tipurile de poziții adoptate de necredincioși și de toate trucurile păcătoșilor. Am trecut prin ele timp de un deceniu și jumătate, și totuși în interiorul meu există încă rana aceea purulentă. Singurul lucru pe care nu l-am

încercat este să mă întorc la Dumnezeu și să Îl informez despre daunele pricinuite.

– A fost cumplit, repet eu. Abia dacă îmi aud propria voce.

– Te întrebi cum poate cineva să mai creadă în Dumnezeu, după așa ceva? După ce a permis Ea să se întâmple?

Tresar.

– *Ea?* o tachinez, cu blândețe. Nu este tocmai...

Maica zâmbește.

– Metaforele biblice pentru Dumnezeu includ o femeie în travaliu, o mamă care alăptează, chiar și o cloșcă. Iar atât bărbatul, cât și femeia au fost creați după chipul și asemănarea Domnului, nu? De ce să folosim „El” și nu „Ea”? De fapt, de ce spunem „Domnul” și nu „Doamna”? Atât El, cât și Ea, nu sunt termeni suficienți să cuprindă deplinătatea Domnului, care depășește constructele de gen, care este dincolo de ce poate concepe mintea umană.

Zâmbesc și eu, pentru că este o mostră vie a stilului de mentorat al Maicii Superioare, și îmi dau seama de ce se simte Zenny atât de confortabil în sânul ordinului.

– Nu știu ce să cred despre Dumnezeu, spun, revenind la firul anterior. Știam exact ce gândeam, știam exact cum mă simțeam. Dar sunt mai confuz ca niciodată. Simt că merg înapoi, de la a fi *sigur*, la a nu fi sigur deloc. Am trecut de la toate răspunsurile, la niciun răspuns.

Călugărița încuviințează, de parcă aș fi spus ceva înțelept și nu mi-aș fi mărturisit propria prostie.

– Nu e ceva rău? întreb. Să nu știu *nimic*? Apoi, mă uit la Zenny și la cât de confortabil se simte cu tot ce nu știe, iar asta mă sperie. Mă îngrijorez că să te simți bine în compania necunoscutului înseamnă să renunți la ceva esențial.

– Sean, credința înseamnă să îți asumi o viață fără răspunsuri. Dumnezeu este și va rămâne întotdeauna în

afara înțelegerii omenești. Să O iubești este un *act*, și nu înseamnă să repeți cu încăpățănare Crezul și să încerci să O obligi să se muleze după așteptări moderne sau paradigme raționale. Nu aceasta este menirea Ei. Să încerci să forțezi asta nu face decât să încurajeze violența spirituală.

– OK, sunt eu de acord, deși toate lucrurile pe care le-a spus vor fi lucruri la care să mă gândesc bine mai târziu. Asta înseamnă Dumnezeu. Dar Biserica? De ce nu poate Zenny, sau de ce nu puteți dumneata sau surorile, să faceți aceleași fapte bune fără să renunțați la liberul arbitru?

– Liberul arbitru?

– Ascultarea este una dintre asumări, nu-i așa? Ascultarea față de Biserică? Față de bărbații care o conduc?

Bătrâna pufnește, iar eu o privesc uluit.

– O să-i ascult pe episcopii ăia în clipa în care oi muri. Când îmi vede expresia, pufnește iar. Ascult de Dumnezeu, de conștiința mea și de nevoiași. Ascult de surorile mele.

Apoi o aud mormăind ca pentru sine: „Să ascult de bărbați, pfff. “

– Dar ei reprezintă structura administrativă a Bisericii.

– Deocamdată. Biserica ne aparține și nouă, la fel cum le aparține lor. Apoi, își încuviințează propriile cuvinte.

Eu vreau să protestez, pentru că am multe lucruri de care să mă plâng, feluri în care Biserica nu s-a schimbat de la scandalurile de abuz, de exemplu, dar ea adaugă:

– Construim un loc în care oamenii își pot întâlni Dumnezeul, iar Dumnezeu își poate întâlni poporul. Un loc sigur și pur.

Nu pot contrazice asta. De fapt, acesta este contra-argumentul perfect pentru plângerile de ierarhia malefică a Bisericii. Călugăritele au creat un loc separat de

episcopi, de alte rahaturi și de birocrație, un loc în care să își poată pleca frunțile și să își continue munca de slujire a nevoiașilor și a sărmanilor.

Firește că înțeleg că nu este atât de simplu. L-am auzit pe Tyler vorbind adesea despre problemele dintre călugărițe și Vatican, deci știu că bărbații încă încearcă să le controleze pe femei. Dar surorile, așa cum se spune, insistă.

Remarc că Maica Stareță tremură nițel, așa că dau aerul condiționat mai încet.

— Asta lămurește partea cu ascultarea, sunt eu de acord. Dar cum rămâne cu castitatea?

— Recunosc că sunt mai puțin strictă în privința asta decât multe alte maici starețe - așa cum știi deja. Dar le cerem castitate călugărițelor jurate nu doar ca o dovadă de încredere și de sacrificiu față de Dumnezeu, dar și pentru a-și duce viețile libere de alte obligații. Surorile noastre sunt libere să îi slujească pe sărmani, în totalitate, pentru că nu au propriii copii și propriile familii. Pentru că nu au bărbați plini de dorințe, care să le consume timpul.

Punct lovit.

— Mi se pare un sacrificiu foarte mare, spun.

— Este. Maica Stareță nu mă contrazice. Chiar este.

Întoarcem pe o stradă cu clădiri mari, vechi. Mănăstirea se întinde într-un colț umbros, marcat doar printr-un semn din lemn, vopsit de mână, lângă scări, și de o statuie a Fecioarei din mijlocul peluzei neglijate.

Când parchez mașina pe alee, Maica Stareță se întoarce spre mine, iar.

— O iubești pe Zenobia. Ești sigur că nu te iubește și ea?

Mă gândesc la mărturisirea ei, din ziua în care mi-a cerut să fac asta împreună cu ea. Cum că m-a dorit dintotdeauna. Apoi, mă gândesc cum a râs, pe ringul pentru role, când am pomenit de căsătorie, de chipul ei

tulburat, când i-am spus că ar fi singura femeie de care mi-a părut, la reacția mea departe de perfecțiune din seara în care oamenii aceia s-au purtat de rahat cu ea, la gală.

Este doar pentru o lună. Nu trebuie să ne dăm seama cum să creștem copii împreună.

– Sunt convins, spun eu, obosit.

– I-ai spus?

Clatin din cap.

– Spune-i, mă îndeamnă bătrâna, despletindu-și degetele ca să arate cu unul spre mine. Merită să știe.

– Nu ar fi... cam ieftin să îi arunc asta, acum? Are deja atât de multe pe cap, încât mi se pare că aș încerca să îi sabotez momentul.

– Îmi place preocuparea ta, însă, în cazul ăsta, te folosești de ea ca de o scuză. Încuviințează pentru sine, din nou, iar materialul apretat al acoperământului îi atinge cu asprime umerii. Mușchii ăia sunt doar de fațadă, sau chiar ești puternic, fiule?

Cu asta, își descheie centura. Mă grăbesc să o ajut să iasă din mașină, și nu ne mai spunem nimic când ne îndreptăm spre ușă, însă privirea pe care mi-o aruncă înainte să intre este foarte zgomotoasă, animată de toate lucrurile nespuse.

Spune-i, îmi transmite privirea aceea, iar inima îmi tresare, plină de speranță, la simplul gând.

Mamei îi iese un tub din nas. Îl detestă. Poate răbda perfuziile și cateterele, dar în clipa în care are ceva pe față, se irită îngrozitor; în cazul ăsta, obiectul îi *intră* în față, nu doar se află pe ea.

Fac treabă demnă de Sean Bell când ajung acolo, treabă de fiul cel mare, și îndeplinesc toate ritualurile și sacrificiile mărunte, dedicate Bisericii Cancerului. Mă ocup

de mama, apoi de tata, care este, ca de obicei, o carcasă fragilă. După ce mama adoarme, extenuată de durere și de proceduri, reușesc să găsească asistenta care se ocupă de ea și pe doctorul de gardă, și mă pun la curent cu toate detaliile zilei.

Odată rezolvate toate aspectele respective, îl trimit pe tata să ne facă rost de o cină adevărată, nu de mizeriile de la cantină, și mă așez în rezerva mamei, unde încerc să lucrez pe laptop.

Aiden apare câteva minute mai târziu, cu costumul și părul în dezordine, de parcă și-ar fi petrecut ziua dormind (și știu că nu este așa, pentru că mi-a trimis nu mai puțin de trei e-mailuri de dimineață, despre un cățeluș pe care vrea să îl adopte.) Se aruncă pe canapeaua micuță și tare, lângă mine.

– Se simte bine? întreabă el, trecându-și mâna prin părul ciufulit. Respiră greu.

– Da. Adică, deocamdată. Nu cunoaștem cauza blocajului, încă, și cred că aspirarea a fost dificilă, așa că nu e în stare prea grozavă.

– Ah, spune el.

– Ți-am trimis un mesaj acum vreo trei ore. Unde erai?

– Tocmai l-am primit, răspunde el, vag. Eram aproape de fermă. A trebuit să mă întorc.

Hmmm.

Îi arunc o privire atentă. Și-a reînnotat rapid cravata, are șireturile desfăcute, iar fața lui are ceva aparte. Este îmbujorat și are buzele umflate.

– Făceai sex! îl acuz, ridicându-mă.

– Taci! șoptește el, speriat, aruncându-i o privire mamei, încă adâncită în somnul indus de morfină.

– Nu îmi spune să tac, spun eu, iritat. Crezi că mama nu știe că ești un playboy?

Aiden pare foarte deranjat de afirmația mea.

– Nu e adevărat.

Îmi dau ochii peste cap. Dacă Aiden ar fi un personaj din Saga Wakefield, ar exista tot soiul de termeni care să îl definească. Cuceritor, târâtură, libertin, Lothario. Este doar ceva mai bun decât Mike Prezervativ la Dublu, și știi despre multe încurcături în care s-a vârat, pentru că eram chiar lângă el. De fapt, până când a început să se poarte ciudat, luna trecută, aș fi pariat bani buni că face mai mult sex decât mine, și cu mai multe femei.

– Nu îmi *pasă* că făceai sex, prostule, îi spun. Nici mamei nu i-ar păsa. Doar că este un motiv prostesc să nu fii aici.

– Știi, oftează el. Sincer, m-am uitat la telefon doar după aceea. Am venit de îndată ce ți-am văzut mesajul.

– Bine. A fost bună?

Aiden pare uluit, pentru o secundă, de parcă nu și-ar găsi cuvintele.

– Ce mama dracului, Aiden, pufnesc, exasperat. A fost bună?!

Deschide gura. O închide iar. Și, înainte să își forțeze cuvintele să iasă, intră tata, aducând mâncare indiană, și ne aruncăm asupra pungilor de plastic, ca o haită de lupi flămânzi.

Următoarele cinci sau șase zile trec ca prin ceață. Între viața lui Zenny și a mea, avem parte doar de nopți și dimineți. Uneori, prindem și un telefon în timpul zilei, dacă avem noroc.

Nu îmi pot aduna curajul să spun ce vrea Maica Stareță să spun, dar îmi e și foarte greu, pentru că toate momentele în care puteam discuta în liniște ne-au fost

răpite, și tot ce mai avem sunt ore furate în beznă, acoperiți de sudoare, și diminețile uimitoare, pe jumătate morți de somn.

Jur că o voi face ziua următoare, apoi vine ziua și eu jur că o voi spune mâine, și continui așa, până când aproape că simt că am o misiune imposibilă, gen Sfântul Graal, pe care Dumnezeu mi-a dat-o și pe care nu voi fi niciodată suficient de pur și de curajos să o îndeplinesc.

Mă înnebunește.

Spre finalul săptămânii, mama dezvoltă pneumonie. Când respiră, scoate un șuierat îngrozitor, iar lucrurile încep să se schimbe în rutina asistentelor și a medicilor. În jurul patului se creează mai multă agitație, sunt agățate mai multe pungi pentru perfuzii, au loc mai multe testări și radiografii. Conversațiile încep să capete un ton mai sumbru. Mamei i se aplică o canulă și i se dau antibiotice. Termin de citit *În brațele ducelui repudiat*, și speculăm despre următorul roman din Saga Wakefield, care apare săptămâna viitoare. Ne uităm la HGTV și ne amuzăm pe seama omuleților.

Îi spun lui Valdman că voi lucra de la distanță săptămâna asta. Nu merge prost, dar nici bine nu merge. Este supărat pe mine, supărat de cât de mult permit familiei mele să intervină în afacerile lui. Nemulțumirea lui este un lucru de care mi-ar fi păsat înainte, dar acum...

Acum nu îmi mai pasă nici cât negru sub unghie.

Cumva, săptămâna trece, o săptămână prețioasă, una dintre cele două pe care le mai am cu Zenny. Nu am rezolvat nimic. Mama nu este sănătoasă, eu nu mi-am mărturisit dragostea, iar șeful meu nu mă mai place la fel de mult ca la începutul săptămânii. Simt că îmi scapă lucrurile; poate timpul, sau poate ceva asemănător cu timpul, și cu cât încerc să îl opresc, cu atât mai repede mi se scurge printre degete. Este ca un pește care înaintează rapid prin apă, ca o panglică luată de vânt.

Noaptea, visez despre brațe care strâng doar aerul și despre flori albe, așezate pe pământul reavăn.

Mă oblig să mă rog din nou, chiar dacă numai pentru a striga obscenități spre tavan, dar nu îmi vine nicio idee. Până și furia mi s-a pierdut pe aripile vântului.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI CINCI

A mai rămas o săptămână.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘASE

Plămânii mamei sunt înceteșoși.

Doctorul Nguyen și cu mine suntem aplecați peste iPad-ul lui, pe coridor, analizând radiografiile, în timp ce tata se plimbă nervos în spatele nostru.

– Asta a fost ieri, spune doctorul. Iar asta este astăzi. Își trece degetele peste tabletă, deschizând cea mai recentă imagine, care arată o ceață care se răspândește, albicioasă, peste partea inferioară a plămânului ei stâng. Cred că plămânii ei au fost aspirați când aplicam procedura din stomac. Nu este o complicație neobișnuită, într-un asemenea scenariu. Din păcate, *nu văd reacția dorită*, nici măcar după trei zile de antibiotice.

Îmi trec mâna peste față. Nu văd reacția dorită este doar un mod politicos de a descrie starea femeii din rezervă.

– Mă uit la efuzia asta din plămâni și la ritmul respirației, la rezultatele oximetriei, și cred că trebuie să o mutăm sus. Doctorul Nguyen se uită la mine, apologetic. Are nevoie de terapie intensivă.

Tata scoate un sunet, în spatele meu, iar Sean Bell, cel care rezolvă lucrurile, care oficiază în Biserica Cancerului, remarcă, îndepărtează sunetul, dar îl păstrează ca memento pentru o discuție ulterioară. Deocamdată, mă oblig să parcurg fiecare etapă, alături de doctorul Nguyen – fiecare opțiune, fiecare variabilă. Steroizi, diverse tipuri de antibiotice, cu drenaj, fără drenaj, doar gestionare – toate piesele de puzzle sunt așezate pe masă și observate. Tata este de acord cu tot ce am decis eu și doctorul, apoi el urcă, să pună lucrurile în mișcare. Mama va fi mutată sus într-o oră. Eu încerc să îmi amintesc că oamenii coboară

de la terapie intensivă tot timpul, că nu este o șosea cu sens unic, nici o cascadă de piese de domino. Piesele pot fi ridicate iar, îndreptate, rearanjate. Va fi bine.

Dar tot îi sun pe frații mei și îi pun la curent.

În rezerva ei, mama s-a trezit. Are buzele albastrui și este cenușie. Arată cutremurător de lipsită de frumusețe, așa, fragilă și cumva aplatizată, cu fiecare rid de pe chip ieșind în relief. Și totuși, nu îmi amintesc să mi se fi strâns vreodată pieptul de mai multă iubire și mândrie față de ea.

Încearcă să îmi spună ceva și nu reușește. Îi ating brațul.

– Este în regulă, mamă, îi spun. Nu trebuie să spui nimic acum.

– Dar... vreau, găfâie ea.

– Bine, îi spun, luând-o de mână. Ce este?

– Arăți..., reușește ea. Ca un... rahat.

Izbucnesc în râs și, când încep și să plâng, simultan, nu mai spune nimic. Mă strânge doar de mână, ușor.

– Urcăm la terapie intensivă în seara asta, spun, după ce îmi regăsesc vocea. Îmi șterg fața cu mâneca. Au nevoie de timp să încerce alte antibiotice și or să-ți dea o mască de oxigen, ca să te ajute să respiri.

Nu răspunde, pentru o vreme. Apoi spune:

– O să doară?

– Au spus că masca poate fi incomodă, dar altfel, nu.

Arată de parcă ar vrea să mai spună ceva, dar nu reușește. Atunci intră asistentele, începând să îi pregătească patul și perfuziile pentru transfer.

– Mergi... acasă... câteva ore, îngaimă mama. Nu mor... azi.

Mă duc acasă.

Fac duș, pun rufe la spălat, mă gândesc timp de trei secunde dacă să mă bărbieresc, apoi decid că nu am suficientă energie. Am trecut de la „țepi sexy“ la neglijență crasă, în timpul săptămânii, nu a fost timp pentru nimic altceva decât dușuri și spălat pe dinți. Am alergat mereu de la spital la locurile de unde o iau și unde o duc pe Zenny, în timp ce încercam să țin pasul la serviciu.

Așa că trag pe mine o maletă veche și niște blugi, apoi deschid laptopul ca să mă ocup de câte ceva, cât am liniște în bucătărie, înainte să revin la spital. Înainte să urc alături de mama, la terapie intensivă.

Doar că...

Doar că, acum, că sunt acasă și e liniște, îmi vine greu să mă îndepărtez de emoțiile generate de spital. Încă aud bipurile și șoaptele, încă văd chipul mamei, marcat de amestecul acela incomod de boală și aspectul dat de steroizi. Îl aud încă pe tata plângând, ca pentru sine, pe coridor, văd aburul care iese din cafeaua gratuită, neagră precum petrolul, în timp ce terapeutul ne explica felul în care va funcționa procedura de asistare a respirației.

Acum, că sunt singur, că nu trebuie să fiu puternic pentru nimeni, să iau notițe, să preiau inițiativa, sau altceva, totul mă izbește ca un tren venit de nicăieri.

Nu mor astăzi.

Dar va muri, nu-i așa? Poate nu astăzi, poate nici măcar în perioada petrecută la spital, de data asta, dar va muri, iar eu am dezamăgit-o. Am aruncat cu bani în toate direcțiile, abia dacă am scăpat-o din ochi, mi-am petrecut fiecare minut încercând să o fac bine, și nu am reușit.

Să știu asta mă agită precum acele furtuni de preerie la care mă gândesc mereu, imense, încărcate, gata să smulgă copacii și să mestece casele.

Ai eşuat

Ai eşuat

Ai eşuat

Va muri

Va muri muri muri va muri muri muri

Cu un gest brusc, trântesc clapeta laptopului și îmi iau cheile, încercând să scap de norii care mi se adună în minte, întunecați și încărcăți de electricitate.

– Sean! chițâie Zenny, când o înconjur cu brațele, din spate. M-ai speriat!

– Îmi pare rău, îi spun, sărutându-i gâtul. Nu am mai putut aștepta până termini tura. Aveam nevoie de tine.

Este în bucătăria adăpostului, terminând de spălat vasele. Acum, că masa s-a încheiat, iar camera cu haine curate și produse cosmetice s-a închis, adăpostul s-a golit. Zenny mi-a spus că se întâlnește frecvent în nopțile calde de vară: oamenii vin, fac duș, mănâncă, apoi preferă să plece.

– Unii dintre ei se simt stânjeniți fiindcă apelează la caritate, mi-a spus, explicându-mi. Iar alții sunt bănuitori față de noi și cred că vrem să le ținem predici.

Într-un fel, înțeleg. Uneori, libertatea merită să te simți incomod.

Măinile mele găsesc tivul puloverului ei și i-l ridică ușor pe coapse, și scot un icnet foarte masculin când descopăr că luasem drept colanți niște jambiere până deasupra genunchilor. Parcă am fi într-un soi de fantezie cu școlărițe care a fuzionat cu una cu călugărițe.

– La naiba, iubito, spun, iar degetele mi se agață de elasticul jambierelor ei. Pielea ei este moale și caldă. O gâdil, se pare. Încerci să mă omori?

Ea chicotește, bucuroasă, dar încercând să protesteze.

– Sean! Nu putem face asta aici!

– Nu mai sunt oaspeți la adăpost, îi spun, mușcând-o de ureche. Sora Maria Tereza tocmai a plecat. Suntem doar noi, iar ușa din față este încuiată.

– Ah, spune ea, iar tonul ei de revoltă se topește în... curiozitate. Suntem singuri?

– Da. Și vreau să jucăm un joc.

– Da?

– Se cheamă „Sean reușește să i-o tragă lui Zenny în hainele de călugăriță“.

Râde surprinsă, dar râsul i se transformă într-un icnet brusc, când o răsucesc și o înghesui în insula din mijlocul bucătăriei, cu penisul apăsându-i dur abdomenul. Îi iau sânii obraznici în mâini, mișcându-mi degetele peste sfârcurile ei, care sunt tari și i se disting chiar și prin straturile de haine dintre noi.

– Îți amintești primul nostru sărut? întreb eu, atingându-mi nasul de al ei. Chiar aici?

– Da, expiră ea.

– Hai să ne prefacem că suntem iar atunci.

– Bine, este ea de acord.

Așa că o sărut. O sărut așa ca atunci: un dans fierbinte al buzelor și al limbilor. O mușc de buza de jos, cu mâinile în jurul taliei ei, ridicând-o pe insulă și pășind între picioarele ei. De data asta, când gem „Vreau să îți văd păsărica“, nu mă mai reține absolut nimic.

De data asta, o ajut să își ridice fusta până în talie, și văd chiloții de bumbac la care am visat atunci. Își desface picioarele, iar eu mă dau înapoi, cu penisul pulsându-mi în ritmul inimii.

Jambierele astea albastru-deschis, coapsele ei ferme. Bumbacul nevinovat al chiloților ei și felul nu atât de inocent în care i s-a strâns fusta în jurul taliei. Bentița

simplă, albă, care îi ține buclele departe de față, scoțându-i în evidență pomeții înalți și maxilarul grațios. Crucea din jurul gâtului, rozariul din talie, care îmi smulg fiecare sentiment reprimat – teamă, furie, rușine, și încă un fel de teamă – și totuși, văzându-le, simt o liniște fără nume. O familiaritate mai profundă.

Nu mă prefac că ignor crucea, în timp ce îi sorb crucea din priviri. Este aici, la fel ca noi, și am o revelație fulgerătoare că ne-am afla și în fața lui Dumnezeu. Sexul nu este ceva diferit de Dumnezeu, nu este separat, iar Dumnezeu la care ne rugăm și pentru care cântăm psalmi, pe care îl slujim cu iubire poate fi și cel care se află în tainele sexului, existând la fel de mult într-un act sexual pe cât există într-o rugăciune, într-un pui de somn, într-o masă, sau în orice altceva mai face un trup omenesc.

Ca o flăcără de lumânare care dansează, revelația se ascunde iarăși.

– Mai mult, spun, răgușit. Arată-mi mai mult.

Zenny îmi aruncă o privire între păcat și virtute, apoi își desface mai tare picioarele, dându-și la o parte chiloții.

Gem când o privesc. Este atât de moale și de îngustă – și văd doar o frântură din locul în care va intra scula mea, cu o sclipire evidentă de-a lungul labiilor.

– Este umedă, îi spun.

Ea încuviințează, mângâindu-și pisicuța cu cealaltă mână. Se înfioară de propria atingere.

– Era umedă și prima dată când am făcut asta?

Ea încuviințează iar, foindu-se.

– A trebuit să mergi acasă și să te folosești de ursuleț? A trebuit să-ți freci clitorisul până când te-ai simțit mai bine?

– Da, mărturisește ea, cu capul plecat. Îmi dau seama că se privește, că își vede puloverul ridicat și chiloții de bumbac, și înregistrez imaginea: cercelul de aur care-i

scânteiază în nasul cârn, buzele desfăcute de excitare, genele lungi care îi flutură peste obraji.

– Spune-mi, rostesc, făcând un pas mai aproape și trecându-mi mâinile peste coapsele ei. Spune-mi ce ai făcut.

– Aveam... Tremură iar. Aveam atâta nevoie de asta! După ce ai plecat, m-am dus direct la cămin. Colega mea ieșise, iar eu... Se foiește, amintindu-și.

– Te-ai prefăcut că eram eu? întreb, lăsându-mi degetele mari să se joace în mătasea udă a labiilor ei. Te-ai prefăcut că mă călărești pe mine?

– Ah, icnește, pentru că un deget mare a început să îi atingă clitorisul, în cerc, iar celălalt a pătruns-o. Da. M-am prefăcut că erai tu. M-am prefăcut că nu te-ai oprit, că te-ai uitat la mine și că ai simțit nevoia să mi-o tragi atunci, pe loc.

Îi mușc în joacă bărbia și pescuiesc un prezervativ din portofel.

– De data asta, o voi face, spun. De data asta nu ne oprim.

Rup ambalajul cu dinții, îmi smulg capsulele blugilor, îmi trec latexul peste erecție și simt deja pulsația pavloviană de excitare. Voi fi curând înăuntrul ei, voi pătrunde în vaginul ei ademenitor, voi avea o călugăriță înfiptă în scula mea, zvârcolindu-se de plăcere.

– Nu mă satur să te privesc făcând asta, șoptește ea. Are ochii lipiți de penisul meu, dur, stacojiu închis și strălucind de latex. E atât de sexy.

Pășesc din nou între picioarele ei și ne uităm amândoi în jos. Orice act sexual este carnal, firește, dar la priveliștea asta există ceva extraordinar de lumesc: amândoi suntem încă îmbrăcați, iar la asta se adaugă jambierele ei și chiloții inocenți, dați la o parte pentru mine, uniforma ei de postulantă strânsă deasupra taliei. Scula mea, tare, masculină, care cere să fie primită între picioarele ei.

Dar inocența lui Zenny va fi mereu amestecată cu îndrăzneala ei, cu abilitatea ei fantastică de a dori, iar ea îmi ia membrul pulsând în mână și mi-l freacă între labii. O las să mă folosească așa cum dorește, să își apese clitorisul rigid cu capul rotunjit, să și-l treacă lent deasupra deschizăturii dintre labii, să și-l atingă ca din întâmplare de anusul strâmt – și apoi, când tremur de efortul de a mă reține și de a o lăsa să se joace așa, mă împinge spre sursa umezelii ei și scâncește să o pătrund mai adânc.

Asta și fac.

Este șocant cât de strâmtă este. De fiecare dată. Toate femeile sunt – nu am întâlnit niciodată o femeie al cărei vagin să nu mă facă să mă simt bine, însă al lui Zenny are o magnitudine divină, nemaiîntâlnită. Mi se potrivește mănuișă, o mănuișă foarte strâmtă, iar când o pătrund atât de adânc, încât vârful nu mai are unde înainta, mă apucă și mai strâns. Când alunec afară, trupul ei încearcă să mă rețină, flămând de membrul meu.

O apuc de fund și încep să i-o trag pe bune, iar mâinile ei îi lasă chiloții și sunt peste tot: în părul meu, în barba mea, în maleta pe care o strânge în pumni, ridicând-o ca să îmi vadă mușchii abdominali la treabă.

– Sean, spune ea. O spune posesiv, de parcă numele i-ar aparține, și chiar îi aparține, vreau ca numele meu să fie al ei pentru tot restul vieții.

– Da, draga mea?

– Mai tare.

Întețesc ritmul, asigurându-mă că ies în unghiul potrivit, că mă frec de clitorisul ei când intru iar. Mă bucur de senzația fundului ei în palmele mele, de sclipirea albastră a jambierelor de școlăriță. De privirea ei agitată, dar fericită, când se uită spre locul în care mă mișc între picioarele ei. De lanțul cu cruciuliță care îi sare pe piept, când o pătrund.

– Călugărița asta mică trebuie futută? îi murmur la ureche. A rezistat prea mult fără asta și acum are nevoie?

– Da, icnește ea, cu genele fluturând. Mă privește, cu ochi de culoarea comorilor și a pământului. Da, Sean... da, ah...

– Ți-o trag de câte ori vrei tu, mica mea călugăriță, îi spun, cu brațul sprijinindu-i spatele, în timp ce o penetrez, alegând forța și ritmul perfecte pentru ca ea să mă simtă. Oricând dorești.

Când are orgasm, cu un strigăt ca un geamăt de arcuș, aud ce i-am spus, și ce i-am spus îmi sfâșie inima cu o așchie de speranță. Poate că nu trebuie să se termine odată cu jurământul ei, poate va interpreta ideea de castitate la fel de liber cum surorile radicale din jurul ei interpretează ascultarea. Poate că pot rămâne iubitul ei, un cicisbeu perfect pentru o mireasă a lui Hristos.

Ea pune sare pe rana deschisă, la câteva secunde. Revenindu-și din orgasm, agățându-se de maleta mea, murmură:

– Îmi va fi atât de dor de tine!

Spune asta parcă ametită, sunt genul de cuvinte care alunecă afară în clipele necontrolate de după un orgasm, iar eu îmi dau seama, din felul în care se agață și suspină mai departe, în timp ce eu îmi urmăresc propriul orgasm, că nu știe cum m-a înjunghiat într-un organ vital cu o remarcă atât de simplă, și că acum sângerez peste tot.

Îi va fi dor de mine.

Mă va părăsi.

Iar eu voi muri, când va pleca ea.

– Dă-ți drumul în mine, spune ea. Din plin.

– Nu pot, mormăi eu. Nu pot.

Mă retrag, cu erecția udă lipită de abdomenul ei, și se întâmplă. Îmi dau drumul din plin, lovind-o ritmic de câteva ori, în timp ce plăcerea îmi strânge vintrele, apoi umplu prezervativul, expirând întretăiat, pulsând de căldură în timp ce penisul meu i se zbate chiar deasupra locului unde se află uterul ei. Gândul îmi accentuează

orgasmul, ca al unui om al peșterii primordial, dornic să își împrăștie sămânța într-o femeie și să își planteze copilul în pântecul ei.

Dar nu va fi niciun copil, și nu va exista nicio pretenție de posesie.

Îi aparține deja lui Dumnezeu.

O țin aproape până când mă liniștesc, iar când mă retrag, Zenny exclamă apreciativ la cât de mult i-am oferit, iar asta îmi face scula să pulseze.

– Pot să arunc asta aici? întreb, făcând semn spre prezervativ.

Zenny râde.

– Nu ar fi prima dată când ajunge un prezervativ în coșul de gunoi.

Îl leg și îl arunc, dar când mă întorc spre Zenny, în timp ce îmi vâr penisul la loc și îmi trag fermoarul, o găsesc complet dezbrăcată, sprijinindu-se de insulă, doar cu jambierele acelea nenorocite pe ea.

– Mai mult, spune ea, simplu. Mai vreau.

Mă îndrept spre ea, cu un icnet pornindu-mi din gât.

– Mă mai vrei?

– Da, spune ea, trecându-și limba peste dinți.

– Mai mult din lucrurile astea de care-ți va fi dor?

Dacă îmi aude amărăciunea din glas, nu trădează asta.

– Da.

Îi prind trupul gol între brațe, sprijinindu-mi mâinile de marginea insulei, în jurul șoldurilor ei.

– Și de ce îți va fi dor, Zenny? Când devii călugăriță și te căsătorești cu Dumnezeu?

– De scula ta, spune ea, direct. Oricât de trist aș fi din cauza turnurii pe care au luat-o gândurile ei, sunt mândru de ea pentru că a folosit cuvântul care-mi place. Sunt mândru de curajul ei.

– Este a ta, oricând dorești. Altceva?

– De gura ta, îmi spune, iar eu îi acopăr gâtul cu sărutări, apoi cobor între sâni și pe pielea abdomenului. Îi trec un picior peste umăr și îmi apropii gura de păsărica ei dulce, și îi arăt toate trucerile, toate răsucirile și toate felurile flămânde în care o pot suga, care o vor face să îi lipsească și mai mult gura mea.

Mâna ei mă trage tare de păr. Aud cum îi scrâșnește jambiera, frecându-se de țesătura maletei mele, și asta mă face să o iau razna.

– Îmi va fi dor de degetele tale, geme ea, iar mâna mea trece la treabă. De barba de câteva zile, continuă, și îi acopăr interiorul coapselor cu săruturi de șmirghel. De felul în care mă privești când mă lingi, de parcă ai vrea să îmi consumi inima. Și da, ridic privirea dintre picioarele ei asigurându-mă că vede când de udă este gura mea, de fiecare dată când mă opresc să respir.

– Ce altceva mai ratezi? întreb, răgușit. Ce altceva? Ezită, apoi se aruncă.

– Să simt că îți dai drumul înăuntrul meu.

Asta mă face să mă opresc. Să mă gândesc. Să mă ridic.

– Continuă, îi spun.

– Să mă întreb dacă m-ai lăsat însărcinată. Vocea ei este doar o șoptă. Să fiu însărcinată.

Doamne, femeia asta! Femeia asta și sârmana mea sculă, care se întărește iar pentru ea. Datorită ei.

O mângâi pe burtă, cu insistență și egoism.

– Copilul meu, aici? întreb, torcând primejdios. Ți-ar lipsi să îmi simți copilul crescând înăuntrul tău?

– Da, mărturisește ea. Ție nu? Nu ți-ar lipsi?

– Ba da, firește. Îmi țin mâna pe burta ei, în timp ce o sărut până ce nu mai poate respira. Mă gândesc mereu la asta, în fiecare clipă, chiar și în vis. La tine, purtându-mi copilul. La tine alăptându-mi copilul.

Când pomenesc de alăptat, îi ciupesc blând un sfârc, și parcă i-am atins o coardă din adâncuri. Mișcarea aceea infimă pare să îi străbată întreg trupul, înfiorându-i pielea.

– La naiba, mormăie ea, și zâmbesc, pentru că parcă m-ar imita. Mă aplec și ling sfârțul abia atins, deschizând gura și trecându-mi limba peste areolă, acoperindu-i apoi vârful cu atingeri ușoare.

Apoi, mă ridic.

– Altceva?

– Să mă căsătoresc cu tine, șoptește ea, apoi își ferește privirea, de parcă nu și-ar putea îndura propriile cuvinte.

Bătăile inimii mi se întetesc, de parcă ar fi gata să-mi iasă din piept. M-ar putea oare iubi și ea? Bebeluși, căsătorie – acte de iubire, cuvinte de iubire; cu siguranță, se referă la ratarea șansei de a le avea *cu mine*, nu în general...

Îi voi spune. Acum, pe loc, când inimile ne sunt pline, sincere, înfometate. Îi voi spune.

Dar ea mi-o ia înainte.

– Vreau să mi-o tragi, spune ea, dintr-odată timidă. În... spate.

Sunt atât de ocupat să-mi exersez declarația de iubire, că aproape îmi scapă.

– Pardon?

– Vreau să spun... anal, zice ea, și lumina din bucătărie este prea palidă să îi văd nuanța de roșu din obraji, însă știu că e acolo. Vreau să încerc măcar o dată, înainte să...

Înainte să mă părăsească.

Doamne. Cum de mă doare atât de mult ideea asta? Cum de mă doare din ce în ce mai mult, ca un tren care mă lovește, ca și cum aș fi tras pe roată, de parcă aș fi crucificat?

Spune-i acum. Spune-i, ca să știe.

Deschid din nou gura, însă ea îmi ia deja mâna cu a ei și o ghidează peste curba fermă a fundului ei.

– Te rog, murmură. Nu vreau să las nimic nefăcut. Nimic.

Inima bate să-mi spargă pieptul, iar obiecțiile mele îmi lovesc craniul și penisul – în fine, penisul e la fel de tare ca un ciocan, oricum, și îmi împinge fermoarul ca un deținut care încearcă să evadeze.

– Sean, mă implor ea, răsucindu-mi-se în brațe și aplecându-se peste insulă. Asta îi transformă trupul într-un conglomerat de curbe ferme și linii înguste, scoțându-i în evidență scobitura taliei și reliefurile șoldurilor. Îi scoate la înaintare fesele rotunde și ferme, dar și adâncitura umbrită dintre picioarele ei.

Motive pentru care ar trebui să îi spun lui Zenny că o iubesc, chiar acum:

1. *O iubesc.*
2. *Trebuie să știe.*
3. *Îi place treaba cu tipul sincer.*
4. *O călugăriță în vârstă mi-a spus să îi spun.*

Motive pentru care ar trebui să aștept, înainte să îi spun:

1. *Este aplecată peste o chiuvetă.*

Și, serios, mă gândesc, mângâindu-i talia și fundul cu mâini interesate, oricum o voi iubi și mai mult după ce facem sex anal, așa că de ce atâta grabă? Pot aștepta.

Pot aștepta.

Numai că...

– Zenny, nu putem face asta aici, îi explic. Mâinile mele sunt peste tot, mângâind și iubind, în ciuda cuvintelor mele, pentru că nu mă pot abține. Nu când stă așa, aplecată, aruncându-mi priviri peste umăr, cu un zâmbet strâmb, provocator.

– De ce nu?

– Pentru că suntem într-o nenorocită de bucătărie, îi spun, gâdilind-o scurt.

Chicotește când o ating, dar se bosumflă.

– Nu vreau să mai aștept, spune ea. Vreau să pot privi în urmă și spune că am fost spontană, să pot spune că, măcar o dată, nu mi-a păsat de ce credeau ceilalți, nu am făcut ceva doar ca să fiu cea mai bună. Că am făcut un lucru doar pentru că am vrut. Doar pentru mine. Abia dacă m-am putut obliga să aleg asta, la început, dar acum... Îmi zâmbește timid. Să fiu cu tine a făcut lucrurile mai ușoare. Acum mi se pare ușor să cer lucrurile pe care le vreau. Mă simt chiar bine.

Urăsc genul ăsta de discuție nonșalantă la timpul trecut, care face aluzie la un viitor separat... și totuși pieptul îmi tresaltă de mândrie. Sunt mândru de ea. Dacă nu mi se poate împlini dorința de a o venera pentru tot restul zilelor, aceasta ar fi a doua dorință – să își înțeleagă și să își respecte necesitățile. Să găsească echilibrul între a-și copleși lumea cu iubire și a se iubi pe ea însăși.

– Asta mă bucură, iubita mea. Zău că da. Dar nu vreau să îți fac rău, iar sexul anal este... *delicat*, în cel mai bun caz.

– Putem încerca, măcar? întrebă ea, scuturându-și posteriorul adorabil spre mine, și este absurd că tocmai eu, Sean Ball, încerc să conving o femeie să *nu facem sex anal*, dar în asta m-a transformat Zenny. M-a desfăcut din husa mea și m-a împrăștiat pe podea, iar acum sunt un amestec de piese desperecheate, nici pe departe semănând cu arogantul știe-tot care eram cu niște săptămâni în urmă.

– Nu avem jucării cu care să te pregătesc...

– Atunci, folosește-ți degetele. Ești Sean Bell, nu?

– Nici lubrifiant...

– Suntem într-o bucătărie! Cu siguranță avem ulei pe undeva.

– Iubito, nu putem folosi un prezervativ și ulei. Ar distruge latexul.

Urmează o pauză, și o privesc pe Zenny înfigându-și dinții în buza de jos. Mă gândesc, pentru o clipă, cu o ușurare plină de regret, că a renunțat, că a acceptat, în sfârșit, că este o prostie să încerci să faci sex anal peste chiuveta din bucătărie. Dar apoi spune:

– Atunci, nu-ți pune prezervativ.

Ar fi un moment bun să-mi amintesc cum să mă rog.

– Zenny..., expir eu. Mâinile mele sunt încă pe trupul ei, desenându-i cercuri și linii pe pielea mătăsoasă. Știu că ar trebui să spun mai multe, să mă împotrivesc, dar să o pătrund fără protecție... chiar dacă ar fi pentru o singură dată...

– Nu ai nicio boală, și nici eu. Și nu risc o sarcină, spune ea, și apoi, simțindu-mi slăbiciunea. Învață-mă să mă simt bine, Sean. Te rog.

Futu-i. Nu pot refuza jocul de-a profesorul, iar ea știe asta. Mă aplec peste trupul ei, învins, cu puterea voinței topită ca un fulg de zăpadă pe limbă.

– Bine, mormăi, cu gura lipită de aripa ca de pasăre a omoplatului ei. Dar trebuie să mă lași să o fac așa cum trebuie.

– Câtă vreme te grăbești, spune ea, mișcându-se sub mine.

Îmi ia mai puțin de un minut să fac rost de o sticlă de ulei vegetal aproape plină – sunt foarte motivat – și îi acopăr din nou trupul cu al meu.

– Ești sigură? întreb, sărutându-i urechea. Foarte, foarte sigură?

– Foarte, foarte, spune, nerăbdătoare. Cum se întâmplă că, dacă eu vreau să grăbim lucrurile, tu vrei să o luăm mai încet, iar dacă eu vreau să o luăm mai încet, tu vrei să ne grăbim?

Mă îndrept și desfac capacul sticlei.

– Când s-a întâmplat asta ultima dată? întreb eu, amuzat. Nu ai vrut nicio secundă să o luăm mai încet.

– Nu în privința sexului. Dar cu... alte lucruri. Cu sentimentele. Se oprește, parcă ezitând să spună mai multe.

Spațiul din pieptul meu se strânge la ceea ce ar putea însemna cuvintele ei, și mă doare mai rău când mă gândesc să îi spun că o iubesc. Ar fi greșit? Dacă tocmai mi-a spus că vrea să o luăm mai încet cu sentimentele?

Nu este genul de discuție pe care ar trebui să o avem acum. Mai întâi, fundul. Orgasme pentru Zenny. Apoi vorbim.

– Acum, te masez cu ulei, îi explic micii călugărițe din fața mea, dându-mi sentimentele la o parte și concentrându-mă la ea. La plăcerea ei. Nu voi încerca să intru, încă.

– OK, spune ea, apoi mârâie nițel când degetul meu îi atinge zona sensibilă, întinzând ulei din belșug pe pielea ei.

– Acum, înăuntru. La fel ca dopul acela, iubito. Mă vei respinge, la început. Îmi introduc degetul în orificiul îngust, cât de blând pot. În interior, arde ca un nenorocit de cuptor. Întâmpin un inel neted de mușchi și o teacă de căldură netedă, în spatele lui. Îmi clocotește sângele, dintr-odată, și mă arde de la interior. Bun, aici va trebui să mă ajuți, îi spun, luându-i o mână și ghidând-o spre locul în care degetul meu este îngropat înăuntrul ei. Îmi vei înlocui degetul cu al tău... apoi vei mai adăuga unul, de îndată ce te simți comod. Da?

– Da, spune ea, nerăbdătoare, deja dându-mi mâna la o parte. O las să îmi înlocuiască degetul, stropind-o cu niște ulei, apoi, în timp ce își introduce degetele în propriul posterior, îmi arunc iute pantofii și îmi smulg maleta și blugii. Adaugă un al treilea deget, fără să îi spun, iar eu uit să respir.

– Iisuse, mormăi eu, turnându-mi ulei din belșug în palmă, fără să irolesc timpul frecându-mi penisul, în timp ce o privesc. Iisuse Hristoase.

Mă apropii, iar priveliștea mi se pare imposibil de intimă, de carnală. Îi mângâi fundul.

– Ești gata, iubito?

– Gata, expiră ea, retrăgându-și degetele cu un zgomot care L-ar face chiar și pe Dumnezeu să simpatizeze cu toate deciziile mele. Mă postez în spatele feselor ei, iar ea se sprijină de marginea chiuvetei, și o simt tremurând când capul lat al penisului meu îi apasă intrarea. Este mult, mult mai mare decât orice a fost introdus acolo înainte, și îi mângâi spatele cu o mână liniștitoare.

– Relaxează-te și împinge-te spre mine. Gândește-te ce bine te vei simți. Ce fată perversă vei fi, cu scula mea înfiptă în fundul tău, da?

Cuvintele mele au efectul dorit și îi risipesc teama, așa că, atunci când îi masez clitorisul, se topește toată, scoțând din nou mârâitul acela fericit.

Așa că încep.

Mă afund încet, tandru, lăsând-o să își găsească ritmul respirației când are nevoie și oferindu-i o pauză meritată după ce capul penisului meu trece de primul cerc de mușchi. Nu mă retrag, dar nici nu mă înghesui mai departe, ci aștept și o las să respire, jucându-mă cu clitorisul ei.

Treptat, inevitabil, disconfortul devine ceva mai complicat, iar lucrul mai complicat devine un nou soi de plăcere. Aștept până când văd transformarea traversându-i trupul, până când membrele ei trec de la alertă încordată la căutare. O mână se întinde spre mine, picioarele i se desfac și o deschid mai larg, și, mai ales, șoldurile i se împing în mine. Este gata pentru mai mult.

O străpung cu grijă și cu dragoste, o străbat cu afecțiune și atenție. O întind, o invadez și mă mișc ușor

înăuntru ei cu fiecare dram de emoție pe care îl simt pentru ea, cu respect, cu dorința de a o proteja, și asta pătrunde totul, iar când mi se întinde în jurul bazei penisului, abia mă mai pot reține. Tremurând, scăldat în sudoare, simt că mi se înceteșează privirea.

– Cum te simți? reușesc să spun, cu limba împleticită de plăcere.

– Sunt... Tremură și ea, acoperită cu un strat subțire de sudoare, și îi aud inima bătând în glas. Sunt bine. Mă simt ciudat, dar bine.

– Acum o să mă mișc, îi spun, răgușit. O să ți-o trag.

– Da, te rog, eu... Am început să îi masez clitorisul cu putere, iar cuvintele i se topesc într-un geamăt. Mă strecor cu grijă afară, până la vârf, apoi alunec înapoi înăuntru.

Nu am cuvinte.

Și o să-mi dau drumul stânjenitor de repede.

– Nu am mai făcut-o niciodată fără prezervativ, mormăi eu, cu ochii lipiți de locul în care scula mea intră și iese din ea. Este complet goală și, futu-i, dacă aș fi știut cât de bine se simte înăuntru unei femei, nu știu dacă aș fi respectat cu sfințenie regula prezervativului. Este mai umed, este mai mult, iar fundul ei este cel mai strâmt și mai fierbinte tunel, și să știu că, atunci când îmi dau drumul, o voi atinge, că voi fi înăuntru ei...

Nu. Asta nu pot face. Am promis, am promis...

Futu-i, pentru ce am făcut o declarație atât de hazardată? Este tot ce îmi doresc acum, tot ce îmi voi dori vreodată, și simt că, dacă nu pot face asta, dacă nu pot avea acest unic lucru, voi muri.

– Mă simt atât de perversă, șoptește ea. Cu tine acolo.

– Îți place, iubito? Îți place cum ți-o trag aici?

– La naiba... da.

— Fată perversă, icnesc eu, cu un braț în jurul taliei sale, ridicând-o aproape în picioare și ținând-o așa, în timp ce împing, iar brațul îmi alunecă în sus, peste sânii ei, și mâna îi înconjoară gâtul. Cealaltă mână continuă să îi frece clitorisul și să îi tachineze cu degetele despicătura care picură. Picuri pe mâna mea. Ești atât de udă pentru mine, nu? Atât de udă fiindcă mi-am vârât scula în fundul tău?

Cuvintele și mâna mea o fac să se zbată și să se strângă, iar mâinile îi zboară înapoi, să mă apuce de umeri. Apoi, cu mine înfipt adânc în ea, lărgindu-i anusul virgin, are un orgasm lent, răvășitor, țipând prelung, lumesc. Îmi aud numele, alături de al lui Dumnezeu, dar mai ales un țipăt lung, un țipăt care ar putea fi un imn în sine. Un țipăt pe care îl memorez ca pe o rugăciune.

Ea este totul în jurul meu, nu doar masajul umed care-mi strânge penisul, ci și apăsarea nubilă a pielii și căldura din fața mea, parfumul de trandafiri din nări, gustul dulce al păsăricii sale, încă pe buzele mele. Hohotele ei de râs încă se rostogolesc prin aer, iar dovezile de dorință și devoțiune ne înconjoară. Cuvintele ei istețe, contradicțiile ei, curajul ei, vulnerabilitatea și hotărârea ei...

Spasmul brusc din spatele sculei mele mă avertizează aproape prea târziu, iar eu mă retrag chiar când încep să ejaculez. Sperma se împrăștie peste tot, în jeturi dense, și, ca un animal ce sunt, îi apăs fesele în jurul penisului care continuă să torpileze și mi-l frec între ele până când orgasmul mi se stinge, iar trupul meu se relaxează, încet, încet.

Suntem lipicioși și plini de ulei și de spermă, iar Zenny râde slab când se ridică și își șterge cu mâna chipul transpirat. Știu că arăt ridicol așa, complet dezbrăcat, cu un penis încă ud și cu o expresie uluită pe față, dar nimic nu poate opri cuvintele tembele să îmi iasă din gură. Sunt atât de *fericit* și mă simt atât de *bine*, iar ea zâmbește și se întinde ca o pisică, și o iubesc, o iubesc, o iubesc.

— Te iubesc, îi spun.

Și lumea se prăbușește.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Zenny se întoarce spre mine, cu o expresie încremenită.

– Ce ai spus? șoptește ea.

Mă întind după o mână de șervete de hârtie, ca să șterg uleiul și... alte chestii.

– Am spus că te iubesc. Acum stai liniștită, te rog.

Ea mă lovește peste mână, înainte să pot începe măcar să o șterg. Zâmbetul i-a dispărut, ochii ei sunt mari, și întregul trup i s-a încordat. Arată ca o căprioară speriată, gata să fugă.

– Tu... mă iubești? O spune de parcă tocmai i-am mărturisit că fut pepeni la microunde în timpul liber. Cuvintele ei sunt pline de groază și de repulsie.

– Zenny. Dar, înainte să mă pot gândi ce altceva să spun, înainte ca măcar să îmi peticesc gaura șuiierătoare din piept – *gaura făcută chiar de ea* – ea continuă.

– Ai spus, când am început, ai spus că nu ne vom îndrăgosti!

– Lasă-mă să te șterg, mai întâi.

Se îndepărtează.

– Așa ai spus, mă acuză.

Oftez și mă mulțumesc să îi întind șervetele. Le ia, în silă.

– Nu am spus niciodată asta. Tu ai spus că nu am menționat-o, iar eu am spus că nu cred că ar fi o problemă pentru tine.

O urmă de jignire îi sclipește în ochi, dar dispare prea repede ca să îi identific sursa.

– Și vrei să fie o problemă?

Mi se pare o întrebare capcană. Una la care ar trebui să fiu suficient de înțelept să pot răspunde, dar nu pot răspunde în siguranță, pentru că nu sunt înțelept. Tot ce o privește pe Zenny a fost nou, de la început, și acesta este cel mai nou lucru dintre toate: iubirea pentru ea.

– Asta ce înseamnă? întreb, cu grijă.

Ea își curăță trupul fără să mă privească

– Știi ce înseamnă.

Nu mă poartă cu vorba, știu asta, și totuși mă simt rănit. Rănit așa ca atunci când ești vulnerabil, iar cineva te face să te simți prost pentru că te-ai descoperit. Și mai rănit pentru că am știut că nu e cazul, *am știut* că nu ar trebui să o forțez să audă un lucru care nu face decât să îi complice viața. Și, peste toate, știu că este o prostie să fac asta și apoi să joc cartea tristeții în fața ei.

Apoi, înregistrez privirea zdrobită de pe fața ei, bărbia care îi tremură și... e atât de tânără. Atât de tânără.

– Nu vreau să ai nicio problemă, nici măcar pe mine. Când ți-am spus că vreau să te păzesc ca un dragon lângă un castel, nu am vrut să spun că sunt singurul care ar avea acest drept, ci că mi-aș dori să pârjolesc tot ce e rău în viața ta, ca să faci doar ce îți dorești.

Ea își privește șervetele folosite din mână, iar eu detest că mi se pare un moment atât de ieftin.

– Pe cuvânt de tip sincer, Sean. Vrei să te iubesc și eu?

Disperarea se adună în pieptul meu, ca niște aripi ale unui stol de corbi care mi se zbat înăuntru.

Nu există un răspuns corect. Pot minți și spune nu, o minciună transparentă, și o minciună pe care i-aș servi-o când a cerut adevărul. Sau pot spune da, și îi voi pierde încrederea.

Nu știi ce ar face un om bun, în locul meu. Pot doar să ghicesc ce ar face unul fără teamă.

– Da, spun, expirând adânc. Firește că da.

– Iar asta ce înseamnă, mai precis? șoptește ea, și se uită, în sfârșit, la mine, cu ochii în lacrimi. Să părăsesc ordinul? Să nu fac jurământul? Cu siguranță, nu îmi spui că te-ai mulțumi să rămâi în apropierea mea, purtându-mi batista în turniruri și scriindu-mi poezii? Pentru că, după jurământ, nu îți mai pot oferi nimic, nici trupul, nici inima și nici timpul. Toate vor aparține Domnului.

Iar Dumnezeu. Se înfige și pretinde pe toți cei din viața mea.

Închid ochii, încercând să rețin zidul de... nici nu știu ce. De teamă, singurătate, furie, și iubire, atât de multă iubire. Dar zidul este aici și se înalță, mă strivește dedesubt.

– Da, spun, într-un târziu. Da! La naiba, Zenny, de ce nu aș vrea să rămâi cu mine? De ce nu aș vrea să mă iubești și tu?

– Pentru că să te iubesc și eu ar însemna să renunț la mine, șoptește ea.

O tăcere înghețată îi urmează cuvintele, și amândoi rămânem în picioare, dezbrăcați și stânjeniți, încă umezi unul de celălalt. *Las-o baltă, Sean*, mă sfătuiește partea mea mai bună. Am citit suficiente romane de dragoste să știu că lucrurile nu merg niciodată bine pentru erou când forțează mâna eroinei, iar eu am absorbit suficientă decență umană ca să știu că nu se cade să îi cer să renunțe la nimic – mai ales nu la un lucru pentru care a riscat aprobarea familiei, pentru care și-a consumat timpul și energia. Și mă cunosc suficient ca să știu că simt furie și suferință pentru mama, o altă persoană pe care mi-o ia Dumnezeu, și că nu este vina lui Zenny.

Știu că nu sunt corect. Știu că nu îmi doresc ceva la fel de important cum își dorește ea.

Dar.

Dar, dar, dar...

– Nu cred că este așa, spun, lăsând zidul să se prăbușească peste mine, peste amândoi. Și tocmai ce am

stricat totul, spunând asta, așa că prefer să continui și să ne îngrop pe amândoi în rămășițele dorințelor mele egoiste. Știi ce cred eu? Că îți este teamă. Că *posibilitatea* de a nu fi potrivită pentru o viață monahală te înspăimântă. Cred că încă venerezi idolul Viitoareii Zenny, pentru că să nu o mai venerezi ar însemna că toată munca grea și toate eforturile au fost în zadar.

O lacrimă i se prelinge din colțul ochiului, curgându-i lent pe obraz și pe bărbie, de unde picură pe șervetele folosite.

— Ești exact ca toți ceilalți, spune ea. Ca părinții, ca profesorii mei. Vrei să am o altă viață decât cea aleasă de mine.

— Vreau un soi de amestec, spun, rănit fiindcă mă adună laolaltă cu oamenii care au împiedicat-o să facă ce își dorea. Uită-te la fratele meu! Îl poți sluji pe Dumnezeu și...

— Și ce? Să fiu o curvă, în același timp?

— Rahat, Zenny, spun, cu adevărat rănit și foarte furios. Asta crezi că vreau eu? Iubirea mea ți se pare atât de ieftină? Vreau să fii *soția* mea!

— Nu, Sean, spune ea, și plânge de-a binelea. Îți place doar să faci sex cu mine. Crezi că este iubire, dar nu e.

Îi iau șervetele din mână și le arunc, pentru că m-am săturat să mă uit la ele, la zdrențele acoperite de sperma mea.

— Poate că nu am niciun fel de experiență cu iubirea, dar iată ce știu. Ești cea mai interesantă persoană pe care am cunoscut-o și vreau să îmi petrec restul vieții cu tine. Și dacă mi-ai spune acum că nu ți-o mai pot trage niciodată, nu aș ezita o clipă, pentru că nu îți vreau trupul, ci te vreau pe tine.

Nu mă pot împiedica să nu mă îndrept spre ea, pentru că lacrimile ei mă termină, dar ea face din nou un pas în spate și nu mă lasă să o ating.

– Vino aici, spun, pe un ton scăzut.

– Nu poți fi Sean Șeful acum, spune ea. Chiar deloc. Ceva îmi sfâșie stomacul.

– Aș vrea să pot, spun eu, feroce. Aș vrea să îți pot spune să rămâi.

– Nu mă poți controla, se enervează imediat, iar mâinile i se transformă în pumni hotărâți.

– Iar tu nu mă poți azvârli cât colo, doar pentru că am recunoscut ceva ce știai deja!

– Nu pot face asta, îmi spune ea, cu lacrimile închegându-i glasul, sclipindu-i pe chip. Nu te voi alege pe tine, Sean. Nu pot. Nu asta e planul.

– Corect, spun eu, cu amărăciune. Nu mă pot compara cu Dumnezeu.

Ea se apleacă să își culeagă hainele.

– A fost o greșală, spune. Toată luna asta a fost o greșală.

– Acum mă alungi? Mă părăsești pentru că a devenit dificil?

Ea se răsuțește spre mine, cu ochii scânteind sub lacrimi.

– Nu am renunțat niciodată la ceva pentru că îmi era greu. La tine vreau să renunț pentru că mă rănești. Pentru că am crezut că ești singura persoană care mă cunoaște și înțelege ce vreau, iar acum te gândești numai la tine!

– Mi-ai cerut să fac asta tocmai pentru că nu înțeleg de ce ai luat decizia, răspund. Nu poți fi supărată pentru că tot nu înțeleg.

– Nu, șoptește ea. Problema e că înțelegi, dar tot vrei să fii altcineva. Iar asta e mai rău decât să nu înțelegi deloc.

Asta mă face să tac mai repede decât o mână în jurul beregatei.

Își pune cămașa și puloverul și se încalță cu tenișii.

– Trec în noaptea asta pe la apartamentul tău, să îmi iau lucrurile. Te rog să nu fii acolo.

Există o clipă, scârbos de egoistă, în care, probabil rănit pe bună dreptate, mă gândesc la mama, în noul ei pat de la terapie intensivă, și îmi dau seama că Zenny nu știe. Nu i-am spus, după-amiază; nu am găsit un moment potrivit și nici nu am vrut să o împovărez cu asta, și acum simt că nu ar trebui să-ți fie frântă inima în timp ce mama ta este pe moarte.

Doar că deschid gura să îi spun asta, și totuși nu pot spune nimic. Și nici nu ar trebui. Nu vreau ca Zenny să rămână cu mine din milă. Nu vreau ca despărțirea să îmi atârne deasupra capului ca sabia lui Damocles, în timp ce aștept să se înzdrăvenească mama. Nu, e mai bine să nu știe că mama este la terapie intensivă, să poată fi sinceră aici, oricât de tare m-ar durea sinceritatea ei.

– Zenny, te rog, spun eu, implorând, cu vocea strangulată. Așteaptă...

– Voiam să pun capăt lucrurilor săptămâna viitoare, Sean, spune ea, fără să mă privească. O putem face acum.

– Nu va schimba lucrurile. Te iubesc oricum. Doar spune-mi, înainte să pleci, dacă mă iubești și tu, sau dacă m-ai *putea* iubi vreodată.

Pentru o clipă, cred că ar putea să îmi răspundă. Genele îi tremură, respirația i se oprește, iar chipul e un portret al dorinței, speranței și suferinței.

Dar apoi se închide, se stinge, ca o lumânare. Ea trece pe lângă mine, fără să îmi răspundă, și rămân în bucătărie, dezbrăcat, singur și, pentru prima dată în viață, cu inima frântă.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI OPT

Ferma lui Aiden este cufundată în beznă când ajung. O singură fereastră de la dormitorul de la etaj sclipește slab în noapte. Peste tot sunt numai stele. Stele, stele și iar stele, și când îmi parchez mașina și ies în aerul cald de vară, cred că aproape înțeleg de ce a ales să trăiască aici. E ca o altă lume, iar acum o altă lume este ce am nevoie.

Mâinile mele tremură în timp ce încerc să apăs butonul care încuie mașina, și mă forțez să mă opresc și să inspir adânc, pentru o clipă. Miroase a iarbă, a vânt și a Kansas.

Fără oraș.

Fără trandafiri.

Fără Zenny.

Reușesc să încui mașina și mă îndrept spre verandă, intrând cu cheia pe care Aiden o ține sub un ghiveci cu o plantă moartă. Ar putea părea ridicol că am condus aproape o oră în afara orașului doar ca să folosesc dușul fratelui meu și să îi fur niște haine, dar Zenny mi-a cerut să nu fiu acasă, și, ca un Sean Bell ce sunt, nu mă simt confortabil să stau în camera de la terapie intensivă a mamei duhnind a sex și a ulei vegetal folosit.

Așa că duș și haine curate, cam ăsta e planul.

Este singurul lucru pe care mi l-am permis, de când Zenny m-a lăsat dezbrăcat în bucătăria adăpostului. Singura decizie pe care am luat-o. M-am îngropat în propria ruină, în resturile zidului făcut din furia, iubirea și dorința mea, și nu pot respira, nici trăi.

Du-te la duș. Fă duș și mergi la spital. Nu te gânde la ea, nu te gânde la ea, nu te gânde la ea...

– Aiden? strig, aruncând cheia pe o măsuță de cafea. Omul face o grămadă de bani, dar e prea împrăștiat să îi investească, de exemplu să își mobileze casa cum trebuie. Măsuța de cafea este făcută din navete de lemn bătute în cuie laolaltă, iar canapeaua lui, un maldăr pătat, adus din apartamentul de la facultate. Pereții sunt încă văruiți în alb de fermă, așa cum a cumpărat-o. Aiden? repet, pregătindu-mă să urc. I-am văzut mașina pe alee, dar, cu Aiden, asemenea semne de prezență umană sunt irelevante, de obicei. S-ar fi putut decide să ia un Uber până în Canada, sau să călătorească o vacă, nu am de unde ști. Și chiar când sunt convins că nu e acasă, o lumină se aprinde și el apare pe ușă, trăgându-și pantalonii de pijama. Sunt convins că văd un penis bălăngănindu-se pe parcurs. Iisuse, spun, acoperindu-mi ochii cu mâna. De ce, omule?

– Ce vrei să spui, hoțule? scuipe el, coborând scările val-vârtej. N-ai auzit de ciocănit la ușă? Sau de sunat?

Las mâna jos, presupunând că e o mișcare sigură, și Aiden se oprește pe scări, privindu-mă.

– Ai plâns? Îl inundă panica. Mama e bine?

– Da, e bine. L-am sunat pe tata, pe drum înapoi. Îi aranjează chiar acum lucrurile în rezerva nouă.

Se relaxează vizibil, apoi devine bănuitor.

– De ce ești aici, atunci?

– Aveam nevoie de dușul tău. Și de niște haine.

Se uită la mine, cu ochii îngustați.

– Dar ai duș acasă..., spune el, încet, de parcă aș încerca să îl păcălesc. Și haine.

– Zenny e la mine acasă, acum. Își ia lucrurile. Nu vrea să fiu acolo. Și nu pot merge la părinții noștri așa.

– Așa... cum?

Fac semn spre hainele mele.

– Ca după sex.

– Așteaptă... v-ați tras-o și apoi v-ați despărțit?

– La dracu', Aiden, nu poți... nu știu, să taci o secundă și să mă lași să-ți folosesc dușul?

– Ah, spune Aiden, înțelept, sprijinindu-se de perete. Suferi. Apoi, cu vocea cuiva care tocmai are o revelație: Te-ai îndrăgostit de Zenny Iverson.

Dorința bruscă și acută de a-l ucide pe Aiden și de a-l îngropa în paradisul lui bucolic de afară aproape că mă copleșește. Mă lupt cu ea, când o a treia voce se aude din dormitorul lui.

– Cine s-a îndrăgostit de cine?

– Este îndrăgostit de Zenny... ah, *futu-i*. Aiden pălește, când Elijah iese din dormitor, fără tricou și evident având și el o revelație, când mă vede la baza scărilor. Și eu casc gura. Pentru că, or fi fost Aiden și Elijah prieteni ocazionali, multă vreme, dar prietenii ocazionali nu ies din dormitorul celuilalt, fără tricou, la miezul nopții.

– Care-i treaba cu Zenny? întreabă Elijah.

Aiden pare superpanicat, iar eu simt că mă cuprinde teroarea; dar sunt epuizat și am inima frântă, așa că nu mai pot să mint.

– Zenny și cu mine ne-am... întâlnit, spun. O iubesc, adaug, știind că asta nu schimbă nimic în ochii lui Elijah.

– *Te întâlnești cu sora mea?*

Nu pot să suport.

– Tu i-o tragi fratelui meu? răspund.

Aiden tresare.

– Băieți, vă rog.

– Las-o baltă, spune Elijah, livid. Ți-am cerut un singur lucru, Sean, un nenorocit de lucru, și anume să o protejezi. Să o protejezi, nu să o fuți!

– Se pare că faci același lucru cu fratele meu mai mic, deci suntem chit.

Elijah își închide gura brusc, și știu că se luptă cu dorința de a se arunca pe scări să-mi scoată ochii.

– Este diferit, spune el, cu un efort vizibil. Știi că este.

– Nu contează. Oricum i-a pus capăt.

– Dar tot nu te iert, spune Elijah. Nicidecum.

Ce mai contează? Serios? Zenny nu mă va iubi, cel mai bun prieten al meu mă urăște, iar mama va ajunge dincolo de iubire sau de ură. De ce mă mai obosesc să mă lupt cu oricare dintre situații? Merit să fiu obidit, nu? Merit furia? Oricât de bine m-ar face să mă cert acum, să mă bat, să sângerez și să transpir și să-mi vântur furia, în loc să rețin atâta durere, îl iubesc prea mult pe Elijah ca să îl transform într-o țintă.

El scoate un sunet de dispreț și intră din nou în dormitorul lui Aiden.

Acum e rândul meu să mă sprijin de perete. Ridic privirea spre fratele meu, tânăr, arătând ca un urs cu trupul lui lat și părul ciufulit.

– De ce nu mi-ai spus? întreb, încet. Aș fi înțeles.

Aiden oftează și coboară scările, așezându-se la câteva trepte mai sus, ca să fie cât de cât la același nivel cu mine. Își înconjoară coapsele cu brațele și își pune capul în palme, frecându-și părul.

– Nu știu. Din multe motive.

Mă sprijin cu capul de perete. Eșec ca iubit, eșec ca fiu, și acum, la 14 ani după Lizzy, eșec ca frate – iarăși.

– Futu-i, Aiden. Mă simt ca naiba pentru că nu am... pentru că nu am fost omul cu care să poți vorbi despre asta.

El suspină în palme.

– Nu e asta. Dar... O ia de la capăt. Îți amintești de sărutul despre care ți-am povestit la facultate? De când eram boboc?

Îmi amintesc, da. Aiden venise într-o noapte la apartamentul meu, beat și tulburat, și când am reușit să

Îl fac să se așeze, în fața unui sandviș cu brânză la grătar, pentru că firește că nu se obosise să mănânce nimic toată ziua, mi-a servit o poveste despre weekendul anterior. Fusesse la ultimul test de loialitate pentru o frăție, un ritual încețosat care a presupus togi, întuneric și săruturi – parcă vorbea în limbi străine – dar, când Aiden sărutase „fratele” din stânga lui, fusesse mai mult decât un sărut fratern și cast.

– Îl știam pe tip, mărturisise Aiden, privindu-și farfuria goală, unde se aflase sandviciul înainte să-l aspire. Era întuneric și a trebuit să ne sărutăm cât timp ne-au cerut ei, iar eu...

– Ți-a plăcut? completasem eu.

Nu voi pretinde că băieții irlandezi catolici sunt experți în sărutat alți băieți, dar nici că sunt complet ignoranți, dacă înțelegeți ce vreau să zic, și existase suficientă prosteală în liceul meu exclusiv pentru băieți și suficientă bârfa cu privire la Elijah, ca să nu fiu deranjat deloc de ceea ce părea să îl deranjeze pe Aiden atât de mult.

Pe de altă parte, terminasem liceul știind că aș fi obținut nota 1 pe Scara Kinsey – toate întâlnirile mele întâmplătoare îmi confirmaseră credința că eram cât se poate de heterosexual – iar Aiden părea să fi ajuns la o concluzie complet diferită.

– Mi-a plăcut, șoptise el. Ce înseamnă asta?

– Că ți-a plăcut.

– Dar...

– Aiden. Serios. Ne cunoști pe mine, și îi cunoști pe mama și pe tata. Nimeni n-o să-ți facă zile fripte pe seama cui îți place să săruți. Dar el avea o expresie de parcă ar fi vrut să-și facă *singur* zile fripte.

Cred că de aceea am ajuns să stăm acum aici, pe scări, în timp ce prietenul meu cel mai bun este în dormitorul lui, dezbrăcat.

– După ce am vorbit cu tine, în noaptea aceea, am început să accept că... Face un gest vag cu mâna. Că sunt

bisexual. Dar mi se părea o noțiune abstractă. De parcă ar fi fost OK dacă m-aș fi uitat la genul ăsta de filme porno, sau dacă aș fi flirtat nițel, dar să mă întâlnesc cu un băiat... era prea mult. Pare o prostie, știu, dar așa credeam. Ocazia de a fi cu un tip nu a mai apărut, și nici nu m-am gândit să o urmăresc. Și era atât de ușor să mă întâlnesc cu fete. Atât de ușor.

Am observat viața ușoară a lui Aiden cu fetele, și nu minte. Are zâmbetul larg, marca Bell, și gropița din aceeași familie, și genul de trup care promite o răpire și plăceri nemaipomenite, într-un soi de bârlog al sexului.

– Și apoi... nici nu știu. Aveam un eveniment la firmă, organizat de Elijah, și, dintr-odată, nu mi s-a mai părut atât de abstract. Din vorbă în vorbă, am ajuns să fac asta. Se înroșește. Vreau să spun, să fiu bisexual. Nu... știu tu.

– Dar și asta, spun eu, și sunt încă surprins de cât de călduros și pe ton de glumă o spun, că încă reușesc să fiu fratele mai mare, cel care se ocupă de toți, chiar dacă inima mea a fost sfâșiată și călcată în picioare de tenișii mâzgăliți ai lui Zenny.

– Da, și asta, spune el, râzând și încă roșind.

– Ai fi putut să îmi spui, subliniez.

– Este ușor pentru tine să spui asta. Și ușor să te simți, nu știu, jignit, pentru că nu ți-am spus, să simți că nu am avut încredere în tine. Dar poți accepta, măcar parțial, că nu este totul despre tine? Că să împărtășești ceva de genul este complicat?

– Da, spun eu. Pot. Îmi pare rău?

Aiden ridică privirea, sprijinindu-și bărbia în pumni.

– Ești fratele meu mai mare, omule. Ești Sean Bell. Voiam să petrec ca Sean Bell, să muncesc ca Sean Bell, să fiu ca Sean Bell. Să îți spun asta m-ar fi făcut... diferit de Sean Bell.

– Te face Aiden Bell, spun eu, lovindu-l ușurel în coapsă. Ceea ce este chiar mai bine.

Elijah este încă furios pe mine. Reușesc să fac duș și să împrumut haine, iar Aiden promite că va ajunge dimineață la spital. Elijah nici măcar nu mă privește cât timp stau la fermă.

Abia dacă vreau să mă uit eu la mine, deci îl înțeleg.

Când ajung la terapie intensivă, în Kansas City, sunt condus în rezerva mamei, cu pereți de sticlă și o ușă mare, care se deschide spre biroul asistentelor, aflat în mijlocul semicercului de camere. Tata sforăie pe canapeaua micuță din cealaltă parte a camerei, iar mama este trează, și ochii i se mișcă de la televizorul dintr-un colț la fața mea. Cred că încearcă să zâmbească, dar masca imensă de plastic de pe fața ei ascunde asta.

— Ah, mamă, spun eu, apropiindu-mă de patul ei.

Ridică o mână, iar eu i-o strâng, când ajung lângă ea. Pielea ei arată mai bine - este mai rozalie, mai puțin palidă - și mă simt ușurat, pentru o clipă. Oxigenul ajută, procedura funcționează. Totul va fi bine.

Îmi trag un scaun lângă pat, ca să pot sta lângă ea, s-o pot ține de mână, și, în țiuitul aspru al dispozitivului de asistență respiratorie și al tuturor celorlalte țiuituri și păcănituri ale monitoarelor din jurul nostru, ne uităm la oamenii care cumpără căsuțe și apoi sunt uimiți când căsuțele sunt mici, cu adevărat.

Ținându-i mâna într-ale mele, cad într-un somn extenuat.

Dimineața vine cu schimbarea turei, așa că tata și cu mine suntem scoși din cameră. Nu îmi place, dar am învățat pe pielea mea că este mai bine să avem asistentele de partea noastră, și, cu sau fără păr perfect, asistentelor nu

le plac membrii familiei care le îngreunează procedurile. Așa că ne îndreptăm spre camera de așteptare, să bem cafea proastă, și eu mă duc să mă spăl pe dinți în baie, folosind trusa de îngrijire personală pe care o țin mereu în mașină, mai nou.

Sun la birou, las un mesaj lui Trent Secretarul cum că nu vin, și privesc dezinteresat când ecranul telefonului mi se luminează, peste cinci minute, de numărul liniei fixe a lui Valdman. Doar pentru că se schimbă tura și nu este nevoie de mine, cu mama, răspund.

– Sean Bell.

– Fiule, tună Valdman. Am nevoie de tine azi la birou.

– Ați primit mesajul pe care i l-am lăsat lui Trent? întreb vag, știind că l-a primit. Decid să îmi mai iau niște cafea proastă și mă îndrept spre automat.

– Ba da. Îți spun doar că nu funcționează.

– Afacerea Keegan este aproape rezolvată, spun, apăsând pe buton. Călugărițele se mută în două săptămâni, cu mult înainte de programarea demolării. Avem un comunicat de presă în lucru, iar Maica Stareță a fost de acord să discute cu presa locală.

– Nu e vorba de Keegan, ci de angajamentul față de companie.

Mă uit la lichidul de culoarea ambrei, care se scurge în paharul de unică folosință.

– Nu înțeleg. Am ținut pasul de la distanță.

Aud scaunul lui Valdman mișcându-se.

– Nu știu cum să îți spun asta delicat, așa c-o s-o spun fățiș. Când mi-ai zis că maică-ta are cancer, iarna trecută, am fost de acord să te ocupi de ea fiindcă mi-am imaginat c-o să moară curând. Dar a trecut mai bine de juma' de an de când ai atenția divizată, și nu vreau genul ăsta de implicare în firma mea. Vocea lui scade periculos.

Știu că poți mai mult. Curând, mă voi retrage de la obligațiile zilnice, și când o fac, vreau să îmi iei tu locul, băiete. Dar nu pot să fac asta, dacă nu știu că vei pune compania pe primul loc.

Automatul termină, cu un sâsâit iritant, și se închide.

– Adică... Este o idee atât de nebunească, încât mi se pare dificil să îmi fac gura să o rostească. Adică îmi cereți să aleg între mama și slujba mea?

– Sună atât de sec când o spui așa. Gândește-te la o alocare ajustată. Vei ajusta alocarea timpului, adecvând-o la jobul tău. Și după ce îmi demonstrezi că ești capabil, sunt dispus să îți ofer cheile regatului. Vocea lui este paternă, aproape caldă, de parcă s-ar simți extraordinar de generos. Între timp, tatăl meu adevărat se sprijină de o fereastră și se uită la autostradă, cu umerii lui lați înghesuiți ca niște aripi.

– Nu, spun eu, și îmi vine atât de ușor, poate prea ușor, ținând cont că era, cândva, tot ce îmi doream mai mult pe lume.

Slujba lui Valdman. Biroul lui. Să fiu regele oamenilor de rahat, cel mai mare țipar din acvariu.

Dar nu îmi mai doresc asta, și sunt șocat să îmi dau seama că nu e din cauza mamei, și nici măcar din cauza ultimatumului crud pe care tocmai l-am primit. Este datorită lui Zenny și a bărbatului care am devenit pentru că am cunoscut-o.

– Nu? Valdman pare amuzat, de parcă ar crede că glumesc. Sean, fii rezonabil...

– Sunt. Mama mea este pe moarte. Eu rămân cu ea. Mulțumesc pentru apel.

Apoi, închid. Vreau să mă simt bine, dar nu simt nimic.

Tata trebuie să plece în jurul prânzului, să se ocupe de câteva lucruri la depozit, iar eu găsesc o plăcintă palidă, gelatinoasă, la cantina spitalului, și o mănânc fără să îi simt

gustul. Mă gândesc la plăcinta pe care am pregătit-o pentru Zenny, parcă acum o eternitate. La cum am obligat-o să o mănânce, la cum i-am privit buzele moi mișcându-se atrăgător deasupra furculiței. La cum am dezbrăcat-o, cum am gustat-o și cum m-am reținut, agonizând, ca să îmi poată explora fiecare bucățică de corp.

Amintirea aceea se transformă în amintirea fiecărei nopți împărtășite, a fiecărui minut. Râsetele, tachinele, certurile. Discuțiile despre Dumnezeu, despre sărăcie. Felul în care îmi aduceam aminte, tot mai des, de acel eu de care uitasem, împreună cu ea.

La felul în care mă făcea să mă gândesc la vitralii pătrunse de lumină.

Golul din pieptul meu este imens. Pustiu, flămând, rozând tot mai mult din mine, trecând de la inimă la ochi, la stomac, până la degetele de la picioare.

Ai dat-o zdravăn de gard.

Singura dată când în viața ta a apărut ceva bun și curat, l-ai sufocat cu lăcomia ta, ticălosule.

„Ticălos” este un cuvânt prea frumos pentru mine. Sunt mai puțin decât un om, în egoismul meu. Sunt o grămadă putrezindă de rahat, cu o inimă pustie și un cap acoperit de păr perfect. Este atât de prostesc că simt asta aici și acum; este o slăbiciune că nu mai pot amâna momentul, dar pe cine păcălesc? Cât mai puteam să mă prefac că nu îmi pasă, că nu simt nimic pentru singurul lucru din viața mea nefericită care însemna totul?

O iubesc pe Zenny. Dar am pierdut-o. Totul fiindcă nu m-am putut împiedica să fiu Sean Bell, nici măcar o clipă, și să privesc dincolo de mine. Pentru că nu am putut să o pun pe primul loc, dacă asta însemna să pierd controlul. A plecat, și este numai vina mea.

Și poate, nițel, este și vina Maicii Starețe. Ea a fost cea care m-a convins să îi spun lui Zenny, în fond.

Ce este minunat la cantinele de spital este că nimănui nu îi pasă dacă începi să plângi, și asta fac eu acum, deasupra plăcintei neconsumate. Las gaura din piept să îmi mestece și ultimele zdrențe de suflet.

CAPITOLUL DOUĂZECI ȘI NOUĂ

Când mă îndrept spre rezerva mamei, doctorul Iverson iese din ea, iar eu încremenesc. Pentru o secundă tâmpită, adolescentină, presupun că este aici pentru a mă ucide fiindcă m-am culcat cu fiica lui, iar panica lipsită de creier mă cuprinde, în timp ce tatăl femeii pe care o iubesc vine spre mine.

Dar rațiunea își croiește drum spre mine, când îl văd tamponându-și ochii cu un șervețel, pe sub ochelari. A venit să o vadă pe mama.

– Sean, îmi spune, întinzându-mi mâna. O strâng.

– Doctore Iverson.

– Pot să îți răpesc câteva momente?

Mintea mea se întoarce la Zenny, și mă întreb dacă mă va ucide lent sau rapid, însă el se sprijină doar de perete și își scoate ochelarii, ștergându-i cu o lavetă pe care o scoate din buzunar. Respir din nou; doar nu mă va flagela pentru că am făcut sex cu fiica lui, în fața biroului asistentelor, nu?

Nu-i așa?

– Firește, răspund, și mă întorc să privesc pe fereastră spre camera mamei. Din unghiul ăsta, îi vedem patul și câteva monitoare, dar ea nu ne poate vedea pe noi. Era trează? întreb, pe jumătate din politețe, pe jumătate cu adevărat interesat.

– Da, am vorbit cu ea. Regret... Doctorul Iverson expiră prelung. Regret că nu am vorbit cu ea, înainte de toate astea.

Dintr-odată, totul pare lipsit de sens. După-amiaza aceea de duminică pare atât de îndepărtată, așa cum a

fost, un cocktail de whisky și suferință. De ce am permis unui lucru atât de mărunț să definească un lucru atât de important? De ce ne-am făcut viețile și mai pustii, când erau deja suficient de insuportabile, în pustietatea lor? Tyler are dreptate. Schisma Iverson-Bell a fost o greșeală.

– Îmi pare rău, spun, în același timp în care spune și el „Îmi pare rău“, și amândoi ne întrerupem, chicotind încet.

– Mai întâi tu, tinere, spune el, așezându-și ochelarii la loc. În lumina puternică a soarelui, care se revarsă din lucarna de deasupra noastră, îi văd ochii, căprui la mijloc, cu nuanțe arămii la exterior. La fel ca ai lui Zenny.

– Voiam să spun că îmi pare rău pentru că... am păstrat distanța, de la înmormântarea lui Lizzy. Pentru că am fost furios. Ce le-ați spus părinților mei...

Doctorul Iverson pare afectat.

– Nu ar fi trebuit să o spun. Nici atunci, nici vreodată.

– Ați avut tot dreptul să o faceți. Îmi pare rău că nu am înțeles asta înainte. Îmi pare rău că am permis lucrului ăsta să crească într-atât, încât să ne separe familiile.

El oftează.

– Și mie îmi pare rău pentru asta.

Rămânem tăcuți pentru o clipă, apoi el spune:

– Lucrez cu oameni muribunzi, în fiecare zi, și ai crede că știu cum să vorbesc cu cel mai bun prieten după înmormântarea fiicei lui. Dar nu mi-am putut găsi cuvintele, și, să fiu sincer, o parte din mine se simțea... în defensivă.

– În defensivă?

– Pentru că am ales să rămân în sânul Bisericii, după ce s-a întâmplat, explică el, privind spre mama. Am simțit că nu exista un răspuns potrivit. Să fi plecat, în semn de solidaritate? Să fi rămas, ca să învinuim noul preot? Care era atitudinea potrivită, după ce se întâmplă așa ceva?

Ar trebui să vă întoarceți.

Asta le spusese doctorul Iverson părinților mei, și acum, că sunt bătrân și obosit, îmi dau seama la ce se referise. Vrusese să spună *Această comunitate este aici pentru voi, așa cum sunt și eu. Nu trebuie să suferiți singuri. Lăsați-mă să vă alin durerea.*

Nu știa despre amenințările anonime pe care le primisem deja de la enoriași, despre apelurile telefonice urâcioase. Nu știa despre diaconii care încercaseră să nu permită ca funeraliile lui Lizzy să aibă loc la biserică, sau despre ura mocnită din timpul investigației. Încerca doar să ajute, iar părinții mei nu își dăduseră seama de asta, pentru că erau copleșiți de suferință.

– Ați avut intenții bune.

– Dacă înveți un lucru ca doctor, este că „bunele intenții” pot însemna foarte puțin.

Doamne, cât de adevărat este!

Mai rămânem în tăcere, câteva clipe, apoi doctorul Iverson îmi pune o mână pe umăr.

– Sunt prin zonă, dacă ai nevoie de ceva. Te rog să nu eziți să îmi ceri ceva – nu că te-ai fi priceput vreodată să ceri, adaugă el, zâmbind.

– Încă mai susțin că tortul acela avea nevoie de un bilețel, râd eu, și, pentru o clipă, simt gustul glazurii făcute în casă, pe care eu și Elijah am devorat-o, în bucătăria familiei lui. Eram niște adolescenți cu o foame de lup, devorând tot ce vedeam – iar atunci fusese vorba despre tortul pentru ziua de naștere a lui Zenny, care nu avea încă numele ei.

Doctorul Iverson clatină din cap.

– Cum de ați presupus voi, băieți, că soția mea s-a apucat să facă un tort și l-a pus la frigider doar pe post de gustare, nu-mi imaginez.

– Zenny a fost atât de necăjită, îmi amintesc eu, dar să îi spun numele cu voce tare îmi șterge zâmbetul de pe

față. Îmi doresc ca tortul acela pe jumătate mâncat să fi fost principala noastră problemă. Nu furtuna imensă de suferință pe care o iscasem seara trecută.

— A trecut peste. Este o fată puternică, spune el, apoi mă strânge de umăr, înainte să plece. La revedere, Sean.

— La revedere, doctore Iverson.

Este timpul să mă întorc la mama.

I-au dat un whiteboard și un marker cât am fost la prânz. Are voie să își scoată masca pentru perioade scurte de timp, dar se pare că, de fiecare dată când o face, nivelul de oxigen scade vertiginos, așa că restricționează timpul fără mască la tamponările cu apă atât de necesare uscăciunii din gura ei. A scris cuvintele „Mountain Dew” pe tablă de nu mai puțin de cinci ori, deja. De fiecare dată, asistenta i-a explicat că obstrucția ei intestinală nu s-a rezolvat, încă, și că primește lichide doar prin perfuzie, iar dacă are gura uscată o pot tampona din nou cu apă.

„Mi-e sete”, scrie ea. „Vă rog.”

Îi tamponează gura cu apă, chicotind când le cere să înlocuiască apa cu Mountain Dew, dar eu nu cred că glumește. Când îi pomenesc asistentei despre asta, însă, mă ceartă.

— I-ar face rău. Vreți să se facă bine?

Asta îmi închide gura.

După ce asistentele termină cu schimbarea așternuturilor și spălatul pe dinți, mama și cu mine rămânem singuri. Când mă așez, mijeste ochii la mine.

„Ai plâns?” scrie ea pe whiteboard.

Futu-i. Ochii mei sunt încă roșii pentru că am plâns după Zenny, la cafenea.

— Sunt bine, serios.

Se încruntă.

„Din cauza mea?”

Îmi trec mâinile peste față și râd ușor. Am plâns atât de mult în ultima vreme, încât totul se amestecă.

– Păi, da, pentru că ești aici, spun eu, și apoi chiar nu mai vreau să-i spun nimic, sincer, dar treaba asta cu inima frântă devine singurul lucru la care vrei să te gândești și despre care vrei să vorbești. De fapt, doar asta vrei să simți. Așa că mă trezesc îngăimând: De fapt... a fost și o fată.

Asta îi atrage atenția imediat.

„Fată???” Subliniază cuvântul de câteva ori, în caz că nu i-aș remarca nerăbdarea.

– Mda. Dar am încurcat lucrurile, mamă. Sunt convins că mă urăște, acum.

„...”

Asta scrie pe whiteboard, cerându-mi să continui.

– Ești sigură că vrei să auzi povestea asta? Nu este tocmai potrivită pentru urechile de mamă, și cred că eu sunt personajul negativ.

Scrie: „Spune-mi. La TV sunt doar reluări.”

Stânjenit, îi povestesc. Îi spun despre întâlnirea mea și a lui Zenny de la gală, și, chiar dacă pare surprinsă că fata este Zenny, este și gânditoare, de parcă și-ar imagina cum arătăm împreună. Încerc să ocolesc partea cu sexul, dar ea își dă ochii peste cap de fiecare dată.

„Cum crezi că ai ajuns tu aici?” scrie, la un moment dat.

– Scârbos, mamă.

Îi spun că, după o singură noapte cu Zenny, am știut că eram disperat după ea, și cum s-a transformat disperarea în iubire, și, în același timp, m-am trezit transformat într-un bărbat pe care abia dacă îl recunosc. Un bărbat căruia nu îi pasă de bani. Care a lucrat prima dată într-un adăpost și a început să vadă adevăratele nevoi nesfârșite ale lumii din jurul lui. Un bărbat care recunoaște nedreptățile.

Un bărbat dispus să Îl privească pe Dumnezeu în față, dacă Dumnezeu i-ar întoarce privirea.

Îi spun despre cum am distrus totul, noaptea trecută, și, când ajung acolo, cuvintele mi se fac țândări, în tăcere, ca o mașină lovită, iar mama se întinde să mă ia de mână.

– Ce e mai nasol, mormăi eu, este că am început toate astea cu mine ținând la ea așa cum țin la oameni – prin control. Și tocmai asta a alungat-o, la final.

„Iubirea este dificilă”, scrie mama.

– Mda.

„O iubești suficient ca să renunți la control? Ca să-i dai drumul?”

– Bineînțeles.

„Atunci, poate că există o cale.”

Dar care ar putea fi acea cale nu mi se dezvăluie, pentru că apare o asistentă cu zâmbet strălucitor, care anunță că este timpul pentru o nouă radiografie, iar eu sunt dat afară.

Ziua trece lent. La fel și următoarea. Aiden trece de câteva ori, să vadă cum stau lucrurile, și suntem de acord să stea în apartamentul meu, ca să fie mai aproape. Ryan vine din Lawrence, cu un sac marinăresc, și își face tabăra în camera de așteptare, aplecat peste un manual în care subliniază lucruri cu markerul, oprindu-se la fiecare treizeci de secunde ca să se uite la telefon. Vorbesc cu el despre e-mailurile despre absențe pe care ar trebui să le trimită profesorilor, și îl ajut la un eseu, pentru că asta îmi ia gândul de la Zenny.

Mă întreb ce face acum, unde este. Poate că la adăpost, ajutând la împachetarea lucrurilor pentru mutare. Sau poate că are o fărâșă de timp liber, în care încearcă să învețe. Închid ochii pentru o clipă și mi-o imaginez la

biroul ei, cu mâinile în jurul unei căni cu cafea, sau, poate, întinsă pe burtă, pe pat, cu picioarele în aer. Îmi imaginez chipul ei concentrat, gura aproape de bosumflare, degetele ei subțiri jucându-se cu un marker.

La naiba.

Mi-e dor de ea.

Mi-e dor de cum studiază. De implicarea ei. De plictiseala ei adorabilă.

Mi-e dor să mă apropii din spatele ei, în timp ce lucrează, și să o sărut pe gât. Mi-e dor să o dezbrac și să îi desenez hărți și fresce pe spate, cu markererele ei.

Mi-e dor să facem sex, să o sărut, să o țin în brațe. Mi-e dor, ca o durere fizică. Dorul de ea este un cancer, care îmi înghite celulele și îmi rupe oasele.

Mă mănâncă de viu.

Mi-e greu să descriu cum trece timpul. Spitalul devine un soi de non-realitate, un timp suspendat, în care nu contează nimic, și contează totul. În ceața creată de inima mea frântă, abia dacă mai există vreo diferență. Dar este cumplit când dă năvală lumea exterioară. Ca atunci când îl văd pe Charles Northcutt intrând în camera de așteptare pentru familii.

Chiar dacă am avut mereu fantezii cu Zenny vizitându-mi mama, chiar și numai pentru a-i oferi o rugăciune sau o binecuvântare, tot mi se pare ciudat să văd pe cineva din viața mea reală aici, între pereții bej și dispozitivele care bipăie.

De ce nu ne-a vizitat Zenny?

Chiar mă urăște atât de mult?

– Sean, dragă, mă salută Northcutt, trântindu-se lângă mine pe canapeaua de vinil. Privește prin încăpere, parcă dându-și seama abia acum unde se află, și se strâmbă. Cum de poți suporta să fii aici?

Apoi, se uită mai bine la mine. Barba mea este cât se poate de reală și am hainele mototolite.

— Las-o așa. Cred că te potrivești în peisaj.

Nu îi răspund, pentru că nu are sens.

— Am venit să-ți spun că ești concediat. Îmi dă un dosar pe care nu mă obolesc să îl deschid. Știu ce este. Rahaturile clasice de la HR. O descriere a opțiunilor la bursă și fondurile de pensie reținute de companie, alături de indicații privind transferarea lor.

Mă uit lung la el.

— Asta-i tot?

— Valdman mi-a comunicat că voi prelua firma, când se retrage el. Northcutt pare gata să se laude, plin de sine, dar apoi se oprește și își înclină capul spre mine. Nu te enervează?

Mă ridic. Port un tricou boțit și blugi, iar el, un costum de cinci mii de dolari, și nici că îmi pasă.

— Vino aici, Northcutt. Hai să-ți arăt ceva.

Iar el mă urmează, pentru că este un slinos pe care-l roade curiozitatea, și încă dorește să câștige din plin runda împotriva mea.

Ajungem în rezerva mamei și ne oprim la geam, și nu spun nimic la început, ci îl las să înregistreze totul. Șapte monitoare diferite, nenumărate tuburi și perfuzii, masca. Trupul micuț, stafidit.

— Nu dau doi bani pe tine, îi spun, foarte limpede. Sau pe Valdman. Sau pe jobul ăla. Am muncit din greu să fac bani, și toți banii ăia nu au contat, atunci când a fost nevoie.

Nu-i stă în fire lui Northcutt să tacă, dar nu face decât să o privească pe mama, vizibil stânjenit.

— Păi, or s-o rezolve, să știi, spune, într-un târziu. Pare să o spună ca pentru sine și, după ce o spune, expiră ușurat, de parcă ar crede-o. Da, va fi în regulă. Dar nu și tu.

I-aș putea spune că este un idiot dacă crede că mama va fi reparată și trimisă acasă, nou-nouță. I-aș putea spune fiecare adevăr urât despre trupurile care decad – despre trupurile care se topesc, deși conțin încă persoane pe care le iubești nemăsurat.

Dar de ce? Nu îmi pasă suficient. Nu îmi pasă nici cât să îl urăsc pe Northcutt. N-are decât să-și vadă de viața lui pustie și de banii lui, să se așeze pe scaunul lui Valdman. Nu schimba faptul că, într-o zi, va fi și el întins pe un pat de la terapie intensivă, și nimeni nu va sta lângă el. Nimeni nu îi va tampona gura cu apă, când asistentele sunt prea ocupate, și nimeni nu va schimba canalul când la TV este un episod pe care l-a văzut deja.

Nimeni nu va fi acolo, să îl vegheze pe timpul nopții. Asta aduce după sine întrebarea deloc comodă: va exista cineva care să mă vegheze pe mine? Când îmi vine vremea?

– Mersi pentru că mi-ai zis, îi spun lui Northcutt, luându-l de umeri și ghidându-l spre ieșire. Te poți întoarce la birou și le poți spune tuturor că m-am transformat într-un nespălat bărbos.

Northcutt îmi permite să îl mișc, să îl împing, și este șocant că, după câțiva ani în care mi-am dorit să îl bat până leșină, mișcările mele nu sunt mai bruște. Alunecă precum untul, oricum, ca un om moale, și înregistrez asta cu o urmă de aroganță. Dacă ar încerca să mă împingă cineva pe o ușă, m-aș transforma imediat în irlandez de Kansas City și nici n-aș nevoie de whisky să mă pornească. Dar el nu-i decât un arivist cu rânjete de duzină, care nu merită nici pe departe tot timpul pe care l-am investit în ura față de el.

– Știi ce, nici măcar nu a fost pe cât de satisfăcător am crezut că va fi, îmi spune, când îi dau drumul.

– Ciudat, îi răspund. Pentru mine e destul de bine.

Mint, bineînțeles. O parte calmă, septică a minții mele se simte ușurată: nu voi mai avea treabă cu Valdman sau cu lumea lui. Dar eu rămân aceeași carcasă goală,

care merge, respiră și sângerează. Doar că sunt o carcasă șomeră.

Am rămas fără soră, fără job, fără Zenny, și sunt pe cale să rămân și fără mamă. Satisfacția se află la aceeași distanță de mine precum Steaua Nordului.

S-a întors ceața. Acum e mai densă ca înainte.

Suntem în rezervă, privind radiografiile pe un ecran luminos, de modă veche, montat pe un perete. Mama este trează în spatele nostru, și sunt conștient de asta, în timp ce doctorul de la terapie intensivă ne explică felul în care a progresat pneumonia în ultimele zile. Este ca un viscol cu încetinitorul, ca o ceață care se răspândește. Dar ceața și ninsoarea sunt tăcute și liniștite... frumoase. Această substanță care se împrăștie peste plămânii mamei este o efuzie exudativă; în termeni mai simpli, plămânii mamei se umplu de lichid. A început dintr-un colț de plămân, iar acum amândoi sunt acoperiți de un fum alb și dens, aproape opac, de lichid și inflamație, și numai partea de sus a unuia dintre ei a rămas întunecată, curată.

— Mă îngrijorează semnele ei vitale, îmi spune doctorița McNamara. Ne arată diagramele de pe iPad. Vedeți aici, acum două zile, oximetria, tensiunea și temperatura - toate au scăzut. Analizele de sânge și gazele ne arată că infecția îi înfrânge sistemul imunitar. Hipoxemia, starea în care saturația cu oxigen scade sub 90%, este suficient de gravă ca dispozitivul de respirație asistată să nu mai țină pasul.

— Ce înseamnă asta? întreabă Aiden. Are un braț în jurul umerilor lui Ryan, ținut și de tata. Ambii Frați Afaceriști și Bebe Bell sunt de față. Simt absența lui Tyler ca pe un șut în stomac.

— Înseamnă că, spune doctorița, cu blândețe, în condiții normale, este timpul să trecem la intubare și ventilator.

Nu își încheie gândul, pentru că acestea nu sunt în condiții normale.

Știți întrebarea aceea, de fiecare dată când vă internați în spital, fie că motivul este un deget de la picior rupt sau un infarct? „V-ați făcut testamentul?”. Și vă gândiți că ar trebui să vă faceți unul, cândva. Păi, când aveți cancer, nu vă mai întreabă nimeni. Vi se spune direct. Mama și-a făcut testamentul cu opt luni în urmă, și știu că este înregistrat aici, la spital. Știu că este pe iPad-ul doctoriței McNamara. Îl știu pe de rost. Cere să nu fie resuscitată și nici intubată.

Tata și cu mine suntem primii care se privesc, apoi ne ferim. Aiden spune, după o clipă:

– Stați așa, e vorba de testamentul ăla? Nu, situația e diferită. Era pentru cancer, iar ea are *pneumonie*. Ne privește ca pe niște copii de grădiniță, de parcă am fi prea înceti să ne prindem. Nu s-a referit la situația asta.

– Dacă ar fi ventilată, îi spun doctoriței, aruncându-i lui Aiden o privire care comunică „Vorbim într-o clipă, după ce primim toate informațiile”, ce s-ar întâmpla?

– Mă întrebați dacă eu cred că și-ar reveni?

– Da.

Doctorița McNamara privește din nou radiografiile, dar știu că nu are nevoie. Se uită doar la ceva cât își adună gândurile.

– Nu putem fi siguri niciodată. Dar pot să vă spun că tomografia de ieri a revelat noi tumori în jurul ficatului și în intestine, și, cu doar o lună în urmă, nu erau acolo. Șansele ca ea să supraviețuiască pneumoniei cu ventilator sunt mici... dar există. Dar, dacă supraviețuiește, nu sunt sigură că nu va avea nevoie permanent de acel tub, și nici că nu se va întoarce la terapie intensivă, în câteva zile. Cancerul ei avansează prea repede ca tratamentul să poată ține pasul.

Închid ochii și îi deschid din nou. Niciunul dintre bărbații Bell nu spune nimic, ceea ce înseamnă că totul depinde de mine.

– Și nu mai putem face nimic contra pneumoniei?

– Facem tot ce putem, spune doctorița, zâmbindu-mi slab. Dar îi copleșește deja plămânii.

Inspir adânc și închid ochii strâns, din nou. Tot ce vreau pe lume este ca Zenny să mă țină de mână acum, să mă frece pe spate. Să fie în brațele mele, ca să îi aduim parfumul de trandafiri și să îmi îngrop fața în părul ei.

– Dacă discutăm cu ea, iar ea ne spune că dorința ei se aplică – vocea mea nu e decât o șoaptă, doar aer mort, rostind cuvinte moarte – ce înseamnă?

– Își poate păstra masca, spune încet doctorița McNamara. Și o va ajuta, poate câteva zile. Sau, dacă dorește, își poate scoate masca.

Înghit. Îmi doresc ca Zenny să fie aici mai mult ca niciodată, dar ea nu este aici, nu mă poate ține în brațe, și nici măcar nu stă lângă mine. Sunt singur, pentru că, chiar dacă frații mei și tata sunt prezenți, eu trebuie să fiu cel puternic. Cel care ia deciziile.

– Și apoi, ce? întreb, cu o voce răgușită.

– Se va simți mai comod. Vom scoate tubul și va putea bea, când îi este sete. Îi vom administra morfină. Va ajuta la foamea de aer.

– Foamea de aer? repetă Aiden, uluit.

Un alt zâmbet subțire al doctoriței McNamara.

– Este exact așa cum sună. Este foarte incomodă, dar morfina inhibă aproape orice senzație. Putem începe lent, și își va păstra luciditatea, la început, apoi putem crește nivelul, în funcție de necesități.

– Iar dacă ar rezista câteva zile cu masca pusă, cât credeți că ar rezista fără ea?

– Nu ar dura mult, recunoaște doctorița McNamara. Iar dacă trebuie să discutați cu mama dumneavoastră, și ea dorește să continue, atunci îi vom aduce doctorul de îngrijire paliativă, pentru o discuție mai profundă. Dar voi

spune atât, ca medic de terapie intensivă și ca fiică: viața nu se măsoară în zile. Se măsoară în momente. Când decideți, împreună cu ea, ce se întâmplă mai departe, gândiți-vă la momentele pe care doriți să le creați pentru ea.

Mă întorc spre mama. Nu știu de ce, dar trebuie să o văd acum, să mă asigur că este încă acolo. Ea ține whiteboard-ul ridicat.

A scris: „Mountain Dew?”.

CAPITOLUL TREIZECI

Îi scoatem masca și îi tamponăm mamei gura cu apă cu gheață, nu cu Mountain Dew, ceea ce ne aduce o atitudine iritabilă din partea ei.

Este obosită, dar lucidă, și vorbim. Mai întâi doar noi, cei din familie, și apoi cu doctorii ei.

Mama își menține dorința.

Vrea să își scoată masca în dimineața următoare.

Dau telefoanele necesare, apoi mă uit la telefon o vreme, înainte să scot un *futu-i* înfundat și să trimit un mesaj la un număr pe care îl știu pe de rost după o lună.

Salut. Sunt Sean. Știu că lucrurile s-au terminat rău între noi, și știu că ai motive reale să stai departe. E vina mea și nu merit nimic de la tine acum, dar o deconectăm pe mama de la ventilator mâine, și îmi e îngrozitor de dor de tine. Încerc să mă rog - pentru mama, pentru mine, pentru toți - dar cred că am uitat cum.

Când încerc să mă rog, aud doar vocea ta.

Tyler zboară peste Illinois când mama începe să insiste să îi scoatem masca - „să începem odată”, cum se exprimă ea. Peste noapte, i s-a făcut o nouă radiografie, și acum este clar pentru toată lumea, chiar și pentru Aiden, că pneumonia a prins-o în ghearele ei de gheață. Plămânii îi sunt afectați în întregime. Cancerul nu avea să primească timpul necesar pentru a-i roade organele interne, și nici ea nu s-ar fi putut întoarce jos, în rezerva ei obișnuită.

Aceasta îi fusese soarta.

Într-un fel, asta mă liniștește. Îngrijirea mamei devine strict paliativă. Doctorul intră, cu un zâmbet tandru, se apropie de patul mamei și o ia de mână. Vorbesc câteva minute – doctorul îi scoate masca, pentru a auzi răspunsurile mamei – apoi doctorul încuviințează, serios, și îi pune din nou masca.

Este adusă morfina și agățată în suportul pentru perfuzii. Curând, îi va circula prin sistem cât să îi țină foamea de aer sub control, apoi îi vom putea scoate masca permanent.

Asistentele sporovăiesc și o întrebă pe mama dacă dorește să fie spălată pe dinți și pieptănată. Apoi, privind în camera plină de bărbați fără nicio idee, rânjesc și se oferă voluntare. Aduc păături suplimentare, și, foarte straniu, un soi de coș-în-dar din partea spitalului, plin de sucuri acidulate și chipsuri de cartofi fără o marcă specifică.

– Îl oferim pentru familiile care trec la îngrijire paliativă, ne explică un tehnolog respiratoriu, de parcă ar fi un soi de premiu și nu o cutie care transmite *felicități pentru că ați ales moartea*, plină cu gustări ieftine.

Cumva, cutia aceea este mai deprimantă decât orice altceva. Nu o atinge nimeni, iar când mama descoperă că nu conține Mountain Dew, se uită la cutie de parcă ar fi o trădare personală.

I se scoate tubul și toți cei prezenți aplaudă, inclusiv eu, apoi mama șuieră ceva spre asistenta care a făcut-o. Asistenta zâmbește și încuviințează. Dispare și reapare, cu o poșetă. Cu ajutorul tehnicianului, scot masca în reprize scurte și o machiază pe mama. Anticearcăn și rimel. Blush și ruj roșu. Iar, după ce îi pieptănă și îi prind cu agrafe o parte din păr, parcă redevine Carolyn Bell: mândră, prietenoasă, gata să râdă.

Tata izbucnește în râs.

Medicul de îngrijire paliativă își dă acordul și noi îi scoatem masca.

Mama inspiră fără ea, iar monitoarele încep imediat să piuie și să măcăne, plângându-se zgomotos de nivelul oxigenului, dar una dintre asistente se apropie și le amuțește.

– Mountain Dew... vă rog? spune ea, iar noi îl trimitem pe Ryan să aducă. Atunci primim un mesaj de la Tyler, care a aterizat și va lua un taxi, ca să ajungă cât de repede poate.

Mama se întinde către noi.

– Vreau... să mă rog...

– Trimitem după capelanul spitalului, încep, dar ea clatină din cap. Remarc că în jurul buzelor și ochilor i se răspândește deja o urmă de paloare.

– Nu vreau capelan, gâfâie ea. Vreau... rugăciune de familie.

Tata, Aiden și cu mine împărtășim o privire panicată.

– Iubito, Tyler va ajunge curând, o imploră tata. Se poate ruga el pentru tine.

– Nu, insistă ea. Acum. Ochii ei se îndreaptă spre mine, iar în ei citesc un îndemn pe care nu îl pot ignora – nu acum.

– Ne putem ruga până când ajunge el, o liniștesc eu. Dacă îmi amintesc cum se face.

Aiden râde, stânjenit, dar eu nu glumesc. Ultima mea rugăciune reușită fusese un *Te urăsc* lansat spre peretele dormitorului, și de fiecare dată când încercasem să mă rog, de atunci, nu îmi găsisem cuvintele și eșuasem lamentabil. Și, ca să fiu brutal de sincer, aproape că nu vreau să o fac. În ciuda faptului că este dorința ei, în ciuda relației mele cu Dumnezeu, care se modifică lent, există o parte din mine care încă ezită. O parte care gândește încă *Aș face orice pentru mama, dar să mă ia naiba dacă mă rog.*

Doar că, atunci când deschid gura, cuvintele ies. Ies chiar dacă sunt mohorât, chiar dacă m-a cuprins panica. Nu sunt cuvintele mele, ci sunt vechi de mii de ani, și, la

început, mi se par prostेști, pentru că le-am văzut mereu ca pe o rugăciune de umplutură, genul pe care o mormăi în timp ce îți zboară gândul la sport și la fete. Dar, în timp ce mă rog acum, fiecare cuvânt mi se pare dureros de adecvat, o intonație despre compasiune și despre mame.

Născătoare de Dumnezeu, Fecioară Maria, bucură-te, cea plină de har,

Domnul este cu tine; binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pânteceului tău,

că ai născut pe Iisus, mântuitorul sufletelor noastre;

Sfântă Maria, Maica lui Dumnezeu, roagă-te pentru noi păcătoșii,

acum și în ceasul morții noastre.

Amin.

Sunt șocat să descopăr că și alte voci se roagă cu mine, spre final. Tata și Aiden, și chiar și Ryan, care așteaptă, la capătul patului, cu elixirul numit Mountain Dew.

– Perfect, spune mama. Din nou, vă rog?

Nu are suficient aer să se roage cu noi, dar formează cuvintele cunoscute, ținându-mă strâns de mână, și ceva începe să se deschidă înăuntrul meu; ceva diferit de starea premergătoare durerii care a pătruns deja întreaga încăpere.

Am crezut mereu că rugăciunile *adevărate*, exprimarea religioasă adevărată, trebuie să fie unică. Individuală. Să fie nouă, concepută pentru persoana care o exprimă – pentru că, altfel, care ar fi sensul?

Dar, pentru prima dată, simt puterea cuvintelor rugăciunii alături de altcineva, puterea cuvintelor rugăciunii atât de cunoscute și de străvechi, încât par să izvorască dintr-o parte ascunsă a minții mele. Este acea parte a minții mele care nu este acaparată de contabilitate și finanțe, partea care nu este nici măcar rațională sau complet civilizată. Este o parte din mine atât de profundă, de elementară, încât nici nu știu cum să o numesc. Dar

răspunde la cuvinte vechi, precum copacii vântului, foșnind, întinzându-și rădăcinile adânc în pământ. Cuvintelor nu le pasă de *sentimentele* mele, de bosumflările mele ridicole și de frustrările de muritor. Cuvintele sunt acolo, oricum, la fel ca umanitatea dinăuntru meu, și, pentru o clipă limpede, sclipitoare, înțeleg.

Înțeleg cum Îl poți învinui pe Dumnezeu de crime cumplite, și apoi să mergi la rugăciunea de seară.

Înțeleg că ura nu a fost niciodată opusul credinței.

Înțeleg că credința nu este o haină cu care te îmbraci pe orice tip de vreme, chiar și pe un soare nemilos.

Asta este credința: să te rogi când nu îți vine, când nu știi cine sau ce te ascultă. Să acționezi crezând că există ceva care contează. Ceva în asta te face mai uman, te face un om mai bun, un om capabil să iubească, să aibă încredere și speranță într-o lume în care lucrurile acestea sunt dificile.

Asta înseamnă credința, și asta, rostul rugăciunii. Nu înseamnă să înscrii o listă de dorințe într-un registru cosmic, nici să tranzacționezi servicii în natură. O faci pentru schimbarea pe care o aduce în jurul tău și al celorlalți. Rostul său... este chiar ea. Nimic mai mult, nimic mai puțin.

Ne rugăm împreună, mormăind, îngânând, un cor de bărbați care se roagă pentru o femeie, la o femeie, despre o femeie. Un cor de bărbați care se roagă pentru rugăciuni. Cu fiecare întorsătură de cuvinte, ceva dinăuntru meu slăbește, se desface. Este un șurub care se desprinde și cade la pământ, fără să lase în locul lui decât o senzație de amorțeală.

Mama îmi strânge mâna, când încheiem încă o rugăciune, iar eu o privesc, așteptându-mă să spună *Ajunge cu rugăciunea, e timpul pentru Mountain Dew*, dar se deschide ușa și ridic privirea, convins că e Tyler. Doar că nu e Tyler.

Este Zenny.

Zenny, îmbrăcată în puloverul ei de postulantă, Zenny, cu ochii ei mari și întunecați, cu gura ei moale și cu cercelul din nas, care sclipește obraznic în lumina soarelui.

Este Zenny și este aici. Am uitat să respir.

— Nu vreau să vă întrerup, spune ea. Dar nu reușește să termine, pentru că mama îi face semn să se apropie de pat, făcându-i din mâna care tremură. Bărbații Bell se dau la o parte ca să o lase să treacă, iar mama vrea ca ea să se aplece. Zenny se apleacă.

Orice i-ar spune, o spune într-o șoaptă pe care nu o pot intercepta, de unde mă aflu, în partea cealaltă de pat. Zenny răspunde ceva, pe un ton scăzut, muzical, iar mama încuviințează, zâmbește, și îi mângâie obrazul cu o mână uscată și cenușie. Un alt murmur răgușit, care o face pe Zenny să se strâmbe. Îi tremură buzele și văd cum din ochi îi tâșnesc lacrimi, iar ea și mama se îmbrățișează strâns.

Faptul că văd asta, chiar și o singură dată, o îmbrățișare dintre mama și femeia pe care o iubesc, de parcă ar face parte din familie, mă lasă fără cuvinte. Este un dar neașteptat. Un miracol.

Mulțumesc.

Cuvântul plutește afară, cu ușurință și fără efort, ridicându-se spre tavan. Să îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru orice, lângă patul de moarte al mamei, mi s-ar fi părut imposibil cu nici o oră în urmă, dar se întâmplă acum, și este adevărat și drept. Există mici momente de bucurie, înghesuite în această pierdere imensă.

Zenny se ridică, îi dă mamei părul după ureche, și, pentru o clipă, cred că va pleca, și nu o pot lăsa. Este o dovadă de egoism, oribilă, mizerabilă, să îi cer să rămână și să asiste. Să rămână și să fie puternică pentru mine, pentru că eu nu pot fi puternic de unul singur.

Nu îmi pasă. Mă face o persoană îngrozitoare, dar acum nu pot fi altfel. Am nevoie de ea, iar ea mă poate părăsi cum dorește, însă mai târziu. Deocamdată, am nevoie de ea.

Mă întind după mica mea călugăriță, iar ea nu ezită, venind pe partea mea de pat și strecurându-și brațele în jurul taliei mele, de parcă aici i-ar fi locul – și așa și este. Îmi îngrop fața în părul ei, ținând-o așa cum se ține un om de marginea unei stânci. Și – știu că este cumplit, este nedorit și dependent – dar îi sărut creștetul numai o dată, simțind atingerea buclelor ei, care mă gâdilă permițându-mi acea urmă de confort.

Când o privesc iar pe mama, ea se uită la Zenny și la mine, care ne ținem în brațe. Mama își așază capul iar pe pernă și zâmbește, de parcă ar fi mai mult decât ar fi putut cere, de parcă misiunea ei de mamă ar fi completă. Și cere, cu un șuierat, Mountain Dew; după atâta așteptare, îl primește și îl bea.

Mulțumesc.

Mulțumesc.

Mulțumesc.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI UNU

Vă scutesc de amănuntele a ceea ce urmează. Moartea, chiar și în prezența familiei, chiar și cu rugăciunea și cu morfina funcționând în tandem, este grea. Nu există repetiții, nici duble.

Tyler ajunge la timp să aibă parte de un moment cu mama. Se descurcă mai bine în dirijarea rugăciunilor decât am făcut-o eu. Iar eu îi cedez cu recunoștință rolul, ușurat să mi se ia măcar această povară de pe umeri.

La un moment dat, Zenny îmi șoptește că, într-un fel, asistăm la o naștere, și ne arată nouă, bărbaților Bell, cum să o moșim cu iubire pe Carolyn Bell printr-un travaliu diferit de cele obișnuite. Îi masăm mâinile și picioarele, îi mângâiem părul. Ne rugăm și vorbim mereu, chiar și când ochii ei încep să se închidă, iar respirația i se transformă într-o serie de gemete și icnete întrerupte. Nu vrem să se simtă singură nici măcar o clipă, nici măcar pentru o secundă.

Apare soarele, și, fără zumzetul constant al ventilatorului și bipurile monitoarelor, putem auzi vântul de septembrie, care foșnește, aducând căldura și alinarea unei veri târzii.

Durează mai puțin de trei ore.

La sfârșit, camera ia foc. Se transformă într-un cuarț care sclipește la infinit. Se pătrunde de o durere vie, de bucurie, de iubire și de suferință, iar eu mă deschid, mă topesc și simt prezența lui Dumnezeu. Pentru un moment orbitor, în care nu pot respira și nu mai gândesc, ating eternitatea cu vârfurile degetelor.

O ating și pe mama. Plutește, iluminată - un suflet pe drumul spre locul în care pleacă sufletele radiante.

Tremur ca o frunză, la fel și Tyler, iar el se uită la mine cu ochi umezi și spune:

– Ai simțit și tu?

Încuviințez, apoi mă uit la monitoare.

Mama s-a dus. S-a terminat, iar mama s-a dus.

Nimeni nu se atinge de sucul acidulat.

Ce urmează este multă agitație. Asistentele curăță trupul și efectuează procedurile necesare pentru a-i constata decesul, apoi ne invită înăuntru, să o vedem pentru ultima dată. Acum, pare liniștită, iar noi o privim pentru multă vreme. Tata îi sărută părul, fața și buzele. Noi stăm în jurul ei, ca niște bărbați care suferă de șoc post-traumatic.

Zenny a plecat, iar eu nu știu când, și, dintr-odată, senzația stranie de magie care a însoțit moartea mamei se sparge ca un balon înțepat, iar eu mă dezumflu.

Și totuși, mai sunt multe de făcut.

Trebuie să facem aranjamente: ce firmă de funeralii o va prelua și ce formulare spitalicești mai sunt de completat. Avem apeluri telefonice, patru la număr, de la organizații care solicită bucăți din mama. Corneele. Tendoanele. Pielea și valvele inimii.

A fost dorința ei să doneze cât de mult posibil, după moarte, și este un lucru logic; nu va mai avea nevoie de niciuna dintre părțile cu pricina. Dar tot mi se strânge gâtul de furie și de lacrimi. Mi se pare că o înconjoară vulturii ca pe un stârv, iar o parte din mine vrea să strige *Tocmai a murit, nu putem avea parte de un minut, înainte ca trupul ei să fie rupt în bucăți?*

Nu strig asta. Îi urmez dorințele și încerc să mă calmez cu ideea că mama mea încă face lucruri bune pentru lumea în care trăim. Ziua mai are un buzunar de

bucurie, pentru că viața unor oameni va deveni mai bună, pentru că mama a trăit pe acest Pământ.

Nu este deloc ușor.

După spital, ne întoarcem acasă la părinții mei, și toți frații Bell se îmbată îngrozitor, spunând povești în bucătărie. Mâine, ne va vizita directorul casei de funeralii și toate aranjamentele vor fi încheiate. Mâine va trebui să răspundem la condoleanțe, să dăm telefoane și e-mailuri.

Dar, astă-seară, suferim și râdem. Ne amintim.

Mai târziu, zăcând în camera mea din copilărie, ascultându-i pe Aiden și pe Tyler, care cântă în bucătărie, golul din pieptul meu se întinde încet dincolo de barierele trupului meu și umple întreaga încăpere. Devine o oglindă întunecată, masivă, care mă cheamă și mă îndeamnă să privesc. Înăuntru, îmi văd mama și sora, o văd pe Zenny. Îl văd pe Dumnezeu.

Pentru prima dată în viață, privesc în interiorul meu. Părțile bune, părțile rele, părțile intermediare. Durerea mai nouă și mai veche, iubirea pentru Zenny, care pulsează luminos, ca un far care îmi ghidează sufletul. Vânătaia umflată a dorinței pentru ea și sentimentul dulce, ca o durere de dinți, că o iubesc, deși m-a părăsit.

Pentru prima dată în viață, privesc înăuntru și accept ce se află acolo. Accept ce nu pot și ce pot controla, accept părțile din Sean Bell care există și părțile din Sean Bell care au nevoie de schimbare. Rugăciunea pe care o ofer nu se naște din furie sau din durere, nici din recunoștință sau dintr-un alt sentiment răătăcit. Este doar o invitație pentru Dumnezeu să se așeze în fața oglinzii, cu mine.

Dumnezeu acceptă.

Și, în noaptea aceea, vântul cald de septembrie îmi aduce o furtună. Una adevărată, cu pale de vânt care izbesc și cu fâșii de ploaie neagră-argintie, cu fulgere care fisurează cerul, de parcă ar încerca să îl sfâșie. Tunetul se rostogolește prin casă, zgâlțâind geamurile, iar eu mă ridic, trag pe mine pantalonii de pijama și cobor în curte.

Stau în mijlocul furtunii și mi se pare că trec ore. Las ploaia să îmi curgă peste pieptul și spatele goale, o las să îmi danseze peste pleoapele închise și pe buzele întredeschise. O las să umple golul din mine, să găsească fiecare culme, fiecare vale și fiecare trecătoare din trupul și din inima mea.

Sper că mama dansează printre stropii de ploaie, acum. Sper că este undeva, râzând și dansând cu Dumnezeu.

Ca un fulger, mă lovește ideea că Zenny se află sub aceeași ploaie. Că, undeva, aceleași picături îi ating fața, și aproape că simt că sunt eu cel care o atinge. Aproape că îmi imaginez că ploaia de pe buzele mele este gura ei, că picăturile care îmi alunecă peste buric și peste șolduri sunt degetele și limba ei. Aproape că îmi imaginez că este aici, cu mine, și că îi pot spune *Îmi pare rău că mi-am dorit să mă alegi pe mine. Îmi pare rău.*

Aș mai adăuga și *Dar te-ai uitat la tine? Te-ai ascultat? Cum aș putea dori ceva diferit, când ești cine ești?*

Dar nu este aici.

Sunt complet singur, cu excepția lui Dumnezeu. Câtă ironie.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI DOI

Mesaj vocal

Ora 11:34 dimineața

Sean...

Când am plecat ieri de la spital, a început perioada de scurtă izolare în care postulantele se retrag, înainte să își primească vălul. Asta înseamnă fără contact cu exteriorul, fără tehnologie – trei zile petrecute în contemplare și în rugăciune. Dar eu nu puteam suporta să îmi remarci absența de la înmormântarea mamei tale și să crezi că nu vreau să fiu acolo.

Mi-aș dori să vin. Mi-aș dori să te țin de mână. Meriți asta, și îmi pare rău dacă te-am făcut vreodată să simți altceva. Meriți o fată care să îți dăruiască totul.

Înainte să moară mama ta, mi-a spus... în fine, acum nu mai contează, cred. Dar am vrut să spun că vorbele ei mi-au pătruns în inimă precum șrapnelul, așa ca tine.

Întocmai ca tine, Sean.

Nu există niciun sanctuar fără tine și fără amintirile pe care mi le-ai oferit. Nu există nicio parte din mine care să nu fi fost frântă de tine. Tot nu știu cum să mă simt – poate furioasă? Melancolică? Norocoasă?

Fericită?

Binecuvântată?

A existat un motiv pentru care nu ți-am răspuns când m-ai întrebat dacă te iubesc și eu. Există un motiv pentru care am ales telefonul și nu mă strecor să îți spun toate astea față în față. Dacă ți-aș spune în persoană, ai vedea, ai ști, și atunci...

Doamne, ai avea dreptate, și urăsc când ai dreptate. Este atât de ciudat că am pus capăt lucrurilor pentru că nu poți renunța la control... iar acum îmi dau seama că am aceeași problemă. Nu că nu aș putea renunța la Dumnezeu, la surorile mele sau chiar la vocație – știu că le pot avea pe toate în altă viață. Nu sunt atât de radicală și de încăpățânată să nu îmi dau seama. Dar nu pot renunța la controlul asupra vieții mele, pentru că, dacă nici asta nu am, ce îmi mai rămâne? Dacă nu obțin pentru ce am muncit din greu, pentru ce am suferit, pentru ce am trudit – atunci de ce atâtea sacrificii? M-aș simți ca o lașă, iar eu nu sunt lașă.

Am început povestea cu tine ca să aflu ce ratez, și am aflat. Îmi va fi dor de tine.

Faptul că îți spun toate astea contează. Cumva. În final.

Mesaj încheiat

CAPITOLUL TREIZECI ȘI TREI

Mănăstirea lui Zenny este o casă veche, din piatră, care se întinde, ca o leoaică leneșă, de-a lungul străzii, înconjurată de copaci. Sunt surprins de cât de intimidantă mi se pare acum – mare, venerabilă, arătând ca un castel – și până și copacii par să le păzească pe femeile din interior, burzuluindu-se la mine, cu frunzele ca niște mâini care flutură avertismente.

Le ignor. Dacă Dumnezeu Însuși nu m-ar putea opri acum, atunci, cu siguranță, nu voi permite unor copaci să o facă.

Sunt aici doar ca să-mi iau rămas-bun, le spun copacilor. Calmați-vă.

Îmi privesc ceasul și invitația pe care o strâng în mână. Elijah mi-a dat-o, fără niciun cuvânt, la înmormântarea mamei, și nu știu ce a vrut să fac cu ea, sau dacă a vrut doar să mă informeze că Zenny urmează să devină, totuși, călugăriță, în ciuda ocolului reprezentat de Sean Bell. Dar am știut ce *trebuia* să fac în clipa în care am văzut-o.

Ușa mănăstirii este deschisă, iar eu intru în holul vast, urmărind murmurul imnurilor. Mă îndrept spre capela micuță, încetinind pașii pe măsură ce mă apropii. Cu cât merg mai încet, cu atât mai puternic îmi bate inima.

Îi spun inimii mele idioate să se oprească. Suntem aici să ne luăm rămas-bun. Dacă Zenny are suficient curaj să îmi spună în față ce simte, atunci am și eu. O pot elibera. Și sigur că nu îmi voi reveni niciodată, pentru că ea este aleasa, este tot ce primește un păcătos ca mine – este singura mea șansă de a mă înălța ca o libelulă în beznă, prea sus să fie prinsă. Îmi voi petrece restul vieții suferind de dorință, de dorul de ea. Îmi voi petrece restul vieții

gelos pe Dumnezeu, indiferent de armistițiul pe care noi doi l-am încheiat.

Dar nu vreau asta pentru ea. Nu vreau să își irosească inima pe un păcătos bătrân, așa ca mine. Vreau să trăiască liberă, fericită, din plin.

Fără mine.

Au trecut două zile de la înmormântarea mamei, și este straniu să mă apropii acum de capelă, pentru că mă aflu a doua oară într-un spațiu religios, în aproape tot atâtea zile. Sau poate că mi se pare straniu tocmai cât de puțin straniu mi se pare.

Poate că am fost recuperat.

Ușile capelei sunt închise, iar eu am presimțirea că poate am ajuns prea târziu, o presimțire care devine o panică cu gust metalic, pe care îl simt în gură.

Poți să îți iei rămas-bun și după ce depune jurământul, îmi amintesc, dar nu este vorba doar despre asta. Am vrut să se simtă liberă în timp ce se îndrepta spre altar, să Îl întâlnească pe Dumnezeu. Am vrut să se îndrepte spre El fără ca nimeni altcineva să îi pretindă inima. Merita măcar asta, ca pe o ispășire finală. Merita asta din partea mea. Și este prea târziu să i-o ofer.

Dar aud un sughit de undeva de pe coridor, urmat de zgomotul unui nas suflat. Curios, urmăresc sunetul către sursă: o cămăruță dintr-o parte a coridorului, cum faci colțul de la intrarea în capelă.

Înăuntru, purtând rochia de mireasă pe care ar fi trebui să o îmbrace pentru mine, este Zenny.

Plângând.

Plimbându-se de colo, colo.

Superbă.

Voiam să îi spun o mie de lucruri, în clipa asta, o mie de scuze ambalate frumos și de discursuri fabuloase, dar toate zboară pe fereastră când o văd plângând. Nu pot

privi așa ceva fără să îmi doresc să rezolv lucrurile; nu pot îndura gândul că ar putea-o întrista ceva, vreodată. E ca o durere fizică.

– Gândă-Zenny, șoptesc, iar ea tresare, întorcându-se să mă privească.

– Sean? întreabă, și începe din nou să plângă, și mai tare.

Nu îmi pasă că suntem la mânăstire. Nu îmi pasă ce s-a întâmplat înainte. Aici sunt doar ea și lacrimile ei, iar eu vreau să fac tot ce îmi stă în puteri ca să le opresc. Mă îndrept spre ea cu pași mari și o iau în brațe, de parcă ar fi într-adevăr mireasa mea, și o duc la banca dintr-o parte a încăperii, așezându-mă cu ea în brațe.

Ea își îngroapă fața la pieptul meu, și trupul subțire îi tresare, suspin după suspin, iar mătasea și tulumul rochiei de mireasă ne înconjoară, ca niște nori. Și o țin strâns, gângurind pe un ton scăzut, fără cuvinte, în urechea ei, și legănând-o, dându-i părul la o parte de pe față și adunând-o aproape de mine, așa cum am vrut să o fac în ultima săptămână. O țin strâns, aproape de mine, am fața îngropată în părul ei, iar mâinile ei îmi apasă pieptul.

– Ce este, gândă-Zenny? murmur eu. Ce te întristează așa?

Clatină din cap, la pieptul meu, plângând și mai tare, cu mâinile ținându-mi tricoul de parcă s-ar îngrijora că aș putea să îi dau drumul.

Prostuța de Zenny. De parcă i-aș da drumul vreodată.

O voi ține câtă vreme îmi permite. O voi ține pentru tot restul vieții.

– Nu îmi dau seama ce să fac, spune ea, lăcrimând la pieptul meu. Nu îmi dau seama ce vreau și ce dorește Dumnezeu, și dacă e unul și același lucru.

Nu vorbesc. Nu sunt nicidecum în măsură să reprezint o autoritate cu privire la ce ar trebui să facă Zenny

când e pe punctul de a-și depune jurământul. Așa că o țin în brațe și o sărut pe cap. Îi mângâi brațul și murmur încet, profund, din piept.

Încet, atât de încet, încât nici măcar nu îmi dau seama, la început, suspinele ei se topesc în lacrimi înfundate, care devin suspine obosite, până când nu mai e decât o grămăjoară tăcută la pieptul meu.

Treptat, devin conștient de trupul ei, lipit de al meu. De curba subțire a taliei ei, sub palma mea. De buclele care îmi gâdilă gâtul. De conturul ferm al feselor ei, în poala mea, de genunchii care-mi apasă coapsa.

O căldură deloc dorită, însă de neoprit, mă inundă, mă inflamează. Mă foiesc, încercând să o împiedic să își dea seama că am o erecție.

– Cât timp ai la dispoziție? întreb, gândindu-mă cum să mă fac dispărut înainte să găsească cineva cea mai recentă novice în brațele unui bărbat, purtând rochia de mireasă a lui Iisus.

Îi simt capul întorcându-se, iar ochii ei privesc ceasul.

– Treizeci de minute. Se roagă pentru acceptarea mea în ordine, apoi va începe ritualul.

Ating mărgelele de pe rochia ei de mireasă. Este cam demodată și am impresia că a fost cumpărată la mâna a doua. Poate donată. Dar Zenny arată uluitor, ca o viziune desprinsă din visele mele dezlănțuite. Rochia i se revarsă peste umeri, semănând cu cea purtată de Belle în „Frumoasa și bestia”, o croială mulată, de mătase, care o acoperă de la sâni la șolduri, iar de acolo devine o nebunie din spumă, încântătoare. Îmi trec mâna prin spumă, închizând ochii și imaginându-mi – doar pentru o clipă – că este într-adevăr mireasa mea, că suntem la nunta mea, că este în brațele mele pentru că își dorește, și nu pentru că am fost singurul piept disponibil la care să plângă.

Îmi imaginez că o pot săruta.

Că o pot iubi.

Măinile ei mi-au lăsat tricoul, și îmi mângâie pieptul cu un deget, atingându-mi gulerul și apoi pielea dezvelită a gâtului.

– Te-ai bărbierit, murmură ea.

– Pentru înmormântare, îi explic. În dimineața aceea, aproape că o auzisem pe mama cotcodăcind despre aspectul meu de barbar, așa că am decis să îmi dau jos barba. Abia dacă recunoscusem bărbatul din oglindă, când am terminat; săptămâna la spital îmi scobise pomeții, iar pielea din jurul ochilor mei era mânjită de durere. (Dar părul meu nu avusese de suferit. Măcar atât.)

Zenny își drege glasul și ridică privirea spre mine.

– De ce ești aici, Sean? șoptește ea. De ce azi?

– Am venit să îndrept lucrurile, spun, cu sinceritate. Am făcut-o de oaie. Și nu vreau să târăști asta după tine, spre altar.

Genele ei lungi sunt încărcate de lacrimi și sclipesc când clipește.

– Ai făcut-o de oaie, repetă ea, cu atenție. Așa că ai venit aici. Azi. Chiar înainte să depun jurământul.

– Nu vreau ca ceva din ce faci azi să fie tulburat de furie sau de amărăciune. Îi dau o buclă după ureche și văd cum îmi ignoră degetele și revine la locul ei. Asta ai vrut. Pentru asta ai muncit din greu. Meriți să ai parte de asta, exact cum ți-ai dorit.

– Și nu te-ai gândit că să apari aici ar face totul despre tine, din nou? Că ar crea resentimente în sufletul meu? Că ar înrăutăți lucrurile?

– Oh. Futu-i. Nu mă gândisem.

Rahat.

Las capul în jos, în timp ce îmi înmoi strânsoarea brațelor, ca să o las pe Zenny să se ridice. Tot ce mi-am dorit a fost să fac bine – să împrumut de la toți pirații din

cărțile din Saga Wakefield și să fac un gest mărinimos, dar unul prin care să o *susțin*, nu să o recâștig. Să îi arăt că ea și viața pe care și-a plănuțit-o înseamnă mult mai mult decât ce își dorește încă inima mea idioată.

Și iarăși am dat cu bâta în baltă.

Zenny se mișcă, și sunt convins că vrea să se ridice, să se îndepărteze de mine, dar ușurarea și confuzia mă străbat când îmi dau seama că nu se dă jos de pe mine, ci își ajustează poziția. Îmi încăleacă picioarele ca să mă poată privi în față mai ușor, iar genunchii ei îmi încadrează coapsele și rochia i se revarsă în jurul nostru, în valuri albe și mătăsoase.

– Sean, spune ea încet, luându-mi fața în mâini. Mă bucur că ești aici.

– Dar...

Îmi duce degetele la buze.

– Știu ce am spus. Este adevărat. Și tot sunt bucuroasă că ești aici.

Cu o lună în urmă, nu aș fi înțeles această combinație. Cum de putea ceva să aibă defecte, și totuși să fie bun, imperfect și totuși demn de iubire.

Încep să înțeleg acum.

– Plângeam pentru că îmi este dor de tine, spune ea. Pentru că te iubesc.

Inima îmi bate nebunește în piept, acum, lovind pereții închisorii și sufocându-mă.

– Zenny.

Asta e tot ce pot să spun. Doar asta am.

– Ai avut dreptate, spune ea, ferindu-și privirea. Am început să îmi doresc asta din toate motivele greșite. Voiam să o fac din toate motivele greșite. Nu era despre Dumnezeu, nu mai era, ci despre a le dovedi ceva oamenilor care se îndoiesc de mine. Toți cei care au crezut că să mă călugăresc ar fi ridicol sau o mare pierdere, toți cei care au

crezut că nu aş fi suficient de puternică să renunţ la bani şi la sex.

– Ah, repet eu. Tonul meu spune totul – un singur sunet, plin de o speranţă vană, cum nu am mai îndrăznit să simt.

– Ah, Sean, spune ea, iar vocea ei pare pătrunsă de milă.

Îmi îngheaţă inima.

– Dar tot cred că trebuie să fac asta, şopteşte ea. Doar că... din motivele potrivite.

– Ah. Din nou, acelaşi cuvânt, de parcă ar fi singurul pe care îl mai ştiu.

– Dar tu ai fost cel care mi-a arătat asta, spune Zenny, cu blândeţe, iar eu îndrăznesc să visez, din nou – trist, sau plin de dorinţă? Îţi voi fi întotdeauna recunoscătoare, nu doar pentru că m-ai învăţat să iubesc, ci şi pentru că mi-ai arătat direcţia potrivită. Ai dreptate: aş fi regretat mereu să mă îndrept spre altar şi să fac un jurământ cu intenţii greşite.

Presupun că nu e cu mult mai rău decât mă temusem iniţial, de cum îmi imaginasem lucrurile, dar aşa mi se pare. Încerc să redobândesc controlul inimii mele, dar eşuez. S-a pierdut din nou în golul din pieptul meu.

– Mă bucur. Vreau să ai parte de viaţa pe care ți-o doreşti. Vreau ca toate alegerile să îţi aparţină. Întotdeauna.

– Iar tu? întrebă, încruntându-se puţin. Ce viaţă îţi doreşti? O să fii...

Nu poate încheia fraza, şi nici nu e nevoie. Are nevoie de o asigurare că voi fi bine fără ea, şi eu nu i-o pot oferi. Nu voi fi bine. Dar bănuiesc că asta am învăţat în ultima lună: că să fii bine nu este cel mai important lucru din lume.

– Dumnezeu şi cu mine discutăm, acum, îi spun, sperând să o distrag de la întrebare. Şi ție îţi mulţumesc pentru asta. Ai spus că credinţa înseamnă să îmi dăruiesc

inima, și că înțelegerea și încrederea vor veni mai târziu. La un moment dat, mi-am dat seama că îmi dăruisem deja inima, fără să înțeleg – ție, Zenny. Nu a fost atât de greu să o fac a doua oară, cu Dumnezeu.

Ochii ei sclipesc din nou de lacrimi, și mă strânge în brațe.

– Sean, îmi simt respirația pe gât, iar sânii ei mi se lipesc de piept, și coapsele ei mi se strâng în jurul șoldurilor, iar fundul ei...

– Iubito, îmi spun, cu o voce încordată. Trebuie să îmi dai drumul.

– Nu, spune ea, apropiindu-se mai mult și prinzându-mi penisul rigid între pelvisul ei și stomacul meu. A fost atât de frumos!

Îndur cum pot, deși vocea mea este răgușită când spun:

– Zenny, nu te mai mișca în poala mea.

Asta o face să se retragă, doar cât să se îndrepte și să mă privească, dar îndreptându-se îmi prinde erecția între coapse, iar ochii ei scânteiază de revelația momentului. Înghite și se înroșește.

– Ah, spune ea. S-a molipsit de cuvântul ăsta.

– Da, *ah*, o tachinez, încercând să dau lucrurilor o turnură jucăușă, să înveselesc un penis tare trist. O inimă foarte tristă. Ar fi mai bine dacă te-ai da la o parte, draga mea.

Ea nu se mișcă. Mi se așază în poală, privindu-mă, respirând repede și adânc și împingându-și sânii perfecți în rochia de mireasă a lui Hristos.

Coapsele îmi tremură de reținere, iar stomacul mi se strânge. Am nevoie de orice urmă de decență din interiorul meu să nu îmi vâr mâna sub fusta ei, să mă eliberez din pantaloni, să îmi găsesc crăpătura dulce și să îmi împlânt degetele, apoi scula, în ea. Să nu o penetrez, cu rochia de mireasă revărsându-se în jurul nostru, în timp ce o strâng

la piept și îmi înfig dinții în gâtul ei. Îmi simt dorința ca pe o durere fizică, un foc sau o baltă de metal topit, care mi se strecoară pe picioare, spre vintre.

– Iubito, spun răgușit. Îmi tremură mâinile când i le așez pe talia ei, ca să o îndepărtez cu blândețe. Este... Tu... Nu pot forma cuvintele.

– Ce-i cu mine? șoptește ea.

– Mi-am dorit mereu să te țin în brațe, dar acum îmi doresc ceva mai mult, iar tu nu.

Ea mă privește cu o expresie sfâșiată între curiozitate și de simțul răspunderii. Aerul tremură când îi părăsește plămâni. Întrebă:

– Și dacă mi-aș dori și eu?

Mă dau cu capul de perete.

– Zenny, o implor eu, răgușit.

– Poate că... ultima dată...?

Nu am un răspuns. Niciunul. Pentru că, dacă întrebă dacă vreau să i-o trag ultima dată înainte să își dedice viața lui Dumnezeu, bineînțeles că răspunsul este „da”. Da, și voi plonja înăuntrul ei în clipa următoare.

Dar nu știu dacă este o idee bună. Și nu știu dacă nu voi merge drept în iad pentru asta.

– Nu mi se pare prea inteligent, spun eu, strecurându-mi mâinile sub fusta ei și găsindu-i coapsele.

– Nu, este ea de acord.

– Și ar fi o nebunie, aici, unde ne aflăm, atât de aproape de capelă. Mă ridic și o iau cu mine.

– Da, spune ea, iar picioarele ei îmi înconjoară talia, și brațele îi alunecă în jurul gâtului. O nebunie.

O duc spre ușa către camera adiacentă, pe care o închid și o încui. Nu știu ce simt – sau știu, dar este prea mult din toate, ca să rămân întreg. Ar trebui să mă opresc aici, pentru că ne va răni și mai tare. Ar trebui să fiu cel matur, cel înțelept... și să o las din brațe.

Dar nu vreau să o las din brațe.

Nu vreau să mă opresc.

Dacă este ultima dată când o gust, voi accepta, în ciuda lacrimilor pe care mi le pricinuieste decizia mea.

– Călugărița asta mică vrea să i-o trag? îi șoptesc în ureche, și o lipesc de perete. Păsărica ei frumușică simte deja că îi lipsește ceva?

Capul i se dă pe spate, iar eu o mușc ușor de gât – atent să nu las urme pe care să trebuiască să le explice mai târziu – dar suficient de tare să o facă să icnească și să tremure. Sub rochia ei de mireasă, mâna mea îi găsește chiloții și îi dă la o parte. Plonjez cu două degete în vaginul ei. Este udă, fantastic de udă, și atât de moale, încât, dintr-odată, *trebuie* să o simt pe limbă.

Îi las picioarele să îmi alunece din jurul șoldurilor și o așez pe podea. Scâncetul de nemulțumire când degetele mele îi părăsesc intrarea este înlocuit de o inspirație întretăiată, când îi apuc tivul fustei. Cu cealaltă mână, îi iau încheietura și îi duc palma la buze, cu o expresie severă.

– Liniște, draga mea. Doar nu vrei ca toată lumea să afle că ți-o trag chiar aici, în rochia ta frumoasă, nu?

Clatină din cap, cu ochii mari, ducându-și mâna la gură.

Asta e foarte bine, pentru că, în clipa în care îngenunchez în fața ei, un geamăt adânc de nerăbdare îi străbate degetele cu care își acoperă gura. Un geamăt pe care îl simt până în vârful sculei.

Îmi trec limba peste buza de jos când îi ridic rochia și îi dau la o parte chiloții simpli, albi. Trebuie să gust. Să ling. Să sug.

Partea atât de prețioasă a trupului ei este dezvelită în fața mea. Cuibul îngrijit de bucle întunecate, mugurele copt al clitorisului, ițindu-se de sub gluga lui vulnerabilă. Când o deschid, cu degetele mari, văd petalele netede, pe care le iubesc atât de mult, desfăcându-se și dezvăluindu-i secretele umede și strâmte.

– Nu te simțea bine, nu? murmur eu, frecându-i clitorisul ușurel. Pune-ți un picior peste umărul meu, iubito. Sean te va face să te simți mult mai bine.

Scoate un zgomot, de sub palmă – un zgomot care aduce mult a Dumnezeuule – dar își trece piciorul peste umărul meu, oricum, și îmi dă acces la centrul ei. Îmi adâncesc nasul între buclele ei și inspir adânc, încercând să îmi întipăresc în memorie parfumul ei, dulce-acrișor, de pământ. Încerc să memorez totul: prima senzație a gustului ei, pe limba mea, șoldurile care i se înclină în căutarea gurii mele, tremurul respirație, când încep să o ling.

Totul este atât de moale. Atât de moale. De parcă mi s-ar topi pe limbă. Fac tot posibilul ca să o ajut să se topească. Îi sug clitorisul și îl ling, fac cercuri cu vârful limbii la intrare și mi-l împlânt în ea. Adaug încetșor degete. Icnesc de mulțumire când mâinile ei mi se înfig în păr și mă trag mai aproape; gem și îmi apuc penisul prin pantaloni, când începe să se frece de fața mea, pentru că voi avea orgasm, *o să-mi dau drumul* chiar așa, dacă nu-mi sufoc penisul pentru o secundă.

OK, poate pentru un minut.

Ea continuă să mi se frece de față de parcă ar fi ultima dată când are o față de care să se frece – și așa și este.

– Sean, respiră ea, în jurul degetelor mele. Ah, futu-i. *Sean*.

Are un orgasm magnific. Este o călugăriță care se zvârcolește, udă, gemând – fericită.

Aștept să își revină, mângâind-o prin valurile de plăcere, până când trupul ei se înmoaie complet sub buzele mele, apoi mă ridic, ștergându-mă la gură cu mâna. Ochii ei sclipesc, în timp ce îmi urmărește mișcările, și se lipesc pe buzele mele ude. Le răsucesc într-un rânjet.

– Ți-a plăcut? o întreb, apropiindu-mă și înconjurându-i nasul cu al meu. Ți-a plăcut să mă ocup de sârmana păsărică?

– Da, spune ea, fericită. Da, te rog... Mă trage de tricou, încercând să îmi vâneze un sărut, și o tachinez, prefăcându-mă că nu vreau să i-l ofer, mișcându-mi capul de fiecare dată când se apropie, ca să nu îmi atingă buzele. Sean, te rog, am nevoie de tine.

Pentru asta, îi permit să mă sărute, o las să își lingă, curioasă, propriul gust, și să mi-l șteargă de pe buze.

– Spune-mi că mă iubești, mormăi, între buzele ei. Spune-o din nou.

– Te iubesc, icnește ea – pentru că, înainte să termine, o ridic și o lipesc din nou de perete, și îmi scot penisul cu cealaltă mână. Să o aud spunând asta mă înnebunește și mă îmblânzește; mă simt feroce și calm în același timp. Aș putea să o ascult spunând-o pentru tot restul vieții. Aș putea supraviețui doar cu aceste cuvinte, aș putea...

Rahat.

– Nu am prezervativ, iubito. Îmi pare rău. Vreau să o pun jos pe Zenny, dar ea se agață de mine.

– Nu te opri, mă imploră. Am mai făcut-o așa, deci ce contează?

– Sexul vaginal fără prezervativ e complet diferit.

– Dar iau anticoncepționale, argumentează ea.

– Nu îți voi risca viitorul pentru asta, îi spun, cu fermitate. Între dinții fermoarului, penisul meu protestează. Îl ignor. Meriți mai mult. Meriți totul.

– Sean Bell, spune ea, cu o voce dintr-odată alertă, dar nu severă. O privesc în ochi. Dacă merit ceva, atunci este să fiu ascultată. Sunt în regulă cu riscurile.

– Futu-i, Zenny. Dumnezeu știe că vreau să te lipesc de zid și să și-o trag până când nici măcar nu ne mai amintim cum ne cheamă. Tremur din nou și încă o țin în brațe, iar, când face o mișcare ca să se așeze mai comod, capul penisului meu i se lipește de intrarea umedă. Inspir adânc, printre dinți, iar capul îmi cade pe umărul ei.

Mă mușcă de lobul urechii.

– Te vreau, spune ea. Te vreau mai mult decât mi-am dorit ceva, vreodată.

Mă retrag ca să o privesc în ochi. Ochii ei sunt calzi, dar agitați, iar gura i se strâmbă de o dorință tulburată.

Pe cine dracu' păcălesc? Nu îi pot rezista. Nu mă pot opune să îi ofer orice dorește.

– Pe cuvânt de fată sinceră? întreb.

– Pe cuvânt de fată sinceră.

Îmi lipesc vârful penisului de intrarea în vaginul ei și îi întâlnesc privirea.

– Sărută-mă, o implor. Sărută-mă, în timp ce mă lași să intru în tine.

Ea mă sărută, cu nerăbdarea unei școlărițe, cu gura deschisă și limba cercetătoare, și, pentru un minut, atârnăm la marginea păcatului, în timp ce limbile ni se împerechează, iar penisul meu doar încearcă limitele.

– Mă faci să fiu eu, îmi spune ea, printre buzele care ni se întâlnesc.

Este sfârșitul, pentru mine. Sunt pierdut în iubirea pentru ea, pierdut în căderea aceasta rostogolită, cu ea.

Intru.

Între noi nu mai este nimic.

Nimic, cu excepția lui Dumnezeu și a promisiunilor încălcate și a celor două inimi care se întind una spre cealaltă.

Dinții mi se înfig în puntea delicată dintre gâtul și umărul ei, iar ea geme de plăcere.

– Te simt, îmi spune, uluită. Îți simt pielea și căldura.

Genunchii mei aproape cedează, în timp ce o pătrund. Văd scânteii. Nu mai am aer și sunt încordat ca un arc, pier chiar aici, în fața Domnului, cu o călugăriță a Lui lipită de perete și cu pantalonii în vine.

Cu blândețe și cu hotărâre, vârful curajos al penisului meu îi sărută pântecul din interior și aproape că mă împleticesc de senzație, de idee, și tot ce îmi rămâne e făcut din frânturi de senzație...

vaginul ei, strângându-mă într-o menghină umedă
și

modelele ascunse ale trupului ei, moale, strâmt, ud
și

felul în care mugurele copt al clitorisului se freacă de scula mea

și

mătasea care ne înconjoară, fusta aceea amplă care-mi umple brațele și foșnește, și sânii ei care se ridică și coboară sub corsetul de mătase.

– E bine? spun, răgușit, privind-o în față, iar ea se uită spre mine, cu o nuanță vagă de roșeață în obraji, cu buzele întredeschise. Vrei să-mi călărești scula, iubito?

– Da, gâfâie ea, cu șoldurile mișcându-se odată cu mine. Doamne. Am nevoie de asta.

– De ce?

– Trebuie să mă umpli... *da, Doamne...* mă faci să mă simt atât de plină!

– Futu-i, icnesc, încordându-mi penisul înăuntrul ei, ca să simt cum trupul ei strâmt se întinde și mă înconjoară. Așa fac, da.

Se zbate din nou în brațele mele, căutând, căutând mereu, cu capul dat pe spate, expunându-și gâtul subțire și delicat.

– Asta e, iubito, o încurajez, privind fascinat cum îi pulsează sângele accelerat de dorință sub pielea gâtului. Ia tot ce vrei. Folosește-mă ca să te simți din nou bine.

Gura ei se deschide iar, într-un țipăt mut, și o văd ca pe un înger care mi se zvârcolește în brațe, căzut din ceruri, în extaz, iar ea geme un *Te iubesc* întretăiat, când

trupul i se aruncă în gura iadului, cutremurat de păcat, în brațele unui păcătos, îmbrăcat în rochia în care Îl va întâlni pe Dumnezeu.

Am zis eu că m-aș fi căit, mai devreme?

Am mințit.

Sunt pe cale să umplu o călugăriță cu o săptămână de furie și singurătate. Să îmi lipesc vârful sculei de pânțele ei ferm și să o numesc a mea dinăuntru. I-o trag în rochia asta de mireasă, care nu îmi este menită, și o să i-o trag mai departe, până când o să fim amândoi izbăviți.

O legăn neobosit deasupra penisului meu, o întind în jurul erecției mele groase și grele, până când tremură în brațele mele, de al treilea orgasm, și apoi îmi dau drumul - dau drumul la tot.

Dau drumul singurătății și pierderii.

Dau drumul controlului și haosului.

Cu un geamăt zguduitor, îmi dau drumul înăuntrul ei, din câteva pulsații prelungi și fierbinți, după o săptămână în care m-am păstrat doar pentru ea. Este o cantitate suficientă să o simt părăsindu-mă, să o simt întinzându-se între noi, și îmi imaginez cele mai primitive lucruri: cum o fac să picure din mine, cum o las însărcinată. Este groaznic, dar numai la asta mă pot gândi, când pulsez și mă eliberez, adânc, în pântecul ei. Numai asta îmi umple mintea, asta și parfumul de trandafiri de pe gâtul ei, de care mi-am lipit fața.

S-a terminat prea repede, îmi dau seama, nefericit. Sunt ultimele momente pe care le am cu Zenny, și au trecut prea repede ca să îmi dau seama. Mi s-au strecurat printre degete.

Zenny pare să creadă la fel, pentru că se agață de mine, cu mâna răsucindu-mi-se în tricou, cu călcâiele încă unite pe spatele meu. Coborâm așa, uzi, tremurând și întregi, deocamdată. Îmi vine să plâng de cât este de nedrept.

– E timpul, iubito, murmur, împotriva voinței mele, și o ajut să se ridice. Mă simt ca în rai să o țin în brațe, dar o așteaptă altfel de rai, și eu nu vreau să fiu cel care i-l distruge.

O ajut să se curețe cu niște șervețele și să își așeze chiloții, rochia, părul – până când singura dovadă a celor petrecute este roșeața abia perceptibilă din obraji ei. Mai este și sperma mea, dinăuntru ei, despre care știe numai Dumnezeu.

Nu îmi mai găsesc scuze. Este timpul să își facă jurământul, și este timpul ca eu să plec.

O sărut pentru ultima dată, prelung, apăsat, iar buzele ei moi îmi cedează. Mă îndrept.

– Te iubesc, îi spun. Te voi iubi mereu.

– Nu rămâi? mă întreabă, cu buzele tremurând. Nu vrei să rămâi?

– Cred că am fost foarte răbdător, ținând cont de situație, spun eu. Dar să te privesc renunțând la iubirea pentru mine, și oferindu-ți inima altuia? Chiar dacă acesta este Dumnezeu? Nu pot îndura, Zenny. Nu pot.

Varsă o lacrimă, apoi o alta, și încă una.

– Nu m-am purtat bine cu tine, nu-i așa?

Privesc în altă parte.

– Ai fost foarte bună...

Clatină din cap, forțându-și un zâmbet trist pe buze.

– Nu. Nu am fost. Nu știu dacă îmi pot cere scuze pentru toate dățile – nu cred că am greșit – dar știu că, uneori, am fost... deloc constantă. Am fost când distantă, când primitoare.

– Ai avut motive de precauție, spun, obosit. Ai vrut să avem ceva de tranzit, iar eu am încălcat regula.

– Dar și eu am încălcat-o, mărturisește ea. Nu am putut să îți spun, pentru că îmi era groază să hrănesc... focul din pieptul meu. Dar, Sean, de fiecare dată când ai spus lucrurile alea...

– Lucruri?

Flutură din mână.

– Știi la ce mă refer. Când vocea ta scădea și devenea răgușită, când ochii tăi se măreau, deschizându-se ca un cer după ploaie... De fiecare dată simțeam focul acela încercând să ardă și să se elibereze. Tu îmi faci asta. Mă sfâșii, și tot ce am putut face, de fiecare dată, a fost să mă apuc de marginile sufletului. Te iubeam și îmi era teamă, și, dacă aș fi fost sinceră... Inspiră adânc și îmi ia mâna, ducându-și-o la inimă. Poate că nu ar dura atât de rău.

Inima îi bate încet în piept, ca o pasăre obosită, care jelește, și eu nu mă pot abține. Încă un sărut, o ultimă atingere a buzelor. Ultima dată când o gust.

– Știam că va dura, gândă-Zenny, îi șoptesc. Știam.

Mă scufund într-o ultimă imagine: ochii ei strălucitori, năsucul ironic, bucele care mă gândilă; apoi, o predau în mâinile Domnului și ale surorile sale. Închid ușa care dă spre camera de așteptare din spatele meu, separându-ne iubirea pentru totdeauna, iar când o fac, inima mea se frânge

încă

o

dată.

CAPITOLUL TREIZECI ȘI PATRU

Simt că nu pot pleca de la mănăstire suficient de repede. Aproape că fug pe coridorul central, spre ușa din față, de parcă m-aș sufoca și aș avea nevoie de aer.

Am nevoie. Nu mai pot respira. Mă înece cu propria durere, cu propriile mele regrete dulci-amăruie. Și nici măcar nu îmi pot aduna forța să ascult cântările și rugăciunile care răsună din interior. Mă arunc pe scări, spre trotuarul vechi, crăpat, și îmi doresc că traficul orașului și șuierul vântului să înece coloana sonoră pe care Zenny se căsătorește cu Hristos.

De ce mi-ai făcut asta? Îl întreb pe Dumnezeu. Ce motiv ai fi putut avea?

Nu am parte de răspuns, firește. Dacă am învățat ceva în timpul petrecut cu Dumnezeu, săptămâna asta, este că rareori răspunde imediat rugăciunilor urgente.

Deși cred că ar face bine să se obișnuiască. Sunt mai degrabă Iacob, decât Avraam. Sunt gata să mă lupt cu Dumnezeu, în orice clipă. Sunt mai degrabă Iona, spunând *Sunt măcinat de furie și aș vrea să mor*. Dar încep să cred că este în regulă. Sinceritatea, anxietatea și furia, și toate celelalte emoții umane sunt preferabile unei pietăți lipsite de viață.

Așa că îmi îndrept gândurile îndurerate către Dumnezeu, și ele se transformă în gânduri îndurerate către Dumnezeu, care devin gânduri îndurerate și însingurate, pe măsură ce mă apropii de mașina parcată la capătul străzii.

Iubirea mea pentru ea va dăinui, mă gândesc, trist. Este singura pe care inima mea o va păstra înăuntrul ei, cât voi trăi.

Dumnezeu pare să se învrednicească, în cele din urmă, să răspundă, și Kesha erupe zgomotos din telefonul meu. Nu recunosc numărul imediat, și pieptul mi se dezumflă atât de repede că îmi trosnesc coastele - o prostie, firește. De parcă aș fi crezut că Zenny mă va suna în mijlocul ceremoniei? Ce fel de idiot tragic mai sunt și eu?

Răspund și nu mă obolesc să îmi ascund tonul posomorât.

– Sean Bell.

– Sean Bell, mă imită o voce ca un scârțâit. Vocea unei femei în vârstă. O voce cunoscută. Cred că ar trebui să o iei mai încet.

– Ce...?

– Să o iei... mai încet, repetă vocea, de parcă aș fi încet la minte, și poate că sunt, pentru că tot nu înțeleg ce dorește, până când nu mă întorc spre mănăstire. Sunt ciudat de sigur acum că mă sună Maica Stareță, dar de ce ar vrea să discute cu mine...

O scânteiere albă flutură la ușa din față a mănăstirii, și încremenesc.

Scânteia se dizolvă în spumă, iar spuma capătă formă de călugăriță în rochie de mireasă, cu mâinile înfipse în fustă, pe care o ține ridicată în timp ce aleargă spre mine.

Pare desprinsă dintr-un film - sau dintr-un vis. Soarele îi sclipește pe piele și se reflectă din mătase, părul îi tresaltă, îi inundă gâtul și fața, iar vântul o lovește ușor, cu afecțiune, făcându-i rochia să fluture în urma ei.

Am prins rădăcini, m-am golit de toate, chiar și de speranță, în timp ce aleargă spre mine.

– Așa mai merge, spune vocea mulțumită a Maicii Starețe la telefon, și închide.

Fără cuvinte, îmi las mâna care ține telefonul să îmi cadă pe lângă corp și mă holbez.

– Nu-ți pierde bucuria, spune Zenny, oprindu-se în fața mea.

– Ce? întreb, prostește.

– Asta mi-a spus mama ta, înainte să moară. Zenny inspiră adânc și face un pas în față. A spus că ne bucuram reciproc și că își dădea seama de asta numai din felul în care vorbeai despre mine.

– Zenny...

Clatină din cap. Nu spre mine, ci pentru sine.

– Am și spus-o. *Mă simt eu când sunt cu tine.* Am ajuns la altarul acela și mi-am dat seama că nu eram mai eu acolo decât eram cu tine. Mi-am dat seama că drumul spre altar nu a fost un marș triumfal. Ridică privirea spre mine, iar ochii ei îi întâlnesc pe ai mei. Tu îmi aduci bucurie, Sean. Tu îmi oferi un spațiu în care să pot fi puternică, în siguranță, iubită, și te rog să nu spui că este prea târziu. Te rog să nu spui că e prea târziu pentru noi.

Dar eu o strâng deja în brațe, o sărut deja. O prind de brațe și o țin departe de mine o clipă, tremurând.

– Nu depui jurământul? Vorbești serios?

Ea încuviințează, rușinoasă, cu un zâmbet jucându-i-se pe buzele perfecte, și o apropie din nou de mine, pentru a o săruta.

– Ah, Zenny, respir eu, iar buzele mele sunt peste tot – pe puntea nasului, pe bărbie, pe claviculă. Îți voi face eu orice jurământ de pe lume, în schimb, promit. Voi fi totul pentru tine.

– *Totul* este foarte ademenitor, râde ea, sub ploaia de săruturi. Dar cred că Sean Bell este suficient pentru o fată care trebuie să se descurce singură.

EPILOG

– Din nou? întreb, amuzat.

– Vreau să te informez, îmi spune Zenny, urcându-mi-se în poală, că este ceva obișnuit pentru o femeie în starea mea.

Penisul meu - adormit după partida un-doi din urmă cu doar o oră - se trezește ca la comandă. Zenny poartă un soi de bluză largă, care îmi permite să mă uit în decolteul ei, și pantaloni atât de scurți, încât nu îmi vine să cred că am lăsat-o să iasă din casă - pentru că sunt un ticălos posesiv și gelos.

(OK, știi de ce am lăsat-o să iasă din casă. Pentru că am plecat împreună.)

– Toată lumea a plecat, toarce ea, iar mâinile ei îmi găsesc cravata și trag de ea. Suntem singuri.

– *Singurul* nostru angajat a plecat, ha? o tachinez, dar o las să mă atragă într-un sărut lent și adânc. Emmett vine doar două dimineți pe săptămână, să ne ajute să sortăm corespondența și să lucrăm la dosare. Lucrează cu jumătate de normă ca să economisească bani pentru strănepoții lui gemeni. (O dată, i-a adus la birou, iar eu am ținut una dintre franzeluțe timp de trei ore, în timp ce dormea, și am dat câteva telefoane. Să nu îndrăzniți să spuneți asta cuiva.)

Îi mângâi picioarele lui Zenny și o apuc de fund.

– Pantalonii ăștia scurți ai tăi mă termină, îi spun. Încerci să îți ucizi soțul?

– Nu, răspunde Zenny, voioasă, iar mâinile ei îmi descheie fermoarul și îmi scoate la iveală penisul, grăbită. Am nevoie de scula lui.

— Ah, m-am liniștit. *Așa*, iubito, chiar așa e foarte bine!

Mi-a prins penisul care se îngroașă între degetele subțiri și mi-l freacă lent și ațâțător. Din biroul meu de la parter văd cum se îndreaptă un camion către un depozit unde se repară anvelope, alături. Da, nu mi-am închipuit niciodată că voi lucra la parterul unei clădiri uitate sub o pasarelă, într-un birou acoperit cu o machetă albastru-cenușie, și da, că se va afla ușă în ușă cu franciza Kansas City cu numele de Cauciucuri pentru toți.

Nu. Nu mi-am închipuit. Dar nu aș renunța pentru nimic în lume.

Pentru că nu mi-am închipuit nici că voi fi însurat, vreodată, iar acum sunt căsătorit cu cea mai isteată, mai dulce, mai curajoasă și mai frumoasă femeie pe care o cunosc. Și pentru că nu mi-am închipuit nici că voi fi tată, și, totuși, Zenny este acum în poala mea, cu o sclipire provocatoare în ochi și cu o burtă care îi ridică bluza.

(Da, știi că este prea tânără să fie însărcinată. Dar, să fim serioși, faptul că e prea tânără nu m-a împiedicat până acum.)

Așa că nu mă deranjează că dețin acum o asociație non-profit nouă, cu sediul într-un birou care nu ar putea fi mai puțin elegant. Ador asta. Ofer surse de finanțare suplimentare pentru acțiuni de caritate din zona metropolitană - acțiuni în genul adăpostului care aparține Slujitoarelor Bunului Păstor - și ce fac eu *ajută* oamenii.

Vă puteți imagina una ca asta?

Sean Bell, filantrop?

Dar nu e mai puțin incredibil decât Sean Bell, soț.

Sau Sean Bell, tată.

Iar toate lucrurile astea sunt extraordinar de adevărate.

Cât despre Zenny, mica mea soție, este deja la jumătatea cursurilor de asistentă-moașă. Va ancora centrul de nașteri al adăpostului, imediat ce suntem pregătiți, și îi

voi oferi cel mai bun centru de nașteri posibil. Îi voi oferi tot ce este mai bun, întotdeauna, până la moarte. (Și după moarte, dacă pot. La asta ajută planificarea pe termen lung, în domeniul imobiliar.)

Zenny se dezbracă de pantalonașii aceia tentanți, apoi de bluză, și mi se urcă din nou în poală, sărutându-mi gâtul și frecându-se de mine, goală, moale și toată numai curbe. Nu mai pot rezista și îmi înfig degetele în părul ei, folosindu-mi cealaltă mână să îi ating labiile înguste, până când capul sexului meu este ferm ancorat în interior. Se înfige în mine, fără avertisment, fără să-i explic nimic, căutând frecarea și prea-plinul, și legănându-se spre orgasm, fără să-i pese de mine.

Unii bărbați ar putea obiecta, însă eu nu mă plâng că sunt jucăria sexuală a soției mele însărcinate. În schimb, mă las pe spate și mă joc cu sânii ei împliniți, în timp ce mi-o trage.

– E atât de bine, o laud eu. Mă călărești atât de bine. Te simți bine? De asta ai nevoie?

Cu ochii închiși, încuviințează, iar șoldurile i se freacă de mine, și simt momentul în care are orgasm, simt cum îmi strânge și îmi mulge scula, simt cum i se încordează pântecul copt sub degetele mele. Este un paradis de simțuri, ca un secret în sfârșit dezvăluit. Trasez cercuri fascinate peste mușchii care se contractă și peste conturul întunecat, care i se întinde de la stern la vulvă. O las să se bucure de timpul ei, o las să tremure către o satisfacție profundă și zâmbesc, când îmi cade, istovită, la piept.

– Mai bine? murmur eu, frecându-i spatele brusc înfiorat.

– Deocamdată, spune ea, mulțumită. S-ar putea să am din nou nevoie de tine, peste o oră.

O iau în brațe și o țin strâns, mișcându-mi partea tare înăuntrul părții ei moi. Nu îmi ia mult; nu așa, când ea este atât de caldă, de coaptă – și încep să pulsez de o căldură

umedă în ea. Respirația mea se porționează în câteva icnete, iar stomacul și coapsele mele se tensionează în tandem, încordându-se și împingând afară toată sperma, până când sunt complet golit și relaxat.

– Trebuie să ne întoarcem la muncă? întrebă ea, alene, cu capul pe umărul meu. Vreau doar să rămânem așa, pentru totdeauna.

– Putem face tot ce vrei, gândă-Zenny. Doar să spui.

– Tot ce vreau?

– Tot ce vrei.

– Pe cuvânt de tip sincer?

– Pe cuvânt de tip sincer.

Face un zgomot fericit și se înghesuie în mine, iar eu o țin în brațe, cât dorește, ținându-ne copilul nenăscut între noi și gândindu-mă la un Sean Bell foarte diferit, de altă dată. Un Sean Bell care voia bani, putere și sex, și era dispus să facă orice, numai să le obțină. Acum, are o organizație non-profit dintr-un birou dubios, aflat lângă Cauciucuri pentru toți – și nu ar putea fi mai fericit.

Totul datorită îngerului din poala lui, micii lui călugărițe, lui gândă-Zenny, pe care o iubește atât de mult.

Totul este numai și numai datorită ei.

Roagă-te pentru noi, păcătoșii, spune rugăciunea, și, la naiba, cred că s-a rugat cineva pentru mine și mi-a oferit o viață plină de bucurie și dăruire. La naiba, am fost înconjurat de iubire de cei mai extraordinari oameni pe care am avut onoarea să îi cunosc. Măcar pot spune *Fie binecuvântați*.

Fie binecuvântați Elijah, Maica Stareță, Tyler, Aiden, Ryan și mama.

Fie binecuvântată mama.

Fie binecuvântată Zenny – Domnul este cu tine.

Roagă-te pentru noi, păcătoșii.

Amin.

NOTA AUTOAREI

Iată-ne din nou, dragi cititori, la intersecția dintre Dumnezeu și sex. Nu am vrut să vă las fără câteva explicații.

Slujitoarele Bunului Păstor sunt un ordin fictiv, deși există ordine în lume cu nume asemănătoare. Practicile și misiunile pe care le-ați întâlnit între pagini sunt puse laolaltă din diverse grupuri monastice, iar fiecare grup are propriile sale reguli privind rasa, singurătatea, felul în care slujește și jurămintele. Regulile pe care le-am compilat pentru SBP din Kansas City au fost furate din ochi de autoare. Vreau doar să spun că tot ce face Zenny este real undeva, însă, ca o coșofană ce mă aflu, am cusut fără rușine o cuvertură din lucruri pe care le-am considerat demne de menționat. Pentru o lectură aprofundată despre viețile călugărițelor americane moderne, nu pot recomanda cu suficientă căldură *Unveiled: The Hidden Lives of Nuns*, de Cheryl L. Reed. Iar dacă doriți să abordați creștinismul, în linii mari, *Wearing God*, de Lauren F. Winner, dar și o veche favorită, *Unprotected Texts*, de Jennifer Wright Knust, au reprezentat influențe importante în crearea credinței lui Zenny și a călătoriei lui Sean înapoi în sânul ei.

Mama lui Sean a murit în condiții asemănătoare cu propria mea mamă, în 2014. Să știți că propriile mele cunoștințe privind practica medicală sunt la fel de limitate cum vă puteți imagina că ar fi, pentru o scriitoare full-time, și îmi asum toată răspunderea pentru toate punctele în care memoria și cercetarea m-au trădat. Trebuie să menționez câteva cărți care m-au ajutat să mă iau la trântă cu realitatea dură a morții asistate și cu ce urmează: *Modern Death*, de Haider Warraich, *Cancer: The Emperor of All Maladies*, de Siddhartha Mukherjee, *Smoke Gets in Your Eyes*, de Caitlin Doughty, și *Being Mortal*, de Atul Gawande.

Le mulțumesc cititorilor mei pentru că au ales să parcurgă acest drum alături de mine. V-am aruncat în brațe sex, moarte, credință și lipsa ei, și pe Dumnezeu, și chiar dacă știu că ideile privind toate acestea diferă de la persoană la persoană, sunt recunoscătoare pentru că ați dorit să descoperiți cum arată ele pentru Sean. Aș promite să încep să îi tratez mai blând pe frații Bell, dar știu cu toții cât de puțină încredere puteți avea în mine, când vine vorba despre blândețea față de personajele mele...

MULȚUMIRI

Această carte a avut nevoie de numeroase moașe și doule pentru a se naște.

Partenererele mele de critică: Laurelin Paige, care mă înțelege, care îmi oferă încurajări continue, și care mi-a spus într-o zi posomorâtă de noiembrie, în 2014, că dacă nu pot crede în ceruri va crede ea pentru amândouă; Kayti McGee, care rezistă, în mod surprinzător, sarcasmului meu, și dorește să accepte orice intrigă; Melanie Harlow, care este cea mai draguță rază de sprijin pe care și-ar putea-o dori o fată.

Cititoarele mele de testare: Nana Malone, Tijuana Turner, Oliver Teagan, Dylan Allen, Syreeta Jennings, Amie Moore, Jana Aston și Kennedy Ryan. Nu aveam cum să concep și să rafinez relația dintre Zenny și Sean fără părerile voastre, și nu am cuvinte să exprim cât de mult vă apreciez ajutorul! Mai ales Nana Malone a petrecut ore întregi la telefon cu mine, fiind atât coach de scriitură, cât și cititoare de testare... dar și confidenta mea, în toate acele momente în care lucrurile nu mergeau bine.

Ashley Lindemann, vrăjitoarea mea, persoana mea cu tipologie ENFJ, cea alături de care îmi pot asuma orice

risc. Nicio carte nu s-a scris fără ea, de la primul volum al seriei, și îi voi fi veșnic îndatorată. Melissa Gaston, Serena McDonald și Candi Kane, care au grijă să nu se stingă focul când eu mă pierd în dans. Fiecare cuvânt pe care îl scriu este cu ajutorul vostru. Mulțumesc.

Julie Murphy, regina zânelor Unseelie, cu tipologia ei INTJ, care bate din palme când se lasă întunericul și funcționează ca al doilea creier al meu. Natalie și Tess, care încă mă plac, nu știu prin ce miracol, după toți anii aceștia în care le-am furat berea și le-am ținut treze până târziu.

Rebecca Friedman, agenta mea, cea care îmi apără drepturile fără să clipească. Nu există nicio carte care să nu poarte însemnul susținerii, iubirii și sfaturilor tale. Flavia Viotti și Meire Dias, de la Bookcase Literary, care mi-a răspândit cuvintele peste tot – vă mulțumesc tuturor.

Nancy Smay, editoarea mea cu multă răbdare, Erica Russikoff și Michele Ficht, corectoarele mele cu multă răbdare. Îmi pare rău că v-am făcut să cercetați povești atât de... interesante.

Lui Vitaly Dorokhov, care a creat o copertă minunată, și Letitiei Hasser, de la RBA Designs, care m-a primit cu nespusă căldură când am apărut de nicăieri și am implorat-o să-mi facă o copertă. Este mai mult decât aș fi putut spera!

Tuturor celorlalte autoare pe care mă simt onorată să le numesc prietenele mele: Jade West, CD Reiss, Becca Mysoor, Robin Murphy, Sarah MacLean, Zoraida Cordova, Amy Daws, Sara Ney, Tamsen Parker, Lena Hart, Ellie Cahill, Ruth Clampett, Liv Morris, Aly Martinez, Willow Winters, Ilsa Madden-Mills, Tia Louise, Nikki Sloane, Karla Sorenson, Kandi Steiner, Kyla Linde, Meghan March, Katana Collins, Jessica Hawkins, Stacy Kestwick, Penelope Reid, Giana Darling, Staci Brillhart, Gretchen McNeil, Megan Bannen, Jean Siska, Lex Martin și Louise Bay. Nu m-aș fi descurcat în lunile posomorâte de iarnă fără iubirea voastră, fără mesajele private și fără toasturi!

Pentru toți bloggerii de pe Facebook și Instagram, nu pot să fac și să spun nimic care să exprime suficient ce înseamnă pentru mine energia și dragostea voastră. Vă mulțumesc!

Iar pentru toți cititorii mei, vă mulțumesc din suflet pentru că ați îndurat toate călătoriile prin care v-am făcut să treceți, oricât de nebunești și de surprinzătoare ar fi fost. Nu pot să exprim cât de mult înseamnă că veți citi orice poveste perversă pe care am chef să o scriu.

Haideți să păcătuim împreună, pentru totdeauna.